

Giới thiệu Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em

Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em truyện ngôn tình đặc sắc của tác giả Bạc Lương Trà lối kể chuyện chân thực, ngôn từ chọn lọc tạo được nét riêng.

Câu chuyện tình cảm của hai con người có những thứ khác lạ vô hình bắt đầu rung động từ ánh mắt đầu tiên họ đã nhận ra mình là của nhau rồi.

Nhưng dường như giữa họ còn có mối hận thù trời định, và liệu tình yêu của hai người có hóa giải được mối thù đó, họ sẽ lựa chọn con đường nào cho bản thân??

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lúc tỉnh mộng

"Đau. . . um. . ." Đó là trực giác duy nhất của Lương Ngân, cả người đều đau. Thật sự chịu không được, cô rên rỉ phát ra thanh âm. Tiếp theo từ từ mở mắt.

Ánh đèn phản chiếu khúc xạ thành màu hoàng hôn rọi trên trần nhà, đèn treo trần khảm kim cương kiểu cách Châu Âu thật chói mắt, như muốn thoát khỏi cảm giác đau, Lương Ngân theo bản năng nắm chặt thứ bên cạnh, thoáng nhìn xung quanh, rèm cửa sổ làm bằng bông vải thật dày, không một con gió có thể lọt qua, nhưng giữa hai cánh rèm có một khe hở tạo thành cột sáng chiếu vào phòng, thậm chí có thể thấy được lẫn bên trong cột sách là những hạt bụi đang khiêu vũ rào rạt trong gió.

Đây là khách sạn, nếu cô không đoán sai, nơi này chính là căn phòng “dành cho tổng thống” trong lời đồn.

Ít lâu sau Lương Ngân mới phát giác được lưng có chút lạnh, vừa muốn nâng eo lên, khắp tứ chi cô đều đau nhức, cô đau kêu thành tiếng. Cuối cùng vẫn chậm rãi di động người, lật chăn, phát hiện người mình không hề có một mảnh vải.

Lương Ngân cũng bất chấp đau đớn, đầu óc cô như thiếu máu, nhưng vẫn muốn xoay người ngồi dậy, lật chăn lên nhìn, quả nhiên, cả người đầy những vết bầm tím chói mắt. Dưới thân thể, trên giường đơn, còn có một vết máu lớn hết như một ngôi sao sáng nổi rõ trên cuồng hoan đêm qua.

Cô cố tỉnh táo, lần nữa xem kỹ gian phòng này, chỉ có một mình cô, nhưng quần áo xốc xếch trên nền đất thật không hợp với khung cảnh, lòng cô đột nhiên có chút hoảng hốt, tại sao chỉ có một mình cô, Mộ Nghĩa đâu? Cô thử kêu Mộ Nghĩa hai tiếng, nhưng vẫn không có người đáp lại.

Đầu đau như nứt, Lương Ngân quàng chăn mỏng cầm lên quần áo, kéo thân thể đau đớn của mình đến phòng tắm nước nóng, suy tính nên về trường đại học. Trở về trường học xem Mộ Nghĩa đã đi đâu? Tại sao anh không xuất hiện, thậm chí có chút hoài nghi người đàn ông tối qua có thật là anh chăng, Lương Ngân có chút thấp thỏm, nếu đó không phải Mộ Nghĩa? Cô phải giải thích thế nào khi bị tên đàn ông khác cưỡng bạo, hơn nữa cô còn không biết người đàn ông kia là ai.

Lần đầu tiên của cô phải cho người đàn ông cô yêu, người đó phải là Mộ Nghĩa, đúng, cô âm thầm nhắc nhở tăng niềm tin cho bản thân.

Mãi suy tư, chuông di động chợt vang lên, Lương Ngân hoảng hốt, người gọi là Tiểu Vũ.

"Ngân Ngân a! Cậu ở đâu thế? Sao tối qua không về? Mình vừa gặp Mộ Nghĩa, anh ta nói anh ta lập tức về ngay, cậu đang ở đâu?" Giọng Tang Vũ từ trong điện thoại truyền đến, có chút gấp gáp cùng nóng nảy.

"Tiểu Vũ. . . Mình cũng không biết mình ở đâu? Ừm. . . Mình ra ngoài chút nữa sẽ gọi lại cho cậu!" Lương Ngân cúp điện thoại đi ra ngoài. Hành lang trống lẽ xa xỉ, thậm chí không thấy mấy nhân viên phục vụ.

Cho đến khi tới cuối quầy tiếp tân, Lương Ngân mới biết nơi này là “Duyệt Hải”, sản nghiệp của nhà họ Vệ quý tộc thành phố B. Mấy năm nay, ai nấy tại thành phố B đều biết, có thể đi vào đây, đều là con dân nhà quyền quý, cũng có thể nói chỉ có các thành viên trong hội, chẳng lẽ Mộ Nghĩa cũng là con nhà quý tộc, nhưng, tại sao anh không nói qua? Mang đầy bụng nghi ngờ, Lương Ngân ra khỏi cửa chính “Duyệt Hải”.

Lương Ngân ở ven đường nhắn tin báo cho Tang Vũ biết địa điểm, Tang Vũ liền vội cùng lo lắng ngăn lại xe taxi đi đến đây.

Trong thời gian này, Lương Ngân một mực nghĩ trong đầu, sau khi gặp Mộ Nghĩa cô nên đối mặt với anh thế nào. Nơi này không mấy xa, nên xe tới tương đối mau.

"Ngân Ngân! Bên này!" Tang Vũ cách cô 200 mét ngoắc cô tới, Lương Ngân bước nhanh, hạ thân có chút đau, nhưng so với lúc đầu, đã tốt hơn nhiều.

"Ngân Ngân, sao cậu lại ở đây? Cậu và Mộ Nghĩa, tối hôm qua. . . Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì chứ?" Tang Vũ không dám trực tiếp hỏi Lương Ngân, cô cũng là một cô gái nhỏ biết xấu hổ.

"Tiểu Vũ, mình. . . mình cũng không biết, mình không nhớ rõ, nhưng mình chắc chắn. . . Ừm, trên người mình có dấu vết, nhưng, nhưng mình không chắc chắn đó có phải là. . . Mộ Nghĩa không!" Lương Ngân đỏ mặt, âm điệu câu sau mỗi lúc một nhỏ, mặc dù cô hy vọng đây là Mộ Nghĩa, nhưng, Mộ Nghĩa không có lý do gì phải bỏ đi để cô lại một mình.

"Cái gì? Cậu không chắc đó là anh ấy? Có ý gì?" Tang Vũ không hiểu lời của Lương Ngân.

"Chúng ta trở về rồi hãy nói!" Mặt Lương Ngân đỏ như phát sốt. Cô cũng khó mở miệng để kể về loại chuyện như vậy, cho dù, cô hiện tại rất muốn làm rõ chuyện này, rất muốn bày tỏ với người khác, nhưng, cô không thể tại hoàn cảnh và địa điểm xấu hổ mà bày tỏ.

Chân Lương Ngân có chút mềm, hạ thân còn có chút đau, Tang Vũ ngăn lại một xe taxi, trên đường đi hai người không nói gì, nhưng Tang Vũ vẫn luôn nắm bàn tay đang khẽ xuất mồ hôi của Lương Ngân, mang tâm sự nặng nề trở về kí túc xá.

Trong ký túc xá rất yên tĩnh, bởi vì hai nữ sinh kia không cùng khoa với cô, không mấy trở về phòng ngủ, vậy nên mỗi ngày hầu như chỉ có Lương Ngân cùng Tang Vũ ở đây.

"Sáng nay khi cậu tỉnh lại. . . người thật sự trần truồng nằm trong căn phòng kia! Cậu hoàn toàn không có ấn tượng gì về người đàn ông đó?" Tang Vũ có chút nóng lòng hỏi.

"Mình chỉ nhớ, tối hôm qua Mộ Nghĩa uống hơi nhiều, anh ấy muốn đi toilet, sau đó mình cảm thấy mí mắt thật nặng, đi ngủ, chuyện về sau, mình không nhớ rõ."

"Đúng rồi, hôm nay không phải cậu sẽ gặp lại anh ta sao! Anh ta biết cậu sẽ về nhanh thôi, như vậy không phải đồng nghĩa với việc thừa nhận người tối hôm qua là anh ta sao!" Lương Ngân phỏng đoán.

"Ừ, Đúng vậy, mình sẽ gặp anh ấy, nhưng, anh ấy. . ."

"Ai, thôi, chúng ta đi tìm Mộ Nghĩa phụ trách, gan của tên đàn ông xấu hổ này nhỏ quá, ăn sạch cậu xong liền bỏ đi, quá quá đáng rồi." Tang Vũ mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, cô vui thay cho bạn tốt, cô biết Lương Ngân vẫn luôn rất thích người đó đến không kiềm chế được, song, người con trai kia lại có cá tính như một đứa bé con. Bạn thân đã giao chính mình cho người đàn ông cậu ấy thích nhất, Tang Vũ hi vọng Mộ Nghĩa cũng sẽ giống như Lương Ngân, thích đối phương.

Đại khái nói hết tình huống với Tang Vũ, Lương Ngân liền cầm điện thoại gọi cho Mộ Nghĩa, cô biết hần bình thường rất bận, lại tương đối vội vàng, dưới tình huống này căn bản sẽ không chủ động liên lạc với cô, nhưng từ tối qua, cô vẫn chưa thấy mặt hần, cô hơi có chút nhớ nhưng, cô không biết Mộ Nghĩa lại xấu hổ đến thế.

Điện thoại vẫn vang lên tiếng "bíp. . . bíp. . .", không ai bắt máy, cuối cùng vẫn chỉ là tiếng của tổng đài viên, báo người nghe tạm thời không nhận cuộc gọi.

Lương Ngân lại thử gọi điện thoại đến phòng kí túc hần, vẫn đồng dạng là tiếng "píp" dài.

Tiếng "píp" dài làm tâm trí Lương Ngân rối loạn, cũng khiến Tang Vũ phải suy nghĩ.

Lúc Đại Sơn đến đây chỉ thấy Mộ Nghĩa mãi duy trì một tư thế dựa bên cửa sổ hút thuốc, từng điếu từng điếu một, nền đất ngập tràn tàn thuốc lá, có một điếu vẫn kiên cường cháy lửa, ngọn lửa màu vàng cam như ánh sao sáng, muốn thiêu đốt bản thân mình đến khi tàn lụi.

"Này, anh em, cậu làm sao thế? Tự nhiên lại hút thuốc" Đại Sơn nhìn về mặt Mộ Nghĩa đang ngồi bên ánh đèn có chút tái nhợt cùng buồn bực.

"Không có việc gì, các cậu cứ đi trước đi! Tôi ở đây một lát." Mãi đến lúc này Mộ Nghĩa mới lên tiếng nói một câu, nhưng đôi mắt vẫn như cũ không có giương lên nhìn Đại Sơn. Vẫn cúi đầu, không mấy hứng thú với câu chuyện.

"Ừ, cái này cho cậu, nó réo nãy giờ, có thể là Tiểu Hoa nương từ thích xấu hổ kia gọi đấy!" Hần cười cợt đưa di động cho Mộ Nghĩa.

Tiểu Hoa nương từ, Lương Ngân, đây là tên đặc biệt mà những cậu bạn cùng phòng của Mộ Nghĩa gọi cô, Lương Ngân là hoa khôi của khoa ngoại ngữ, cho nên bọn họ gọi cô là Tiểu Hoa nương từ.

Nhận lấy điện thoại di động, Mộ Nghĩa liền nhấn nút tắt máy, không cho nó có cơ hội lại vang lên. Về mặt Đại Sơn rét lạnh, nhưng vẫn thức thòi mở cửa ra ngoài.

Hần đang lăm bằm trong lòng "Lương Ngân, Lương Ngân. . ." Hàng ngàn hàng trăm lần, cô gái nhỏ xinh đẹp luôn thích quẩn lầy hần nhưng lại bị hần cự tuyệt, hần thật có lỗi với cô.

Hần đang nói trong lòng "Lương Ngân, Ngân Ngân, tôi đang xin lỗi em, em có nghe được không?" Loáng thoáng có thể thấy được, trên mu bàn tay ngăm đen có một vệt nước từ nơi đâu rớt xuống.

Chương 2: Lúc mới gặp

Trên thế giới, điều kỳ diệu nhất chính là không hẹn mà gặp.

————— Lương Ngân

Cùng bình thường như những cô gái thuộc chòm sao Song Ngư, Lương Ngân là một người thích lãng mạn, thích xem những tiểu thuyết tình cảm, cũng luôn tưởng tượng mình thành nhân vật nữ chính trong đó, cô cũng hi vọng mình sẽ gặp được một Bạch Mã hoàng tử mạnh mẽ, hần không cần giàu có, không cần đẹp trai, chỉ cần hần dám bước tới, thương cô, yêu cô, là đủ rồi.

Cho nên, sau khi tốt nghiệp trung học, cô rất kiên định điền nguyện vọng vào đại học B, nơi tràn đầy sắc văn hóa, sân trường lãng mạn, cô len lén vào một trang web bói tình yêu, nội dung bói cô không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ kết quả, nói cô sẽ vô tình gặp chân mệnh thiên tử của mình, hơn nữa, người chân mệnh thiên tử đó là một người đàn ông lãnh mạn đúng kiểu. Vì vậy cô liền suy nghĩ đây không phải đúng như cô mong muốn sao!

Cô sớm đã lên kế hoạch cho tất cả, khi lên đại học, rời khỏi sự bó ép của gia đình, rời khỏi quy luật sinh sống hơn chục năm, điều tiếp theo cô phải có là một khung trời tự do cho chính cô. Cô nghĩ thế giới của cô quá nhỏ, đồng thời cô cũng muốn thế giới mình thêm phần phong phú.

Tang Vũ vẫn cảm thấy Lương Ngân là một cô gái nhỏ, một bé con nhỏ hơn chính cô, Lương Ngân chỉ vì một câu nói: "Cô quá mập." của một người bạn hồ. Liền quyết định giảm cân, mấy ngày không ăn cơm, cuối cùng ra về đáng thương xin khoai tây chiên và bánh mì của cô ăn, hơn nữa, cũng sẽ bởi vì một câu không mấy ý nghĩa cùng nhầm chán mà đau lòng cả ngày. Tang Vũ luôn gọi cô là Lâm Đại Ngọc* phiên bản hiện đại.

(*): Lâm Đại Ngọc một nhân vật nữ hay mau nước mắt, yếu đuối trong Hồng Lâu Mộng

Mà Lương Ngân chung quy lại cười híp mắt nói mình là một con người rất tình cảm, xác thực, rất tình cảm!

Lương Ngân cảm thấy, cả đời này gặp được “nắm lùn” Tang Vũ là may mắn lớn nhất đời cô, cô ấy rất tốt với cô, cho nên, cô luôn nói hết tâm sự của mình cho Tang Vũ.

Thí dụ như Mộ Nghĩa.

Đầu vào khoa Thương mại quốc tế, ngày Lương Ngân nhập học, Mộ Nghĩa bởi vì đồng ý với câu tình nguyện viên cùng phòng rằng sẽ giúp một tay, vậy nên, hần bỏ qua một trận đấu bóng rổ, chủ động chỉ đường mang hành lý cho đàn em, dĩ nhiên, Lương Ngân chính là một trong những cô em khóa dưới hần đã giúp.

Ngày đó, thời tiết không quá nóng, Lương Ngân ngăn cản cha đưa cô vào trường, mang theo vui mừng cùng tò mò bước vào đại học B.

Khi đó Mộ Nghĩa mới giúp một cậu em khóa dưới xách hành lý cùng dần xếp chỗ ở xong, sau liền vội vã chạy về cửa trường đón sinh viên mới, còn chưa kịp hộp xuống một ngụm nước, hần liền bị một giọng nói mềm mại rụt rè gọi lại: "Xin hỏi, anh có biết nơi tập trung ở đâu không?"

Mộ Nghĩa quay đầu lại, đã nhìn thấy một thân hình không cao không thấp, thân thể mảnh mai, mặc váy áo trắng, tóc thắt đuôi ngựa, Lưu Hải có chút thích gõ má hồng hồng của cô sinh viên, híp mắt đứng sau lưng hần, trong đầu đột nhiên thi thắm một câu "Rất đẹp". Chính hần cũng bất ngờ không kiềm chế được.

Sau đó hần nói: "Em gọi tôi?"

"Đúng vậy, em muốn hỏi anh, nơi tập trung là ở đâu?" Lương Ngân nhìn cậu con trai dầm dìa mồ hôi, nhưng mắt to mày rậm, dáng người cao cao to to, đột nhiên cảm thấy nhịp tim có chút nhanh, cô vòng vòng ngón tay, có chút xấu hổ cùng thấp thòm.

"À, đi theo tôi! Tôi dẫn em đi!" Nói xong, Mộ Nghĩa liền mang giúp cô hành lý, rương hành lý ở bên tay phải hần, còn cô thì đứng phía bên kia.

Ngày đó ánh mặt trời ảm áp chiếu rọi lên người hai người, Mộ Nghĩa giới thiệu khái quát trường học cho Lương Ngân, hần nghiêng đầu nói cho cô nghe, cô cũng quay đầu nghe hần nói, ánh mặt trời bao quanh hần, làm hần có chút mờ ảo, giọng của hần không mấy dịu dàng, nhưng lọt vào trong lỗ tai Lương Ngân lại thành rất thư thái, từng chữ từng câu đều khiến nhịp tim cô tăng nhanh.

Ngày đó, Lương Ngân biết, người hướng dẫn đó là nam sinh viên khoa thương mại quốc tế 1 Mộ Nghĩa, là hội trưởng của cô. Mặc dù không phải là hội trưởng cùng khóa, nhưng, bọn họ học chung một thầy giáo tiếng Anh.

Từ từ, Lương Ngân nổi bật trong lớp, nhờ trí thông minh mình, cô được thầy giáo để ý tới, cũng dần dần quen thân với Mộ Nghĩa, với tư cách là đàn anh đàn em.

Thích một người, chỉ cần trong nháy mắt, Lương Ngân sau mấy lần gặp mặt nói chuyện cùng Mộ Nghĩa, liền hiểu mình thích Mộ Nghĩa, cảm giác đó

không cách nào nói nên lời. Cô len lén nghĩ, phải chăng đây chính là tình yêu mà ông trời nhận định cho cô?

Sau này, Lương Ngân luôn đuổi theo bước chân của Mộ Nghĩa, căn bản là thu thập mọi thông tin về hắn. Nghe nói hắn là cầu thủ chủ chốt trong đội bóng rổ, nhưng lại không chịu làm đội trưởng. Nghe nói hắn là trợ giảng của giáo sư. Nghe nói hắn là . . .

Tóm lại, chỉ cần là chuyện về hắn, Lương Ngân hầu như đều tham gia, cô hi vọng, tại nơi có hắn, sẽ có cô. Cho dù là yêu đơn phương hay thầm mến, cô đều sẽ yên lặng chú ý hắn.

Đồng thời, Lương Ngân tham dự rất nhiều hoạt động, rèn luyện cho mình trở nên năng nổ. Hơn nữa cộng thêm bề ngoài mỹ lệ, thành tích học tập khá tốt, nhanh chóng trở thành mục tiêu của các nam sinh viên.

Thời gian, luôn trong lúc lơ đãng, vội vã đi.

Chỉ chớp mắt, hai học kỳ đã trôi qua, cuộc sống của Lương Ngân vẫn rất đặc sắc, mỗi ngày đều đi với Tiểu Tang, hoạt động phong phú, cô luôn không kịp ngời tay, cô không muốn bị bỏ rơi phía sau hắn, cô luôn đuổi theo hắn, một bước không rời.

"Ngân Ngân, hôm nay có trận đấu bóng rổ của hội trường Mộ, cậu có muốn đi xem không?" Tang Vũ có ý đùa Lương Ngân."

"Đi, đương nhiên là phải đi rồi!" Lương Ngân đang làm một bài trắc nghiệm tình yêu, nghe Tang Vũ nói, cô có chút hưng phấn.

Vốn là không thích những loại hoạt động kia, nhưng vì Mộ Nghĩa, cô có đi xem vài trận, lý do chỉ vậy, nhưng, lại phát hiện bóng rổ rất thú vị, rất đặc sắc.

"A, sợ rằng không được, hôm nay có giờ "extinct", cậu không sợ bị bắt?" Tang Vũ lâu bầu, vẫn muốn trêu chọc cô.

"Đúng vậy, làm thế nào đây? Nhưng, mình rất muốn xem!" Lương Ngân cũng lâu bầu .

"Tiểu Vũ, bằng không, chúng ta cúp cua đi! Thử một lần xem?" Lương Ngân "vọt" nhảy lên giường Tang Vũ, chiếc giường nhỏ cứ như vậy lung lay.

"Bà nội cô tôi ơi, giường của tôi sẽ sập mất!" Tang Vũ có chút sợ giường sập thật.

"Có được hay không sao? Tiểu Vũ —— xin cậu đấy!" Lương Ngân làm nũng.

"Được, được rồi, sợ cậu quá rồi, mình sẽ nói một tiếng với lớp trưởng, bảo cậu ta điểm danh cho cậu"

Lương Ngân cũng biết, Tang Vũ sợ cô làm nũng nhất, cho nên một chiều này đã đủ.

Hai người liền len lén lút lút đi tới sân thể dục.

Thật không bình thường, khán giả hôm nay cực kỳ nhiều, nhiều đến mức bọn họ nghĩ tìm không được chỗ trống.

"Đó, đó, số 16, người tình trong mộng của cậu đó! Tang Vũ chỉ cho Lương Ngân nhìn, Mắt Lương Ngân có chút cạnh thị, cô quên mang mắt kính, liền híp mắt liếc mạng nhìn, mới thấy rõ cầu thủ mang áo xanh số 16.

Bóng lưng của hắn rất đẹp mắt, sắc thái có thần, gương mặt tuấn tú, không khỏi làm cho người ta mê mẩn.

Thời gian thi đấu chỉ còn 5 phút, các cầu thủ trên sân đều nóng đến rã người, Tang Vũ mua về hai chai hồng trà đá tại một quán nhỏ gần đó cho Lương Ngân.

Lương Ngân cười híp mắt nhìn Tang Vũ, giọng ngọt dịu nói một câu: "Cám ơn Tiểu Vũ."

Cả người Tang Vũ không khỏi nổi da gà, sau nói: "Cậu cứ nói như vậy, đoán chừng tất cả mọi người sẽ hết nóng ngay." Nói xong, cô run người, hai bàn tay ma sát cánh tay mình.

Lương Ngân đánh cô một cái, tiếp tục chú ý trận đấu, không ai có thể ngăn cản tầm mắt cô chăm chú theo dõi trận đấu, hay nói đúng hơn là một cầu thủ trên sân.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đánh bậy đánh bạ

Edit: cereniti

Âm nhạc từ loa phát thanh vang lên, hai đội bước vào trận, tiếng hoan hô của quần chúng nổi dậy. Cả sân tràn ngập tiếng cổ vũ.

Lương Ngân kích động, không chớp mắt nhìn chăm chú nhìn vào một cầu thủ áo xanh dương. Nếu như bạn thích một người, thì vô luận người đó ở đâu, bạn vẫn sẽ tìm được.

Tang Vũ quơ quơ tay trước mặt cô, từ tốn nói: "Ngân Ngân, ánh mắt cậu bây giờ có thể thiêu cháy hội trường đấy."

Lương Ngân nghe cô nói như vậy, có chút thẹn thùng, lập tức liền quay đầu giả bộ tức giận đánh Tang Vũ, sau đó tiếp tục, mặt mày hớn hớn, tâm trạng vui vẻ.

Mọi người hoan hô, Lương Ngân cũng hoan hô theo, chỉ cần nhìn thấy anh, lòng không khỏi hưng phấn, có lẽ đây chính là biểu thị mình thích anh rất nhiều chẳng? Lương Ngân không rõ suy nghĩ của mình, tóm lại, cô cảm thấy mình thích anh đến điên đảo, yêu anh đến mê muội.

"Ngân Ngân, nét mặt của cậu vì sao luôn phấn khích đến vậy, nếu đàn anh thấy được, sẽ nghĩ cậu muốn ăn tươi nuốt sống anh ấy." Tang Vũ thật sự nhàm chán cực điểm, bèn lấy việc trêu ghẹo cô làm niềm vui.

"Tiểu Vũ chết tiệt, cậu còn nói nữa, mình sẽ đem truyện cậu thích Cổ Nhiên nói ra" Lương Ngân uy hiếp cô.

"Cậu . . . độc nhất đúng là lòng dạ đàn bà mà, hừ!" Vừa nhắc tới Cổ Nhiên, Tang Vũ liền không phản bác được, Lương Ngân biết đây chính là chiếc xương sườn mềm của cô.

"Bắt đầu trận đấu rồi, mau xem! Mau xem~!" Lương Ngân sợ Tang Vũ tức giận, cố ý nhắc nhở cô, âm điệu cuối kéo dài, cố tình làm nũng.

"Ừ." Tang Vũ ngồi thẳng, hồ hững nhìn, cô cũng không thể làm gì khác hơn ngồi xem với Lương Ngân.

Mộ Nghĩa quả nhiên là cầu thủ chủ chốt, dưới sự dẫn dắt của hắn, đại học B dẫn trước khá nhiều điểm.

"Wa, wa, wa. . . Hội trường thật lợi hại, ghi tới tận hai ba điểm!" Lương Ngân thật đúng là một kẻ mê muội chính hiệu, kéo tay Tang Vũ kêu to.

Cách xưng hô giữa Tang Vũ và Lương Ngân khác biệt là có lý do riêng: Tang Vũ nghĩ hắn là trợ lý cho thầy dạy tiếng Anh, cho nên gọi "đàn anh" là đúng nhất, mà Lương Ngân lại cảm thấy gọi "hội trường" sẽ khiến người ngoài dễ phân biệt "đẳng cấp" giữa hai người, hàm nghĩa bên trong là cô thích người tài giỏi hơn cô. Tang Vũ khi đó liền tròn trắng mắt nói, cậu xem phim thần tượng quá nhiều rồi! Lương Ngân xem thường nhìn cô, le lưỡi .

"Đúng, đúng, đàn anh thật tài giỏi !" Tang Vũ không khỏi tán thưởng.

"Đó là dĩ nhiên, mình biết hội trường rất lợi hại mà!" Giọng Lương Ngân ngọt lịm như một đứa trẻ con, làm cho Tang Vũ thật tức cười, nhưng vì chưa cho Lương Ngân chút lòng tự ái, cô vẫn nhịn.

Giờ nghỉ giữa trận.

"Tiểu Vũ, mình đi xem hội trường chút, cậu cứ ở đây chờ mình!" Lương Ngân đứng dậy, muốn đi mua mấy ly nước cho Mộ Nghĩa, bởi vì giữa trận, cô thấy Mộ Nghĩa đổ mồ hôi rất nhiều, nhìn từ nơi xa anh giống như bị mắc mưa vậy.

"Được, cậu nhớ cẩn thận đó!" Tang Vũ nháy mắt với Lương Ngân, hàm nghĩa nhớ cẩn thận sắc lang!

"Hừ." Lương Ngân xem thường nhìn cô, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Lương Ngân đi con đường mòn dọc sân vận động, mua mấy chai nước, đi tới phòng nghỉ.

Phòng nghỉ tại sân thể dục nằm dưới lòng đất cực kì âm u, Lương Ngân không khỏi rùng mình, tiếp tục đi vào bên trong, vừa đúng nghe được tiếng cười đùa của một vài nam sinh, cô âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã tìm đúng nơi.

Đến hành lang, trên tường có bảng ghi chữ hướng dẫn đường đi của phòng nghỉ đội bóng rổ, đi tới cánh cửa khép hờ bên cạnh, Lương Ngân hít một hơi thật sâu, liền giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa. Sau đó cô vừa ngẩng đầu liền phát hiện một nam sinh để trần nửa người trên.

Lương Ngân hoảng sợ giật mình, "A" một tiếng, nam sinh cũng bị giọng cô dọa sợ mất hồn, lúc này, bên trong cửa liền truyền đến tiếng cười ồm ồm.

Có người cười đùa: "Này, Cường Tử, sao lại có em gái tới đây? Mau giới thiệu cho mọi người." Anh em bên trong đã bắt đầu cười trộm.

Lương Ngân nhìn nam sinh kia còn đang dờ dẫm, không để ý tới người bên trong, rất lễ phép nói: "Xin chào, tôi muốn tìm hội trường Mộ Nghĩa."

Nam sinh bị những lời này của cô kéo lại hồn phách, sau đó mở miệng to, cười nói: "A, tôi nghĩ em tới tìm ai? Ai ngờ lại tìm đội trưởng! Đội trưởng thật có "phúc lớn" mà." Sau đó lại cười ha hả, mở cửa. Lương Ngân tự động coi thường câu sau của hắn, sau đó mở cửa ra, lại thấy một đồng nam sinh đang đứng, nằm, ngồi, ai nấy đều để người trần, mặt của cô lại đỏ ửng.

Lương Ngân nhanh chóng thối lui đến phía sau cửa, lại hít sâu một hơi, cố bình tĩnh lại.

"Đội trưởng, ngoài cửa có người đẹp tìm!" Người nam sinh kia vào cửa hô to.

"Mỹ nhân? Đẹp thật à?" Có nam sinh hỏi.

"Mẹ nó, rất xinh đẹp, đội trưởng rất có phúc, là Tiểu hoa khôi khoa Anh Ngữ!" Người nam sinh kia lại hâm mộ nói.

"Mẹ nó, thiết là, hiện tại mỹ nữ đều có chủ, thật mất hứng." Một giọng khác.

Khi Mộ Nghĩa tới, trực tiếp đóng cửa lại, tránh để người ngoài tiếp tục nghe mấy lời xấu hổ bên trong.

Lương Ngân thấy Mộ Nghĩa tới, trực tiếp đến trước mặt anh, đưa bình nước tới cho anh: "Hội trưởng, cho anh!"

Mộ Nghĩa nhìn Lương Ngân, tay cầm bình nước, lòng hân há vui mừng nhưng cũng không lộ ra ngoài, vẫn dùng vẻ lạnh lùng thường khi: "Cảm ơn em, Lương Ngân."

"Không có gì. Không có gì." Lương Ngân vội vàng khoát tay.

"Hội trưởng anh chơi thật hay!" Mộ Nghĩa đưa Lương Ngân ra khỏi phòng nghỉ, dọc đường đi hân không nói lời nào, Lương Ngân cất tiếng, cổ phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

"À, cảm ơn." Mộ Nghĩa trả lời cho có, lòng Lương Ngân có chút mất mát. Cô tin tưởng Mộ Nghĩa biết cô thích hân, nhưng, cô luôn cảm thấy hân ưu tú đến vậy, sao có thể để ý đến cô, chỉ là, cô muốn mình có thể đến gần hân, đứng xa xa chú ý hân.

"Hội trưởng anh. . . Ừm." Lương Ngân vẫn chưa nói hết lời, câu sau đã bị Mộ Nghĩa nuốt xuống.

Một tay Mộ Nghĩa cầm hai bình nước, tay kia kéo hông của Lương Ngân qua, cứ như vậy môi của hân lại chạm phải môi cô.

Bởi vì lực quá lớn, môi Lương Ngân đập trúng răng Mộ Nghĩa, cô cảm thấy có chút đau, nhưng cô hoàn toàn không giãy giụa, Mộ Nghĩa buông lỏng tay cầm nước, hai chai nước cứ thế rơi "bịch" xuống đất.

Mộ Nghĩa dẫn người, áp Lương Ngân đến trên vách tường, tay hân sờ dọc cánh tay của cô, lạnh lạnh, Lương Ngân có thể cảm giác được hơi lạnh đang chạy dọc theo cánh tay mình, đó là bàn tay mà Mộ Nghĩa vừa cầm hai chai nước.

Bốn cánh môi dán chặt với nhau, Mộ Nghĩa bắt đầu càn rỡ chiếm đoạt, lưỡi của hân nhẹ nhàng gỡ mở hàm răng của Lương Ngân, trơn trượt đi vào.

Tay Lương Ngân hiện tại bị áp chế ở trên tường, hơi lạnh truyền đến khắp cánh tay, cô không khỏi run rẩy, khi lưỡi Mộ Nghĩa chạm vào lưỡi của cô, cô chỉ cảm thấy một tiếng "oanh" truyền bên trong đầu, giống như thứ gì đó bị nổ tung, trí óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Mộ Nghĩa hôn Lương Ngân, tay mới vừa chạm được trên vai cô, lại để xuống, hình như chính hân lại cảm thấy rất mâu thuẫn, lại nhấc lên, trực tiếp trùm lại đôi mắt tròn to của Lương Ngân.

Lương Ngân ngẩn ra, như hiểu ý tứ của hân, lập tức nhắm nghiền mắt lại, tiếp tục hưởng thụ loại cảm giác ướt lạnh này, hô hấp cũng không dám, hết như đang bị vị ngọt hành hạ.

"Khụ, khụ, khụ. . ." Một hồi âm thanh ho khan cắt đứt nụ hôn mãnh liệt của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Rơi vào bể tình

Edit: cereniti

Lương Ngân cùng Mộ Nghĩa đang hôn hưng hực khí thế, lại bị người tới tiếng ho khan làm cho cả hai kinh hãi nhanh đẩy ra đối phương.

Lương Ngân mắc cỡ không dám nhìn người, nhanh chóng cúi đầu, mà mặt Mộ Nghĩa cũng đồng dạng đỏ lên.

"Khụ, thật sự xin lỗi, quấy rầy chuyện tốt của hai vị rồi, nhưng, khụ, đội trưởng, trận đấu sắp bắt đầu, khụ, anh có thể ra chứ?" Người nói chuyện chính là nam sinh vừa mới mở cửa cho Lương Ngân, tên Cường Từ. Người nọ nhìn Lương Ngân, lại nhìn Mộ Nghĩa, cố nén cười, nhưng, lại lập tức lo lắng, chuyện tốt của đội trưởng tự dưng lại bị hân phá vỡ, cuộc sống sau này, làm sao bây giờ đây?

"Ừm, các cậu chờ tôi một chút, tôi ra ngay!" Mộ Nghĩa trực tiếp mặc kệ mấy lời nói trước đó của hắn, kéo tay Lương Ngân ra ngoài.

Lương Ngân e ngại, không muốn nhưng cũng không dám phản kháng, trái tim hai người cũng dần bình ổn trở lại.

Mộ Nghĩa đưa tay sờ sờ tóc cô, sau đó nói: "Ngoan, chờ anh thi đấu xong sẽ đến tìm em." Sau liền xoay người rời đi.

Lương Ngân si ngốc đứng tại chỗ, thật lâu, "Ngoan. . ." Hắn lại còn nói cô ngoan, cưng chiều cô như vậy, ánh mắt mập mờ như vậy, âm điệu từ trong miệng hắn nói ra, đó là một loại cảm giác khác thường, tựa như có một luồng sáng chói lóa làm mờ mắt Lương Ngân, cô không mở mắt ra được, miễn cưỡng đón nhận nó, vẫn rất âm áp, loại cảm giác đó còn giống như một cành cây non lần đầu đón nhận ánh nắng mặt trời, khiến trái tim nó xôn xao, có chút khó chịu, nhưng sau một lúc, lại cảm thấy thật thư thái cùng hạnh phúc.

Lương Ngân không biết bằng cách nào mà đến được chỗ Tang Vũ. Bởi vì dòng suy nghĩ của cô đã phiêu bạt đến phương trời nào, hết như một làn mây, nụ hôn dịu dàng, xúc cảm lạnh lạnh như băng tràn vào, tựa như một cơn mơ, như thực như ảo.

Tang Vũ thấy sắc mặt Lương Ngân đỏ hồng, cho là cô quá nóng, cũng phải, nhiệt độ thành phố B cực kì nóng, lại thêm trận đấu bóng rổ này, thật đúng là giày vò con người mà.

"Ngân Ngân, có phải do thời tiết quá nóng nên mặt của cậu đỏ đến mức không bình thường không, ngồi đây, mình quạt gió cho cậu, mát liền ấy mà." Tang Vũ đưa nước tới tay Lương Ngân, rồi lại dùng tay làm thành cây quạt, quạt gió cho cô.

Ánh mặt trời thiêu đốt cả sân bóng rổ, có người thích thú, có người bàng hoàng.

Tại sân bóng, ai đó đang phiền não, mình mới vừa rồi sao lại không kèm chế xúc động đến vậy, thế nhưng hôn người ta?

Dĩ nhiên, còn có một người đang sầu lo, tại sao lại quấy rầy chuyện tốt của đội trưởng chứ?

Thiếu nữ mặt đỏ hồng ngồi trên khán đài vẫn còn đang hồi tưởng về nụ hôn kịch liệt kia.

"Tiểu Vũ." Lương Ngân suy tư một hồi lâu, mới quyết định sẽ thẳng thắn, nhờ giọng kể với Tang Vũ.

"Hả? Ngân Ngân, có phải cậu không khỏe không, mặt cậu lại đỏ hơn rồi!" Tang Vũ thật sự lo sợ Lương Ngân sẽ bị cảm nắng, cô biết sức khỏe Lương Ngân tương đối kém, không khỏe mạnh như mình.

"Không có! Nghe mình nói đã!" Lương Ngân có chút gấp gáp, nhưng cũng không dám lớn tiếng.

"Ừm, cậu muốn nói gì?"

"Khi này. . . Khi này. . ."

"Khi này thế nào?"

"Hội trường hôn mình." Lương Ngân xấu hổ, mặt cô càng thêm đỏ đậm, đôi môi trở nên tròn bóng.

"Cái gì?" Tang Vũ thét lên một tiếng, hấp dẫn vô số ánh mắt xem thường cùng khinh bỉ cô không biết phép tắc.

"Hừ!" Lương Ngân vội vàng đặt ngón trỏ ra trước môi, ý bảo cô nhỏ giọng.

Tang Vũ lúc này mới chuyển từ giật mình sang kinh ngạc, hỏi: "Hai người, hôn môi?" Lúc này cô mới nhìn kỹ đôi môi hơi sưng sưng hồng hồng của Lương Ngân.

Lương Ngân xấu hổ gật đầu một cái trên đầu gối, hai bàn tay luồn vào nhau, quần quýt xoắn xoắn tới lui.

"Trời ạ!" Tang Vũ thật không thể tin được.

"Cậu nghĩ xem, có phải hội trường cũng thích mình không?" Lương Ngân đẩy đẩy Tang Vũ, nhờ giọng hỏi, tình cảm của thiếu nữ luôn giống như thi ca, trái tim của cô cũng lấp lửng khó nói như một bài thơ, và giờ thì bài thơ đó đang nói về về anh tuấn tài giỏi của hắn.

"Đúng, đúng vậy, bằng không anh ta cũng sẽ không hôn cậu! Nhưng, mình thật không tin nổi! Người ngoài nghĩ anh ta là một chàng trai chính chắn, không ngờ lại như vậy!" Tang Vũ nói đạo lý rõ ràng.

"Gì chứ? Cái gì là loại người như vậy! Hội trường có thể vì thật sự thích mình, có lẽ. . . Có lẽ vì có chút khó mở lời. . . Vì xấu hổ, mới chưa thổ lộ, vừa vận hôm nay có cơ hội, liền. . . Liền cưỡng hôn mình!" Lương Ngân cố gắng giải thích cho Tang Vũ nghe, bọn họ nhất định đều thích đối phương.

"Ồ ờ ờ, cậu nói đúng, chỉ là, luận theo cách cậu nói, đàn anh ngày thường giả vờ làm chính nhân quân tử, cuối cùng vẫn chỉ là một tên đàn ông háo sắc tầm thường, ha ha." Tang Vũ vẫn thẳng tính như vậy.

"Thôi đi, không nói với cậu nữa, chờ anh ấy thi đấu xong rồi sẽ nói với mình thôi" Lương Ngân mặc kệ Tang Vũ luyên thuyên, tiếp tục dõi theo bóng áo

màu lam kia.

Sau một tràng tiếng hoan hô vang trời, như mong đợi, đại học B chiến thắng.

Trên sân, lá cờ in biểu tượng đại học B thân nhiên tung bay, tựa như đang khiêm tốn nói kết quả này là dĩ nhiên.

"Thật tốt quá, anh ấy thắng rồi, Tiểu Vũ, mình rất vui." Lương Ngân hò hét, ôm cổ Tang Vũ.

"Khụ khụ khụ, cậu siết cổ mình sắp chết rồi, mình. . . mình cũng rất vui! Buông. . tay!" Cổ Tang Vũ vẫn nằm trong tay Lương Ngân.

"Hi hi, thật xin lỗi, Tiểu Vũ, mình thật sự, rất vui!" Lương Ngân thật sự vui, so với việc nhận học bổng còn phần khích hơn.

"Chờ anh ở dưới kí túc xá." Mộ Nghĩa gọi điện cho Lương Ngân, chỉ nói một câu.

"Vâng, em lập tức đến ngay!" Lương Ngân sửa soạn thật nhanh, phóng xuống dưới kí túc.

"Tiểu Vũ, Ngân Ngân bị sao vậy?" Bạn bè cùng phòng hiếm khi xuất hiện, thấy Lương Ngân như vậy liền thắc mắc.

"Cô ấy rơi vào bể tình! Nên mới phần khích đến thế!" Từ trong âm điệu của Tang Vũ có thể cảm nhận được cô vui thay cho bạn thể nào.

"Chẳng lẽ là đàn anh tài giỏi đó?" Một nữ sinh phỏng đoán.

"È hèm?" Tang Vũ háng giọng, thay cho câu hỏi đáp của cô.

"Trời ạ! Đây không phải là thật chứ?"

"Là thật!"

"Mau gọi xe cứu thương. . ." Trong phòng ngủ phát ra một hồi tiếng cười đùa.

"Hội trưởng, để anh chờ lâu!" Lương Ngân chạy thẳng xuống lầu, thấy Mộ Nghĩa liền lập tức bay đến trước mặt hắn.

"Gi mà chạy nhanh vậy, chậm chút tốt hơn!" Mộ Nghĩa sờ sờ tóc cô.

Do chạy nhanh, sắc mặt Lương Ngân đỏ thắm, đôi mắt sinh động, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giờ khắc này Mộ Nghĩa hoàn toàn bị cô hấp dẫn. Nhẹ nhàng đến gần cô, tựa như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi cô, sau đó rất dịu dàng nói: "Đừng nên chạy gấp như vậy, cô ngốc."

Ánh đèn đường tựa như ánh mặt trời lúc hoàng hôn, khoảng thời gian này càng thêm êm dịu, khiến tình cảm hai người dành cho đối phương mỗi lúc một sâu đậm.

Trong kí ức Lương Ngân, ngày này, đêm đó, lá phong đỏ dịu dàng lướt qua mặt cô, ấm áp, giống như nhiệt độ lòng bàn tay và trái tim hắn, ấm đến mức lọt vào trong xương tủy cô.

"Đàn anh, chúng ta quen nhau sao? Ừm, ý em là nói chúng ta đang yêu nhau đúng không?" Bóng hai người khẽ nghiêng in dấu trên sân trường.

Mộ Nghĩa vươn tay, vòng qua đầu vai cô, ôm cô vào lồng ngực mình, tìm cho cô một vị trí thoải mái nhất, mới nói: "Nha đầu ngốc, em nói thử xem?"

Chỉ một câu này, đủ khiến tâm trí Lương Ngân bay lên trời xanh, khóe miệng của cô ngọt ngào vẽ thành một nụ cười, trong lòng vẫn nghĩ về câu nói tốt đẹp kia "Nha đầu ngốc, em nói thử xem".

Trước đây, Lương Ngân có đọc qua một tiểu thuyết, trong đó có câu nói: "Trong đời bạn dù gì cũng phải có một người để bạn dốc sức yêu say đắm, vô luận kết cục cuối cùng là thế nào, không hối hận đó chính là kết quả tốt nhất."

Lương Ngân tin tưởng, bọn họ sẽ ở bên nhau lâu dài, cô nghĩ chỉ cần trái tim kiên định liền có thể khiến tình cảm trở thành vĩnh viễn. Nhưng, ai biết có một số việc không có vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sấm sét giữa trời quang

Edit: cereniti

Trình Mạc Nhiễm hần cố ý sau khi quan hệ với cô, rồi đi khách sạn, hần thậm chí để người cô trần truồng chỉ đắp một chiếc chăn mỏng một thân một mình ở đó, hần muốn dạy cho cô gái cao ngạo không biết thân phận kia một bài học.

Hội nghị trưa nay, hần không biết mấy người kia nói những gì, lòng không yên, ngay cả cà phê thư kí pha cho hần cũng bị hần gạt tay đổ xuống nền đất.

Thư kí Dương hôm nay phát hiện ông chủ của mình có chút khác lạ.

Có lẽ không chỉ có mỗi cô, "Thư kí Dương, tổng giám đốc Trình hôm nay bị sao vậy, hội nghị bắt đầu chưa được 1 giờ đồng hồ đã kết thúc?" Người nói là quản lý bộ phận vụ.

"Thật xin lỗi, quản lý Trương, tôi cũng không biết tổng giám đốc có vấn đề gì, cho dù biết tôi cũng không thể trả lời." Sau, Thư kí Dương xoay người cùng mũi giày cao gót đi khỏi.

Nếu đổi lại là một người khác nói, Thư kí Dương có lẽ sẽ nói với hần thêm mấy câu, nhưng, cái tên Trương Đại Niên này thì miễn.

Trương Đại Niên nhìn bóng dáng của Thư kí Dương, lòng ngứa ngáy, khi nào thì cô nhóc này mới bị hần đặt lên giường nhỉ? Mùi vị chắc hần rất . . ., ha ha, Trương Đại Niên sờ sờ cằm, vừa toan tính những điều xấu xa vừa đi vào phòng làm việc mình.

Trình Mạc Nhiễm lần đầu tiên mất tinh thần đến vậy, mắt nhìn tài liệu, suy nghĩ thì bay đến đâu đó, trong đầu chỉ hiện lên sự nhiệt tình của cô ấy tới qua, nụ hôn vụng về, thân thể xinh đẹp, trần trọc nằm dưới hần, lay động chấp chôn, tiếng rên rỉ kiều mỵ, hớp hồn hần tới cùng.

"Mẹ nó!" Trình Mạc Nhiễm bực bội gầm nhẹ một tiếng, mọi thứ trên bàn đều bị hần quét xuống đất.

Dương Nhụy nghe được tiếng thét, lập tức đi vào xem ông chủ.

Đẩy cửa ra liền nhìn thấy trên chiếc thảm lông dê màu trắng đầy rẫy những giấy tờ tài liệu hỗn độn, còn có cả ly cà phê Blue Mountain cô mới pha, loang lổ phía trên như những vệt mực tròn. . .

"Tổng giám đốc Trình, ngài . . .?" Dương Nhụy muốn hỏi hần có cần người dọn dẹp không.

"Thư kí Dương, dời tất cả hội nghị hôm nay xuống, tôi muốn ra ngoài, mọi người hôm nay cứ tan việc đúng giờ." Trình Mạc Nhiễm mặc vào áo khoác vào.

"Nhưng, tổng giám đốc Trình, hôm nay ngài có. . ."

"Đời ngày khác đi." Dương Nhụy chưa nói hết lời, Trình Mạc Nhiễm đã thay cô kết thúc, hơn nữa là với giọng nghề nghiệp, cấp dưới không được xía vào....

Dương Nhụy không nói gì, ai bảo hần là ông chủ của cô, chỉ đành phải nói: "Vâng." Tiếp tục dọn dẹp đồng hồ hỗn độn trên sàn.

Trình Mạc Nhiễm lái xe trở lại khách sạn.

"Thật xin lỗi, cô gái buổi sáng đã đi khỏi." Tiếp viên trong khách sạn đáp.

"Đi rồi?" Giọng Trình Mạc Nhiễm cao hơn mấy bậc, hần thật không thể tin, cô có thể đi ra ngoài.

"Đúng vậy, thưa ngài Trình."

"Tôi biết rồi." Trình Mạc Nhiễm lái xe đến bờ biển. Tự người vào ghế hút thuốc.

Tối hôm qua là đêm đầu của cô, khi ấy hần thật bất ngờ, sau khi tiến vào cô một nháy mắt kia, hần liền hối hận, đến tận cùng có sai hay không!

Nhưng, cô vì sao rồi đi? Cô tại sao không tới tìm hần?

Hần vốn nghĩ cô sẽ giống những cô gái khác, sau khi lên giường sẽ khóc lớn kêu to tìm đến hần, hoặc mấy tuần lễ sau sẽ mang theo tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện đến tìm hần phụ trách!

"Ngân Ngân, sao cậu không ăn gì? Cậu không phải. . . Khụ, mệt muốn chết?" Tang Vũ dù sao vẫn là một cô gái nhà lành, cô không thể bật thốt ra câu nói đó.

Mặt Lương Ngân "soạt" một tiếng liền đỏ. Cúi đầu, yên lặng ăn đồ Tang Vũ gấp cho cô.

Cô hiện tại một mực nghĩ tới Mộ Nghĩa, anh tại sao không nhận điện thoại của cô! Nam chính trong tiểu thuyết đều chờ nữ chủ tình lại, sau đó sẽ tiếp tục vành tai và tóc mai chạm nhau, hồ mưa gọi gió, tại sao hần lại đi trước? Cô không trách anh, hay muốn anh phụ trách! Sao đến giờ anh vẫn chưa liên lạc với cô!

"Này, Ngân Ngân, cậu lại ngẩn người à?" Tang Vũ nhìn Lương Ngân cứ cấn đũa ngẩn người, liền cho rằng cô bị kích thích quá độ.

"A, mình ăn đây, mình ăn đây".

"Ngân Ngân, sắp thi cuối kì rồi, cậu vẫn chưa học gì! Về thôi, chúng ta đi thư viện đi! Ừm, đàn anh có thể quá bận, cho nên không thể nghe được điện thoại. . . !" Tang Vũ cũng cảm thấy lý do này dở tệ, nhưng, cô phải an ủi Lương Ngân, không thể để cô đau lòng!

"Ừm." Lương Ngân không yên lòng đáp trả, lòng cứ suy nghĩ đầu đầu... Cảm giác không thoải mái lần nữa ra tái hiện.

Trình Mạc Nhiễm cuối cùng vẫn lái xe tới đại học B tìm Lương Ngân, chính hắn cũng cảm thấy mình thật hèn mọn, vì một cô gái mà tới đây "chờ cửa".

Lúc này Lương Ngân vừa đứng ăn xong cơm với Tang Vũ định trở về phòng, thì thấy người đàn ông từng bị cô tức giận mắng vô sỉ, dựa vào chiếc Porsche màu trắng, hút thuốc, gương mặt thoải mái của hắn như có điều cần suy nghĩ.

Lương Ngân thấy hắn, vội vàng lùi kéo Tang Vũ bước nhanh qua, vốn tưởng rằng có thể tránh được hắn, nhưng, vẫn bị hắn gọi lại.

"Lương Ngân, đứng lại!" Có chút tức giận.

Tiếng la mắng kèm theo tức giận, khiến Tang Vũ sợ hết hồn. Thân thể Lương Ngân có chút cứng đờ, sau cô bảo Tang Vũ lên lầu trước, cô có chuyện cần nói với tên "Bệnh thần kinh" kia.

Tang Vũ biết Trình Mạc Nhiễm từng chú ý tới Lương Ngân, lo lắng liếc xem Lương Ngân một cái, sau đó mới lặng lẽ lên lầu.

"Không biết ngài Trình tìm tôi có việc gì?" Lương Ngân hiển nhiên bình tĩnh, khiến Trình Mạc Nhiễm tức giận hơn.

Lương Ngân nhận thấy được khí giận quanh người hắn, không dám quá lỗ mãng, lá gan của cô rất nhỏ. Theo quán tính nói một câu: "Không có việc gì, tôi đi trước." Sau đó xoay người định chạy trốn.

Trình Mạc Nhiễm căn bản không cho cô cơ hội, thoát cái liền bắt được cánh tay của cô, kéo cô về phía mình, xoay cô lại. Lương Ngân bất thành lĩnh bị hôn đến ngẩn người, miệng khẽ há ra càng khiến hắn dễ dàng xâm nhập, khi đầu lưỡi hắn chạm tới được chiếc lưỡi hương vị ngọt ngào của cô, Lương Ngân đột nhiên hung hăng cắn Trình Mạc Nhiễm.

Trình Mạc Nhiễm bị đau, vội đẩy cô ra, tạo khoảng cách giữa hai người, bé hạt tiêu này thì ra cay đến vậy!

"Anh, anh, đồ lưu manh?" Lương Ngân tức giận không biết nên nói cái gì cho phải. Theo quán tính lui xuống vài bước.

"Tôi lưu manh, vậy cô thì sao, tối hôm qua sao không mắng tôi lưu manh? Còn nhiệt tình đáp lại?" Trình Mạc Nhiễm cũng không phải là người có kiên nhẫn gì, hắn đi thẳng vào vấn đề, có một loại nam nhân, tức giận liền nói ra lời ác độc, hắn đại khái là loại đó.

"Cái gì?" Lương Ngân đột nhiên có cảm giác như bị sấm sét đánh giữa trời quang, hắn vừa mới nói cái gì? Tối hôm qua? Tối hôm qua như thế nào?

Trình Mạc Nhiễm biết mình nói sai, loại chuyện như vậy nên tìm nơi nào khác nói mới đúng, cô gái này vừa nhát gan lại xấu hổ.

"Anh lặp lại lần nữa, tối hôm qua thế nào?" Lương Ngân đột nhiên nổi điên vọt tới trước mặt Trình Mạc Nhiễm, bắt lấy áo sơ mi của hắn.

"Tối hôm qua, cô rất nhiệt tình." Trình Mạc Nhiễm mập mờ tiến tới bên tai cô, nhẹ nhàng nói.

"Người tối hôm qua là anh!?" Giọng Lương Ngân rất lớn, giống như đốc tát cả hơi sức bật ra.

". . ." Lúc này đến phiên Trình Mạc Nhiễm không biết nói gì. Cô gái này sao lại không sợ thẹn mà nói lớn đến vậy.

Lương Ngân thấy Trình Mạc Nhiễm không nói lời nào, trong nháy mắt, trái tim liền bắt đầu nặng trĩu. Sau đó như không dám tin, xông tới, bắt lấy cổ áo của hắn liền hỏi: "Anh nói lại lần nữa, anh nói lại lần nữa xem, tối hôm qua rốt cuộc là sao?" Giọng Lương Ngân có chút run rẩy, đôi môi cũng run rẩy theo, thậm chí thân thể cũng có chút run, bàn tay nắm cổ áo hắn cũng vậy.

"."

Tay Lương Ngân đột nhiên trượt xuống, xoay người bỏ chạy về phía kí túc xá nam, cô phải tìm được Mộ Nghĩa, cô muốn Mộ Nghĩa nói người tối hôm qua không phải là Trình Mạc Nhiễm, mà là anh.

"Mộ Nghĩa, Mộ Nghĩa, anh mở cửa đi, mở cửa đi." Lương Ngân không để ý đến chuyện bị bác trai dưới kí túc xá ngăn, cô đi tới phòng Mộ Nghĩa, rõ ràng trên cửa có một ổ khóa thật to, nhưng Lương Ngân vẫn dùng sức gõ cửa.

Nam sinh trong túc xá cũng nghe được giọng cô, im lặng mà nhìn, hoa khôi của khoa Anh Ngữ như phát điên gọi tên tài tử khoa Thương Mại, lớn tiếng bảo cậu ta mở cửa.

Trình Mạc Nhiễm bị Lương Ngân dọa sợ, thấy nhiều người vây xem cô, liền tiến tới kéo cô đi, Lương Ngân kêu gào, không được, cô phải tìm được Mộ Nghĩa.

Lương Ngân ở trên đường đánh đấm Trình Mạc Nhiễm, "Buông tay, khôn kiếp, anh buông tay ra! Tôi muốn đi tìm Mộ Nghĩa, tôi muốn đi tìm Mộ Nghĩa!"

Trình Mạc Nhiễm liều mạng trực tiếp kéo cô lên xe.

Lương Ngân lúc này thấy giầy giữa không có hiệu quả liền cắn hần, muốn hần để cô xuống, nhưng Trình Mạc Nhiễm nhịn đau, mặc cô cắn. Đến khi Lương Ngân mệt mỏi, mới nhả ra.

Trình Mạc Nhiễm nhìn cánh tay đã đầm đìa máu tươi của mình. Tim của hắn cũng theo đó đau đớn, quả nhiên, cô bị hạ thuốc, mà không phải chỉ bị uống say, cho nên mới không biết người tối hôm qua cùng cô mây mưa chính là hắn, cô lại nghĩ đó là Mộ Nghĩa! Hắn trong lòng hừ lạnh một tiếng, như đang cười nhạo mình tự đa tình, cũng như đang cười nhạo Mộ Nghĩa cứ như vậy chấp tay trao cô gái mình thích cho hắn.

"Cô muốn biết gì cứ hỏi tôi! Trình Mạc Nhiễm không để ý đến cánh tay, trực tiếp hỏi cô gái khi nãy kêu gào khóc nức nở giờ lại bình tĩnh miệng nói lầm bầm "Tôi muốn tìm Mộ Nghĩa, tôi muốn tìm Mộ Nghĩa. . . Sao lại như vậy? Làm sao lại như vậy?"

"Không cần tìm Mộ Nghĩa, người tối hôm qua là tôi, chính là tôi, nhìn tôi, người tối hôm qua chính là tôi!" Trình Mạc Nhiễm giữ chặt bả vai của cô khiến cho cô nhìn hắn.

"Tại sao người tối hôm qua là anh?" Lương Ngân cố giữ một tia tỉnh táo, nước mắt trên mặt còn chưa khô, một dòng nước mắt khác cứ như vậy lại chảy xuống khỏi hốc mắt. Nhưng, lại tỉnh táo tới khác thường.

Tim cô đã rơi vào đáy cốc, hiện tại cô không còn chút hơi sức nào .

"Là Mộ Nghĩa tới tìm tôi, nói hắn nguyện ý nhường cô cho tôi, bảo hai chúng ta tự nói chuyện, tôi tìm tới khách sạn, khi thấy cô, cô đã nhào tới chỗ tôi, sau đó thế nào thì cô đã biết. Tôi nghĩ cô chỉ uống say, nên mới nhiệt tình đến vậy, chứ không nghĩ cô bị hạ được!" Trình Mạc Nhiễm giống như đang tự thuật một chuyện rất bình thường, không chút khó khăn, có lẽ là loại chuyện như vậy hắn đã rất có kinh nghiệm.

"Anh cho anh ấy thứ tốt gì đúng không?" Cả người Lương Ngân đều phát run, cô vẫn cầu nguyện, cầu nguyện, ngàn vạn lần anh không phải bởi vì ích lợi gì đó hấp dẫn, nhưng vẫn không nhận được hồi đáp.

"Được đề cử đến công ty Vệ Thị cùng 500 vạn, nhưng, tiền là hắn mượn, không tính là giao dịch, hơn nữa hắn chỉ đồng ý chia tay cô, mà tôi chỉ muốn thừa dịp này tỏ lộ với cô, nhưng cô lại tự nhào tới."

Trình Mạc Nhiễm nói rành mạch, tia hi vọng cuối cùng trong tim Lương Ngân đã vỡ nát, quả nhiên, Mộ Nghĩa đã bán cô.

Lương Ngân như điên tìm tới chỗ Mộ Nghĩa, cuối cùng, Giang Phàm ở cùng kí túc xá với Mộ Nghĩa gọi điện thoại cho Lương Ngân , hắn vốn không biết Lương Ngân đang tìm Mộ Nghĩa.

Khi Lương Ngân gặp được Mộ Nghĩa, hắn đã say không biết trời trăng, được hai nam sinh dìu tới, ngủ mê man thỉnh thoảng nói mê sảng, nôn ọe.

"Vừa đúng, em chăm sóc cậu ta đi, cậu ta uống nhiều quá, nhưng vẫn cứ gọi tên em!" Giang Phàm giao Mộ Nghĩa cho Lương Ngân.

Lương Ngân nhìn hắn say mà vẫn cứ la hét: "Cùng...!!, uống. . ." Cô xòe bàn tay ra dùng sức cho hắn mấy cái tát vào mặt, cuối cùng cô mệt mỏi, liền ngồi chồm hồm xuống bên người Mộ Nghĩa khóc, Mộ Nghĩa vẫn chưa tỉnh táo, nằm tại ghế đá công viên ngủ bê bết, sau mấy cái tát của cô hắn liền tỉnh táo chút đỉnh, nhìn Lương Ngân đang ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc.

Lúc đầu, hắn còn chưa phản ứng kịp, lắc lắc đầu vài cái, rồi như nghĩ ra điều gì, há miệng nói: "Ngân Ngân, thật xin lỗi."

Lương Ngân nhìn hắn đã tỉnh táo, lập tức im lặng, đứng dậy, lại tát hắn, cái tát này khiến đầu óc hắn xây xẩm

"Về sau, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, chúng ta không quen biết nhau." Lương Ngân xoay người bỏ chạy, biến mất trong bóng đêm.

Mộ Nghĩa sau cơn đau, men say như lại nổi lên, nằm xuống ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vừa gặp đã thương

Edit: cereniti

Có một số việc, đã sớm được an bài.

—— Trình Mạc Nhiễm

Cô của Trình Mạc Nhiễm - Trình An Vận cùng vợ chồng Trình An Bang là vợ chồng, nhưng, bởi vì họ đã lớn tuổi, của cải cũng đầy đủ, nên sẽ không tính sẽ sống mãi trên đất Thương Hải, định sẽ lui về ẩn cư, hai người quyết định sẽ đi tuần trăng mật lần hai, sống một cuộc sống Thần Tiên Quyển Lữ, đi khắp các danh lam thắng cảnh.

Gia đình cô của Trình Mạc Nhiễm có một cặp sinh đôi, Trình Tường Nhu cùng Trình Dĩ Mạt, hai người họ đều là sinh viên đại học B. Quan hệ giữa Trình Mạc Nhiễm và chị em họ xưa này khá tốt, phần lớn tuổi thơ của hai chị em đều do hấn chăm sóc.

Tường Nhu là một cô bé hiền lành ít nói, luôn khiến hấn cảm thấy bình yên, mà Dĩ Mạt, là một cô quý con bướng bỉnh, ba ngày hai bữa cứ chạy đến công ty của hấn, muốn hấn dẫn cô đi tham gia các bữa tiệc, bảo rằng muốn cầu một con rùa vàng, bữa tiệc cách đây mấy ngày là do nhà họ Vệ làm chủ, nhà đầu này lại để mắt đến Vệ Nam, nói phải theo đuổi anh ta cho bằng được. Ngày ngày đến xin hấn làm cầu nối cho hai người, đến mức mỗi khi Vệ Nam thấy hấn liền chạy như bị ma đuổi.

Ngày nọ, hấn đáp ứng cô và vợ hấn sẽ đưa hai cô bé này đi làm khách, sau sẽ đưa hai người họ về trường.

"Anh họ, anh Vệ Nam gần đây có nhắc tới em không?" Dĩ Mạt ngồi ở vị trí kế bên tài xế, tay cầm các đĩa DVD trên xe.

Trình Mạc Nhiễm biết trước cô sẽ hỏi những lời này, giữ bình tĩnh, cố nén cười: "Không có!"

Nha đầu kia cảm thấy có chút mất mát: "A!"

Trình Mạc Nhiễm tiếp tục lái xe, Dĩ Mạt lại hỏi: "Anh, vậy anh có bạn gái chưa?"

"Cái cô nhóc này, cũng có chút quan tâm đến anh nhỉ, vậy em đoán xem anh có chưa?" Trình Mạc Nhiễm cảm thấy cô nhóc này thật rảnh rỗi.

"Hừm, em nghĩ, anh chưa từng có bạn gái, mấy cái cô oanh oanh yến yến kia nói để nghe là bạn gái tạm thời, nói không dễ là bạn giường, đúng chứ!" Dĩ Mạt cực kì hiểu người anh họ này.

"Cô nhóc, lời này mà em cũng nói được? Không biết em ở trường học cái gì, may cho em là cha mẹ em không nghe thấy đấy." Trình Mạc Nhiễm bắt đầu thấy buồn cho ai đó sau này sẽ làm bạn trai cô.

"Hừ, hiện tại là xã hội gì, em đã lên đại học, bọn họ sao có thời gian để ý em, cả ngày chỉ biết mỗi hưởng tuần trăng mật! Quan trọng nhất là em đã trưởng thành, cha mẹ cũng không có lý do gì để quản cuộc sống của em! Có đúng hay không chị?" Dĩ Mạt giờ lên chiếc cảm nhỏ, hỏi Trình Tường Nhu đang ngồi sau xe.

"Đừng hỏi chị, chị chẳng nghe thấy gì cả." Tường Nhu lập tức né tránh câu hỏi, mấy lời cô em gái này nói, ngay cả người chị là cô đây đôi khi cũng không chấp nhận được.

"Hừ, tiểu quỷ nhát gan."

Trình Mạc Nhiễm lái xe, người lạnh lùng như hấn, ngược lại đã bị hai chị em họ chọc cười.

"Anh, em có người quen là đàn chị hoa khôi của khoa! Có muốn em giới thiệu cho không, chẳng những xinh đẹp, học giỏi, còn là người rất tốt." Dĩ Mạt như một bà mối, khen lây khen để nhà gái.

"Trong cái đầu nhỏ của em đang nghĩ gì vậy? Em khi nào đã trở thành một bà mẹ, suốt ngày lo lắng chuyện hôn nhân của anh?" Trình Mạc Nhiễm gõ đầu Dĩ Mạt một cái.

"Hừ, dù gì, em cũng không muốn anh họ đáng kính của mình làm người thứ ba, cho nên mỹ nữ hoa khôi cứ để cho đàn anh họ Mộ vậy!"

"Anh, hẹn gặp lại!" Hai cô bé cùng nhau vẫy vẫy tay với Trình Mạc Nhiễm.

"Ừm!" Trình Mạc Nhiễm cũng cười chào tạm biệt hai cô nhóc, nhấn nút kéo kính cửa sổ chuẩn bị lái xe về công ty.

Những ngã ba trong sân trường đại học rất nhiều, vậy nên việc lái xe là một chuyện thật không dễ dàng, hấn đang quẹo cua, chợt phải thắng gấp, thiếu chút xíu liên đụng vào người nọ, Trình Mạc Nhiễm trong lòng cũng khá hoảng sợ, sau đó lập tức xuống xe nhìn người đã ngã vào ven đường.

Lương Ngân bị xe đâm trúng nhẹ, cứ như vậy ngã trên mặt đất, cô mặc áo tay ngắn và quần sọt, vậy nên cánh tay cùng bắp chân đã được tiếp xúc thân mật với đất mẹ, cô cảm thấy khá đau, rít vào một hơi không khí.

Lúc này, một giọng nam trầm thấp vang lên "Cô không sao chứ!" Sau đó cô liền bị một cái bóng thật to che kín.

Lương Ngân ngẩng đầu, bởi vì người nọ đứng ngược sáng, Lương Ngân hí hóp mắt vẫn không thấy rõ bộ dáng của hấn, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng màu đỏ của trời chiều vẩy quanh hấn hết như một vầng sáng, trông hấn cứ như một thiên sứ.

"A, không sao." Lương Ngân đáp lại, cũng thử đứng dậy.

Khi Trình Mạc Nhiễm thấy Lương Ngân, hẳn không dám tin trên thế giới này lại có một cô gái thanh tú đến thế, hẳn thậm chí hoài nghi cô được sinh ra trong một thế giới tinh khiết, cuối cùng hẳn vờn tay, ý muốn giúp cô đứng dậy.

"A, cảm ơn." Lương Ngân vỗ vỗ chân, sau đó nhận sự giúp đỡ của hẳn mà đứng lên.

"Để tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra chút" Trình Mạc Nhiễm là một thương nhân, hẳn cẩn trọng với mọi thứ.

"Không cần, thật không sao đâu, anh không cần vì tôi mà tốn nhiều thời gian quý báu của anh." Lời Lương Ngân nói là lời thật, nhìn xe và cách ăn mặc của người này cũng biết hẳn là một người không tầm thường. Cô vuốt vuốt quần áo, cố nở một nụ cười.

"Cho tôi biết tên của cô để sau này có gì tiện liên lạc." Trình Mạc Nhiễm đột nhiên có suy nghĩ muốn biết thêm về cô.

"Không cần, thật không cần, tôi thật sự không sao." Lương Ngân cố hết sức tránh né hẳn, muốn đi thật nhanh, cô sắp trễ giờ hẹn với Mộ Nghĩa.

Trình Mạc Nhiễm thấy cô có ý cự tuyệt, cũng không có nói gì thêm, đưa danh thiếp cho cô, sau liền lên xe.

Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy thẻ sinh viên cô mang theo, khoe miệng không khỏi giương lên.

Trên tấm thẻ nhỏ có tấm hình của một cô gái đơn thuần nhưng không mất đi vẻ quyến rũ, cùng tên "Lương Ngân, sinh viên năm hai khoa Anh Ngữ". . .

Trình Mạc Nhiễm thầm nghĩ cô chính là mỹ nhân hoa khôi mà Dĩ Mạt nói, thật xứng danh!

Lần thứ hai Trình Mạc Nhiễm gặp lại cô là tại buổi tọa đàm tại đại học B của Vệ Nam, không biết hiệu trưởng đại học B nghĩ gì, bởi vì hẳn cùng Vệ Nam hiện tại chỉ là thương nhân tương đối thành công, chứ không phải là giáo sư, hẳn nên nói gì chứ, hẳn thẳng thừng cự tuyệt, nhưng Vệ Nam lại đồng ý.

Cho nên ngày đó hẳn chỉ ngồi dưới khán đài, Vệ Nam ở trên sân khấu thật có dáng dấp của một giáo sư, người ta hỏi hẳn đáp thao thao bất tuyệt.

"Anh có muốn ăn chút gì không, đây là kem trà xanh, rất ngon!" Một giọng nữ mềm mại vang sau lưng Trình Mạc Nhiễm.

"Anh không muốn, em ăn đi!" Xem ra là một đôi tình nhân.

"Anh cứ cầm đi đã, trời khá nóng, anh đổ mồ hôi khá nhiều, lau đi."

"Thật là, em ăn giùm anh đi, nghiêm túc nghe." Cậu sinh viên có chút khó chịu.

Giọng cô gái cũng trở nên buồn bã, "Ừm" một tiếng.

Trình Mạc Nhiễm quay đầu lại nhìn, phát hiện, là Lương Ngân, sau, hẳn chú ý đến cậu sinh viên bên cạnh cô, hẳn nhủ mày liếc mắt nhìn, hẳn là người từng trải, trình độ nhìn người biết tính khỏi phải bàn, Trình Mạc Nhiễm chỉ liếc nhẹ liền biết đã tâm của cậu sinh viên trẻ tuổi này không nhỏ.

"Là anh!" Lương Ngân trông thấy hẳn, cô mường máng nhớ đã từng gặp hẳn đâu đó, mặc dù ngày đó cô không có thấy rõ diện mạo, nhưng cô nhớ đại khái hình dáng của hẳn, góc cạnh khuôn mặt anh tuấn của hẳn rất đặc biệt.

Trình Mạc Nhiễm gật đầu với Lương Ngân: "Chào em"

Mộ Nghĩa cũng chăm chú nhìn người đàn ông với bộ vest trắng thơm phía trước.

"Chuyện ngày đó, tôi thật sự xin lỗi." Trình Mạc Nhiễm thử tìm đề tài, bởi vì hẳn thấy cô có vẻ rất ngán ngẫm với buổi tọa đàm, thì ra không phải mỗi cô gái đều bị cái tên Vệ Nam kia hấp dẫn, hẳn âm thầm cười.

"Không sao, ngài Trình." Lương Ngân là một người rất đơn giản, như Quách Kính Minh nói, cô là dạng người không biết thế nào là phòng bị.

"Ha ha, em còn nhớ tôi?" Trình Mạc Nhiễm thấy cô biết họ của hẳn, lòng bỗng dưng có chút kích động.

"Đúng vậy, tôi có xem qua danh thiếp, anh chính là đối tác của công ty Vệ Thị, tổng giám đốc Trình Mạc Nhiễm!" Lương Ngân bình thường cũng có nghe mấy tin đồn tình yêu của các vị tổng giám đốc, cán bộ con người trước mắt này có đủ loại chuyện tình ong bướm.

"Ngài Trình đây là tổng giám đốc Trình Mạc Nhiễm?" Mộ Nghĩa thốt ra một câu kinh ngạc.

"Phải! Đúng rồi, ngài Trình, đây là bạn trai của tôi, Mộ nghĩa." Lương Ngân như cô bé ngốc cười híp mắt giới thiệu.

Trình Mạc Nhiễm cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu một cái với Mộ Nghĩa, sau đó lại xoay người, tiếp tục nghe Vệ Nam diễn giải, lòng tính toán một thứ gì đó không rõ.

Mà sau lưng, Lương Ngân cũng không để ý rằng người phía trước cùng người bên cạnh mình có chút khác thường, cũng không dự liệu được chuyện sắp xảy ra sẽ khiến cô khó có thể tiếp nhận, thậm chí sẽ làm cho cô mất tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bốc hơi khỏi nhân gian

Edit: cereniti

Buổi sáng, Mộ Nghĩa bị tiếng ồn xung quanh làm cho tỉnh lại, do uống quá nhiều rượu nên hắn có chút say sẩm, khi hắn mở mắt, các cô lao công đã quây quanh hắn từ lúc nào, chỉ chỉ chỏ chỏ vào người hắn.

Mộ Nghĩa rất kinh ngạc, vầy vầy đầu, sau đó ngồi dậy. Cứ như vậy vô tri vô giác mang theo tiếng rì rào của các bác lao công đi khỏi, hắn thử nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, hình như là hắn uống nhiều, sau đó, hình như Ngân Ngân đã tới, và đang khóc, Mộ Nghĩa nghĩ tới đây, trái tim đột nhiên “bịch” một tiếng thật mạnh, rồi trầm xuống, như nhớ ra cái gì, hắn chạy nhanh về kí túc.

Phòng ngủ không có ai, những nam sinh dậy sớm cùng lần nhìn thấy quần áo Mộ Nghĩa xốc xếch, liền reu re gọi hắn, "A, Anh Mộ người mà Tiểu hoa khỏi chúng ta định tìm hôm để tuyên chiến đây mà, trông đáng vẻ của Tiểu hoa khỏi ngày hôm qua, chắc thằng này đã ăn phải hạt tiêu của Tiểu hoa khỏi bách hợp rồi, hi hi, mùi vị thế nào, cũng không tệ lắm phải không?" Người nam sinh kia hạ lưu hi hi hai tiếng.

"Ngân Ngân ngày hôm qua có tới đây không?" Mộ Nghĩa trực tiếp coi thường cái nhìn có chút vô sỉ của hắn, đi vào chánh đề.

"Hả? Tối hôm qua hai người không gặp nhau à, Tiểu hoa khỏi rõ ràng có tới đập cửa phòng cậu" Người nam sinh kia thắc mắc vì sao Mộ Nghĩa hỏi vậy.

Mộ Nghĩa nghe xong liền hoảng sợ, đây thật sự là chuyện xấu.

Hắn lấy điện thoại gọi cho Trình Mạc Nhiễm, "Ngài Trình, tôi là Mộ Nghĩa, Ngân Ngân. . . Vâng, tôi biết rồi."

Lương Ngân mất tích, Mộ Nghĩa tìm không thấy cô, Trình Mạc Nhiễm, Tang Vũ cũng không tìm được.

Ngày đó, khi Trình Mạc Nhiễm cùng Lương Ngân ở trong xe bàn chuyện, Lương Ngân bình tĩnh dị thường bước xuống xe, yên lặng thoát ly khỏi tầm mắt của hắn, lòng bị thương chảy nước mắt trở lại tức xá, khi đó Tang Vũ đang ngủ say, Lương Ngân gọi Tang Vũ đang mơ mơ màng màng dậy, nói những lời không giải thích được, rằng muốn rời khỏi đây một thời gian, bảo Tang Vũ không cần tìm cô, cô sẽ chủ động liên lạc, sau liền thu dọn đồ ra đi.

Tang Vũ mơ mơ màng màng nghĩ mình đang mơ, nhưng khi chứng kiến hành lý cùng đồ đạc Lương Ngân đều biến mất vào buổi sáng, cô liền luống cuống. Cô đi tìm thầy quản lý, thầy nói cô làm đơn xin tạm nghỉ học, cụ thể thì không rõ. Gọi điện thoại cho cha của Lương Ngân, cha cô hình như không biết tin cô tạm nghỉ học, Tang Vũ chỉ có thể nói dối với cha Lương Ngân, cuối cùng, cô chỉ có thể gọi điện thoại cho Mộ Nghĩa, khi đó Mộ Nghĩa đang kể cho Trình Mạc Nhiễm chuyện của hai người, Trình Mạc Nhiễm vừa nghe tin Lương Ngân mất tích, trái tim đột nhiên có loại cảm giác đau như bị bóp.

Lương Ngân đối với hắn mà nói, cô là kiểu người yên tĩnh, cô thế nhưng mất tích, cũng không ai biết cô đi đâu, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không còn tung tích.

Lương Ngân cảm giác mình sắp chết, cô muốn kết thúc tánh mạng mình, nhưng cô sợ, cô sợ đau, cô sợ cảm giác mình không thể hít thở.

Đã 3 ngày, cô vui mình trên chiếc giường nhỏ tại một khách sạn, nằm, ngồi, lăn qua lộn lại, lòng sợ hãi, hốt hoảng, thậm chí bàng hoàng, có lẽ, còn có chút đau lòng.

Cô thật không hiểu, Mộ Nghĩa, người cô thích hơn hai năm, thế nhưng lại làm vậy với cô, hắn bán đi cô, bán cô cho gã đàn ông thêm khát kia.

Có người nói, cười khi khóc là đau đớn nhất, nhưng ai nào biết, đau đớn nhất, chính là không có chút nước mắt.

Cô chẳng thể nghĩ gì, thứ trân quý nhất của phụ nữ đã không còn, cô không khỏi cảm giác trên người mình như thiếu đi một thứ gì đó, không thoải mái, hơn nữa, thậm chí là chán ghét loại cảm giác mất mát này.

Trái tim Lương Ngân bị khuyết đi một lỗ hổng lớn, cô không biết mình vội vã nghỉ học, mất tích, liệu có ai sẽ hốt hoảng tìm cô không, có lẽ, sẽ có Tiểu Vũ, cùng ba cô, đúng rồi, cô còn có ba.

Lương Ngân cuối cùng quyết định, cô không cần coi rẻ tính mạng của mình, cô phải về nhà, cô phải về bên cạnh ba cô, cứ như vậy, cô bắt một chuyến xe lửa, lấy phong cảnh làm bạn tâm sự, cô từ từ nhớ lại những chuyện đã qua, cảm thấy mọi thứ hệt như một giấc mộng, còn những kế hoạch tốt cho

tương lai, đột nhiên lại mong manh như bọt nước, hết như chỉ là ảo ảnh.

Bồi hồi đứng trước cửa nhà mình. Lương Tề Phong đã đóng xong bộ quần áo chuẩn bị đi làm, mở cửa, bất ngờ nhìn thấy cô con gái.

"Ngân Ngân." Lương Tề Phong nhỏ giọng kêu một tiếng.

Lương Ngân ngẩng đầu nhìn ba, hốc mắt nhất thời đọng đầy nước, nhào vào lòng ông, sau đó ôm lấy ông như một đứa trẻ: "Ba, con rất nhớ ba!"

Lương Tề Phong có chút bất ngờ, nhưng con gái ông đã trưởng thành, có một số việc ông không nên hỏi, ông bồng con gái vào cửa, sau đó xin phép nghỉ với lãnh đạo, ôm lấy cô con gái nhỏ ngồi trên sofa.

"Ngân Ngân, con còn nhớ đã hứa gì với ba không? Con đồng ý với ba rằng dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ kiên cường đối mặt, tại sao hôm nay Ngân Ngân lại khóc nữa đây?" Lương Tề Phong dỗ con gái hết như dỗ một đứa trẻ.

Kể từ khi vợ ông qua đời, Ngân Ngân là do một tay ông nuôi lớn, ông lúc là cha lúc là mẹ, khi trái tim Ngân Ngân yếu ớt nhất, ông lại giúp đỡ cô, từng bước một cùng cô bước tới tương lai, hiện giờ, Ngân Ngân đã từ một cô bé thiện lương đơn thuần, biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, ngọt ngào.

"Ba, con rất đau, rất đau." Lương Ngân không thể nào kể cho ba những chuyện khó nói kia, cô chỉ có thể phát tiết trong lòng ba, bởi vì, đây là điều duy nhất cô có thể làm.

"Ngân Ngân phải kiên cường, Ngân Ngân đã đồng ý với ba! Cho nên Ngân Ngân khóc xong phải quên đi những chuyện không vui, và đón chờ niềm vui mới, biết không?" Trong trí óc Lương Tề Phong, Ngân Ngân chính là máu thịt của ông, nhìn thấy con gái đau lòng thành ra như vậy, ông cũng rất tức giận, muốn hỏi, nhưng vẫn nhịn được, ông tôn trọng con gái mình, bởi vì "tôn trọng" là thứ tốt nhất ông dành cho con gái.

"Vâng." Lương Ngân nghẹn ngào trả lời.

Lúc tỉnh lại, Lương Ngân đang ngủ trên giường mình, chăn gối mềm mại mang hương lá trà quen thuộc, đây là nhà của cô, cảm giác về nhà thật tốt. Vuốt ve những con gấu bông đồ chơi lông nhung bên cạnh đầu giường, lòng dường như bình yên hơn chút.

"Ngân Ngân, con đã tỉnh? Mau, ba có làm cháo trứng muối thịt nạc, ăn đi, nhân lúc còn nóng." Khi Lương Tề Phong bưng chén cháo vào cửa liền nhìn đến con gái đang ôm món đồ chơi Tiểu Hùng cười ngọt ngào.

"A, tuyệt quá." Lương Ngân nhận lấy chén cháo, thổi thổi, rồi uống liền một hơi, cô đói bụng lắm, 3 ngày nay cô chỉ ăn mỗi cái bánh bao.

"Chậm một chút, không có người giành với con, cô mèo ham ăn." Lương Tề Phong cưng chiều nhìn con gái.

"Ngon thật! Con thích ăn cháo ba làm nhất" Lương Ngân thật sự rất cảm động.

"Ngân Ngân, chuyện gì đã xảy ra, sao con lại khóc dữ vậy?" Lương Tề Phong cuối cùng vẫn không nhịn được, hỏi.

"Ba, nếu như, nếu như ba bị người bạn thân nhất phản bội, ba nên làm gì?" Lương Ngân nói bóng nói gió, cô làm sao có thể mở miệng nói cho ba biết những chuyện kia?

"Bé con ngốc, chuyện như vậy, trên thế giới xảy ra rất nhiều, cho nên, về sau càng phải dựa vào chính mình, đừng lệ thuộc vào người khác, dù đó có là bạn thân nhất, sẽ có lúc, con phải dựa vào bản thân mình." Lương Tề Phong giảng dạy cho con gái.

Lương Ngân nghe xong lời của cha, tâm trạng tốt hơn một chút, đúng, cô phải kiên cường, phải bảo vệ mình.

"Ba, con muốn ở nhà với ba thêm một thời gian, sau đó sẽ về trường, được không?" Lương Ngân có chút nũng nịu nhìn cha.

Lương Tề Phong nhìn con gái, cũng chỉ có thể nói được, ai bảo cô đã về nhà rồi chứ.

Đáp ứng yêu cầu của Lương Ngân, Lương Tề Phong không nói cho bất cứ ai là con gái ông đã về, Lương Ngân bình yên ở nhà, xem TV, đọc một ít tiểu thuyết, có lúc, sẽ cùng ba tản bộ, tâm sự, cuộc sống rất thoải mái, sự kiện kia hình như đã không còn quan trọng nữa.

Lương Ngân đã tự mình khai đạo, thời đại này đã đâu còn trọng phong kiến lễ nghi, xử nữ đã không còn nhiều, cho nên đâu phải lo lắng, chắc chắn sẽ có một ngày, cô sẽ tìm được một bạch mã hoàng tử thật sự, nhưng, điều đầu tiên cô phải học, là dựa vào chính mình, cô phải khiến mình trở nên thật mạnh mẽ.

Lương Tề Phong cùng vợ, năm xưa đều là công chức, vợ là kế toán, ông là cố vấn kỹ thuật, quen biết nhau tại buổi lễ kết hôn của người bạn, hai người họ vừa gặp đã yêu. Cha vợ là hiệu trưởng trung học, trong nhà cũng có thể nói toàn dân trí thức phong kiến, Lương Ngân lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, ai nấy trong nhà đều cảm thấy con gái nên ngoan hiền, tri thức, Lương Ngân cũng rất nhanh tiếp nhận, nhưng tại phương diện nào đó, quá thiện lương có lẽ chính là biểu hiện của hèn yếu, Lương Ngân lúc còn nhỏ cũng rất thích lệ thuộc vào người khác, vì thế, vợ chồng Lương Tề Phong khá khó xử, song, ông bà nghĩ sau này sẽ khá hơn.

Lúc vợ ông qua đời, cũng chính là thời kì mấu chốt hình thành nên tính cách Lương Ngân, khi ấy Lương Ngân không nói lời nào, trừ nếp sống phải làm thường ngày, Lương Ngân chỉ thần thờ, lúc đi học chỉ ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, ở nhà cũng rất ít cùng ông nói chuyện, có người nghĩ đứa nhỏ này bởi vì mất mẫu thân nên bị kích thích, nên tìm đến bác sĩ, nhưng Lương Tề Phong không làm vậy, mỗi ngày ông bỏ ra thật nhiều thời gian nói chuyện với

con gái, dần dần Lương Ngân khôi phục tính cách trước kia, sôi nổi, hay cười đùa, ông cảm thấy từ đó con gái chỉ lệ thuộc vào mình.

Cho nên tại thời điểm Lương Ngân dứt khoát muốn chuyển vào kí túc xá đại học B, ông không ngăn cản.

Thời điểm Lương Ngân mất tích, Tang Vũ không nhận được một cú điện thoại nào, nhưng có một ngày hắn bỗng nhận tin nhắn của Lương Ngân, chỉ ba chữ: Đừng tưởng niệm. Chỉ ba chữ, không còn gì khác. Hắn gọi lại, Lương Ngân đã tắt máy.

Mà Trình Mặc Nhiễm những ngày qua một mực phiền não, cô gái nhỏ này chơi trò mất tích với hắn, hắn còn phải lo lắng cho cô, hắn thấy mình thật hèn mọn, hắn tự mắng bản thân. Mà tất cả nhân viên trong công ty mỗi ngày đều sống trong run sợ, bởi vì ông chủ đã đuổi không dưới 3 quản lý rồi.

Mộ Nghĩa, mặc dù trên lương tâm, hắn khiển trách chính mình, nhưng hắn không quên mình được cho mượn 500 vạn, hắn quên mình học tập, tất cả mọi người đều suy đoán là bởi vì bị Lương Ngân đá nên hắn bị kích thích, biến thành kẻ cuồng học rồi.

Thời gian luôn trong lúc lơ đãng vội vã trôi đi, trông có vẻ thật nhanh. Nhưng, luôn có thứ thời gian không thể cuốn trôi được, chẳng hạn như đau đớn. . .

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mặt người dạ thú

Edit: cereniti

Quay ngược lại thời gian trở về thời điểm mọi chuyện bắt đầu thay đổi

Sinh nhật Cố Nhiên được tổ chức vào thứ bảy.

Tang Vũ tìm được Lương Ngân ở trong thư viện trường, Mộ Nghĩa đang tự tay chỉ dẫn đề bài tiếng Anh cho Lương Ngân.

Tang Vũ xa xa nhìn thấy vậy không đành lòng quấy rầy, cho nên cô núp đằng sau 3 giá sách, nhá máy, báo hiệu mình ở ngoài thư viện chờ, hơn nữa còn là việc vô cùng gấp.

Lương Ngân thấy điện thoại di động trên bàn rung, cô mở ra liền thấy tin nhắn của Tang Vũ, bèn nói với Mộ Nghĩa một tiếng, rồi đi ra ngoài.

"Ngân Ngân, bên này." Tang Vũ rất "tốt bụng" đưa cho Lương Ngân 1 ly trà sữa.

Lương Ngân vừa nhìn xong, khẳng định có chuyện gì đó mờ ám, nếu không Tang Vũ sẽ không ân cần như vậy, đòi không có gì là miễn phí cả.

Lương Ngân nhận lấy ly trà sữa, chống nạnh, hệt như một vị sếp, hỏi: "Tang Tiểu Vũ, nói đi, cậu có âm mưu gì?"

Tang Vũ nhìn Lương Ngân trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, cũng không giả bộ nữa, hi hi cười khúc khích, sau đó "bẽn lẽn" nói: "Ngân Ngân à, thứ bảy này là sinh nhật Cố Nhiên, ừ, cậu biết đấy, cái đó, cái đó, cái đó. . ." Tang Vũ cô không cần nói hết lời, cô biết, Ngân Ngân sẽ hiểu.

Nhưng . . .

"Cái gì? Nói rõ!" Lương Ngân ép cô nói thẳng, ý muốn trêu chọc Tang Vũ.

"Áy ya, Ngân Ngân xấu xa, cậu có giúp hay không?" Tang Vũ khi đối mặt với Cố Nhiên luôn yếu ớt, lúc nào cũng vậy, Lương Ngân biết, Cố Nhiên chính là mảnh xương sườn mềm của Tang Vũ, một mảnh xương trí mạng.

"Được rồi! Mình sẽ đi cùng cậu." Lương Ngân đồng ý với Tang Vũ, Tang Vũ liền như một cô bé con ôm vội lấy Ngân Ngân, vội nói cảm ơn, còn "buồn nôn" nói, Ngân Ngân cậu thật tốt

Điều này làm cho Lương Ngân có chút "chất lỏng" không dứt, "cô nhóc" này thật ngốc nghếch, biết rõ trái tim của Cố Nhiên chưa bao giờ thuộc về mình, vậy mà vẫn liều mạng bỏ ra tất cả, không cần chút hồi báo.

Có lẽ đứng dưới góc độ người ngoài mới vậy, thật ra thì, cô cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Thứ bảy, Tang Vũ cùng Lương Ngân đến dự tiệc sinh nhật Cố Nhiên.

Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn lớn nhất thành phố B, một nhánh nhỏ của tập đoàn Diệc Nam.

Vai vế của Cố Nhiên không nhỏ, cha mẹ hẳn đều là dân Ngoại Giao, ông ngoại hẳn là một trưởng lão hồ ly tung hoành khắp thương trường - Vệ Chính Quốc, mà ông nội hẳn là thị trưởng thành phố C - Cố Minh Đông.

Vệ Chính Quốc đồng ý cho người ngoài đến dự hôn lễ thật đã có mục đích, ngoài mặt tuy như đang tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, nhưng thực chất đây chính là một cuộc chiến trên thương trường, bao gồm hai ý chính, một là để thông báo ông sẽ chuyển giao quyền quản lý khách sạn cho cháu ngoại, hai là vì buồn bán kết thân, tìm cho cháu trai ông một người vợ hiền.

Cố Nhiên là đàn anh cùng hệ với Tang Vũ cùng Lương Ngân, mà cha mẹ của Tang Vũ và di dư thừa của Cố Nhiên là bạn học, vì nguyên nhân này, quan hệ của hai người vẫn luôn rất tốt, dĩ nhiên, trong mắt Cố Nhiên đó rất chi bình thường, nhưng trong mắt Tang Vũ đó rất chi kì lạ, ở bên ngoài, anh vừa là anh trai, vừa là hội trưởng, ở bên trong, anh là bạch mã hoàng tử của cô.

Thiếu Nữ Thời Đại - Tang Vũ ngay từ khắc đầu tiên nhìn thấy Cố Nhiên, liền đã nhận định hẳn, chỉ là Tang Vũ luôn tự ti, cũng rất hiểu bản thân mình, gia thế của cô cùng Cố Nhiên là điển hình của việc không môn đăng hộ đối, cho nên này phản thích thật tâm này chỉ có thể chôn giấu trong lòng, khiến cho nó từ từ tan rã và mục rữa đi.

Nhưng điều này không thể ngăn cản Tang Vũ thích Cố Nhiên. Cô nghĩ trong cuộc đời mình ít nhất nên có một lần, vì người kia mà quên mình, không mong chờ được đáp lại, không mong chờ mình được sánh bước bên anh, không chấp nhất phải có được anh, chỉ cần tại thời điểm đẹp nhất, gặp được người đó, một lần dừng cảm như vậy, cũng đủ rồi.

Có lẽ, đây chính là điểm giữa cô và Lương Ngân giống nhau, cho nên hai người kia mới thân thích nhau đến vậy.

Cố Nhiên đương nhiên có mời Tang Vũ tới, nhưng cô luôn sợ trong lúc vô ý, tình cảm cô dành cho anh sẽ bị phát hiện, cho nên, mỗi lần có chuyện liên quan tới Cố Nhiên, Tang Vũ đều sẽ bàn tính ít nhiều với Lương Ngân, bởi vì giữa hai người không có bí mật, dù đứng ở góc độ người ngoài, Lương Ngân vẫn là người thích hợp nhất. Cố Nhiên cùng Lương Ngân cũng nhờ câu nói trung gian Tang Vũ mà thân thiết với nhau hơn.

Cho nên, lần này, Cố Nhiên cũng mời Lương Ngân tới.

Xa hoa, ngạo nghễ, phô trương, không ngờ, là những tính từ miêu tả rõ và chính xác buổi tiệc này .

Tại bữa tiệc, mỗi người đều có lai lịch riêng, có thân phận riêng, Tang Vũ mặc dù cũng mặc chiếc váy lễ phục, nhưng cô thấy mình vẫn thật kỳ cục, cô cảm thấy thứ người khác đang khoác lên người thật trang nhã, mà mình, giống như là một cô thôn dân, nhưng, sự thật là cô rất xinh.

Lễ phục Lương Ngân mặc là do Tang Vũ cố ý chọn, Tang Vũ nghĩ nếu cô không thể đẹp để động lòng người, vậy hãy để cho Ngân Ngân nhà cô hấp dẫn ánh mắt của mọi người đi, cho nên bộ váy lễ phục màu tím, hơi trễ vai, rất hợp với phong cách Ngân Ngân, đêm đó, Lương Ngân hấp dẫn rất nhiều sự chú ý, không ít phái nữ ghen tị với Lương Ngân, ghen ghét việc phải làm nền cho cô, vậy nên, thời điểm cô khôn khổ nhất, đều là “quá báo” mà ai nấy đều nghĩ cô phải chịu vì thái độ của mình.

Dường như, những vị khách được Cố Nhiên mời đều đã được vén gọn trong một khu riêng biệt, dù sao đây cũng là tiệc sinh nhật của hẳn, sao có thể để ông ngoại làm chủ, biến thành một bữa tiệc mang tính chất buồn bán?

Cố Nhiên vì mọi người mà chuẩn bị rất nhiều trò chơi phù hợp với sinh viên và đàn em của hẳn. Dĩ nhiên, nhân vật chính trong mỗi trò chơi chính là hẳn, và cả một cô gái mà hẳn rất vừa mắt.

Tang Vũ, chỉ cười, hẳn cười, cô cũng cười theo, đây là chính là vui vẻ, loại lý lẽ này, chắc chỉ có Lương Ngân mới có thể hiểu, thật ra trong lòng cô đau đớn đến cỡ nào.

Lương Ngân cầm tay Tang Vũ, trong lòng cũng thay bức rức khó chịu thay cô bạn, nhưng Tang Vũ vẫn chỉ như một cô ngốc, vui vẻ đứng nhìn hẳn dần có được mọi thứ hẳn muốn.

Điện thoại của Lương Ngân nhất thời vang lên tiếng chuông ngay tại khắc mọi người đang phấn khích, người khác không chú ý tới, chỉ có cô chú ý, bởi vì đây là tiếng chuông cô đặt riêng khi đến lúc gọi cho Mộ Nghĩa vào mỗi tối.

Hai người náu chấu điện thoại tựa như đã thành thói quen, Lương Ngân lấy máy rồi liền đi ra ngoài, cô mở cửa nhưng không ngẩng đầu lên nhìn, "A" Lương Ngân đụng phải một người đàn ông cũng đang có ý định ra ngoài giống cô, điện thoại di động của cô rơi xuống, cô kêu lên một tiếng, sau đó ngồi xồm xuống nhất, trước mắt cô là một đôi giày da mới chỉ vừa được in trên tạp chí, mặc dù đã quên tên gọi của chúng là gì, nhưng tóm lại, đó là một nhãn hàng rất nổi tiếng.

"Cô gái, cô vừa đụng trúng người tôi đấy, sao lại không xin lỗi? Như vậy có phải rất bất lịch sự không?" Người nói có vẻ khó chịu.

"A, thật xin lỗi!" Lương Ngân thật đúng là quên phải nói xin lỗi, bởi vì cô trong lòng rất muốn gọi cho Mộ Nghĩa, cho nên mới chỉ vội vã nhặt điện thoại đi động.

Lương Ngân nhặt điện thoại, đứng lên, trước cúi đầu, sau ngẩng đầu.

"Là em."

"Là anh." Hai người trăm miệng một lời.

"Ngài Trinh, thật xin lỗi, tôi khi nãy không có ý"

"Không sao, cô Lương." Trinh Mạc Nhiễm quan sát cô gái trước mắt, đôi mắt cô như mặt nước hồ trong suốt, cánh mũi khéo léo tinh xảo, lớp phấn trang điểm nhẹ, vai hơi lộ ra, đối với một người đàn ông như hắn mà nói, đây tuyệt đối là một loại hấp dẫn khéo léo.

"Em, hôm nay rất đẹp." Hồ hấp Trinh Mạc Nhiễm cứng lại, tán thưởng tự đáy lòng.

"Hi, cảm ơn ngài Trinh, hôm nay anh cũng rất đẹp trai." Thời điểm Lương Ngân cười, bên gò má trái sẽ có một lúm đồng tiền, rất thanh thuần, đáng yêu. Đôi mắt sáng trong, môi đỏ mọng tựa như anh đào, rất đầy đặn, làm cho người ta có dục vọng muốn hôn.

"Em quen Cố Nhiên . . . ?" Trinh Mạc Nhiễm muốn biết quan hệ giữa Lương Ngân và Cố Nhiên, mặc dù hắn biết cô đã có bạn trai.

"À, anh ấy là hội trưởng khóa trên và là đàn anh của em, em chẳng qua là đi cùng với bạn." Lương Ngân cũng không biết mình tại sao lại giải thích rõ đến vậy.

Thì ra chỉ là hội trưởng.

"Cô Lương muốn đi đâu?" Trinh Mạc Nhiễm giờ mới ý thức được Lương Ngân hình như muốn ra ngoài, huống chi việc hai người đứng ở ngoài cửa nói chuyện không phải là ý hay.

"À, em chỉ định gọi điện thoại, nhưng, em nghĩ anh ấy chờ lâu chắc cũng ngủ rồi, giờ em định ra ngoài hóng mát chút!"

"Vừa đúng, anh cũng định vậy, cùng nhau đi!" Trinh Mạc Nhiễm thật ra đã sớm muốn rời đi, nếu không phải tên Cố Nhiên kia là em trai của Vệ Nam, hắn thật chẳng muốn tới đây, song, không đến nổi tệ.

Hai người nhanh đi ra ngoài sân cỏ của khách sạn, Trinh Mạc Nhiễm chủ động cởi áo vest phủ thêm bên ngoài cho Lương Ngân, Lương Ngân tuy không thích, nhưng cũng không có ý cự tuyệt, đây cũng chỉ là hành động thường thấy giữa hai người bạn!?

Hai người ngồi trên bãi cỏ xanh hóng gió, giữa hè, cơn gió nhẹ ẩm ướt lướt nhanh qua mặt, Lương Ngân rất hưởng thụ hít vào một hơi sâu, nhắm mắt lại, Trinh Mạc Nhiễm nhìn Lương Ngân như vậy, dục vọng trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Cho nên, không kiềm hãm được, hắn hôn cô, một cái hôn rất nhẹ nhàng, khắc trên môi Lương Ngân.

Lương Ngân phản ứng chậm lại mấy nhịp, thời điểm cô mở mắt, Trinh Mạc Nhiễm đã rất nhập tâm dùng đầu lưỡi miêu tả vân môi của cô. Mạnh bạo hơn từng chút một.

Lương Ngân hoảng sợ, nghĩ muốn hét lên, lại càng khiến hắn thêm dễ dàng công thành đoạt đất, lưỡi của hắn liền trượt vào trong miệng cô.

Thời gian hình như cũng dừng lại, hai người cứ như vậy một kinh ngạc, đầu óc trống rỗng, một lưu luyến hương thơm ngọt ngào, không chịu thối lui.

"Đến bên tôi, làm người phụ nữ của tôi, được chứ?" Giọng nói tràn đầy cảm dỗ và tình tứ của Trinh Mạc Nhiễm vang lên bên tai Lương Ngân.

"Chát!" Một cái tát rơi vào mặt hắn.

Là Lương Ngân, Lương Ngân không chút suy nghĩ, chỉ hành động theo bản năng, tỉnh táo lại, cô đứng dậy, vứt áo vest lên người hắn, sau đó ném cho hắn một câu: "Mặt người dạ thú." Lương Ngân trong lòng rất kinh sợ, cô không quay đầu lại, chỉ bỏ chạy, cũng không để ý dưới chân mình là đôi giày cao gót.

Trinh Mạc Nhiễm sờ sờ phần da vẫn còn nóng kia, khoe môi như có đường cong, sau đó nhìn về phía người con gái đang trốn chạy, trong lòng âm thầm quyết định một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hai lần dây dưa

Edit: cereniti

Lương Ngân tay nhắc đuôi váy lễ phục, chân mặc kệ đôi giày cao gót 5 phân, không quay đầu lại vội vàng chạy mất.

Trinh Mạc Nhiễm nhìn dáng vẻ hấp tấp của cô gái nhỏ ngốc nghếch, khoe miệng không khỏi nhếch lên, sờ sờ phần da mặt còn nóng bên má, đường

cong nơi khoe miệng của hắn càng thêm lớn.

Khi Lương Ngân trở về căn phòng, Tang Vũ đang ở ngoài cửa chờ cô, thấy cô hoảng loạn trở về, vội vàng đi lên phía trước hỏi:

“Cậu sao vậy?”

Mặt Lương Ngân đỏ bừng, lồng ngực cô vẫn còn phập phồng, bởi vì khi nãy chạy quá nhanh, chân cô đã bị trật nhẹ.

"Anh ta, anh ta . ." Lương Ngân thờ không ra hơi.

"Gi? Ngân Ngân, từ từ nói." Tang Vũ nhìn Lương Ngân, cô cũng gấp gấp theo cô.

Lương Ngân từ từ điều chỉnh lại tâm trạng, vừa định cùng Tang Vũ nói chuyện vừa xảy ra, nhưng nghĩ lại nói tại nơi này không thích hợp, dù sao, đây cũng là địa bàn hắn.

Cho nên, Lương Ngân lôi kéo Tang Vũ sang một bên, nói: "Tiểu Vũ, cậu nói với Cố Nhiên, chúng ta đi về trước, có được hay không? Trở về rồi tớ sẽ nói với cậu."

Tang Vũ nhìn vẻ mặt nặng nề của cô, liền gật gật đầu.

Hai người như nguyện được phục vụ hướng dẫn ra khỏi phòng tiệc, đi tới bên ngoài khách sạn, Tang Vũ trực tiếp tẩy đôi giày Cavans ra khỏi túi đưa cho Lương Ngân.

Lương Ngân có chút bất ngờ, nhìn đôi giày Cavans màu đỏ, cảm kích nhìn Tang Vũ nói: "Rất cảm tạ, bảo bối." Sau đó vội vàng thay giày.

"Ngân Ngân mới vừa rồi thế nào?" Tang Vũ hỏi chuyện vừa rồi.

Lương Ngân kéo cánh tay Tang Vũ, bên dưới váy thành một nơ bướm thật to. Bất đắc dĩ nói: "Khi nãy mình vừa ra ngoài, tên Trình Mặc Nhiệm tự dưng . . hôn mình, . . . Còn muốn bao nuôi mình, muốn mình làm người phụ nữ của hắn, cậu nghĩ xem, hắn có phải là . . . tên khốn, hay không?"

"Trời ạ, anh ta sao có thể như vậy? Anh ta không biết đàn anh là bạn trai cậu sao?" Tang Vũ nhớ mang máng Lương Ngân đã từng kể chuyện xảy ra ở buổi tọa đàm với cô, khi đó Mộ Nghĩ còn không khỏi hăm mộ nói, cái tên họ Trình này, không dựa vào vai vế địa vị họ hàng mình như Vệ Nam, một tay tạo dựng sự nghiệp, thật làm cho người ta bội phục!

"Đúng vậy, mình cho hắn một cái tát xong liền chạy." Lương Ngân sáng khoái nói.

"Ngân Ngân, cậu phải tự bảo vệ mình!" Tang Vũ có chút sợ hãi.

"Ừ, hi hi, không phải còn có cậu và anh ấy sẽ bảo vệ mình sao!" Ở bên Tang Vũ cô luôn có cảm giác an toàn, về phần người đó, cô đã giao cả trái tim mình cho anh.

"Đúng vậy, tôi sẽ bảo vệ tốt đại mỹ nhân tiểu thư Lương Ngân." Hai người quên đi mọi chuyện không vui, trở về trường.

Ngày hôm đó, Tang Vũ về nhà, Mộ Nghĩ vẫn còn bận rộn xã giao, Lương Ngân nhàm chán liền đi đến chợ, chuẩn bị quà tặng đêm Thất Tịch cho Mộ Nghĩ.

Khách trên xe buýt rất nhiều, chen chúc nhau, ép chặt cô tới mức không thở được.

Đứng phía sau Lương Ngân có một tên đàn ông mang mũ, có vẻ như là côn đồ, ở phía sau của cô cọ tới cọ lui, Lương Ngân có linh cảm xấu, đột nhiên, người nọ sờ soạng hông cô, cô lập tức hét lên một tiếng "A!" Sau đó liền bị người đó xoay người lại, đụng vào ngực.

Đương nhiên, tất cả hành khách trên xe liền quay lại nhìn.

"Hừ!" Người đó hơi nhấc mũ lên, nhìn cô, đặt ngón trỏ nơi khoe miệng, ý bảo cô đừng làm ồn.

"Ngôn Ngôn!" Lương Ngân thấy rõ người tới, vừa bừng tỉnh, vừa kinh ngạc .

"Đừng nói lớn như vậy chứ!" Lương Ngân nghe xong, mới phản ứng được tình huống lúc này, trùng hợp, đến trạm đại học B, hai người liền xuống xe.

"Ngôn Ngôn, sao em ăn mặc như vậy, khi nãy chị còn tưởng gặp phải tên biến thái? !" Lương Ngân tức giận trách móc

"Hi hi, không cái trang thành như vậy, bị mẹ bắt được, liền trối em lại bắt đi học đàn Piano mất. A, đúng rồi, chị, sao chị không tới nhà em?"

"Gần đây bận rộn nhiều việc!".

"À, là vậy à ~! ?" Lương Ngôn cố ý kéo dài âm tiết cuối.

"Không tin à. Được, vậy chị sẽ đi nói cho mẹ em biết, một cô nữ sinh nhỏ nhắn dễ thương ngoan hiền như em, cố ý cái trang thành một tên biến thái, trốn

học Piano." Lương Ngân cố ý uy hiếp cô.

"Đừng, đừng, chị, em có nghi ngờ chị đâu? Chị ngàn vạn đừng nói mà?"

"Coi như em thức thòi." Lương Ngân rất hài lòng về màn uy hiếp của mình.

Lương Ngân là con gái của cô Lương Ngân, bởi vì dưỡng ly hôn với cô của cô, vậy nên bà liền một mình nuôi dưỡng con gái, còn đứa con trai của bà, thì được ba nó dắt đi ra nước ngoài, mặc dù Lương Ngân chưa gặp người con trai đó, nhưng, từ miệng cô của cô miêu tả, cô biết, người đó rất ưu tú.

Lương Ngân năm nay học lớp mười hai, bởi vì tính nết như con trai, thích thể dục, mà bị mẹ của cô bắt cô học Piano, học vẽ, cho nên, đứa nhỏ này vì không muốn làm cho mẹ mình đau lòng, nên đành giả vờ rất hứng thú, và làm kẻ hai mặt.

"Chị, khoan hãy nói, khi này em sờ eo chị, thật đúng là nhỏ nha, rất đầy vóc người chị thật rất nóng bỏng đó. À, khi này em còn sờ được vào phần phòng phòng, mềm mềm nữa, thật đúng là không tồi nha . . ." Lương Ngân tỏ vẻ lưu manh háo sắc nhìn Lương Ngân.

"Ngôn Ngôn, em, chết tiết . . . em không muốn sống bình yên nữa đúng không?" Hai cô gái vui vẻ đùa giỡn bên ngoài đại học B, phát ra những âm thanh vui vẻ động lòng người.

"Lương Ngân." Lương Ngân khi đang tiễn Lương Ngôn lên tắc-xi về nhà, liền nghe thấy phía sau có người gọi cô.

Là Trình Mạc Nhiễm.

Lương Ngân thấy hấn, không nói hai lời, liền tránh né hấn như tránh rắn độc, bước nhanh đi về phía kí túc xá.

Trình Mạc Nhiễm vinh quang, phong độ, anh tuấn, đi trong sân trường, tất nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, Lương Ngân không muốn cùng cái tên mặt người dạ thú có bất kỳ tiếp xúc nào, cho nên, lập tức rời đi.

Ai ngờ, tay cô bị kéo lại.

"Buông tay! Không tôi kêu lên đó." Lương Ngân hạ thấp giọng uy hiếp hấn, nét mặt cô lúc này thật giống như đang cãi bướng với người yêu.

Trình Mạc Nhiễm không buông tay, mà cũng hạ thấp giọng, tiến tới bên tai Lương Ngân: "Nếu như không muốn tôi cưỡng hôn em, thì nhanh đi với tôi."

Cuối cùng, Lương Ngân biết tránh voi chẳng xấu mặt nào, chỉ đành phải đi theo hấn, cô cũng âm thầm ở trong lòng cầu nguyện, Mộ Nghĩa ngàn vạn lần không nhìn thấy màn vừa rồi.

"Anh muốn gì?" Lương Ngân đối đãi với người mình ghét, tuyệt đối không dễ chịu.

Hai người ngồi vào xe, lái đến cửa sau đại học B, nơi tương đối bí mật.

Trình Mạc Nhiễm không nói gì, chỉ nhìn Lương Ngân.

Lương Ngân bị hấn nhìn có chút hoảng sợ, sau đó làm bộ ra vẻ rất mạnh mẽ, nói: "Ngài Trình, nếu như không có việc gì, xin hãy để tôi xuống xe, tôi không phải là tổng giám đốc rảnh rỗi như anh, có rất nhiều chuyện phải làm!"

Trình Mạc Nhiễm như đang đợi Lương Ngân trừng mắt nói xong câu cuối cùng, sau liền lên người lên, hôn lên nơi khi này liền thoáng không ngừng.

Miệng Lương Ngân khi này vẫn còn hơi khé mở, khiến hấn càng thêm dễ dàng xâm nhập, cứ như vậy bị người ta hôn, cô theo bản năng đánh hấn, giằng giằng, ai ngờ, tay liền bị hấn giam giữ, tiếp tục hôn cô không ngừng.

Cho đến khi, Trình Mạc Nhiễm rên lên một tiếng, mới buông tha Lương Ngân. Mối hấn nhỏ ra tia máu nhỏ, Lương Ngân tức tối thở hồng hộc, rồi quay sang nhìn kiệt tác của mình.

"Anh, đáng đời."

"Thật đúng là con mèo hoang." Đây là câu nói đầu tiên từ khi Trình Mạc Nhiễm lên xe.

"Anh còn như vậy, tôi liền báo cảnh sát."

Trình Mạc Nhiễm cảm thấy hấn càng bị cô bé trước mắt này hấp dẫn, quyết tâm đoạt lấy cô của hấn càng lớn.

"Đến bên tôi, thế nào?" Vẫn câu nói đó.

"Anh, đúng là tên khốn." Lương Ngân tức tối nói tục.

"Ngài Trình, tôi không phải vật cưng của anh, thích hôn thì hôn, thích sờ thì sờ, hơn nữa, tôi đã có bạn trai, tình cảm của chúng tôi rất tốt, cho nên, về sau xin hãy tự trọng, đừng có lại đến tìm tôi, được vậy, tôi sẽ rất biết ơn anh! Hẹn gặp lại! À, không đúng, vĩnh viễn không gặp lại." Lương Ngân mở cửa đi xuống xe, dùng sức đánh bật nó trở về thật mạnh.

Cô gái nhỏ này lại kích thích ý chí chiến đấu của hắn.

Lương Ngân, hắn nhất định phải có được cô.

Sau này, Lương Ngân nghĩ lại, chỉ sợ lần đó nếu cô tỏ vẻ chán ghét hắn nhiều hơn, thì Trình Mạc Nhiễm sẽ lại lao tới cường hôn cô, chính cô cũng cảm giác mình có chút “thần hồn nát thần tính”, nhưng, nếu chuyện này xảy ra thì cô vẫn không thể phòng bị được hắn.

Tình yêu giữa cô và Mộ Nghĩa khi ấy, không cuồng nhiệt, càng không thân mật như một đôi tình nhân, nhưng cô cũng không cảm thấy mình đã bị phụ tình, càng không có nguy cơ sẽ bị thất tình, cô chỉ là cảm thấy, Mộ Nghĩa luôn thấy cô thật phiền, cô không dám quấy rầy hắn, cô sợ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chuẩn bị cho một cuộc hành trình dài

Edit: cereniti

Trưởng thành không có nghĩa là tư tưởng thay đổi, số tuổi tăng lên, mà là khi con người ta đang khóc nhưng môi vẫn có thể nở nụ cười.

Lương Ngân hoàn toàn suy sụp, bởi vì cô phát hiện mình trở thành một kẻ vô tâm, thịt thừa bên hông cô đang dần tăng lên, hết như cô chẳng hề bị cường bạo.

Mặc dù cô vẫn tự nhận mình là con người của thời đại mới, không nên để ý tới tầng màng mỏng kia, nhưng, dưới sự ân cần dạy dỗ của người mẹ quá cố, cô vẫn giữ cho mình một ít nét truyền thống, lần đầu tiên của một người phụ nữ nên dành cho chồng mình.

Mặc dù cô cảm thấy mình vẫn thật vô tâm, nhưng cô hay tỉnh lại lúc nửa đêm và nhớ tới Mộ Nghĩa, nhớ tới những điều chưa xốt kia, rồi len lén núp ở trong chăn khóc, chẳng lẽ Mộ Nghĩa vì 500 vạn mà bỏ rơi cô? Cô thật khó mà tin được, nhưng, ngày đó Mộ Nghĩa say rồi tỉnh rồi mù kêu tên cô, nói xin lỗi, thời điểm đó, trong lòng cô liền tha thứ hắn một nửa! Có lẽ, Mộ Nghĩa có nỗi khổ tâm riêng sao?

Lương Ngân vẫn nhớ nhưng Mộ Nghĩa, cô thích hắn gần 3 năm, thích, thậm chí là yêu, có thể nói vứt bỏ liền vứt bỏ ư?

Cô đúng là một con ngốc!

Lương Tề Phong cảm giác khoảng thời gian này thật giống như lúc trước, con gái ông mỗi ngày đều làm sẵn cơm chờ ông về cùng dùng bữa, cả hai chẳng hề có bí mật, sau khi ăn xong an vị ngồi trên ghế sofa xem tivi.

"Ba, con muốn đi đây đó chút." Lương Ngân vừa lau khay trà, vừa hỏi Lương Tề Phong đang xem tin tức.

"Trời đã tối, để ngày mai ba cùng con đi chạy bộ được không?" Lương Tề Phong nghĩ con gái ông đang muốn chạy dạo hít thở không khí.

"Không phải vậy, ba, ý con là đi du lịch." Lương Ngân giải thích.

"Du lịch? Vậy con định không về trường ư?" Lương Tề Phong rất thất vọng, chỉ vì bị phản bội mà con gái ông lại cần nhiều thời gian như vậy để ngẫm nghĩ, thật đúng là một đứa bé!

"Cũng sắp đến kì nghỉ dài ngày rồi, ngày thi cuối hình như chính là hôm nay." Lương Ngân đã sớm tìm cho mình một cái cớ.

Lương Tề Phong nào biết cô con gái nhỏ của mình đã sớm nộp đơn xin nghỉ dài hạn, chỉ vì muốn trốn tránh kẻ đã làm cho mình cảm thấy xấu hổ và đau lòng!

"Được rồi!" Lương Tề Phong suy nghĩ một chút sau, liền quyết định, con gái ông đủ lớn để đi du lịch xa một mình.

Lương Ngân khi được ba đồng ý, mấy ngày sau, liền gọi điện báo cho Tang Vũ.

Tang Vũ đang ở nhà chú học thêm cùng em trai, nhận được điện thoại của Lương Ngân, cô liền phấn khởi, cô rất lo lắng cho Lương Ngân, cũng rất muốn gặp cô, mặc dù cô không biết Ngân Ngân vì sao rồi đi, nhưng ít nhất cũng biết nhất định có liên quan đến Mộ Nghĩa.

"Ngân Ngân, sao giờ cậu mới gọi điện thoại?" Tang Vũ cầm điện thoại trở về phòng, giận trách Lương Ngân.

"Tiểu Vũ, thật xin lỗi... cậu có muốn đi du lịch không?" Lương Ngân không biết giải thích thế nào với Tang Vũ qua điện thoại.

"Du lịch? Chỉ hai chúng ta?" Tang Vũ đã lâu không đi đâu xa, nghe Lương Ngân nhắc tới, trong lòng vui vẻ nở hoa.

"Đúng vậy, chúng ta đi du lịch đi!" Lương Ngân cũng biết, người hiểu Tang Vũ nhất chính là mình.

"Được, cứ quyết định vậy đi, mình hiện tại liền thu dọn đồ đạc, ngày mai lên đường?"

Lương Ngân nghe Tang Vũ nói, liền cảm thấy cô gái này còn nhỏ hơn so với chính cô, nghĩ đến đâu liền làm ngay đến đó, cô bật cười.

"Làm gì cười?" Tang Vũ nghe thấy tiếng cười của Ngân Ngân trong loa, tâm trạng rất tốt.

"Mình ở với ba thêm mấy ngày, Chủ nhật chúng ta liền lên đường, gặp ở thành phố C nhé."

"Ok, vậy Chủ nhật gặp."

Hai người đã quyết định xong.

Tâm trạng Trình Mạc Nhiễm mấy ngày này xấu đến cực điểm. Ngay cả Vệ Nam cũng cảm nhận được, bởi gì mấy ngày qua, hần không có mang theo cô em gái bảo bối Di Mạt tới công ty làm phiền hần.

"Tổng giám đốc Trình, có điện thoại của cô Trương Viện, ngài có muốn tiếp không?" Lý Nhụy nói với hần qua đường dây nội bộ riêng.

"Nói tôi không có ở đây." Thanh âm trầm thấp tới cực điểm.

"Ngài Trình, cô Trương bảo tôi nhắc nhở ngài đừng quên cuộc hẹn tối nay." Tính thẳng thắn của Lý Nhụy khiến hần phá cách cân nhắc cho cô làm thư ký riêng.

"Biết rồi." Trình Mạc Nhiễm cúp máy, vò vò tóc. Cô gái nhỏ của hần đột nhiên mất tích, không chút tin tức. Cô là đang khảo nghiệm sự chịu đựng của hần phải hay không?

Hần không tin cô gái nhỏ đó có thể làm hần nóng ruột nóng gan? Hần tối nay sẽ đến HAPPY, nếu có hẹn với giai nhân, cần chi phải bỏ qua?

Nói điện thoại với thư ký: "Thư ký Lý, nói với cô Trương tối nay tôi sẽ đến đúng giờ."

Lý Nhụy báo lại cho Trương Viện, liền nghe được câu "Cảm ơn" ngọt đến tận xương của cô ta, sau đó liền âm thầm nghĩ, ông chủ của cô hôm nay chắc sẽ thỏa mãn đến quên cả trời đất, ừ, chắc sẽ no bụng theo cả hai nghĩa! Hà! Vô lực thờ dài, cô đã làm tròn bổn phận của mình rồi.

Trương Viện là một nhân vật vừa mới gia nhập Giới giải trí, được xưng là ngọc nữ, 'hiền lành' và 'ngây thơ' y hệt như bản thân cô ta. Mặc dù biết cái sự 'trùng hợp' như vậy là cố ý, nhưng nguyên tắc của Trình Mạc Nhiễm là 'hàng đã tự đưa đến tận cửa thì chẳng tội gì cự tuyệt'

Bọn họ đều đến vì nhu cầu! Đã từ lâu, Thương giới cùng Giới giải trí vốn liên quan mật thiết với nhau, các loại quy tắc ngầm càng khó nói. Mặc dù hần không phải là kẻ đặt ra luật, nhưng, không có nghĩa hần không phải là kẻ 'làm ra' luật.

Trình Mạc Nhiễm vừa ngồi xuống liền thấy người phụ nữ kia tới, dáng người thanh tao, phong thái bản lĩnh. Đây mới là loại con gái hần muốn, hần âm thầm khẳng định với bản thân.

Mỹ nữ cười một tiếng: "Tổng giám đốc Trình, đã khiến anh đợi lâu rồi."

Đáp lại một cách thật nho nhã, hần dịu dàng cười một tiếng: "Không sao, đây là vinh hạnh của kẻ hèn đây."

Ngoài cửa sổ, đèn flash ở mọi nơi bắt đầu nháy lên, chụp lại từng cái chi tiết động tác vô cùng tinh tế. Ai cũng đoán được rằng, tờ báo ngày mai sẽ đăng đầy scandal của đôi nam nữ này.

Công ty Mạc Nhiễm.

"Xem nè, xem nè, tôi cứ thắc mắc vì sao mấy ngày nay tâm trạng Tổng giám đốc Trình lại tệ đến vậy, thì ra là do 'cái đó'" Đồng chí Hồ Văn lại bắt đầu phát biểu suy luận.

"Anh Hồ, 'cái đó' mà anh nói là cái gì?" Tiểu Mai tò mò.

"Đương nhiên là chưa thỏa mãn dục vọng chứ gì!" Sau đó vút cho Tiểu Mai một ánh mắt "cô đúng là đồ ngốc".

Tiểu Mai không cam lòng, vội vàng phản bác, sau đó cố làm vẻ rất có kiến thức: "Tôi dĩ nhiên biết Tổng giám đốc Trình chưa thỏa mãn dục vọng, mấy ngày nay ngài ấy cứ làm thêm giờ ở công ty, nhất định là nín đến hỏng mắt."

Nghe cô nói như vậy, tất cả đồng nghiệp ở lầu 16 đều hít vào sâu một hơi, sau đó cầu nguyện ở trong lòng thay cho Tiểu Mai. Nhất thời, cả lầu 16 đều

yên tĩnh tới mức nghe thấy được tiếng vỗ cánh của một con muỗi .

Bởi vì lúc này Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam vừa đứng xuống lầu đến thị sát cũng như tìm tài liệu.

Không biết là người nào, rất không nề tình, rất không cẩn thận mà cười khề.

Lúc này Tiểu Mai mới nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam đang đi đến máy in bên cạnh. Tiểu Mai nghĩ, xong rồi, lần này cái miệng hại chết cô rồi, cô nên chuẩn bị cuốn gói đi là vừa, sợ hãi gọi hai người họ: "Giám đốc Vệ, Tổng . . . Tổng giám đốc Trình."

Hai người "Ừ" một tiếng coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục in ấn, đánh máy, rồi đi.

Vừa mới bước chân vào trong thang máy, Vệ Nam thật sự nhịn không được, "Ha ha" ôm bụng bật cười.

Trình Mạc Nhiễm rất miệt thị nhìn Vệ Nam cười đến bất tỉnh, lạnh lùng nhấn số tầng 28.

Nhà ga thành phố C.

"Ngân Ngân, mình rất nhớ cậu" Tang Vũ lưng mang một ba lô lớn, chạy tới đón Lương Ngân.

Lương Ngân đáp lại thật ngọt với Tang Vũ: "Tiểu Vũ, mình cũng rất nhớ cậu!"

"Cậu về nhà sao không nói mình một tiếng? Còn tự động nghỉ học, Ngân Ngân thật không có lương tâm." Tang Vũ trách cứ cô.

Đúng vậy, cô rất không lương tâm a, cô thậm chí đã nghĩ sẽ kết liễu mình, chỉ vì cái trình tiết đó. Cô thật có lỗi với biết bao người quan tâm cô!

"Đừng trách mình Tiểu Vũ, trên đường đi mình sẽ nói cho cậu biết nguyên nhân, hai chúng ta không nên cứ ôm ấp mãi vậy, hết như les ấy!" Lương Ngân thấy hai người họ 'hấp dẫn' quá nhiều ánh mắt rồi.

"Được rồi!" Hai chị em liền xách theo hành lý, mua vé, chuẩn bị cho một cuộc hành trình dài

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyến đi đến Tứ Xuyên

Edit: cereniti

"Khung cảnh tháng 9 quá mức tuyệt, lá thu nhuộm đỏ cả ngọn núi.

Tuyết tan, cỏ xanh mọc, mưa sa nước chảy, hồ thắm xanh".

Nhằm Trần Văn đã làm ra bài thơ đó khi ở tại Tứ Xuyên, Lương Ngân chỉ tình cờ đọc được, bây giờ cô biết nó thật đúng.

Hướng về ngọn núi đẹp lạ thường của tổ quốc, Lương Ngân cùng Tang Vũ đắm chìm mình trong đó.

Vốn hai người định đi du lịch theo tour, nhưng nghĩ lại, nếu đi như vậy, hai người thật ít có tự do, lại luôn bị bó buộc theo thời gian.

Lấy Tứ Xuyên làm trung tâm, những khu nhà xung quanh dần trở thành những điểm du lịch thú vị.

Hai người liền đến Cừ Trại Câu – nơi mà Lương Ngân mong chờ nhất, Cừ Trại Câu, cây vây quanh nước, cây đắm mình trong nước.

Cá lớn, cá nhỏ lượn quanh trong hồ, trước sau đầy áp, thật gần rồi dần xa mặt hồ, tạo nên một dãy ruộng bậc thang màu cam bạc. Mặt nước trong xanh màu lá có thể thấy đáy.

Xung quanh hồ là những dãy đồi với thật nhiều cây xung quanh, bóng cây phản chiếu xuống mặt hồ tạo thành những dãy thác màu lá.

Bọt sóng nhỏ màu bạc, chạy dài tới cuối mặt hồ, rồi hòa mình cùng thác nước màu diệp lục, tạo nên một khung cảnh động lòng người.

Lương Ngân thật không kìm lòng được, chạy thẳng vào lòng khung cảnh xinh đẹp này.

"A" một tiếng, cô ôm lấy Tang Vũ, còn kích động nói: "Trời ạ, Tiểu Vũ, nơi này thật đẹp, thật đẹp!"

Tang Vũ cũng bị cảnh sắc trước mắt hấp hồn, hai người vui vẻ đuổi theo bước chân của nhau tại nước nước trời giao thoa.

Tại đây, người gọi là Cố Nhiên, Mộ Nghĩa, Trình Mạc Nhiễm không hề tồn tại, chỉ có cảnh sắc sống động trước mắt.

Hương hoa ngập tràn giác quan, thiên nhiên xuôi nước, làm dịu đi trái tim khô khốc nơi thành thị.

Lương Ngân hết như một cô bé, nở nụ cười thoải mái từ tận đáy lòng.

Nhìn cô vui vẻ như vậy, Tang Vũ ngăn ra, Ngân Ngân hình như càng xinh đẹp hơn, thì ra con người một khi không ưu sầu, lại có thể xinh đẹp đến thế!

Buổi tối, trên chiếc giường nhỏ nơi quán trọ, hai cô bé tắm xong liền kề kề bên nhau nói thật nhiều điều.

"Tiểu Vũ, cậu biết không? Minh hôm nay, thật, thật rất vui, tựa như chưa từng vui vậy." Giọng nói của Lương Ngân hòa cùng ánh trăng dịu ngọt rơi vào trong trái tim Tang Vũ. Nhiều năm sau, cô vẫn nhớ đêm trăng kia.

Trăng sáng cùng thanh âm mềm mại như gió của Lương Ngân làm cô nhận thức được mình muốn bảo vệ và ở bên cô bạn nhỏ này cả đời.

Đúng vậy.

"Minh biết, Ngân Ngân, mình biết." Tang Vũ không biết nên nói cái gì cho phải, cô luôn luôn nói ra những lời chẳng liên quan.

Chỉ có một chữ "Biết", nhưng cô tin Lương Ngân sẽ hiểu.

"Ngày đó, người ở bên mình, là Trình Mạc Nhiễm, không phải Mộ Nghĩa, không phải Mộ Nghĩa, . . . Tiểu Vũ, không phải Mộ Nghĩa! Hấn thế nhưng . . . Bán mình cho Trình Mạc Nhiễm, Tiểu Vũ, mình thật đau!" Lương Ngân đột nhiên xoay người ôm lấy Tang Vũ, nước nở nói.

Tang Vũ nghe xong, cô ngăn ra, cô có cảm giác mình đột nhiên bị sét đánh trúng, người tê liệt, vỡ vụn.

"Cái gì? Cậu nói . . . đàn anh, không, Mộ Nghĩa . . ."

Trí óc Tang Vũ trống rỗng, hoàn toàn không biết nói thế nào.

"Ừ. . . Đúng, đúng bọn họ giao dịch, coi mình như một món hàng. Tiểu Vũ, tìm mình, tìm mình . . ." Lương Ngân như coi Tang Vũ trở thành cây cột trụ duy nhất, cô ôm bạn mình thật chặt, muốn nỗi đau nơi đáy lòng thoát ra ngoài theo từng giọt nước mắt, tựa như một cô nhóc mất đi cây kẹo ngọt.

"Giao dịch. . ." Tang Vũ lâm bầm, Mộ Nghĩa tên khốn kiếp này, lại dám làm vậy với Ngân Ngân.

Tang Vũ vỗ nhẹ lưng Lương Ngân, cố gắng làm cho cô bình phục chút cảm xúc.

"Tiểu Vũ. . . Minh đã từng muốn tự sát, mình thật sự đã từng suy nghĩ như vậy, nhưng, nhưng mình không bỏ được ba, còn nữa, còn cả cậu, Tiểu Vũ. . . Minh thật sự là không biết nên làm gì mới phải? Minh chưa từng nghĩ Mộ Nghĩa sẽ làm vậy với mình, hấn coi mình như một món hàng! Tiểu Vũ. . . Minh nên làm gì đây. . ."

"Ngân Ngân, Ngân Ngân, cậu. . . đừng khóc, mình sẽ bảo vệ cậu, sẽ bảo vệ cậu, đồng ý với mình, Ngân Ngân, cậu phải trở nên kiên cường, kiên cường, có được hay không?" Tang Vũ cũng nghẹn ngào.

Có lẽ đây chính là một người bạn thật sự, tại lúc bạn đau khổ nhất, nhìn bạn khóc thảm, người đó càng thêm khó chịu và đau lòng.

Không biết hai người ôm nhau khóc bao lâu, chỉ biết đó là lúc Lương Ngân dần không thể cất tiếng khóc thêm nữa, giọng cô dần đục khàn.

"Ngân Ngân, cậu nhất định phải kiên cường lên, hiện tại những chuyện này không coi vào đâu, cậu phải giấu đi trái tim yếu đuối của mình, phải độc lập, không, cả hai chúng ta đều phải độc lập, phải biến mình thành một cô gái mạnh mẽ đến độ hư đốn! Như vậy cậu mới có thể không bị tổn thương, hãy để cho nó qua đi!" Những lời này của Tang Vũ có lẽ đã muốn nói cho Lương Ngân từ lâu, chỉ là khi đó cô vẫn cho đó là quá sớm, ai ngờ, bây giờ đã chậm.

"Ừ, mình biết, Tiểu Vũ, mình biết, chúng ta đều phải kiên cường." Lương Ngân đáp lời Tang Vũ.

Dưới bầu trời đêm này, cô gái nhỏ đơn thuần đó đã từ biệt cuộc sống cũ của mình.

Edit: cereniti

Tang Vũ cùng Lương Ngân đã đến được nơi làm rung động cả người dân Trung Quốc - Tứ Xuyên, mảnh đất với những tòa thành cũ mục nát nhưng lại làm cho người xem cảm thấy sùng sốt, chấn động, khắc sâu vào tâm trí.

Trái tim nhỏ lương thiện của hai cô gái, vốn đã vỡ tan thành những mảnh nhỏ giờ đã tự động hàn gắn lại từng chút một, nó cũng đã nhìn thấy được hi vọng, chuyển đi này thật tốt.

Du lịch, đã khiến cho hai cô gái tìm thấy được một điều, nhất định phải kiên cường.

Lý Bạch đã từng bật ra được một câu thơ ngay khi đi trên con đường nói “Thục đạo chi nan, nan vu thượng thanh thiên*”, hôm nay Lương Ngân cùng Tang Vũ đã thấu hiểu được tất cả ý tứ, ngồi ở trên cáp treo, nhìn những người đi đường từ từ nhỏ dần, Lương Ngân cảm thấy mình có chút sợ, con đường mòn trên núi thật sự rất nhỏ hẹp, chỉ cần thoáng trượt chân, liền trở thành người thiên cổ.

(*): đường lên Thục (Tứ Xuyên) thật gian nan, gian nan tới mức chạm tới được trời cao (editor dịch thoáng)

Tin tức trắng hoa của tổng giám đốc Trình Mạc Nhiễm ngày càng nhiều, vô luận là ở giới showbiz hay trên thương trường, người được xưng là ‘nữ cường nhân tham công tiếc việc’ – Vệ Tiếc – phó tổng giám đốc công ty Vệ Thị bỗng được mọi người đồn đãi trở thành tình nhân bí mật của hắn.

Một ngày nọ, tại phòng VIP của công ty Diệc Nam

“Chị Tiếc, chuyện này tuyệt đối không thể trách tôi, ai bảo ngày đó chị tự nhiên lại mời tôi đi dùng cơm?” Trình Mạc Nhiễm bỏ đi đáng về điềm nhiên khéo léo tại thương trường, hiện tại chỉ giống như đang vui đùa đối thoại với bạn bè rất nhẹ nhõm, vui vẻ.

“Trình Mạc Nhiễm, cậu nói hay lắm, nhớ lại đi, là ai nói ‘chỉ cần chị giúp tôi chơi lại ông nội hồ ly già kia, tôi liền mời chị bữa tiệc lớn’? Xem xem, là ai mời ai hả? Chẳng lẽ cần tôi giải thích sao? Công ty Mạc Nhiễm các cậu bắt lại được cái ‘case’ đó tuyệt đối là công lao của tôi, cậu đừng nghĩ tôi là Bỏ Tắt, dám ‘lấy ân báo oán’, biến tôi thành nữ chính trong scandal tình ái của cậu, tôi thật tức chết mà.” Người Vệ Tiếc mặc một bộ vest nữ chuyên nghiệp, tóc ngắn chỉnh tề, cô tuyệt đối không giống như 30 tuổi. Cô ngồi đối diện Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam, trang điểm nhẹ, vẻ lạnh lùng trên mặt thường thấy hoàn toàn biến mất, cô lúc này chỉ giống như thiếu nữ chỉ mới hai mươi đang tức giận cùng bạn bè.

“Tiểu Nam, em nói gì đi chứ, tên nhóc này thật quá đáng mà!” Vệ Tiếc cầm một chiếc đĩa gỗ lên chén tên em trai này giờ chỉ biết mỉm cười.

“Ha ha.” Vệ Nam không mấy quan tâm. Hắn chỉ cười không nói, tính tình của chị hắn là vậy, khá là trẻ con, nhưng chị thường bộc lộ tại nhà, tin tức về chị hắn vốn rất ít khi truyền ra ngoài, hôm nay thế nhưng lại dính dáng tới một nhân vật lớn.

“Thật ra thì chị cũng nên cảm tạ đội ‘chó săn’ này, chị nhìn xem, hình chị rất đẹp, tràn đầy hơi thở mê hồn của thiếu nữ?” Vệ Nam thật đúng là Bất Minh Tắc Dĩ, Nhất Minh Kinh Nhân*.

(*): biết lựa lời mà nói trong lúc bế tắc nhất, khiến mọi người bất ngờ.

“Thôi đi, không thú vị chút nào, tiểu tử thứ” Vệ Tiếc cố thả lỏng đầu lưỡi, tiếp tục ăn cơm.

“Đúng rồi, Mạc Nhiễm, cô em họ của cậu đâu rồi, gần đây chẳng thấy xuất hiện? Khụ, người nào đó gần đây sống bình yên quá, chẳng có chút ‘bất ngờ’ nào, nên trở nên nhàm chán hết sức.” Vệ Tiếc cố ý nhắc tới em họ Trình Mạc Nhiễm – Trình Dĩ Mạt.

Vệ Nam vừa nghe đến tên Trình Dĩ Mạt, đầu lập tức hơi ngẩng lên, cái cô nhóc khó ưa đó, hắn không biết đã cự tuyệt cô mấy lần, mà cô vẫn nhất mực ‘đuổi theo’ hắn.

“Ha ha. . .” Trình Mạc Nhiễm vừa nghe tên em gái, liền nhớ tới hình ảnh tại một buổi gặp tình cờ, Dĩ Mạt không cẩn thận đụng vào Lương Ngân, cô gái nhỏ tính tình đơn giản đó, bây giờ đang ở đâu?

Trong lòng đột nhiên có một giọng nói: “Trình Mạc Nhiễm, mày yêu cô ấy”. Làm sao có thể? Một cô nhóc chưa biết tới sự đời, tại sao có thể lay động tim của hắn, nhất định là do quá lâu không chạm tới phụ nữ mà thôi, xem ra tới nay nên tìm Tương Viện hoặc ai đó ôn chuyện rồi.

Dự án hợp tác giữa hai công ty ‘Vệ Thị’ và ‘Mạc Nhiễm’ do Vệ Nam toàn quyền phụ trách, dù sao thì ông già lớn nhà họ Vệ quá thương con gái, lại càng thương cháu ngoại, ông già cũng biết huyết mạch duy nhất có thể thừa kế ‘Vệ Thị’ chỉ có một mình Vệ Nam.

Cho nên, mảnh đất kia là do Vệ Thị đầu thầu mà thắng được, còn về phần thu xếp và lên kế hoạch thế nào là trách nhiệm của Mạc Nhiễm, lợi nhuận thì chia 5:5.

Vì vậy, Vệ Nam chỉ còn cách đến Tứ Xuyên, mà phía đối tác – ngài Trình Mạc Nhiễm hiện tại là nhân vật công chúng, còn đang bận ôm người đẹp trong ngực, ắt hẳn là không muốn và càng không cần đi Tứ Xuyên rồi, trực tiếp sống cuộc sống dưới ánh mắt công chúng, mặc sức phóng túng thoải mái hơn nhiều!

Vệ Nam thầm nghĩ thuận tiện đi giải sầu chút cũng tốt, đây cũng là một cách để trốn thoát khỏi cô nhóc Dĩ Mạt phiền phức đó

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Gặp lại bạn cũ nơi đất khách

Đây là buổi tối cuối cùng tại Tứ Xuyên

Lương Ngân rủ Tang Vũ ra ngoài đi dạo ngắm cảnh đêm tại Thành Đô, Tang Vũ dĩ nhiên chỉ có thể ‘tuân mệnh’.

Cô từng nghe một bạn nữ đến từ Thành Đô nói cảnh đêm tại đây rất đẹp, ít nhất là không thua kém gì cảnh đèn đuốc sáng trưng nơi thành phố B. Lương Ngân từ lúc đó đã rất muốn tới đây.

Lương Ngân vì muốn quên đi kí ức đáng sợ kia, lần nữa đối mặt với cuộc sống, cô muốn dùng phong cảnh đẹp nhất đất Tứ Xuyên này chôn vùi đi tất cả ưu sầu si nhục.

Hai người đi ở đường dành riêng cho người đi bộ, đứng nghiêm ở giữa ngã tư, mới phát hiện thật ra, con người, thật sự rất nhỏ bé, dưới những tòa nhà cao ốc, sinh vật cao cấp nhất tại Trái Đất chỉ là một con côn trùng.

Khung cảnh có thể nói giống thành phố B, nhưng về phía khí hậu thì, tuyệt đối không dám khen tặng, đầu tiên, ở phương diện nhiệt độ, ban ngày cái nóng như muốn ‘quay’ cô với Tang Vũ, thân hình Tang Vũ vốn vừa phải đầy đặn, sau khi hai người nổi hứng leo lên núi Nga Mi, sau trèo xuống Thục Đạo, kết quả là mấy ngày nay cô và Tang Vũ chỉ nằm trong khách sạn hưởng gió.

Đại khái hơn chín giờ tối, hai người bắt đầu quay về, đường về khách sạn nhất định phải đi qua một con ngõ nhỏ đen như mực, Lương Ngân là rất sợ tối, cơ hồ là chưa từng đi đường ban đêm, may mà lá gan của Tang Vũ có lớn hơn cô một chút, tay cô nắm tay Lương Ngân, Lương Ngân rõ ràng có thể cảm nhận được tay Tang Vũ đang toát mồ hôi, nhưng Tang Vũ vẫn cố gắng an ủi cô, nói: "Đừng sợ, Ngân Ngân, mình sẽ bảo vệ cậu, đừng sợ."

Lương Ngân nói không sợ là giả, tay cô níu chặt tay Tang Vũ, không nói lời nào liền xông thẳng về phía trước, lòng bàn tay ẩm ướt, cũng không biết là mồ hôi nóng hay mồ hôi lạnh.

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một bóng đen, chắn trước mặt hai người, Lương Ngân cùng Tang Vũ đều bị sợ hết hồn, hét lên một tiếng "A!"

Bóng đen kia đột nhiên lấy thứ gì đó bén nhọn, uy hiếp Lương Ngân cùng Tang Vũ, đe dọa: "Không được hét, không thì tao sẽ giết bọn mày!"

Lương Ngân cùng Tang Vũ vội vàng im lặng, hai người run rẩy, Tang Vũ ép Lương Ngân về phía sau, run rẩy hỏi: "Anh. . . Anh muốn gì?"

Bóng đen kia dùng khẩu âm của địa phương, nói thật chậm: "Lấy hết tiền ra đây, nhanh lên."

Thì ra là ăn cướp, đúng là “Đi đêm có ngày gặp ma”.

Lương Ngân vội vàng lấy ví ra ngoài, may mà cô có tiền đi taxi dự phòng khi mình lạc đường, cô đưa hết cho Tang Vũ, ý bảo Tang Vũ đưa nó cho tên cướp.

Tang Vũ vừa định đưa tiền cho tên cướp, liền nghe thấy tiếng ai đó nói "Cảnh sát đây." Bóng đen kia vừa nghe, lập tức quay đầu chạy, Tang Vũ thấy có người tới liền trở nên dũng mãnh, tay nắm chặt áo tên cướp, người nọ mất thăng bằng liền nằm trên đất, Tang Vũ vội vàng ngồi lên người tên cướp.

"Tôi bắt được hán rồi." Tang Vũ hô to. Cảnh sát nhanh chóng đi tới, trong ngõ hẻm đen như mực, Lương Ngân không thấy rõ mặt ân nhân, chỉ có thể thấy người này rất cao, ít nhất là 1m80.

"Dẫn hán ra chỗ sáng." Giọng anh rất êm tai, Lương Ngân đỡ Tang Vũ dậy, sau đó ba người cùng áp giải tên cướp ra ngoài.

Tang Vũ nhanh chóng lột mặt nạ được làm bằng sắt chân của tên cướp ra, "Thật quê mùa, thời hiện đại rồi mà cướp bóc vẫn dùng thứ này à?" Tang Vũ cười nhạo.

Tất chân bị lấy xuống, nhìn kĩ thì hán chẳng hề giống phurong cướp bóc, ngược lại, còn là một thiếu niên rất mực tuấn tú.

"Hai cô không sao chứ?" Cảnh sát hỏi.

"Không sao, không sao. . . Cảm ơn anh, anh cảnh sát. . . ơ. . . " Tang Vũ cùng Lương Ngân nhất thời kinh ngạc, cái gì là cảnh sát chứ, đây rõ ràng là hội trưởng khóa trước của bọn họ - Vệ Nam, phó tổng giám đốc Vệ Thị!

"Ngài Vệ." Lương Ngân cùng Tang Vũ đồng thời hô to. Nam tử mạnh mẽ kiên cường trước mặt không phải Vệ Nam còn có thể là ai? Thật sự là tha hương ngộ cố tri*!

(*): dễ gặp lại bạn cũ nơi đất khách

"Các em là người thành phố B?" Vệ Nam hân hạnh như đầu quen biết hai cô bé này.

"Éc. . . Đúng vậy a, chúng em học tại đại học B, là đàn em của anh Cố Nhiên, tại sinh nhật của anh ấy, chúng ta đã từng gặp nhau." Tang Vũ rất hiểu loại danh nhân này, với bọn hán, các cô chẳng đáng để họ nhớ.

"A, thật đáng trách, đàn em của Tiểu Nhiên cũng chính là đàn em của anh, hai em có bị thương không?" Vệ Nam có chút ngượng ngùng.

"Không sao, không sao. . . Còn anh ta?" Tang Vũ nhìn cậu thiếu niên, này giờ chẳng nói một câu.

"Các em muốn xử lý thế nào?" Vệ Nam trực tiếp hỏi người trong cuộc.

"Này! Vì sao anh không nói gì?" Lương Ngân nhìn cậu thiếu niên.

"Tùy các cô! Dù sao tôi cũng quen rồi!" Cậu thiếu niên nói một tràng khẩu âm, nhưng vẫn nói rất chậm, gương mặt càng thêm ngang bướng.

"Cậu thiếu niên?" Lương Ngân không để ý đến lời cậu ta nói.

"Hả?" Cậu có chút bất ngờ với lời nói của Lương Ngân.

"Nếu khó khăn tôi có thể giúp cậu, chỉ cần cậu chịu nói thật, chúng tôi sẽ không đưa cậu tới cảnh sát!"

"Tôi . . . Tôi." Cậu chẳng biết nói gì.

"Chúng ta đi đến quán nào đó đi! Săn díp ăn mừng khi gặp lại đàn anh!" Vệ Nam đề nghị.

"Được."

Cậu thiếu niên không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo bọn họ, mặc dù Vệ Nam và Tang Vũ đã quyết định tha cho cậu, nhưng cậu chẳng thèm chạy mất. Cậu biết bọn họ không phải người xấu.

"Cậu tên gì?" Lương Ngân cùng Tang Vũ ngồi đối diện cậu và Vệ Nam. Lương Ngân vẫn luôn là cô gái hiền lành, những câu chuyện cũ mềm đã chiếu rọi trên tivi nhưng vẫn khiến cô rơi nước mắt mỗi khi xem, cho nên, cô tin tưởng, cậu thiếu niên này nhất định có nỗi khổ tâm, Tang Vũ nghĩ trong lòng, cô gái này lại thương người nữa rồi.

Âm thanh mắc nghẹn của cậu khiến Lương Ngân cùng Tang Vũ và Vệ Nam chỉ nghe đã hiểu rõ sự tình.

Cụ thể chính là nhà cậu thiếu niên không còn tiền, trong nhà còn có người mẹ bị bệnh nặng cùng cô em gái nhỏ, năm nay 17 tuổi, vì để có tiền chữa bệnh cho mẹ và để em gái ăn học, cậu bỏ học, kinh doanh ngành cướp bóc, đây là lần hành sự đầu tiên của cậu, nhưng đã thất bại.

Lương Ngân thầm nghĩ đây đúng là một motif cũ mềm, nhưng, cuộc sống của chúng ta đâu có gì gọi là không buồn phỉm? Mỗi tình đầu, đêm đầu của cô, vốn đã là một minh chứng, còn có lý do gì đi trách cứ cuộc sống vì sao không công bằng?

Lương Ngân không chút do dự lấy hết tiền, số tiết kiệm trong túi của mình.

"Cái này cho gia đình cậu."

"Đợi chút." Vệ Nam ngăn Lương Ngân.

"Chúng tôi có thể giúp cậu, nhưng phải có hồi báo, đây là một giao dịch, cậu có thể lựa chọn đồng ý hoặc từ chối." Vệ Nam nói.

"Tôi đồng ý, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì."

Lương Ngân nghe cậu nói, "tách", một giọt nước rơi ra khỏi mắt cô. Khi mẹ cô qua đời, cô cũng nghĩ vậy, nếu như có thể dùng tánh mạng của mình đổi lấy sinh mệnh của mẹ thì thật quá tốt.

"Tôi muốn cậu dùng chính thành tích học tập của mình để trả nợ." Vệ Nam là một thương nhân, làm chuyện tốt cũng phải có lợi nhuận hồi báo.

"Cám ơn anh, tôi sẽ nỗ lực!" Cậu thiếu niên nói rất chân thành tha thiết.

"Cậu biết là tốt rồi, vô luận về sau thế nào, tôi muốn cậu không được làm chuyện trái pháp luật, cậu phải biết, gặp được tôi là may mắn của cậu, làm người quan trọng nhất, chính là không được làm trái với lương tâm." Vệ Nam không hổ là một doanh nhân thành công, mỗi câu, mỗi lời nói, từng chữ đều giống như đang thuyết giảng.

Ánh mắt cậu thiếu niên trở nên kiên nghị rồi gật đầu

Sau, Vệ Nam liền lo toan mọi chuyện cho cậu, cậu đưa bọn họ đến thăm cái chỗ ở, cái xóm nghèo của mình, cùng người mẹ đang nằm bệt trên giường và cô em gái với ngọn đèn mờ bên cạnh lò sưởi.

Không phải mọi con người đều có căn phòng ấm, người thân khỏe mạnh. Lương Ngân luôn cảm thấy hốc mắt mình ẽ ẩm muốn chảy nước suốt chuyến đi.

"Ngài Vệ, ngày mai chúng tôi phải về rồi, cám ơn anh vì hôm nay!" Lương Ngân cùng Tang Vũ nói.

"Giờ hai em vẫn muốn đi tham quan đâu đó chứ?" Vệ Nam nhìn hai cô gái. Một vói đôi mắt sưng đỏ, nhưng vẫn khiến người xem động lòng, một nhìn có chút phúng phính, thật đáng yêu.

"Đứng a! Chúng tôi muốn đi Vân Nam, còn muốn đi Tây An." Tang Vũ trả lời.

"Đứng rồi, anh còn không biết tên các em." Vệ Nam nói thật, mặc dù anh biết hai cô gái này là đàn em mình, nhưng tên của các cô, anh vẫn không biết.

"Tôi tên Lương Ngân."

"Tôi tên Tang Vũ."

"Ừ, tên nghe rất hay. Anh chắc không cần giới thiệu, đây là danh thiếp của anh, về sau nếu có chuyện, hai em có thể đến tìm anh."

"Ừm, cảm ơn ngài, ngài Vệ." Hai người họ đồng thanh nói.

"Thực tiếp gọi tên anh là được!" Vệ Nam dịu dàng cười.

"Vậy gọi anh là đàn anh Vệ, hay hội trưởng Vệ, hay anh Vệ đây?" Tang Vũ đùa giỡn.

"Gọi anh là anh Vệ Nam đi, như vậy anh liền có thêm hai cô em gái!" Vệ Nam vui vẻ nói, hai cô bé này thật thú vị.

Cứ như vậy, Vệ Nam liền đưa hai cô em gái mới của mình tiếp tục đi tham quan vùng đất mới này.

Trên xe lửa Lương Ngân cùng Tang Vũ, nhìn tám danh thiếp vàng, cảm thấy hết như mơ, thật không ngờ một người đàn ông như nam thần vậy lại chấp nhận các cô làm em kết nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chuyến xe lửa kinh hồn

Edit: cereniti

Lương Ngân cùng Tang Vũ chia ra ngồi hai bên chiếc bàn nhỏ, gục đầu trên nó mà ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Lương Ngân im lặng, chăm chú ngắm nhìn phong cảnh lặng lẽ lướt qua thật nhanh, suy nghĩ không biết đã bay đến phương trời nào.

Tang Vũ ngăn người nhìn gò má Lương Ngân, như muốn nói gì, rồi lại giật giật môi, không phát ra âm thanh, cuối cùng vẫn quyết định im lặng, thờ dài.

Xe lửa theo quy luật phát ra âm thanh "xình xịch", mang theo ánh mắt mê ly của thiếu nữ cùng những suy nghĩ đang tung bay, còn có tiếng thờ dài như có như không nhẹ nhàng, mặc cho âm thanh ồn ào của những buồng bên cạnh, hết như nơi đây chỉ có các cô.

Bất ngờ, tiếng thét của một cô gái vang lên, còn có âm thanh của vật gì đó bị đập xuống đất, làm phá vỡ giấc ngủ của Tang Vũ cùng suy nghĩ đang trôi dạt của Lương Ngân.

Tiếng thét chói tai của cô gái liên tục vang lên, tiếng đứa trẻ đang khóc thét, còn có tiếng đe dọa của một người đàn ông, sau đó chính là tiếng buồng xe bị khóa.

"Im lặng, không được kêu la, không được báo cảnh sát, giao toàn bộ tiền bạc ra đây, tay giờ lên đầu, kẻ nào dám gọi cho bọn "cóm", tao liền giết." Nồng đậm giọng điệu khác miền, không giống cậu thiếu niên lần trước, xem ra không phải là người bản địa.

Lương Ngân cùng Tang Vũ đang ngồi dựa vào vị trí bên trong cùng, không dễ bị phát hiện, những người bên cạnh đều đang thót hoảng, tiếng la khóc của đứa bé tiếng la khóc bị tay mẹ nó che lại, âm thanh từ từ nhỏ đi, bọn còn đồ liên tục vỡ vét, kèm theo tiếng thủy tinh vỡ vụn, còn có rất nhiều âm thanh ồn ào khác rất khó phân biệt.

Lương Ngân lúc này mới ý thức được đây chính là tiết mục cực kì cầu huyết* - "Xe lửa kinh hồn", thì ra cuộc sống đâu đâu cũng là cầu huyết!

(*): cầu huyết: những tình huống lặp lại phát chán, luôn luôn có mặt trong tất cả các bộ phim

Tang Vũ rõ ràng ý thức nhanh hơn cô, kéo thấp xuống đầu của cô, đặt ngón trỏ ở khóe miệng, ý bảo cô không nên lên tiếng, yên lặng theo dõi sự tình. Lương Ngân mở trừng hai mắt, ý nói cô hiểu.

Mấy gã tìm không thấy tiền càng lúc càng bức bối, nóng nảy kéo xuống mũ trùm đầu, những gã đều cơ bắp cuộn cuộn, toát ra vẻ du côn đầy sát ý, quả nhiên, bọn họ liền rống giận một tiếng: "Mẹ nó, kẻ nào dám đùa với ông, ông đây sẽ bắn chết từng người một!" Cả khoang xe lửa liền từ bỏ ý định

báo cảnh sát.

"Nhanh lên, có nhiều tiền liền đưa hết cho tao, nếu không tao sẽ giết ả này!" Một nhóm gồm ba gã đàn ông, người quàng tay vào một phụ nữ có thai, hai người khác vơ vét tiền tài.

"Đừng, van cầu anh đừng giết tôi, tôi còn đang mang thai. . . ." Người phụ nữ có thai đó rất sợ, cô run rẩy, bụng của cô trên thực tế còn không quá lớn, còn đang trong thời kì nguy hiểm.

"Bại hoại! Không được lấy ví tiền của mẹ." Đột nhiên, một đứa bé trai tránh thoát khỏi vòng tay của người mẹ, chạy tới bên cạnh một gã cướp đang gom tiền, một tay nắm chặt cổ tay của hắn, một tay khác thì đánh vào người hắn, thêm vài cước đá, cuối cùng thấy không thật sự hiệu quả, dứt khoát dùng miệng cắn, gã đàn ông rên lên một tiếng, trực tiếp nhấc chân, bé trai bị đá lên thật cao.

Mẹ cậu nhóc ngay khi thấy cậu xông ra đã bị dọa ngất, sau cậu được một cô gái kéo về, bảo vệ cậu trong lòng ngực, vòng tay thật chặt, không để cậu lần nữa kích động chạy vào hòng súng, sắc mặt bé trai có chút trắng bệch, nhưng lại không khóc, vẫn liên tục giãy giụa.

Lúc này, không biết ai đó đã kêu lên: "Con mẹ nó, đàn ông trên xe này đều là đàn bà à? Chúng ta đi liều mạng với bọn họ đi!" Đó là một người đàn ông, giọng điệu có hơi run rẩy cùng tức giận, mọi người nghe xong liền có chút kích động.

"Rầm".

"Đoàng, đoàng" hai tiếng súng vang, toa xe lại lần nữa hỗn loạn

"Mẹ nó, cừ động nữa, tao liền cho chúng mày ăn ‘kẹo’." Mặt người phụ nữ có thai trắng bệch, không còn chút sức sống, một mực xin tha, mọi người trên xe nắm chặt tay thành quả đấm, có lòng nhưng bất lực.

"Thà cô ấy ra, tôi sẽ làm con tin của anh!" Lương Ngân đứng lên.

Dáng vẻ đại nghĩa nghiêm nghị của Lương Ngân dọa Tang Vũ giật mình. Tang Vũ vừa định đứng lên, chỉ nghe thấy phía sau có một âm thanh nhỏ rất êm tai vô cùng nhỏ thanh âm nói: "Trước hết cứ để cho cô ấy đi, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp kéo dài thời gian."

Tang Vũ len lén quay đầu lại, liền nhìn thấy hai cô gái rất đẹp ngồi ở phía sau cô, hai cô gái thấy Tang Vũ quay đầu lại, cũng nở nụ cười sáng sủa với cô, Tang Vũ có chút chóng mặt, thật là hai mỹ nữ, có thể sánh bằng Ngân Ngân.

Lương Ngân cho Tang Vũ một ánh mắt kiên định, phải làm con tin thay thế, lúc này trên xe tránh không khỏi lại một hồi xôn xao, sau khi người phụ nữ có thai bị buông ra sau, liền hôn mê, xem ra là do kinh sợ quá độ.

"Mau, lấy hết tiền ra!" Những gã khác không nhìn được, thời gian trì hoãn càng lâu đối với hắn càng bất lợi, một trong ba gã đang tìm vật cứng, có vẻ họ định đập thủy tinh chạy trốn.

Tang Vũ nhìn Lương Ngân, cô càng lúc càng lo, hai người phía sau hình như biết cô đang rất sợ, nhỏ giọng nói: "Chúng tôi đã báo cảnh sát, đừng lo, chỉ cần bằng hữu của ngươi có thể trì hoãn chút thời gian, tất cả liền ổn." Sau đó, hai cô gái liền vỗ nhẹ bả vai Tang Vũ.

Lương Ngân bây giờ đã xem cái chết nhẹ như lông hồng, cô cảm thấy chết như vậy thật vĩ đại, cô đã suy nghĩ rất kỹ, bằng không cũng sẽ không kiên quyết đứng dậy.

"Tâm trạng bạn cô bây giờ hẳn rất tệ nhì! Chuyện tình cảm có chút vấn đề?" Cô gái tóc dài phía sau lặng lẽ hỏi Tang Vũ, Tang Vũ rất kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, mặc dù có chút máy móc.

"Cô. . . Cô?" Tang Vũ muốn hỏi cô làm sao biết.

Cô gái tóc ngắn bên cạnh có vẻ đẹp diễm lệ nhưng không hề thô tục, ngược lại như nhìn thấu được nỗi nghi ngờ của Tang Vũ, len lén cười cười nói: "Cô ấy mang một nửa dòng máu của phù thủy!"

Cô gái tóc dài có chút bức tức, vỗ nhẹ vai cô gái tóc ngắn, sau đó bĩu môi, trông thật đáng yêu, xinh đẹp.

Lúc này, bên ngoài buồng xe có chút ồn ào, hình như thật giống như lời hai cô gái nói, cảnh sát đã tới.

Ba gã tội phạm bắt đầu luống cuống!

"Bọn chúng mày không được cử động! Nếu không tao giết hết!"

"Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, nên đầu hàng để được khoan hồng!" Cảnh sát ền ngoài xe lửa uy hiếp, Lương Ngân xem thường, bụng nghĩ thầm: lời thoại này sao mà giống phim vậy?

"Nhanh!" Một tên đập vỡ cửa kính xe lửa, nói với hai tên còn lại!

Bất ngờ, khóa cửa buồng đã bị cảnh sát cạy mở ra!

Lương Ngân nhìn tên cướp đang chìa súng về phía đầu mình, tên đó hoàn toàn không có ý định thả cô, cô liền nói với người kia: "Anh còn không lo chạy trốn à? Chẳng lẽ định mang tôi theo chôn cùng? Như vậy, có thành quỷ tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh!" Tên cướp nghe xong, bụng thăm nghĩ, thân làm con tin thay thế mà còn dám uy hiếp hắn, chắc muốn ném thư “kẹo đồng”? Nhưng, hắn không để ý nhiều như vậy, dùng sức đẩy Lương Ngân vào người mấy tên cảnh sát làm vật cản, cùng hai tên còn lại nhảy nhanh khỏi cửa kính xe lửa.

Lúc này xe lửa đã bị lệnh cưỡng chế ngưng hoạt động.

Cảnh sát vội vàng đi vào trấn an quần chúng, có thể vì tình hình quá hỗn loạn, người đàn ông khi nãy vừa phát động “khởi nghĩa” lại đứng lên, rống to: "Cảnh sát các con mẹ nó, tiền bị cướp hết sạch các nguoi mới đến!" Về mặt kích động, mọi người vừa nghe, thật cảm thấy rất có lý, cũng đều đứng dậy theo.

"Mọi người yên tâm, bọn chúng không thoát khỏi đâu, chúng tôi đã mai phục sẵn ngoài xe rồi, về phần tiền của mọi người, chúng tôi cam đoan sẽ lấy lại!" Vị cảnh sát mặc thường phục rất khí thế nói.

Lúc này, tất cả mọi người trên xe lửa mới khôi phục sức sống, thai phụ khi nãy đã được đưa đến chỗ bác sĩ chữa trị.

Tang Vũ vội vàng tới đỡ Lương Ngân, nước mắt cô rơi xuống, hai cô gái phía sau kia cũng đều tiến lên đỡ Lương Ngân, thuận tiện an ủi Tang Vũ.

"Tiểu Vũ, ngoan, đừng khóc, cậu xem, mình vẫn ổn mà! Đừng khóc, cậu khóc làm mình cũng khóc theo bây giờ!"

"Ừ. . . Ừ, mình không khóc, không khóc, Ngân Ngân, cậu thật làm mình sợ muốn chết, hu hu, bây giờ mình đứng lên cũng không được, về sau cậu nhất định không được hành động bột chộp như vậy biết không?" Tang Vũ vẫn không quên giảng dạy.

Lương Ngân tròn mắt một cái, sau đó rất kiên định nói: "Ừ, về sau mình đều nghe lời Tiểu Vũ, cậu xem, mình đã thay đổi rồi mà, trở nên rất kiên cường, rất dũng cảm, đúng không!?"

Xác thực, cái sự dũng cảm “xem cái chết như lông hồng” đó lần này đã khiến mắt Tang Vũ tròn trảng.

"Này, này, hai cô bạn, uống nước đi! Tất cả mọi người trên xe đều đang rất lo lắng cho hai bạn đó!" Nữ sinh tóc ngắn đưa hai chai nước tới.

"Cám ơn cậu!" Lương Ngân thật rất khát, cũng không để ý đến hình tượng, uống ừng ực.

Nữ sinh tóc dài nói: "Lương Ngân, bạn rất dũng cảm!" Thanh âm êm dịu, nhưng rất khí phách.

"Bạn biết mình?" Lương Ngân thắc mắc.

"Hoa khôi khoa ngoại ngữ đại học B, ai mà không biết chứ? Bạn quên mình rồi à, mình và bạn cùng nhau nhận học bổng, mình là Ngôn Cẩm Niên khoa luật" Nói xong, Ngôn Cẩm Niên vươn tay.

"A, mình nhớ rồi, cậu và Âu Dương là bạn học cùng khoa, đúng chứ!?" Lương Ngân cười he he nắm lấy tay cô.

"Ừ, đúng, thì ra cậu vẫn nhớ. Đúng rồi, đây là Văn Tiêu Nghệ, khoa thiết kế, cũng là một mỹ nữ đó! Bạn là Tiểu Vũ đúng không, chúng ta cùng làm quen nhé." Cô giới thiệu nữ sinh tóc ngắn. Sau đó lại cùng Tang Vũ bắt tay.

"Chào mọi người!" Nữ sinh tóc ngắn mặc bộ trang phục nhìn rất mới, nghe giọng của Văn Tiêu Nghệ liền biết cô là một tiểu thư khuê các!

Tang Vũ hồi thần, vừa ăn khoai tây chiên Văn Tiêu Nghệ đưa cho vừa nói: "Bốn người chúng ta rất có duyên, nếu ở thời cổ đại liền có thể kết nghĩa kim lan rồi đó!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nếu không chúng ta liền noi theo Tam Huynh Đệ Lưu Bị, đến đào viên kết nghĩa tỷ muội đi! Văn Tiêu Nghệ rất có hứng thú với lời đề nghị của Tiểu Vũ.

"Đúng, chúng ta đi Lệ Giang hay Nhất Mễ Dương Quang kết nghĩa đi!" Lương Ngân đề nghị.

"Cẩm Niên, cậu thấy thế nào?" Lương Ngân nhìn Cẩm Niên, mỉm cười hỏi.

"Đương nhiên được, mình đang xem chiêm tinh hôn nay, xem có phải hay không vận may hay số đào hoa tới, nếu không làm sao quen được Đại Mỹ Nữ bọn cậu?"

"Cậu biết bói?" Lương Ngân kinh ngạc.

"Đúng vậy, đúng vậy, Cẩm Niên tuyệt đối là một cô phù thủy nhỏ!" Văn Tiêu Nghệ hưng phấn giải đáp.

"A, thật tốt, vậy cậu cũng bói cho bọn mình đi. . ."

Dưới mỗi nhân duyên bất ngờ trên chiếc xe lửa đang đi về hướng Vân Nam, bốn cô gái của đại học B đã trở nên thân thiết.

Chương 14: Kết nghĩa Lê Giang

Cổ thành Lê Giang lại có tên là Đại Nghiên Trấn, nằm ở đồng bằng Trung Bộ Lê Giang, Bắc theo Tượng Sơn, Núi Kim Hồng, Tây gối Núi Sư Tử, phía trước Đông Nam có hơn mười dặm đồng ruộng tươi tốt. Lê Giang đã khéo léo đem kinh tế và địa thế chiến lược trọng điểm gấp ghềnh dung hòa cùng một chỗ, chân thật, bảo tồn hoàn mỹ và tái hiện dáng dấp cổ xưa.

Kiến trúc của cổ thành đã trải qua vô số thử thách của các triều đại, thế sự xoay vần, nó hòa hợp đặc sắc văn hóa của các dân tộc mà thanh danh truyền xa. Lê Giang còn có được hệ thống cung cấp nước lâu đời, hệ thống cung cấp nước này giếng khắp nơi, tinh xảo độc đáo, đến nay vẫn phát huy tác dụng hiệu quả.

"Cầm Niên, tại sao cậu không đi học du lịch? Làm sao cái gì cũng biết hết vậy?" Tang Vũ há to miệng, trong âm thanh để lộ ra sự hâm mộ.

"Nhìn kia, Tiểu Vũ, mình nói cô ấy là phù thủy, thật đúng là không có chuyện gì mà cô ấy không biết!" Văn Tiêu Nghệ là một cô gái hoạt bát, nhưng hàng ngày đầy công tu dưỡng.

"Đúng vậy! Tiêu Nghệ, nói một chút xem tại sao cậu và Cầm Niên biết nhau vậy! Chuyện này mình rất tò mò đấy!" Lương Ngân có chút nghi ngờ, một cô gái tràn ngập thần bí như thế, thật sự là khiến người gặp gỡ say mê!

"À, chúng mình biết nhau không sớm hơn các cậu bao nhiêu đâu, đại khái mấy ngày trước chúng mình xuất phát từ trường, trên xe, ví tiền của mình không thấy, cậu ấy đã giúp mình tìm lại, hơn nữa còn bắt được tên trộm! Các cậu không biết đâu, Cầm Niên bắt trộm rất có tay nghề nha!" Văn Tiêu Nghệ cô tình kéo dài chữ nha, khiến Lương Ngân và Tang Vũ cười haha không ngừng.

Mà Đàm Cầm Niên vẫn một mực dịu dàng nhìn ba người các cô, cô làm sao tin tưởng, duyên phận lại kỳ diệu như vậy. Nhưng mà, lại thật sự xảy ra trên chính bản thân mình.

Bốn người cứ như vậy đi dạo ở chợ nhỏ, rất miễn nguyện. Xung quanh cổ thành Lê Giang là một chợ nhỏ, khu kiến trúc bên trong dân cư phòng xá đan xen hợp lý, cách bố trí hình dạng và cấu tạo cùng với bốn phương Lê Giang cổ thành tương tự nhau.

Mấy người các cô vừa đến Lê Giang một ngày, ngủ đến quá trưa, cũng có thể là do ở trên xe lửa quá mệt.

Nhưng từ hôm thứ hai bắt đầu, bốn người liền như bình thường cần quét, ở chợ nhìn thấy đồ gì mới lạ lập tức mua về, còn bắt chợt cảm thán, già rồi nhất định phải ở đây dưỡng lão.

Danh lam thắng cảnh và di sản văn hóa của Lê Giang, các cô đều đi qua, phố cổ, cầu cổ, Mộc phủ, chùa Phúc Quốc Ngũ Phụng Lâu, khu kiến trúc dân cư Bạch Sa cùng với khu kiến trúc dân cư Thúc Hà các cô đều ghé qua.

Những ngày tiếp theo, những nơi của Lê Giang gần như các cô đều đi dạo qua một lần, chạng vạng tối, Lê Giang mưa rơi lác đác, bốn người các cô sau khi ăn xong đi bộ trở về khách sạn ngủ. Sắc trời dần dần chuyển tối, mưa cũng từ từ ngưng, cuối cùng, trên bầu trời lại có ánh sáng của những ngôi sao.

Mọi người cùng nằm trên một cái giường nói chuyện phiếm.

"Ngân Ngân, cả nguyên năm nay cậu có số đào hoa, hơn nữa, cậu còn có thể gặp được chân mệnh thiên tử của cậu nữa!" Đàm Cầm Niên từ cửa sổ nhỏ nhìn lên bầu trời.

"Hả?" Lương Ngân nghe đến ý trung nhân, trong lòng liền mơ hồ cuộn cuộn, Mộ Nghĩ, chính là cô không tài nào bỏ được, anh ấy còn có thể là chân mệnh thiên tử sao?

"Thật vậy hả? Thế còn mình? Thế còn mình? Chân mệnh thiên tử của mình sẽ vẫn luôn yêu mình chứ?" Văn Tiêu Nghệ vội vả hỏi, ba người các cô đều biết cô ấy đã có bạn trai, nhưng mà bạn trai của cô thích cô không giống như cô thích anh ta.

"Cậu hả, cô gái nhỏ, tiếp tục đợi đi!" Đàm Cầm Niên ra vẻ vô ý nhưng thật ra cố ý cùng Văn Tiêu Nghệ đùa giỡn, nhưng mà cái nhìn này lại bị Lương Ngân nhìn thấy,

"Hừ! Cầm Niên thôi, luôn chọc mình, đúng rồi, đúng rồi, vậy Tiểu Vũ thì sao?" Văn Tiêu Nghệ thích Tang Vũ nhất, bởi vì bên cạnh Tang Vũ khiến cô luôn tìm được bóng dáng vui sướng, Ngân Ngân nữa, rất dịu dàng, Cầm Niên, rất thần bí, cô thích nhất chính là sự tùy tiện, thẳng thắn, đáng yêu của Tang Vũ, đương nhiên, cô tin tưởng, hai người họ nhất định cũng thích Tang Vũ giống như cô,

"Tiểu Vũ à!!" Đàm Cầm Niên cố ý học theo Văn Tiêu Nghệ kéo dài âm ra.

Tang Vũ có chút vội vàng, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài, liền dường như lơ đãng nhìn thấy các cô, lập tức xoay người lên mạng.

"Tiểu Vũ không muốn biết sao?" Lương Ngân nhìn dáng vẻ của Tang Vũ liền cảm thấy cô cười.

"Không muốn." Tang Vũ cố ý nói.

"À, được thôi, Cẩm Niên, cậu chỉ cần xem giùm hai bọn mình là được rồi, còn Tiểu Vũ thì nói nhỏ với nhau, dù sao cậu ấy cũng không muốn nghe!" Lương Ngân cũng cố ý chọc cô, cô phát hiện cùng Đàm Cẩm Niên còn có Văn Tiêu Nghệ ở cùng một chỗ chọc Tiểu Vũ là một việc rất thú vị, ưu sầu dần dần cũng không còn nữa.

Vệ Nam trở về thành phố B, chuyện xấu của Trình Mạc Nhiễm vẫn như cũ là thuận buồm xuôi gió, nhưng mà nhìn người cũng không thấy thuận buồm xuôi gió như vậy. Người làm tổng giám đốc đều làm cho mọi người hoảng sợ, sợ người nào không cẩn thận sẽ bị tổng giám đốc Trình sa thải.

Gần đây Trình Mạc Nhiễm bị thủ hạ vì mấy miếng đất kia tra tấn, gần như mỗi ngày đều tăng ca, tâm tình cũng vì vậy mà phiền chán cực kỳ.

Lúc Vệ Nam đến tìm anh vừa lúc anh hoàn thành công việc trong tay, đứng cạnh cửa sổ trông về phía xa.

"Thế nào? Cậu muốn biến mình thành người sắt à?" Trong lời nói của Vệ Nam có chút châm chọc, nhưng cũng có quan tâm, ai bảo hai người bọn họ lớn lên cùng nhau chứ?

"Cậu cho mình là Vương Tiến Hi sao? Như thế nào? Làm xong chưa?" Tâm tư hiện giờ của Trình Mạc Nhiễm một mực là công việc.

"Yên tâm đi! Ngược lại cậu kia, mình chỉ mới đi có một tuần, cậu làm sao mà gầy nhiều như vậy?"

"Cậu nói mập mờ như vậy làm gì? Phụ nữ bây giờ không phải là thích loại này sao? Đây gọi là trắng kiện, YOU KNOW?" Trình Mạc Nhiễm với bạn bè luôn luôn nói đùa đặc thế như vậy.

"Này, chuyện bây giờ hẳn là không còn nhiều, nếu không thì hai anh em chúng ta cũng đi giải sầu?" Vệ Nam đề nghị, anh nhớ tới hai cô gái kia.

"Được thôi, đã lâu không cùng cậu đi hưởng tuần trăng mật rồi! Tiểu tử cậu bây giờ không ăn khói lửa nhân gian à!" Trình Mạc Nhiễm trêu ghẹo.

"Nằm mơ đi, chúng ta cũng đi Vân Nam đi!" Anh nhớ dường như hai cô gái kia nói qua trạm tiếp theo muốn đến Vân Nam.

"Ok."

Cuối cùng bốn chị em quyết định đi xem một thước ánh mặt trời.

Lương Ngân là người hâm mộ Hải Nham, gần như mỗi bộ tác phẩm của ông cô đều xem qua, nhưng thích nhất chính là vẻ đẹp của 《Một thước ánh mặt trời》, cô từ lâu đã muốn đi chiêm ngưỡng một chút phong cảnh Ngọc Long Tuyết Sơn.

Nghe nói, trên đỉnh Ngọc Long Tuyết Sơn ở Lệ Giang, thường vào thời gian ngẫu nhiên đặc biệt, mới có thể nhìn thấy một thước ánh sáng mặt trời chiếu ở phía trên, trường hợp đó vô cùng yên tĩnh, vô cùng tráng lệ. Đối với cả đời một người mà nói, thật sự rực rỡ, tình yêu cả đời khó quên chợt lóe lên rồi biến mất, đúng như sự ngắn ngủi của "Một thước ánh mặt trời" này! "Cả đời không thể thành vĩnh hằng, có lẽ ở một điểm nào đó liền ngưng tụ thành, cả đời không thể có được rực rỡ, có lẽ chỉ ở trong một thước đó. Nhưng mà, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, một thước ánh mặt trời ngắn ngủi, chỉ tình cờ chiếu rọi trên người mọi người, mà tất nhiên sẽ không bao trùm mọi người xung quanh."

"Trời xanh ở trên, đất màu mỡ ở dưới..." Văn Tiêu Nghệ vừa xuống vừa nói.

"Ha ha ha, Tiêu Nghệ, cậu rõ là đại ngỗ, là đất dày ở dưới!" Tang Vũ cười nhạo cô.

"Được rồi, Tang Tiểu Vũ đều giống nhau mà, mau tới, chúng mình không dễ gì tìm được nơi không có ai chú ý tới như thế này, cậu nhanh lên đi, đừng lười thôi nữa!" Văn Tiêu Nghệ rất rộng lượng tha thứ việc cô cười nhạo mình.

"Đúng vậy, Tiểu Vũ, nhanh lên, hôm nay chúng ta lập tức kết nghĩa!" Lương Ngân như muốn đứng lên kéo cô lại.

"Được rồi, biết rồi! Còn phải quỳ nữa, thật phiền phức!" Tang Vũ tuy không tình nguyện quỳ xuống, nhưng trong lòng vẫn rất xúc động.

"Trời cao ở trên, đất dày ở dưới! Hôm nay bốn chị em chúng con tại Lệ Giang này, thề non hẹn biển, kết nghĩa làm chị em, sau này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia...." Bốn cô gái cứ như vậy trở thành người thân không cùng huyết thống, từ nay về sau có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Oan gia ngõ hẹp

Lương Ngân thật sự yêu Lê Giang rồi, không chỉ bởi vì thời tiết nơi này, mà ở đây còn có những người mộc mạc và lương thiện.

Những người dân nơi đây nhiệt tình, lương thiện, không kham trương và áp lực khiến người khác ngột thở như ở đô thị, ở nơi đây cả thể xác và tinh thần cô đều được buông lỏng, giống như thay da đổi thịt, cô nghĩ, cô đã học được sự hờ hững.

"Ngân Ngân cậu phải cẩn thận, năm nay mạng của cậu phạm vận đào hoa." Nghe thấy Tiêu Nghệ tươi cười đẹp đẽ trong biển hoa với Lương Ngân, thỉnh thoảng lại nói ít lời trêu ghẹo.

"Tiêu Nghệ, cậu cũng biến thành phù thủy luôn rồi à?" Lương Ngân giễu cợt lại. Hai người cười náo loạn thành một hồi.

Hai người lười biếng nằm không ai khác ngoài Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên, hai người đang nằm trên ghế dựa ở trong sân, nhìn hai cô gái xinh đẹp đang trốn tìm trong hoa, vui tai vui mắt. Một người bọn họ ở tại một khách sạn tư nhân, nhưng hoàn cảnh đặc biệt tốt, bà chủ tự mình trồng hoa cỏ khắp sân, các cô cũng được hưởng phúc.

Ngày hôm sau Vệ Nam và Trình Mạc Nhiễm đều có chung nhận thức lập tức bước vào hành trình, trong lòng Trình Mạc Nhiễm cũng có chút cảm xúc, chuyện tình lãng mạn như vậy vốn dĩ phải thưởng thức cùng con gái, không nghĩ đến, hôm nay anh- Trình Mạc Nhiễm đã lưu lạc vào cảnh ngộ phải đi giải sầu cùng với một người đàn ông.

Lúc còn nhỏ hai anh em đã từng cùng đi du lịch với nhau, dường như sau khi đi làm cơ hội như thế này rất ít, vốn dĩ Vệ Tích cũng muốn cùng đi với bọn họ, nhưng bây giờ lão hồ ly Vệ Chính Quốc vẫn không cho cháu gái rời khỏi mình, vì vậy nguyện vọng đi cùng của Vệ Tích thất bại.

Trên máy bay dường như ánh mắt của các cô gái đều rơi xuống khuôn mặt sắc sảo của hai người đàn ông này, đối với chuyện này Trình Mạc Nhiễm vui vẻ tiếp nhận, nhưng Vệ Nam lại cảm thấy có chút không thoải mái, bị người khác nhìn chăm chăm, chỉ chỉ trỏ trỏ thậm chí khẽ hét lên rõ ràng đều khiến anh cảm thấy nể nham.

Trình Mạc Nhiễm trầm nghĩ trong lòng, may là không dẫn theo cô nhóc Di Mạt kia, nếu không cô nhất định phát huy bản sắc con gái của cô, trên máy bay lớn giọng bàn luận chuyện đam mỹ (là tình yêu giữa con trai với con trai hay còn gọi là Boy love), không biết chừng còn chụp hình của anh và Vệ Nam phát lên mạng, bên dưới còn ghi câu gì mà "Cường công, nhược thụ" này nọ nữa.

"Tiên sinh, xin hỏi hai vị muốn nước trái cây không?" Trình Mạc Nhiễm khẽ nhếch khóe miệng lên, muốn nói cho Vệ Nam thấy: đây chính là sức quyến rũ (sức hấp dẫn).

Khóe miệng Vệ Nam giật giật.

"Cảm ơn, xin giúp tôi mang cho vị tiên sinh này một ly nước chanh được không?" Trình Mạc Nhiễm ở trước mặt các cô gái đều thể hiện là một người chín chắn thành thực. Chỉ là, trừ người bên ngoài kia ra.

"Ngân Ngân, Tiêu Nghệ, hai người các cậu có thể nhìn giống người một chút không, có ai lại chụp hình giống hai người vậy chứ?" Đàm Cẩm Niên cầm máy ảnh thờ dài, còn Tang Vũ cầm DV đưa sự sầm uất nhưng không mất phong cách cổ điển của sự vật trên đường phố nơi đây vào trong bộ nhớ.

"Cẩm Niên, cậu chụp cho đẹp đấy nha! Sau này nhân tiện làm giấy dán tường trong cửa hàng của chúng ta, lát nữa nhờ người đi đường chụp giúp chúng ta tấm hình tràn đầy sức sống là tốt rồi." Nghe thấy Tiêu Nghệ nói chuyện với Đào Cẩm Niên, một lúc sau lại tiếp tục chơi đùa ầm ĩ với Lương Ngân.

"Tiêu Nghệ, chúng ta đi qua bên kia đi!" Lương Ngân chơi đến quên mình.

"Cẩn thận." Ba người đồng thanh hô, nhưng đã muộn rồi.

"Ai da!" Lương Ngân không quay đầu, bước ra đường, không cẩn thận đâm vào người khác.

Lương Ngân vội vàng ngoảnh lại rồi cúi đầu xin lỗi. "Xin lỗi, thật xin lỗi! không phải tôi cố ý...."

"Không có gì, không có gì...." Giọng nữ rất êm tai, Lương Ngân cúi đầu nhìn đôi giày có số lượng hạn chế trên thế giới trước mặt, miệng há to, trong lòng phỏng đoán đụng phải người có tiền.

"..... thật xin lỗi." Lương Ngân ngẩng đầu lên thành khẩn nói, hai mắt sáng ngời, là một mỹ nữ!

"Không sao." Cô gái nở nụ cười xinh đẹp, cười dịu dàng với Lương Ngân.

"Mẹ, mẹ, sao mẹ còn không lại đây". Truyền đến âm thanh ngây thơ của bé.

Lúc này ba người còn lại cũng đã đi tới. Người nhà của cô gái kia cũng đi tới.

" Mẹ , mẹ." Hai đứa bé, một bé gái xinh đẹp xấp xỉ khoảng tám tuổi nắm tay bé trai tuy nhỏ hơn một chút nhưng tuấn tú, khí thái chín chắn, phía sau là một người đàn ông cao lớn anh tuấn, một người đàn ông cực kỳ đúng giờ.

" Sao đi chậm vậy?" Người đàn ông đi tới nhân tiện đến cạnh người phụ nữ, bá đạo ôm eo người phụ nữ, xem ra người đàn ông này là chồng của cô ấy. Thì ra là một gia đình đi du lịch !

" Cô là? Là mẹ của hai đứa bé này sao?" Bốn người đồng thanh hỏi, Lương Ngân ngạc nhiên há hốc miệng, cô gái trước mặt này cùng lắm lớn hơn cô 2,3 tuổi ; làm sao có thể?

" Haha, không giống sao!" Cô gái nhìn bọn họ cười dịu dàng, sau đó lại quay sang nhìn chồng, ánh mắt quan tâm mà lại chan chứa tình cảm giữa hai vợ chồng , ăn ý như vậy, thật khiến người khác hâm mộ !

" Ủ !" Bốn cô gái đồng loạt gật đầu.

" Anh là Khâu Trứ Dương? " Người đưa ra thắc mắc chắc chắn là Tiêu Nghệ, tại sao cô lại cảm thấy người đàn ông này lại quen mặt như vậy chứ ? Đột nhiên nhớ tới tạp chí thành phố N mấy năm gần đây , đều viết về người đàn ông này.

Vừa nói tới Khâu Trứ Dương, Lương Ngân cùng với Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên đều ngẩn ra, đây là vị tổng giám đốc long trọng kia , thanh niên đầy hứa hẹn của thành phố N thậm chí của Trung Quốc ! Không nói về công ty Khóa Quốc , chiếm giữ hơn một nửa công ty bất động sản của Trung Quốc , người đàn ông này thật đúng giờ , vợ của anh ta cũng rất xinh đẹp , thật cao quý ! Bốn người bọn họ đều có chút cảm giác nhìn trân trân không nói nên lời vì kinh ngạc .

" Chị , chị phải thấp giọng ! " Là cô bé xinh đẹp kia nói . Sau đó cười hi hi , đưa tay nhỏ vào trong tay của ba .

" Ông xã, anh xem anh thật nổi tiếng ! " Người con gái xoay người có chút ranh mãnh kéo tay người đàn ông , cười nghịch ngợm với anh ta.

" Các cô là người thành phố N ? " Cảm giác đầu tiên của Khâu Trứ Dương với mấy cô nữ sinh cũng không tệ lắm , cũng theo vợ nói với các cô vài câu .

" Không phải, không phải." Lương Ngân lập tức xua tay.

" Ngài Khâu, chúng tôi ngưỡng mộ ngài đã rất lâu rồi , ngài ký tên cho chúng tôi đi! " Câu nói đùa đầu tiên của Tang Vũ làm cho vợ của Khâu Trứ Dương mỉm cười . Mà Khâu Trứ Dương cũng rất thích .

" Tiểu Vũ, tại sao bạn lại háo sắc như vậy?" Nghe thấy Tiêu Nghệ nói nhỏ bên tai Tang Vũ.

“Người ta.....”

" Tôi chụp cho các người tám ảnh ! Ông xã tôi không đem theo bút." Người con gái lấy tay che miệng , sau đó cầm lấy máy ảnh kỹ thuật số trên tay Đàm Cẩm Niên.

" Mẹ , con cũng muốn chụp ảnh cùng ba ! " Cậu bé giẫy khỏi tay chị , chạy đến bên người ba, Khâu Trứ Dương hơi ngồi xổm xuống, ôm lấy con , nói với vợ : " Tiểu Kim, đừng làm rộn."

Bốn cô gái bị gia đình này làm cho kinh hãi đến nỗi không ra lời.

" Đứng ngay ngắn, mau! " Cô gái có chút tức giận, dùng giọng điệu ra lệnh khiến chồng phục tùng mệnh lệnh .

" Các cô gái , nhanh đi, cơ hội tốt như vậy ngàn vạn lần đừng bỏ qua , đứng ngay ngắn, tôi chụp ảnh cho các cô , Đóa Đóa, Lăng Lăng, đến chỗ mẹ này , để các chị đứng chung với ba." Người phụ nữ gọi hai đứa con. Hai đứa bé cũng rất nghe lời mẹ , rời khỏi ba, lại chạy đến chỗ của mẹ , nhìn ba cùng chị xinh đẹp chụp ảnh.

" Cảm ơn Khâu phu nhân " Tang Vũ là người đầu tiên kịp phản ứng , cô thấy có cơ hội tốt như vậy , nhanh như chớp "nhanh nhẹn trượt chân" chạy đến bên cạnh Khâu Trứ Dương, bày ra tư thế sở trường , đương nhiên ba người còn lại cũng không thể bỏ qua cơ hội chụp ảnh với nhân vật trong tin đồn này , cũng đều bày ra tư thế sở trường.

“Cà tím”

“Khâu phu nhân người cũng cùng chụp với chúng tôi một tấm đi, một nhà các người có được không?” Lương Ngân có chút được vui đòi tiên.

" Được chứ " Người phụ nữ vui vẻ đồng ý không để ý tới vẻ mặt bất đắc dĩ của người đàn ông , sau đó lập tức tìm một người đi đường chụp giùm bọn họ sáu người lớn hai đứa bé trên cây cầu đậm chất thơ này.

Lương Ngân cảm thấy trong cuộc đời bi thảm nhất này lại có thể trong một năm này sinh ra nhiều kỳ tích như vậy , đặc biệt là trong lần du lịch này thu hoạch thật là to , thu hoạch lớn nhất mà ba chị em bọn họ có thể nói ra chính là các cô lần lượt gặp được từng người trong số thần tượng của mọi người .

Nhưng mà, may mắn thường kèm với vận rủi. Cho nên nói, may mắn cũng có thể biến thành con dao hai lưỡi.

"Lương Ngân ! " Cô nên gọi trước mặt người đàn ông đáng ghét này là Sát Thiên Dao , lại có thể xuất hiện ở trước mặt cô , hơn nữa lại có thể hợp tình hợp lý như vậy.

Tạm biệt một nhà Khâu Trứ Dương , bốn người định thu dọn đồ đạc , ngày mai lên đường , không nghĩ tới lúc bản thân vừa muốn yên tĩnh một chút để ngắm phong cảnh của thị trấn nhỏ này , vận mệnh lại không tốt , đụng phải người này.

Lương Ngân làm bộ không nghe thấy Trình Mạc Nhiễm đang gọi cô , muốn bước nhanh rời khỏi đây , không nghĩ đến vừa mới di chuyển lập tức bị người dùng lực mạnh kéo lại.

Lương Ngân không chịu nổi nhất loại lời kéo này , lại còn đang ở trên đường lớn tràn ngập ý thơ và phong cách cổ xưa này nữa , lập tức tức giận , " Trình Mạc Nhiễm , rốt cuộc là anh muốn làm gì ? " Lương Ngân kiểm chế bản thân không nên hét lên , liền nói từng chữ từng chữ .

" Tôi muốn làm gì ? Em đi thời gian dài như vậy làm gì ? " Em có biết tôi đang tìm em không ? Em lại có thể ở đây ? " Trình Mạc Nhiễm nhìn người con gái nhỏ càng thêm rực rỡ trước mắt , bỗng nhiên câu nói trong lòng kia lập tức vọt lên tới miệng.

" Tôi làm gì còn không tới phiên Tổng giám đốc Trình anh quan tâm ! Anh buông tay ra ! " Lương Ngân có chút thẹn quá hóa giận.

" Đi cùng tôi ! " Trình Mạc Nhiễm không để ý đến sự phản kháng của Lương Ngân , lại dùng sức đem cô nhỏ nhấc kéo vào trong ngực , kéo đi.

" Khốn kiếp , anh mau buông tay ra cho tôi , nếu anh không buông tay tôi lập tức gọi người ! " Lương Ngân uy hiếp anh ta.

" Được thôi , em la lên đi , đến lúc đó tôi lập tức nói bạn gái của tôi thích đùa giỡn , cùng tôi đùa giỡn ! Xem có ai để ý em . " Trình Mạc Nhiễm ung dung nhẹ nhàng bật hơi bên tai Lương Ngân , trời , anh nhìn thấy cô gái nhỏ này liền cảm thấy cả người mình đều thức tỉnh , đặc biệt là dục vọng đều khôi phục lại ở giữa hương thơm của cô gái nhỏ này rồi .

Bị anh ta nói như vậy cho nên Lương Ngân mới đành hoàng một chút , quay đầu trừng mắt liếc anh một cái , nhiệt độ trên mặt cũng đột nhiên tăng cao , tên khốn kiếp này lại có thể , lại có thể..... nhưng vẫn là không được tự nhiên đến nơi ít người ít người cùng anh ta .

" Anh buông tay cho tôi Trình Mạc Nhiễm ! " Lương Ngân không để ý hình tượng đứng thẳng , có ý định muốn đem đôi tay heo đặt trên vai cô quăng xuống.

Lúc này , Trình Mạc Nhiễm mới lưu luyến không rời buông Lương Ngân ra.

" Trình Mạc Nhiễm , anh muốn làm sao ? " Mặt Lương Ngân giống một con sư tử , trừng mắt nhìn người đàn ông cười như không cười trước mắt.

" Lương Ngân , chúng ta thật đúng là oan gia ngõ hẹp , em nghĩ một con chim sẻ nhỏ như em có thể bay khỏi lòng bàn tay của Như Lai Phật Tổ sao ? "

Khóe miệng nhếch lên , Trình Mạc Nhiễm nhìn chằm chằm Lương Ngân giống như nhìn chằm chằm con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dây dưa quán quít

" Trình Mạc Nhiễm , anh cho rằng anh là ai ? Dựa vào cái gì mà muốn quản chuyện của tôi ? Dựa vào cái gì anh muốn tìm tôi ? Dựa vào cái gì anh lại cho rằng tôi thế nào cũng không trốn thoát khỏi phạm vi của anh ? Dựa vào cái gì anh có thể đến uy hiếp tôi ? " Lương Ngân buột miệng dùng một chuỗi âm thanh có khí phách hùng hồn nói ra lý do từ chối.

Trình Mạc Nhiễm bị mấy câu nói dựa vào cái gì của Lương Ngân làm cho ngẩn ra , nhưng lập tức khóe miệng nhếch lên , lúc mèo hoang nhỏ tức giận đều là dựa vào đạo lý bảo vệ quyền lợi của mình.

Lương Ngân thấy Trình Mạc Nhiễm ngơ ngẩn , xoay người muốn rời đi , ai ngờ còn có người phản ứng nhanh hơn.

Trình Mạc Nhiễm kéo Lương Ngân lại , nhào người lên phía trước , không để ý đến bất kỳ phản ứng nào của Lương Ngân , bắt chéo hai tay của cô ra đằng sau lưng rồi trối lại , lập tức cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lăm nhăm kia.

Giữa lúc Lương Ngân còn đang kinh ngạc thì lập tức bị người khác chiếm tiện nghi , muốn chửi ầm lên , lại làm cho con sói nào đó càng được như ý , thâm nhập sâu hơn , lưỡi Trình Mạc Nhiễm dây dưa với lưỡi Đinh Hương của Lương Ngân , dường như đến cả khoang miệng cũng không an bình , lướt qua hàn răng của Lương Ngân , răng thậm chí cả lợi , Lương Ngân có chút động tình , trong lòng có chút sợ hãi , trong lúc kinh ngạc lập tức ngậm miệng lại , Trình Mạc Nhiễm rên lên một tiếng , dừng động tác lại , sau đó lưu luyến không rời rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của cô , thậm chí lướt qua môi cô

như chuồn chuồn đập nước .

Con mèo hoang nhỏ này cắn anh , lực cắn cũng không nhỏ , môi bị cô cắn rách , Trình Mạc Nhiễm liếm liếm môi mang theo vị tanh , mùi vị cũng không tệ lắm , còn mang theo hương thơm của cô.

" Trình Mạc Nhiễm, tiện nghi đều bị anh chiếm rồi , anh còn muốn như thế nào nữa ? Tên khốn kiếp này , lưu manh, anh cút đi! " Lương Ngân thật sự tức giận, đẩy anh ra , Trình Mạc Nhiễm không chuẩn bị , cũng nghiêng mình một chút.

Những lời mà từ trước tới nay Lương Ngân chưa bao giờ nói ra thì hôm nay lại buột miệng nói ra rồi.

"Được, được, được, tôi đi! Nhưng mà , Lương Ngân em nên biết rằng, em là của Trình Mạc Nhiễm tôi ! " Trình Mạc Nhiễm thấy cô thực sự tức giận , nhưng chắc chắn không quên uy hiếp.

" Cút, khốn kiếp , tôi không bao giờ muốn gặp lại anh ! " Lương Ngân khàn giọng gào thét .

Trình Mạc Nhiễm thấy thế , xoay người lại bước một bước quay đầu lại ba lần rồi mới rời đi , anh thật không ngờ anh và con mèo hoang nhỏ lại có duyên như vậy , lại có thể gặp nhau dưới tình huống này , nhớ lại khi nào thì Trình Mạc Nhiễm anh từng ném qua thiệt thời trên phương diện phụ nữ này, người con gái không biết phân biệt tốt xấu này , thế nào anh cũng phải chinh phục được cô.

Lương Ngân trở về khách sạn , Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên đang bàn luận vấn đề về các chòm sao, Văn Tiêu Nghệ đang gọi điện thoại, nghe nói Văn Tiêu Nghệ có anh bạn trai yêu nhau được bảy năm, nhưng trong khoảng thời gian bốn người ở chung , đều là do cô ấy chủ động gọi cho người bạn trai kia, cũng không thấy bạn trai cô ấy có bất kỳ hỏi thăm nào.

" Ngân Ngân , cậu đã về rồi sao ?" Tang Vũ thấy Lương Ngân trở về vui vẻ muốn biểu diễn cho Lương Ngân xem Tinh Bàn mà Cẩm Niên vừa dạy cô.

" À! " Lương Ngân tâm tình ủ rũ ngồi trên giường nhỏ.

" Ngân Ngân cậu làm sao vậy ? Tại sao môi của cậu lại sưng như hai cái lạp xưởng vậy? " Tang Vũ chính là không che đậy miệng như vậy.

" Đúng rồi, làm sao vậy, cậu có phải bị người khác khi dễ không? " Đàm Cẩm Niên cũng quan tâm.

" Minh đừng phải tên cận bã kia , khốn kiếp! " Từ khi Lương Ngân làm chị em với Đàm Cẩm Niên và Văn Tiêu Nghệ thì chưa từng giấu họ chuyện của mình , cho nên đương nhiên là Đàm Cẩm Niên cũng biết cô người cô nói là ai, dù sao tổng giám đốc " Mạc Nhiễm" người mà được trọng dụng trong một vùng trời ở thành phố B cũng là một nhân vật nổi tiếng, nhưng mà, cô không ngờ đến người đàn ông đó lại có thể dễ dàng tiền mua đêm đầu tiên của Lương Ngân như vậy , còn có tên cận bã Mộ Nghĩa kia.

" Cái gì ? Cậu nói Trình Mạc Nhiễm cũng đến Vân Nam rồi sao ? " Tang Vũ gần như từ trên giường bật dậy.

" Đúng vậy! Vừa rồi mình không cẩn thận lại bị tên khốn kiếp đó chiếm tiện nghi. Mình thật là hận không thể giết hắn ! " Dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Lương Ngân khiến Đàm Cẩm Niên và Tang Vũ không khỏi rùng mình.

" Ngân Ngân, cậu phải học cách bảo vệ bản thân , dù sao cứ dễ như thế này thì không được ? Cậu nên học Taekwondo cùng Tiêu Nghệ, như vậy sẽ không có ai dám khi dễ cậu nữa rồi! " Đàm Cẩm Niên than thở nói.

" Đúng vậy , mình phải bảo vệ bản thân ! Tên khốn kiếp đó , mình không đi tố cáo anh ta là quá có lợi cho anh ta rồi , lại có thể đối xử như vậy với mình! "

" Trình tiết của Ngân Ngân quan trọng đấy! " Văn Tiêu Nghệ vừa gọi điện thoại xong.

Trở về lập tức nghe cuộc nói chuyện của các cô.

" Không phải mình phong kiến , nhưng mà, dù sao chuyện kia cũng coi như là vũ nhục! " Bây giờ Lương Ngân nhìn phai nhạt rất nhiều cô tin nhất định sẽ có một người tốt hơn biết quý trọng cô.

" Đừng nghĩ những chuyện không vui, ngày mai chúng ta trở về thành phố B rồi! Nghĩ xem cửa hàng của chúng ta nên trang hoàng như thế nào, mình và ba mình đã nói rồi, ông ấy đồng ý cho chúng ta mượn của hàng trước , đợi khi chúng ta buôn bán lời lập tức trả lại cho ông ".

Bốn chị em trong khoảng thời gian ở chung đã nhất trí nghĩ kỹ muốn mở một cửa hàng , cửa hàng quần áo, cửa hàng có phong cách của bọn họ, Văn Tiêu Nghệ học thời trang, còn Đàm Cẩm Niên và Lương Ngân đều là người có phong cách thời trang đỉnh nhất, chỉ có Tang Vũ đáng người có chút mập nhưng khiếu thẩm mỹ của cô lại độc đáo, vì vậy bốn người họ quyết định sau khi trở về thành phố B lập tức bắt tay vào việc mở tiệm.

" Thật sao ? Thật là tốt quá, vậy thì tạm thời mình vẫn nghỉ học đến xem cửa hàng của chúng ta! " Lương Ngân cảm thấy ước mơ lúc nhỏ của cô sắp thực hiện được rồi, đã quên chuyện lúc vừa rồi không vui .

" Ngân Ngân, người có lỗi với cậu là Mộ Nghĩa, cậu vì sao lại trốn tránh? Cậu phải sống thật tốt, không để anh ta coi thường cậu mới đúng, có thể mỗi ngày chúng ta đến cửa hàng, nhưng càng phải dùng kiến thức là vũ khí để bảo vệ mình có biết không? Cậu không thể không chịu nổi kích động như vậy, hoảng hốt, trong xã hội hiện nay nam nữ hoan ái đều là chuyện bình thường , chẳng qua phương thức của các cậu không giống nhau thôi, biết không? Cậu nên hiểu được điều này! Cậu phải kiên cường, độc lập biết không? Chúng mình sẽ luôn ở sau lưng âm thầm ủng hộ cậu, sẽ hậu thuẫn cho cậu, biết

không? " Đàm Cẩm Niên nhìn cô gái nhỏ trước mặt, đúng thật là đơn thuần.

" Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta bây giờ đều là sinh viên năm ba đại học rồi, chúng ta còn có một năm nữa thôi, vì vậy cậu phải cố gắng! Không cần quan tâm những thứ có hay không đều được kia, mở cửa hàng xong rồi học thật tốt là OK rồi! Tin mình, cậu nhất định sẽ hạnh phúc." Văn Tiêu Nghệ cũng an ủi cô.

" Được rồi, mình sẽ cố gắng làm, chúng ta cùng nhau trở về trường." Lương Ngân vẫn còn sợ hãi , cô thật sự không biết nên đối mặt với Mộ Nghĩa như thế nào.

Sáng sớm ngày hôm sau , bốn chị em lập tức bước vào hành trình về nhà, bởi vì nhà của Văn Tiêu Nghệ ở thành phố N , nhà của Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên đều ở thành phố B , nhà Lương Ngân ở thành phố C , lúc đi đến đoạn đường cuối bọn họ lập tức mỗi người một ngã ,nhưng khoảng cách giữa các thành phố này cũng không tính là xa.

Hôm qua Trình Mặc Nhiễm đi theo Lương Ngân về chỗ cô ở trọ rồi mới rời đi, hôm nay rất sớm anh đã rời khỏi cũng không kịp nói một tiếng với Vệ Nam, lập tức đi tìm cô gái nhỏ búống bình kia, anh nghĩ bất luận con mèo hoang nhỏ kia như thế nào , từ xưa đến nay không phải khuê nữ luôn sợ dây dưa với lang từ sao, anh nói chút lời hay , hơi hạ thấp tư thái , đương nhiên cô nhóc này cũng dễ như trở bàn tay rồi.

Ai ngờ được , anh lại chụp hụt , cô nhóc này lại có thể dậy thật sớm rồi rời đi. Bà chủ dùng ánh mắt khác thường nhìn người đàn ông anh tuần trẻ tuổi trước mặt , cũng đoán người này là bạn trai của cô gái nào trong bốn cô gái xinh đẹp kia hay là người mền mợ.

Lương Ngân về đến nhà, đúng lúc cô cô dẫn Lương Ngôn đến Xuyên Môn. Lương Ngân thấy trên mặt ba và cô cô mang theo nỗi đau thương như nhau , trong lòng không khỏi thấm thiết , anh em hai người đều là những người bất hạnh như vậy , ba là trung niên mất vợ, một mình nuôi con gái khôn lớn, vừa làm cha vừa làm mẹ , còn cô là ly hôn,hôn nhân bất hạnh .

" Chị , em nhận được thông báo của đại học B rồi ! " Lương Ngôn trước mặt mẹ rất khéo léo , không ăn mặc luu manh côn đồ, lời nói cũng rất dè dặt cẩn trọng.

" Thật sao ? Ngành gì thế ?" Lương Ngân đối với việc Ngôn Ngôn đậu vào đại học B rất kích động , thật tốt đã không phụ lòng và công sức của cô cô rồi .

" Quản lí doanh nghiệp , thế nào ? Lợi hại không ! " Quan hệ của Lương Ngôn và Lương Ngân rất tốt , vì vậy Lương Ngôn vô cùng thân thiết ôm cánh tay Lương Ngân làm nũng .

" Ngôn Ngôn em được lắm, chị vẫn còn cho rằng tiểu côn đồ em chỉ có thể thi đậu trường đại học loại hai." Lương Ngân nhanh nhẹn nói giỡn bên tai Lương Ngôn.

Hai chị em gặp lại đương nhiên nói tương đối nhiều , cô cô ở trong bếp làm cơm , ba cũng nghỉ ngơi , nhìn thấy hai chị em vui vẻ nói cười.

Ăn cơm tối xong, Lương Ngân và Lương Ngôn thu dọn bát đĩa , dọn xong ghế mây , cùng ba đi hóng mát, sẵn nói ý định mở một cửa hàng quần áo nhỏ cùng các bạn học , thật ra, chuyện này Lương Ngân hoàn toàn có thể không cần ý kiến của Lương Tề Phong , từ khoản tiền của cô lúc bé và của ba người kia góp vốn đã dư dả rồi, nhưng , cô chỉ có một người thân duy nhất , cô không nên giấu ba , hơn nữa đó cũng không phải là một chuyện xấu.

Trong dự liệu, Lương Tề Phong vui vẻ đáp ứng con gái, dù sao, đây cũng là một cơ hội cho con gái rèn luyện.

Lương Ngôn vừa nghe chị mình muốn mở cửa hàng, cũng âm ỉ muốn đi giúp đỡ , cuối cùng Lương Ngân vì ứng phó với em gái , đành phải đồng ý nói thời gian nghỉ lễ Lương Ngôn có thể đến giúp cửa hàng , Lương Ngôn nghe vậy rất vui vẻ , vội vàng liên lạc bạn bè cùng nhau thiết kế đồng phục.

Buổi tối trước khi đi ngủ , Lương Ngân và các chị em đều nói chuyện điện thoại , nói rõ tình hình chuẩn bị mọi việc hiện tại của mình, mọi người đều rất vui vẻ , ba mẹ đều cùng có chung nhận thức.

Lương Ngân bất ngờ nhận được một tin nhắn, là một dãy số lạ : Lương Ngân, gặp mặt nhau đi. Anh biết em nhận được tin nhắn này.

Lương Ngân tra dãy số nó thuộc thành phố B , đoán ra người này là ai.

Dây dưa quần quít yêu say đắm, cũng đến lúc nên kết thúc rồi , cũng đến lúc nên đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gặp lại bi thương

“Chị, chị ngủ chưa vậy ?” Buổi tối, Lương Ngôn nằm trên một cái giường nhỏ khác trong phòng của Lương Ngân ngắm sao.

“Vẫn chưa! Hơi nóng, chị ngủ không được !” Lương Ngôn vừa nói vừa đá cái chăn mỏng ra khỏi người.

"Chúng ta nói chuyện phiếm đi! " Lương Ngôn ngồi " phịch" xuống, sau đó thuận thế nằm trên giường của Lương Ngân.

"Tử chấp bông, em muốn chị nóng chết à ? " Lương Ngân tức giận dậm chân, đem cái tên mà Lương Ngôn ghét nhất mà còn cấm người nhà gọi nói ra.

"Hi hi, chị, chúng ta đã lâu không ngủ cùng nhau! " Lương Ngôn không những tức giận mà còn trực tiếp nằm cạnh Lương Ngân.

"Chị, chị kết giao với anh bạn trai đó như thế nào vậy?" Lương Ngôn cũng biết chuyện Lương Ngân kết giao với bạn trai.

"Bạn trai cái gì, em nói bừa gì đấy ? Em, em, emkhông lo học hành! " Lương Ngân vừa nghe đến chữ bạn trai, trong lòng ngũ vị tạp trần.

"Hả? Chẳng lẽ hai người chia tay rồi sao?" Lương Ngôn cố ý nói, cô thật sự là rất muốn biết người con gái như chị cô sẽ có bạn trai như thế nào.

"Ày da, em đừng hỏi nữa, đợi đến khi em vào đại học sẽ biết thôi !" Lương Ngân muốn chuyển đề tài, bây giờ cô vẫn chưa muốn đối mặt.

Đột nhiên Lương Ngôn vươn tay ra.... ..

Chỉ nghe thấy tiếng kêu "A!" của Lương Ngân.

Tiếp đó : " Lương chấp bông , e thật sự tìm đến cái chết rồi, em dám, em dám bóp chỗ đó của chị, hôm nay chị nhất định phải thu phục được em." Lương Ngân ngồi "vụt" dậy, hai tay làm bộ muốn bóp cổ Lương Ngôn.

"Chị, tha mạng ! Em chỉ là xem chị có phải là xử nữ không thôi! " Dù sao Lương Ngôn làm " Tiểu lưu manh" cũng được một khoảng thời gian, tay chân nếu so với Lương Ngân thì linh hoạt hơn nhiều. Vội vàng nhảy ra.

"Em, em làm sao không học hành đàng hoàng ? " Lương Ngân thật sự sợ nhất nghe đến hai chữ "xử nữ", sự trong sạch của bản thân sớm đã không còn, nếu như ở ngày xưa, cô nhất bị người đời xem thường.

"Chị, không náo nữa, không náo nữa! Chị có phải..... ách.....có phải cùng bạn trai cái kia rồi không?" Lương Ngôn hỏi rất cẩn thận, một mặt cô sợ Lương Ngôn lập tức vọt đến trước mặt bóp cô mình, mặt khác chính là sợ Lương Ngân sẽ đau lòng , dù sao người chị này cũng tương đối bảo thủ, bây giờ lại cùng bạn trai chia tay, lần đầu tiên của mình cũng không còn, cô sẽ rất buồn!

"Em, làm sao mà em biết ? " Lương Ngân cảm thấy sắp giấu không được nữa, chỉ còn cách bói móc trước.

"A ? Thật sao?" Lương Ngôn há to miệng.

Lương Ngân mạnh mẽ lại , sau đó chống nạnh nói: " Chị nói cho em biết Lương chấp bông, nếu em dám tiết lộ chuyện này ra ngoài , em nhất định phải chết rồi !"

"Trời ạ, chị, chị thật đúng là nghĩ thoáng rồi, em nhớ không phải chị theo chủ nghĩa phong kiến sao ?"

"Đừng đối đầu, nói, làm sao mà em biết được ?" Lương Ngân sợ Lương Ngôn nói biết cái gì.

"À , cái này đơn giản , bởi vì mẽ mẽ của chị so với xử nữ mềm hơn ! Hơn nữa còn mềm hơn rất nhiều!" Bộ dạng Lương Ngôn mê mẩn .

"A ? Phương pháp phân biệt chính là vậy ? " Lương Ngân có chút buồn bực , bản thân cũng tự nhéo ngực mình .

"Hi hi , phương pháp này không được truyền ra ngoài , chị đừng hỏi nữa, ngược lại chị kia , chị.....bình thường chị dùng mẽ mẽ ăn cơm sao ? Làm sao có thể lớn như vậy ?"

Phốc.....

Lương Ngân cười sặc sụa , đầu óc của nha đầu chết tiệt này là gì vậy ? Cô dùng mẽ mẽ ăn cơm sao ?

Hai người lại náo loạn một hồi , nóng , mệt mỏi , nằm ở trên giường , liền lần lượt ngủ thiếp đi .

.....

Ở nhà cùng ba mấy ngày , Lương Ngân liền theo cô cô và Lương Ngôn trở về thành phố B.

Trước khi trở về thành phố B, Lương Ngân lập tức báo cho ba cô khuê mật , trước tiên bốn người họ phải sắp xếp tốt chuyện ở trường học , sau đó lại đi sắp xếp chuyện của cửa hàng , ví dụ chuyện sửa chữa chính là một vấn đề lớn .

Mặt tiền của cửa hàng là Tiều Nghệ mượn của ba cô , nhà của Văn Tiều Nghệ ở thành phố N cũng có gia thế , nghe nói tiểu công chúa của nhà mình có ý muốn gây dựng sự nghiệp cả nhà đều muốn giúp đỡ, cuối cùng Văn Tiều Nghệ mượn một cửa hàng nhỏ tương đối cách xa phố xá náo nhiệt , bắt đầu mở cửa hàng , mấy người bạn họ thống nhất , từ từ mở rộng cửa hàng , cuối cùng mở cửa hàng có nhiều chi nhánh .

Phương diện đầu tư chính là mỗi người lo một bộ phận , tuy tương đối khó, nhưng , tất cả mọi người đều rất nhiệt tình .

Bốn người gặp nhau nhất định sẽ vui mừng một lúc , ba người cùng với Lương Ngân làm thủ tục nhập học xong , sau đó viết đơn xin ra ngoài ở nộp cho giáo viên của mỗi người , liền chuẩn bị dọn ra ngoài , bốn cô gái sẽ phải đối mặt với xã hội , một môi trường hoàn toàn mới .

Bởi vì nhà cô gần như ở thành phố N buôn bán phát triển , vì vậy mặt tiền ở thành phố B vắng hơn một chút , hơn nữa vị trí có khuynh hướng ở vùng ngoại thành , bốn người mười phần hăng hái , dùng cả một buổi chiều dọn dẹp cửa hàng rộng 60 mét vuông sáng sủa sạch sẽ .

Trên lầu của cửa hàng chính là phòng ngủ của các cô, bốn phòng hai sảnh , không tốn tiền thuê , cho nên nói tiểu công chúa các cô , bước đầu đi đường như cũng rất thành công.

Bảng hiệu của cửa hàng là do Đàm Cẩm Niên phụ trách , còn quần áo do bọn họ treo lên , Văn Tiều Nghệ học thiết kế , gần như sự sáng tạo và tư duy thiết kế là số một , cô lôi kéo một vài học sinh giỏi ở trong lớp cùng nhau thiết kế trang phục , sau đó trưng bày ở cửa hàng . Ba người Lương Ngân có nhiệm vụ mỗi tháng ra ngoài một chuyến tìm quần áo và trang sức ở những nơi khác để đặt ở trong tiệm.

Cơ hồ mọi việc bốn cô chỉ dùng khoảng thời gian 3 ngày đã làm xong , bởi vì Văn Tiều Nghệ có một số quần áo "tồn kho" nho nhỏ - đều là các loại quần áo trước đây cô tự làm để luyện tập , đều rất đẹp, cũng rất tee , lập tức liền được các cô bày ra ngay ngắn trong cửa hàng , cuối cùng bốn người đã chọn được tên của cửa hàng : Cửa hàng Khuê mặt ô vuông.

Nói đến cửa hàng Ô vuông , bốn người bọn họ đều là phong cách áo sơ mi , phát cuồng các loại hình thức ô vuông này, vì vậy liền lấy sở thích của bốn người bọn họ đặt lên cái cửa hàng tâm huyết nhỏ này.

Bốn người bọn họ đã lôi kéo được các khách hàng tốt- những bạn học thân cùng với bạn học , lập tức đợi đến thời gian nhập học chính thức khai trương , cũng bởi vậy , bốn người họ triển khai cuộc sống ở chung.

.....

Lúc Lương Ngân gặp lại Mộ Nghĩa , tâm không tự chủ co rút đau đớn , vài tháng không gặp, Mộ Nghĩa gầy đi , lúc này trong lòng Lương Ngân vẫn là có chút đau lòng , nhưng mà ngay sau đó, Lương Ngân cũng không thấy loại tâm tình này nữa.

"Ngân Ngân , em đến rồi ! " Mộ Nghĩa xoay người trông thấy Lương Ngân sắp đi đến sau mình .

Hai người hẹn tại gần sân thể dục của trường , trong khoảng thời gian nghỉ , nơi này gần như là không có người đến , Lương Ngân không biết Mộ Nghĩa tìm cô còn có chuyện gì , vốn là do dự rất lâu rốt cuộc có nên đến hay không , nhưng theo lời của ba khuê mặt kia chính là : nên đối mặt , phải đi đối mặt . Vì vậy , cô khẽ cắn môi , trầm nghĩ , cũng là lúc nên kết thúc rồi , dù sao, cô vì Mộ Nghĩa đã trả giá quá nhiều rồi .

"Ừ ! " Lương Ngân nhất thời không biết nói gì . Chỉ có thể gật đầu một tiếng "Ừ."

"Gần đây....có tốt không ?" Mộ Nghĩa cũng có chút ghen lời .

"Ừ, rất tốt ." Lúc đầu Lương Ngân muốn nói nhờ phúc của anh tôi rất tốt , nhưng vẫn là không có dũng khí để nói ra .

Nguồn gốc của vận ác chính là do dự.

" Ngân Ngân , trở về bên cạnh anh đi ! anh sẽ chăm sóc em thật tốt ! Anh biết anh sai rồi , anh là tên khốn kiếp , Ngân Ngân , em tha thứ cho anh đi ! Trở về bên cạnh anh , anh sẽ dùng tiền của Trình Mặc Nhiễm đánh bại hấn ta , báo thù này cho em ! Anh không quan tâm chuyện em không phải xử nữ , anh sẽ đối xử với em thật tốt ! " Mộ Nghĩa có chút kích động , vì thế lời nói ,biểu cảm của anh ta hiện nay làm cho Lương Ngân trong nháy mắt cảm thấy rất dữ tợn , rất xấu xa.

" Bốp " Bản thân Lương Ngân không nghĩ đến sẽ đánh lên mặt Mộ Nghĩa mạnh như vậy

Mộ Nghĩa bị đánh làm cho giật mình , dường như quên mất bị đau đớn trên mặt , chỉ nhìn chăm chăm cô gái nhỏ trước mắt cho anh cái tát , người nói chuyện cùng anh cũng đỏ mặt.

" Mộ Nghĩa , anh quả nhiên là tên khốn kiếp ! Không hơn không kém tên lưu manh ! " Lương Ngân cuối cùng cũng thấy rõ thái độ làm người của anh ta.

" Dùng tiền của anh ta đánh bại anh ta ? Anh chắc chắn như vậy anh sẽ thành công , tôi sẽ trở về bên cạnh anh ? " Lương Ngân nổi giận.

" Mộ Nghĩa , tôi luôn luôn cho rằng anh chỉ là làm việc có chút kiêu ngạo , tôi lúc đầu thật sự là mù rồi , anh vẫn là không phải người ? Vì cái gì tôi sẽ thích loại người cặn bã như anh ? Dùng lần đầu tiên của bạn gái làm lợi thế để giao dịch. "

" Ngân Ngân , em.... " Mộ Nghĩa thật sự không tin được , cô làm sao có thể phản kháng lại anh ? Làm sao nằm ngoài dự liệu của anh ?

" Tôi nói cho anh biết Mộ Nghĩa , coi như Lương Ngân tôi lúc đầu mất bị mù , nhưng , từ giờ trở đi tôi sẽ cảnh giác cao độ, về sau gặp phải người cần bà như anh đều sẽ nhượng bộ lui binh , đi vòng qua , từ nay về sau , tôi và anh là người xa lạ , tôi không nợ anh cái gì ! Tạm biệt ! Vĩnh viễn không cần gặp lại ! " Lương Ngân là lần đầu dừng cảm như thế này.

Lương Ngân không hề lưu luyến xoay người rời đi , từ nay về sau cô sẽ cảnh giác cao độ, cô sẽ kiên cường , cô sẽ độc lập , cô không bao giờ bị tổn thương nữa.

Mùa hè năm nay hình như đặc biệt dài , ánh mặt trời thiêu đốt khắp nơi , dường như cũng muốn đem tất cả nước bốc hơi , Lương Ngân nghĩ đi nghĩ lại liền rơi lệ , cô thề đây là lần cuối cùng cô khóc ! Cô muốn từ biệt quá khứ , từ biệt quá khứ của mình , con người và những việc ở quá khứ , sống thật tuyệt vời .

Lương Ngân nhìn lên bầu trời , sau đó trong lòng lẩm nhẩm : Tạm biệt đau khổ , tạm biệt Mộ Nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cửa hàng khuê mật ô vuông

Cuộc sống ở chung đẹp để bắt đầu rồi , mấy ngày nay bốn cô gái đều bận rộn kinh khủng , không chỉ là chuyện vội vàng sắp khai trương mà còn bận chuyện " Trang bị " cho Lương Ngân nữa .

Sau hôm nói chuyện với Mộ Nghĩa không thành , Lương Ngân trở về đều giao phó , hơn nữa thề sau này sẽ không mềm lòng , không bao giờ trong lòng có suy nghĩ gì nữa , cô muốn Tiêu Nghệ dạy cô Taewondo , cô cũng phải có mái tóc ngắn giới giang , cô muốn độc lập , muốn kiên cường hơn .

Cuối cùng vẫn là Cẩm Niên giải thích với cô : Không phải ở bề ngoài , độc lập là ở trong lòng , vì vậy Lương Ngân mới xua tan ý nghĩ muốn cắt tóc ngắn phóng khoáng mềm mại.

Bình thường trên trang phục , có hơi nhiều đồ trang sức một chút , không hay mặc loại trang phục tương đối lập dị vậy mà giờ đã ở trên người Tiêu Nghệ để cô cải trang , theo lời của Tang Vũ mà nói , Ngân Ngân mười phần chính là cái móc treo đồ.

Lương Ngân như vậy đã bỏ đi tính trẻ con rồi , ý nghĩa hơn là sự quyến rũ và đẹp đẽ của phụ nữ , càng xinh đẹp hơn người.

Vệ Nam cảm thấy , anh thật sự vô tội , vốn dĩ có lòng tốt cùng người nào đó đang bức tức dâng cao đến Vân Nam giải sầu , sau khi đến Vân Nam ngày thứ hai thật không nghĩ đến bức tức đó ngày càng lớn , anh thật sự muốn gọi 119 đến cho anh ta đỡ tức giận .

Mặt của Trình Mạc Nhiễm mấy ngày nay đều trầm tư , hôm nay muốn đón Trương Nhu , Dĩ Mật về nhà lớn , vì thế anh kiềm chế tâm tình thật tốt , anh cũng không biết vì sao từ khi nhận thức việc xảy ra luôn dẫn dắt anh trở nên tâm tình bất định.

" Anh ." Dĩ Mật kéo Trương Nhu ngọt ngào gọi Trình Mạc Nhiễm , sau đó chạy đến . Dĩ Mật đặc biệt nhìn ở phía sau Trình Mạc Nhiễm

" Đừng tìm nữa, hôm nay là gia đình chúng ta tụ họp , Vệ Nam không có lí do tham gia !" Trình Mạc buồn cười khi nhìn thấy bộ dáng em gái đáng yêu trước mặt .

" Ai tìm anh ấy chứ ? " Khuôn mặt nhỏ của Dĩ Mật đỏ bừng , Trương Nhu ở bên cạnh đảo cặp mắt sau đó rút cuộc nhìn không được : " Anh , chúng ta nhanh đi thôi , không cần để ý con mèo nhỏ tràn đầy sức sống này ."

Trình Mạc Nhiễm không giả bộ nhẫn nại nữa mà " phốc " bật cười , thật không có biện pháp với hai chị em này rồi.

Ngoài vợ chồng Trình An Bang, Ngô Nhã Mai còn có Trình An Quốc , vợ chồng Trình An Tổ sớm đã ở trong nhà lớn chờ bọn nhỏ đến.

Gia đình Trình Mạc Nhiễm họ đều là vọng tộc , ông của anh năm đó là Trình Quan giàu có một vùng , đến đời của ba anh cũng vậy , anh có một người bác và ba người chú , trong đó hai người chú lần lượt sống ở nước ngoài và thành phố J cách thành phố B xa xôi , một chú còn lại là dượng Trình An Quốc , Trình An Quốc lúc đầu là Trình Quan nhận làm con nuôi , cuối cùng kết làm vợ chồng với Trình An Tổ công chúa Trình gia .

Ba mẹ Trình Mạc Nhiễm Trình An Bang và Ngô Nhã Mai còn lại là gia tộc kết thân , hôn nhân thương mại cũng không có bất hạnh như trong tưởng tượng , hai vợ chồng rất tôn trọng lẫn nhau ,sau đó liền sinh ra một đứa con trai như Trình Mạc Nhiễm.

Ba thế hệ con cái hàng tháng đều phải trở về nhà lớn Trình gia tề họp mặt , cuối năm nay hai người chú kia của Trình Mạc Nhiễm cũng sẽ dẫn vợ con trở về để cả gia đình đoàn tụ.

Ăn cơm xong , Trình Mạc Nhiễm cùng mẹ và cô xem ti vi , bên tai còn có âm thanh tranh luận không ngớt của ba và dượng vì đi sai bước cò.

"Mạc Nhiễm à ! Khi nào mới có thể cho mẹ con ôm cháu nội đây ? " Người nói là Trình An Tổ , bình thường người cô này rất quan tâm chăm sóc Trình Mạc Nhiễm , hai người gần như trở thành chị em vậy , thường hay nói giỡn.

Bình thường Ngô Nhã Mai không hay cầu nhau con trai , vì vậy con trai lâu như vậy mới trở về nhà một lần, nhưng bà biết khi nhìn thấy con trai cứ lấy trầm mặc trả lời , liền không nhịn được lại nói tiếp đôi câu.

" Tiểu Nhiễm, không phải mẹ nói con , nếu bớt chút thời gian công việc mỗi ngày và ra ngoài kiếm những oanh yến kia thì nên tìm một cô bạn gái đứng đắn , phòng chừng bây giờ mẹ và ba con đã vui về có cháu rồi, ời ! con nghĩ một chút đi... mẹ và ba con đã già rồi , không có nguyện vọng gì , chỉ có một đứa con trai là con đây, con sắp 30 rồi , con xem con trai của nhà ông Lý và con tuổi tác cũng xấp xỉ nhau , con trai người ta đều đã 3 tuổi rồi , năm nay con dâu của ông Lý lại mang thai , nói cái thai này hẳn là con gái , mẹ thấy thật hâm mộ , ghen tị à ! con.... " Lại nói đến liền không dứt .

" Biết rồi mẹ , con sẽ cố gắng được không ? " Trình Mạc Nhiễm thật sự là không biết nên nói cái gì , trở về nhà mẹ liền nói không ngừng .

Cửa hàng Khuê Mật Ô Vương chính thức khai trương.

Thật sớm bốn chị em đã thức dậy , mấy ngày nay tỉ mỉ bố trí , cuối cùng cũng nghênh đón giấc mơ cửa hàng nhỏ một cách thuận lợi .

Vị trí của cửa hàng vốn gần ngoại ô , tách khỏi trung tâm chợ , bình thường vì vậy rất ít người , nhưng do bốn người chị em bọn họ quen biết rộng, nên hôm nay người đến tham quan rất nhiều, bốn người cũng bận rộn kinh khủng .

Hầu như các bạn thân của bốn cô đều đến ủng hộ , bận việc ban ngày xong , buổi tối họ ở trong nhà nhỏ của mình bày ra lễ chúc mừng .

Bốn người uống hết mấy tá bia , hơn nữa còn say mềm, liền gục ở trên sofa ngủ ngáy to.

Ngay sau đó , đại học B khai giảng , sinh viên năm tư bắt đầu đi thực tập , lúc này , Lương Ngân cùng các cô đã là sinh viên đại học năm ba rồi, thời gian ở trường chỉ còn một năm có thể đếm trên đầu ngón tay . Lương Ngân lần nữa trở về trường , lúc này đây , không có Mộ Nghĩa , không có tình yêu , nhưng cô cảm thấy bên cạnh mình càng thêm ấm áp , cô còn có Tang Vũ , Cẩm Niên và Tiêu Nghệ . Bây giờ đây là tài sản lớn nhất của cô .

Thời gian này mỗi ngày Lương Ngân đều trang điểm , quan tâm đến tạp chí thời trang hơn , kết hợp với kiến thức phong phú có được để cải thiện bản thân, ngoài thời gian lên lớp ra bốn cô gần như hình với bóng , thói quen mỗi tháng đi du lịch một lần , đi chọn quần áo , làm cho Lương Ngân lần đầu cảm nhận được cuộc sống ngoài cùng Mộ Nghĩa ra còn có thể phong phú lãng mạn như vậy.

Một năm này , đại học B truyền câu nói như thế này : nếu muốn thấy được nhóm bốn mỹ nhân Khuê Mật lập tức đến Cửa hàng Khuê Mật Ô Vương . Bởi vậy , cửa hàng Khuê Mật Ô Vương càng ngày càng náo nhiệt hơn .

Mộ Nghĩa cuối cùng đạt được cơ hội đi Vệ thị thực tập , đương nhiên điều này có nghĩa là anh sẽ ở lại Vệ thị . Từ một thực tập sinh nhỏ mới bước vào đời , anh từng chút từng chút tích lũy kinh nghiệm ,càng ổn định vị trí của mình . Bởi vì vươn lên đã chiếm được sự khẳng định và khen ngợi của cấp trên.

Hiện thực chính là như vậy , trong nháy mắt lập tức sẽ cảm thấy thời gian như qua nhanh , vội vàng đến , cũng vội vàng đi , không trở về quá khứ được , chỉ có thể nhìn về tương lai phía trước.

Lương Ngân đôi khi cũng sẽ ngăn người , giống như tất cả mọi chuyện đều như một giấc mơ , ai lại biết tương lai sẽ như thế nào ? trong tai nghe vang lên tiếng hát trong suốt rõ ràng của Quách Tĩnh :

Hoa hồng trong nháy mắt héo tàn lưu lại mùi thơm

Để cho anh không hiểu cô đơn truy đuổi mờ ra hình ảnh ngày trước trong ký ức

Mùa hoa nở trái lại từng trình diễn

Mãi đến thời khắc này mới cảm thấy em đã đi thật xa

Hương thơm này thuộc về anh em đã không hề nhớ nữa

Đã từng yêu nhau đáng tiếc đã không tìm được manh mối

Cho dù năm nào tháng nào gặp lại để anh và em lướt qua nhau

Em đã không còn là em anh sẽ không chạm vào được trong lòng em

Đó là góc sâu nhất

Đã từng đau em đã muốn để nó cô đơn rơi xuống dòng thời gian chậm chậm chảy qua

Để chúng ta lựa chọn thật tốt cố chấp là gì

Hương thơm của anh tràn ngập trong gió

Mà em có mây nói với gió chuyện bầu trời .

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trùng hợp gặp lại

Thời gian là một loại độc dược , cũng là một loại thuốc giải .

Bây giờ Lương Ngân cảm thấy bản thân sắp mệt chết rồi , dưới sự tiến cử của giáo viên cô tiếp nhận một lớp ôn tập tiếng Anh luyện thi vào cao đẳng , mỗi ngày chỉ cần không có giờ học cô phải lên lớp với mấy học sinh kia. Ngoài ra cửa hàng cũng phải trông nom , gần như có xu hướng vắt chân lên cổ rồi.

Gần đây Tang Vũ vì gia đình kỳ vọng cô thi đậu nghiên cứu sinh nên áp lực rất lớn , mặt khác nghe nói Cố Nhiên muốn ra nước ngoài , cô trong nhà cũng ưu thương , chuyện trong cửa hàng gần như đều không trông nom , Đàm Cẩm Niên trước tiên muốn thi đỗ chứng nhận luật sư nên cũng rất bận rộn , Văn Tiêu Nghệ ký với một công ty giải trí chuyên thiết kế trang phục vì vậy càng không để ý đến chuyện trong tiệm , cho nên Lương Ngân lập tức thành người tương đối nhàn rỗi .

Hằng ngày đi sớm về trễ không nói , mỗi ngày còn một mỏi đầu lưng , may mà có Lương Ngôn , Lương Ngôn gần như không tham gia hoạt động đoàn thể xã hội nào, lúc rảnh rỗi lập tức giúp cô trông cửa hàng , cô mới có thời gian nghỉ ngơi.

Cửa hàng Đêm Mật Ô Vương , sau khi Văn Tiêu Nghệ ký với công ty giải trí "E-ver" , người đến cũng nhiều hơn , bây giờ không ít các ngôi sao tìm đến cửa hàng đặt các loại quần áo có phong cách độc đáo của bọn họ , cũng vì vậy nhân viên thiết kế trong tiệm cũng kiếm tiền nhiều hơn. Đương nhiên , thu hoạch nhiều nhất chính là chỗ bốn cô gái này . Bây giờ cửa hàng Đêm Mật Ô Vương chính là hưng thịnh .

Trong lớp Tiếng Anh của Lương Ngân hầu như đều là những thiếu niên Tiếng Anh kiệt xuất , những đứa trẻ này muốn thi vào chuyên ngành Tiếng Anh , vì vậy không chấp nhận một chút sai lầm nào của cô , mỗi ngày Lương Ngân phải soạn bài cẩn thận tỉ mỉ , những lúc Lương Ngôn giúp cô trông coi cửa hàng , khi đó cô ở trên lầu nghiên cứu sách ngữ pháp của Trung học phổ thông , cân nhắc , những đứa trẻ này đều là quý nhỏ , bắt được điểm yếu của người khác đều không tha , nếu không phải giáo sư Lâm bận hướng dẫn mấy lớp khác nên nhờ Lương Ngân giúp một tay , thì Lương Ngân thật không biết được những đứa trẻ bây giờ ý tưởng phong phú như vậy , tư tưởng người xấu nhiều như vậy.

Một vài con trai giọng nói chuẩn thường thổ lộ với cô trong khi thi nói , lúc thi viết lại viết thư tình cho cô , khụ , tuy có chút sai về ngữ pháp , nhưng Lương Ngân đều sửa từng cái cho họ . Bất giác chỉ cảm thấy buồn cười , khi giúp đỡ những tiểu quý này.

Bọn họ gọi cô là cô giáo Lương , tự nhiên cô nghe trong lòng sinh ra cảm giác thành tựu.

Buổi trưa , Lương Ngôn đến tìm cô để cùng nhau đi ăn cơm . Hai người gọi một phần pizza ăn.

Lương Ngôn trong miệng nhét đầy , ngẩng đầu hỏi Lương Ngân : " Chị , chị và ba chị kia thật lợi hại , bây giờ cửa hàng có rất nhiều ngôi sao đến mua hàng ! Hôm nay em nhìn thấy Ti Ti người mà được trọng dụng trong một vùng trời ở thành phố B , bản thân cô ấy so với trong hình còn đẹp hơn nhiều ! "

"Hả , thật sao ? Em không xin ảnh có chữ ký của cô ấy sao ?" Lương Ngân đương nhiên hiểu rõ em mình.

" Hi hi , vẫn là chị hiểu em nhất , nhìn nè , đây là gì , đấng đấng.....đấng đấng " Lương Ngôn từ phía sau cầm ra một bức hình có chữ ký của Ti Ti.

Vệ Nam không lay chuyển được Vệ Tiệc , cuối cùng quyết định cùng chị bảo bối đi dạo phố , nghe nói bên cạnh đường Cẩm Giang có một cửa hàng rất hưng thịnh , gần đây có rất nhiều nghệ sĩ đều đến đó đặt quần áo đi diễn , anh cũng chỉ là nghe nói vậy.

Nghe nói người mở cửa hàng đó là nhà thiết kế nhỏ làm trong công ty thiết kế của bọn Tần Vũ , mắt nhìn và cắt quần áo đều rất tốt , hiện tại có nhiều nghệ sĩ và người chủ trì cũng chỉ rõ yêu cầu trang phục của cửa hàng đó, đúng lúc anh nhân cơ hội này đi mở mang kiến thức xem chủ cửa tiệm đó rốt cuộc là nhân vật truyền kỳ như thế nào.

Sau khi ăn cơm xong , Lương Ngân thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi học.

Vừa lúc , Vệ Tiệc và Vệ Nam bước vào tiệm , cảm giác đầu tiên của bọn họ chính là cửa hàng này thật nhỏ, nhiều lắm là khoảng hơn 50 mét vuông.

Lương Ngân và Lương Ngôn thấy có khách lập tức đặt đồ trong tay xuống , vội vàng đến chào đón .

" Hoan nghênh đến quang lâm cửa hàng Đêm Mật Ô Vương . " Hai người cùng nhau nói câu chào mừng , sau đó cúi đầu chào một cái .

Lương Ngân ngẩng đầu lên, " Anh....Vệ Nam? "

Vệ Nam lúc này mới nhìn thấy em gái nhỏ trước mắt, " Em là , Lương Ngân ?" Cô gái trước mắt so với lần trước gặp trưởng thành hơn một chút , có thể là do trang điểm, cũng có thể lúc gặp ở Hắc Thiên có liên quan , trực giác cùng với lần trước gặp không giống nhau.

Lương Ngân gật đầu, cười dịu dàng.

" Vệ Nam, không giới thiệu một chút sao ? " Vệ Tiếc bên cạnh bất mãn ,từ lúc nào có một em gái xinh đẹp như vậy mà cô cũng không biết .

" Đây là Vệ Tiếc , chị của anh , còn đây là Lương Ngân , ờ.... đàn em của em ." Vệ Nam lịch sự giới thiệu lẫn nhau.

" Chào chị , Vệ tiểu thư , em là Lương Ngân , là đàn em của anh Vệ Nam ." Lương Ngân vươn tay lịch sự chào hỏi , mỉm cười.

Vệ Tiếc nhìn cô gái trước mắt không giống như thiên kim tiểu thư , lễ phép , nụ cười vừa xinh đẹp vừa ấm áp. Cũng rất nhiệt tình bắt tay nói cùng cô : " Em gọi chị là chị đi , dù sao cũng già như vậy rồi."

" Chị Vệ Tiếc ."

" Ôi ! " Vệ Tiếc một chút kiêu ngạo cũng không có , Lương Ngân từ tận đáy lòng rất thích người chị này.

" Đây là ?" Vệ Nam nhìn thấy cô gái nhỏ bên cạnh Lương Ngân , đôi mắt to, cô vẫn luôn nhìn bọn họ nhưng không nói câu nào.

" À , đúng rồi , lại quên Ngôn Ngôn mất , Ngôn Ngôn đây là anh Vệ Nam , đây là chị Vệ Tiếc . Anh Vệ Nam , chị Vệ Tiếc đây là con gái của cô em , tên Lương Ngôn . Ngôn Ngôn chào đi ." Lương Ngân dù sao cũng lớn hơn Lương Ngôn , cũng dựa theo vai về cho cô nhỏ hơn.

"Chào anh chị ." Lương Ngôn trong lòng thất vọng , chị cô liền làm cho người khác thích nhận thân thích.

"Ngoan~~ " Dễ nhận thấy Vệ Tiếc thích Lương Ngôn , sờ sờ đầu cô. Chỉ thiếu không cho cô hồng bao.

"Ừ." Vệ Nam có chút không nhịn được cười , chị anh luôn thích tiem áo lớn.

" Chị Vệ Tiếc, bình thường chị thích phong cách quần áo như thế nào ? em giới thiệu với chị mấy kiểu dáng , gần đây Tiêu Nghệ thiết kế rất nhiều kiểu mới , em đem ra cho chị xem ." Lương Ngân thích nhất chính là trang điểm cho người khác , huống chi đối phương còn là người đẹp.

“ Thật tốt quá !”

" Đúng rồi , Ngân Ngân , em chính là chủ của cửa hàng này sao ? " Vệ Tiếc đứng lúc hỏi tiếng lòng của Vệ Nam.

" À, xem như vậy ạ , nơi này là cá nhân bốn người bọn em hợp lại mở ra , bạn thân muốn ở chung một chỗ , đúng lúc chúng em đều là đại học B năm ba , bình thường mọi người ở tiệm. " Lương Ngân giải thích.

" Mấy người con gái các em thật giỏi nha ! Lúc lên đại học còn không có ý nghĩ này. " Vệ Tiếc nhìn không được khen ngợi cô gái này.

" Có thời gian em nhất định phải giới thiệu những cô gái kia cho chị biết ! " Vệ Tiếc muốn nhìn xem những cô gái có ý nghĩ này.

" Dạ , chị Vệ Tiếc , nếu chị có thời gian thì ghé qua đây , thời gian cuối tuần bốn người bọn em đều ở cùng nhau ." Lương Ngân thích người chị này , người chị rất sáng khoái.

" Quyết định như vậy đi . " Giữa các cô gái không phải ghen tị loại tình cảm chính là hữu tình , phát triển rất nhanh , tốc độ xa và nhanh hơn đàn ông với đàn ông , hiện tại trong lòng Vệ Nam chính là loại tâm tình này.

" Anh Vệ Nam , anh ngồi chờ chị nha ! " Lương Ngôn thấy Vệ Nam đứng ở đó châu mày , liền vội vàng mời anh ngồi xuống sofa.

Nhìn cô gái nhỏ trước mắt , nhưng không thua kém Lương Ngân , Vệ Nam tay cầm ly nước của cô rót nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ.

" Em bao nhiêu tuổi ? " Vệ Nam nhìn cô đang ngồi ở quầy này đang chơi PSP.

" Dạ , em 18 , nhỏ hơn chị 3 tuổi . " Lương Ngôn cho rằng chị và Vệ Nam rất thân nhau.

“ Đại học năm nhất sao ? “

" Đúng vậy ạ ." Cô đáng đáp thật là nhỏ bé , Vệ Nam trong lòng cảm thán.

Vệ Tiếc thử từng cái từng cái một , Lương Ngân nhẫn nại giới thiệu từng kiểu quần áo cho cô , hai người rất ấn ý, Vệ Nam thấy quần áo mặc trên người Vệ Tiếc , đối với Lương Ngân vài phần kính trọng , sau khi chị thay đồ mà cô giới thiệu lập tức từ nữ cường nhân giờ giang biến thành một cô gái hoạt bát hồn nhiên , thầm nghĩ : cô gái nhỏ này thật không đơn giản chút nào.

" Vệ Nam , quẹt thẻ ! " Vệ Tiếc đem túi lớn túi bé nhét vào lòng Vệ Nam , sau đó ra lệnh cho anh.

Vệ Nam không tình nguyện nhận lấy từ trong ví lấy thẻ ra đưa cho Lương Ngân. Lương Ngân đem quần áo mà Vệ Tiếc lấy căn cứ theo giá bán mà giảm một nửa cho bọn họ , sau đó lại miễn phí cho Vệ Tiếc một thẻ vàng VIP , đây là cái mà nghệ sĩ cầu mà không được , xem ra hôm nay cô rất có mặt mũi nha !

Vệ Tiếc rất ngại , nhưng Lương Ngân cứ khẳng khái đưa cho nên cô nhận lấy , hai người còn hẹn với nhau lúc rỗi cùng đi uống cà phê , Lương Ngân cũng đáp ứng cuối tuần sẽ giới thiệu Cẩm Niên , Tiêu Nghệ và Tang Vũ cho cô.

Sau khi Vệ Nam và Vệ Tiếc đi , Lương Ngân cũng vội vàng đi dạy lớp ôn luyện , còn Lương Ngân tiếp tục giúp trông cửa hàng .

Vệ Nam lái xe , Vệ Tiếc bên cạnh cùng anh nói chuyện phiếm.

" Tiểu Nam, cô gái này không tệ nha ! Sao mà quen biết nhau vậy ? " Vệ Tiếc có ấn tượng rất tốt về Lương Ngân , có ý định cho cô và em trai kết thành một đôi.

" À , lúc đi công tác ở Tứ Xuyên ngẫu nhiên gặp được . " Vệ Nam hơi hốt trả lời , sợ chị lại không dễ yên .

" Cô gái này không tệ , em cũng lớn như vậy rồi , cũng nên quen bạn gái đi , hướng chi... " Vệ Tiếc không nói tiếp , nhưng Vệ Nam biết lời tiếp theo của cô là gì .

" Chị đừng quan tâm em, ông nội giới thiệu cho chị công tử Trương , công tử Lý , thiếu này thiếu kia , chị cũng không nhìn trúng . " Vệ Nam cố ý nói những lời này chính là không hy vọng chị tham gia vào cuộc sống tình cảm của anh , hướng chỉ sự việc đã qua lâu như vậy rồi.

" Rồi , rồi , rồi , chị không nói nữa , em cũng đừng nói chị . " Vệ Tiếc biết đưa em này không lên tiếng thì thôi , một khi lên tiếng là kiêu chũ , cô không đắc tội nổi .

Vệ Nam tiếp tục lái xe, trong lòng không khỏi có chút rối loạn .

Lương Ngân đi hơi trễ , học sinh bắt đầu làm bài thi , nhìn thấy Lương Ngân đến trễ có vài học sinh nam bắt đầu hờn trách , phải biết rằng bọn họ mỗi ngày đều đến thật sớm chính là hy vọng nhìn thấy cô giáo Lương mà mình ngưỡng mộ trong lòng .

Lương Ngân cười xin lỗi bọn họ , bọn họ liền đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân .

Một nam sinh có gia thế tốt , đáng đáp không tệ , ngoài việc có chút bệnh công tử ra thì không có gì để bắt bẻ , cậu có chút mê luyến Lương Ngân . Mỗi ngày bày ra chuyện duy nhất chính là tỏ tình với cô.

" Cô Lương " Sau khi tan học , bạn học Hàn Tô lại đến bên cạnh cô giáo Lương .

" Hà ? " Lương Ngân đang sửa bài kiểm tra .

" Cô thật sự không muốn làm bạn gái của tôi sao ? Gia đình tôi có tiền hơn nữa tôi đẹp trai như vậy , cô có lý do gì lại cự tuyệt chứ ? " Những lời này hầu như ngày nào cậu ấy cũng nói.

Lương Ngân trong lòng cảm thấy cậu bạn này rất buồn cười , nhưng vẫn uyển chuyển cự tuyệt : " Bạn học Hàn Tô , nhiệm vụ của bạn hiện giờ là phải học tập thật tốt có biết không ? Cậu phải dựa vào chính mình , giá trị của một người không phải là bối cảnh của họ thế nào , mà phải xem bản thân họ có năng lực hay không thôi . " Bây giờ Lương Ngân giống như đang thuyết giảng vậy .

" Vậy nếu như tôi có năng lực cô có phải đáp ứng làm bạn gái của tôi không ? " Bạn học Hàn Tô tiếp tục theo đuổi .

" Đến lúc đó tôi sẽ suy nghĩ một chút ! " Lương Ngân thật sự là không còn cách nào đối phó tiểu ma đầu này rồi , đành phải miễn cưỡng với cậu ta .

" Được , Lương Ngân , nhớ kỹ lời nói hôm nay của cô đó ! " Tiểu vương tử Hàn Tô sau khi nói xong vui vẻ rời khỏi văn phòng .

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bình thân là phúc

Buổi tối bốn người Lương Ngân về nhà ăn cơm đều là phân công chia đều, ví dụ ai về trước thì làm đồ ăn trước , sau đó gần như mỗi tuần đều có hai lần cơ hội như vậy. Nhưng mà gần đây, xét thấy mọi người đều bận rộn, tính đảm đàn của Lương Ngân lại trỗi dậy, sau khi trở về nhà trước tiên làm cơm xong, rồi xuống cửa hàng dọn dẹp đồ một chút chuẩn bị đóng cửa. Có lúc , Lương Ngân cũng sẽ ở lại cùng các chị một đêm, lúc đó công việc của

Lương Ngân lập tức sẽ ít đi một chút.

Tang Vũ là người trở về đầu tiên, vẻ mặt mệt mỏi, tinh thần sa sút.

"Tang Vũ, cậu về rồi à! Có mệt không vậy?" Lương Ngân cũng không để ý bản thân bận rộn cả ngày, vội vàng hỏi thăm Tang Vũ, gần đây cuộc sống của Tang Vũ không được tốt, cô phải giúp đỡ cô ấy mới được.

"Ngân Ngân, mình không muốn thi nghiên cứu sinh hơn nữa càng không muốn "anh ấy" đi." "Anh ấy" mà Tang Vũ chỉ chính là Cố Nhiên.

"Tiểu Vũ, cậu.... nếu như cậu không muốn anh ấy đi lập tức cùng anh ấy nói đi! Cậu như thế này, mình rất đau lòng." Lương Ngân ôm lấy Tang Vũ, vỗ lưng cô an ủi.

"Mình không thể nói được, đây là cơ hội tốt đối với anh ấy, mình không thể nói." Thật ra nói rồi thì phải làm thế nào đây? Cô có tư cách gì đi thích quý công tử có bối cảnh gia đình tốt như vậy chứ? Lại không có lý do gì không cho người ta đi? Lòng Tang Vũ thật sự rất đau.

"Haiz!" Lương Ngân chỉ có thể thở dài, cô cũng không biết như thế nào cho phải nữa.

"Ngân Ngân, bọn họ đã về chưa?" Văn Tiêu Nghi vừa vào phòng thay đôi dép lê đã ngủ thấy mùi đồ ăn, nhìn thấy Lương Ngân đang ở phòng khách đọc sách.

"Tiểu Vũ đã về rồi, cậu ấy đi ngủ trước, gần đây trạng thái của cậu ấy không tốt lắm, cơm tối cũng không có ăn nữa!" Lương Ngân nói xong trong lòng không khỏi thở dài.

"Lại không ăn cơm tối, cậu ấy nếu thích Cố Nhiên như vậy thì thả lỏng đi chứ. Ít ra còn có cơ hội! Lúc đầu khi mình thích Nhậm Nghĩa cũng như vậy, cứ giấu ở trong lòng thật là khó chịu, sau này nói ra thì tốt rồi." Văn Tiêu Nghi rất ngay thơ.

"Tiểu Vũ nghĩ chưa thông thôi!"

Trong lòng mỗi người đều có một phòng tuyến như vậy, bất luận ai cũng không thể tiến vào chiếm giữ, vì vậy bọn họ hiểu Tang Vũ, chỉ có thể cổ vũ cho cô.

Đàm Cẩm Niên trở về liền ngã mình trên ghế sofa hét to: "Âu Dương Húc chết tiệt, khôn kiếp, lưu manh, Sát Thiên Đao đấy! Mình muốn giết anh ta rồi!"

"Trời ạ, Cẩm Niên mình thật không biết cậu là người thô lỗ như vậy, cậu có thể bớt thô lỗ không?" Văn Tiêu Nghi trêu chọc cô.

"Các cậu không biết đâu Âu Dương Húc tìm mình khắp nơi, án lệ của mình mấy ngày xấp xỉ đều bị anh ta làm loạn cả lên, trời ạ!" Mình muốn bóp chết anh ta.

Cẩm Niên, Âu Dương người đó hoàn hảo mà, thời gian chúng ta ở lớp anh ta cũng rất lịch sự, nữ sinh lớp mình đều nói anh ta là hòa thượng chuyển thế, không cùng nữ sinh nói chuyện bao giờ. Các cậu hôm nay như vậy... Có lẽ nói không chừng sẽ có chút phát triển nha ...!" Lương Ngân cố ý kéo dài chữ cuối cùng ra chọc cô.

"Quên đi, nếu MR. RIGHTER của mình thật sự chính là anh ta, mình không chừng phải tồn thọ 10 năm rồi, ăn cơm đi, Tiểu Vũ đâu?"

Lương Ngân cùng Văn Tiêu Nghi hai người ngủ một tư thế, mọi người liền im lặng, lặng lẽ ăn cơm, sau đó ai bận việc nấy.

Lương Ngân cuộc sống tiếp tục gọn sóng cũng chẳng sao, gió êm sóng lặng, bình thản là phúc.

Thời tiết tháng mười hai không thể so với thời tiết tháng chín, buổi sáng lúc rời khỏi giường Lương Ngân cảm thấy một bên mũi của mình đã không thông, hô hấp khó chịu vô cùng, sau khi tắm rửa xong cô liền hắt xì ba lần, cô hướng về gương nhìn thấy mặt cô ửng hồng không bình thường, xem ra cô đã bị cảm rồi.

Lúc ra cửa cố ý trùm vào áo lông, đồng thời lại mặc áo khoác, mới cùng Tang Vũ trở lại trường học cho tới trưa, thời gian còn lại Tang Vũ phải đi thư viện ôn tập, cô thu xếp về trước để trông tiệm, lại tiếp tục đi đến lớp ôn luyện.

Trên đường đi có tuyết đọng, đi lên kéo kẹt kẹt, mọi người vốn bước đi không giống nhau, hình như đi ra âm thanh rất hài hòa, hòa lẫn, Lương Ngân vừa đi vừa hưởng thụ con đường hòa âm.

Vệ Nam vừa cắm chìa khóa vào trong ổ liền nhìn thấy quẹt màu lam, cô chãi cái đuôi ngựa thật cao, lúc này đi bộ rất không đáng hoàng, một hồi đi mau, một hồi đi thong thả, một hồi nữa sôi nổi, hoạt bát cực kỳ, Vệ Nam cứ như vậy nhìn cô, ngày người một hồi, đến khi cô đi xa mới kịp phản ứng, vội vàng đi chuyển xe đuổi kịp cái màu lam kia.

"Lương Ngân!" Lương Ngân lên tiếng trả lời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc xe Lexus màu đen cửa kính xe mở ra, nhìn lộ ra nửa người trên của Vệ Nam, sau đó Lương Ngân cười híp mắt đi tới.

"Anh Vệ Nam." Nghe tiếng gọi này trong lòng Vệ Nam cảm thấy ngọt ngào.

"Anh làm sao đến nơi này ?" Lương Ngân hỏi.

"À, anh đưa em gái của bạn." Trình Dĩ Mật em gái của Trình Mật Nhiễm, tiểu quỷ khó chơi thích anh. Nhưng trước giờ Vệ Nam là một người ít lời, cũng chưa nói nhiều như vậy.

"Lên xe , anh đưa em đi về." Vệ Nam nghĩ tiểu nha đầu này nhất định là trở về cửa tiệm của cô.

"Không cần anh Vệ Nam, em tự ngồi xe buýt trở về cũng được rồi, anh mau trở lại công ty đi, anh là người bận rộn mà!" Lương Ngân thỉnh thoảng cười híp mắt, Vệ Nam cảm thấy nụ cười của cô cực kỳ ấm áp.

"Anh không trở về công ty , hôm nay anh nghỉ phép, mau tới , lên xe, nếu không một lúc sau giao thông nhất định sẽ tắc nghẽn." Vệ Nam mở cửa xe cho cô. Phía sau xe chủ xe đã bắt đầu ấn còi rồi.

Lương Ngân vội vàng ngồi lên , tránh khỏi phía sau chủ xe hỗn loạn.

"Về cửa tiệm sao?" Vệ Nam khởi động xe.

"Dạ! trước tiên về nơi đó."

"Lát nữa em còn muốn đi ra ngoài sao?" Vệ Nam hỏi cô vấn đề đó.

" À , buổi chiều em còn phải dạy học sinh." Lương Ngân thành thật trả lời.

"Há? em có học sinh sao?" Cô gái này thật không đơn giản.

"Không tính là vậy, là giáo sư nhận nhiều lớp thi vào trường cao đẳng Anh ngữ không thể dạy xuể, liền giới thiệu em dạy, thuận tiện em kiếm thêm chút tiền thôi, hi hi." Lương Ngân nói đến học sinh nét mặt cô liền khôi phục vẻ nghịch ngợm, Vệ Nam nhìn cô gò má ửng hồng nhất thời ngơ ngẩn.

"À." Vệ Nam vội thu hồi ánh mắt, trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Lương Ngân thật không chịu nổi sự im lặng như vậy, liền muốn thay đổi không khí.

"Anh Vệ Nam, em đố anh một câu!" Lúc này, xe đã đi vào đường ngoại thành của thành phố B.

"À, được."

"Anh nói trên thế giới động vật nào cao nhất." Ặc, được trả lời ba lần." Lương Ngân nghiêng mình nhìn vệ Nam hỏi.

"Hươu cao cổ... Voi... Tinh tinh." Vệ Nam trả lời.

"Ha ha , sai rồi, là heo, sói cái, ong vò vẽ." Lương Ngân cười ha ha trả lời anh.

"Vì sao?" Vệ Nam có chút không rõ nên.

"Bởi vì Everest thôi! Ha ha, Vệ Nam anh ngốc quá! Lương Ngân vỗ tay giống như một đứa con nít.

"Ha ha." Vệ Nam thật sự không cảm thấy buồn cười, tiểu nha đầu này là đang giễu cợt anh.

Lúc này, xe đã đến trước cửa hàng Khuê Mật Ô Vương, Lương Ngân nói anh chờ ở bên ngoài. Nhìn chị từ trong xe của Vệ Nam bước ra.

"Chị ,chị về rồi!" Sau đó nhìn Vệ Nam gật đầu cười nói:"Anh Vệ Nam." Vệ Nam cũng cười đáp lại cô, anh phát hiện Lương Ngân còn thích cười hơn so với Lương Ngân. Bởi vì Lương Ngân những lúc vui vẻ mới có thể cười híp mắt, còn đáng về Lương Ngân khi nói vẫn có thể cười tùm tùm, hai chị em nhiều chỗ có chút giống nhau.

"Anh Vệ Nam, vào trong ngồi đi!" Lương Ngân giống tiểu chủ nhân mời anh vào nhà.

Không được, anh còn có một số việc." Vệ Nam tạm biệt hai chị em, sau liền lái xe đi.

Lương Ngân dường như không nghỉ ngơi, học sinh của lớp ôn luyện gọi điện thoại đến nói: "Hàn Tô đánh nhau cùng người ta." Lương Ngân nghe nói vậy, liền chặn xe taxi chạy đến lớp ôn luyện.

Lúc mà Lương Ngân đến lớp ôn luyện, Hàn Tô đang ở cùng với Nhân Nữ, xung quanh không có một người nào dám lên tiếng ngăn cản, mấy nữ sinh nhìn thấy Lương Ngân tới, liền vội vàng đến bên cô nói: "Cô Lương, cô mau nhìn xem đi, Hàn Tô muốn đánh chết người."

Lương Ngân vỗ tay mấy nữ sinh , phải đi can ngăn.

"Hàn Tô, em mau buông tay!" Lương Ngân chạy đến phía trước, kéo Hàn Tô đang muốn đập xuống quả đấm, lúc này Hàn Tô như một con báo hung dữ, trong ánh mắt đỏ rực, giống như muốn giết người phía dưới.

"Cứu mạng, Cô lương." Cậu con trai phía dưới Hàn Tô thấy cứu tinh đến, bất luận hấn cầu xin tha thứ thế nào, Hàn Tô cũng không buông tay ra, hiện tại mặt mình nhất định sung như cái bánh bao rồi.

"Hàn Tô, em nghe lời, nhanh lên, cậu ấy cũng sắp bị em đánh chết rồi, em nếu không đứng lên, cô sẽ không để ý đến em." Lương Ngân dùng cách đe dọa.

Hàn Tô vừa nghe Lương Ngân uy hiếp, liền lập tức dao động, lúc này Lương Ngân trong lòng rất sợ, nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh buông cánh tay Hàn Tô ra, đứng dậy đi ra.

"Lương Ngân, đừng đi, em không đánh." Hàn Tô vội vàng đứng lên giữ chặt Lương Ngân.

Bị đánh cậu con trai đã được đưa đi phòng cấp cứu, Hàn Tô cùng Lương Ngân trở về văn phòng, mấy nữ sinh cầu cạnh cũng theo đuôi hai người.

Một cô gái thích Hàn Tô kéo tay Lương Ngân nói: "Cô Lương, cô đừng trách Hàn Tô, cậu ta không phải cố ý, là Trịnh Đông khiêu khích trước... Nói rất nhiều lời khó nghe, Hàn Tô tức giận mới cùng cậu ấy đánh nhau." Cô gái ghen ngào nói, Lương Ngân nghe chấn động, Hàn Tô này vẫn thật thích mình.

"Cô biết rồi, Hạ Phi, các em về trước đi, cô biết nên làm như thế nào, em yên tâm, cô sẽ không phạt cậu ấy đâu." Lương Ngân khuyên nhủ trước.

Văn phòng những giáo viên khác đều lên lớp dạy, chỉ còn lại Lương Ngân cùng Hàn Tô đứng cúi đầu vào tường.

"Nói đi!" Lương Ngân ngồi đối diện nhìn Hàn Tô vẫn cúi đầu.

Hàn Tô ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, lại cúi đầu, hờn dỗi nói: "Tùy cô muốn xử phạt thế nào, em đều nhận."

Lương Ngân vừa nghe, liền vui vẻ, cậu bé này sao lại bướng như vậy?

"Cô cười cái gì?" Hàn Tô nghe cô cười, trong lòng có chút không vui. Mình liều mạng vì cô ấy mà cô lại cười dễ dàng như vậy.

"Hàn Tô, cậu vẫn còn nhỏ, huống hồ gì cô cũng là giáo viên của em, giữa chúng ta không chỉ là vấn đề tuổi tác, em biết không?" Lương Ngân cố gắng giảng giải cho cậu ta.

"Vậy thì thế nào, chỉ cần em thích chưa chắc không chiếm được, hơn nữa em cũng không thể phủ nhận là em thích cô chẳng phải sao?" Hàn Tô thẳng thắn đưa ra lý do.

"Cô thích em, nhưng không phải loại thích này, thích cũng phân ra nhiều loại!"

"Cô không cần nói nhiều như vậy, đợi sau này em có năng lực, thì cô sẽ làm bạn gái của em, đây là chính mệnh cô đồng ý." Hàn Tô chính là không bỏ ý định.

"Cậu bé này sao lại bướng bỉnh như vậy hả."

"Tốt lắm, em đi về, em sẽ viết kiểm điểm đưa cho cô, cô nhất định phải chờ em!" Hàn Tô cuối cùng nói một câu kiên định, sau đó bước đi khỏi văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiệc Giáng sinh

Vệ Nam lướt danh bạ điện thoại, tìm được tên của cô, thiết lập xong mau chóng khóa lại.

Trình Mạc Nhiễm mở cửa liền thấy Vệ Nam nhìn vào di động ngẩn người, khó gặp đây, sau đó liền cảm di động của mình, "Rắc rắc" chụp được hình ảnh phó tổng giám đốc Vệ thị ngẩn người thành công.

Vệ Nam sau khi nghe được tiếng "Rắc rắc" nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm.

"Này, cậu làm gì đó?" Vệ Nam không biết cậu ta đang mưu tính gì.

"Làm sao? Mình muốn đem bức ảnh này bán cho tòa soạn báo một giá tốt. Phó tổng Vệ thị nhìn di động ngẩn người nhất định bán được giá tốt, cậu nói phải không phó tổng giám đốc Vệ." Nói xong liền nằm trên sofa.

Vệ Nam cũng không để ý đến anh ta, lại gần lên trước, khiến lồng ngực tiếp xúc với bàn làm việc, tư thế ngồi thoải mái, ngẩng đầu lên hỏi anh ta: "Ngọn gió nào đưa tông giám đốc Trình tới Vệ thị vậy?" Hai người đùa giỡn lẫn nhau, dường như cũng rất thoải mái, hai người đều thích thú.

"Đương nhiên là gió Tây Bắc rồi, cậu là gió Đông Nam của mùa Hạ? Là như thế này, ông cụ bên nhà Tần Vũ nói muốn khai phá khu đất hoang ở vùng ngoại ô thành khu du lịch, vào ngày giáng sinh muốn tổ chức một yến tiệc, mình đặc biệt đưa thư mời cho cậu." Trình Mạc Nhiễm từ trong túi áo lấy ra một phong thư ném lên bàn làm việc của Vệ Nam.

"Cậu tìm Tần Vũ khi nào, tiểu tử đó mới từ nước ngoài trở về, nghe nói công ty làm ăn thuận buồm xuôi gió đấy!" Vệ Nam cầm thiệp mời vừa nhìn vừa hỏi.

"Cho nên, hướng tới mấy người xinh đẹp đến tìm mình, đương nhiên Tần Vũ kia phải bán mặt cho mình. Sau đó, cứ như vậy!" Trình Mạc Nhiễm thoải mái nâng chân dài thon thả tựa vào sofa, bộ dáng không có chút nghiêm trang như mọi khi.

"Cậu tìm bạn gái đi, nếu không, mình cho cậu mượn tiểu nha đầu nhà mình, con bé sẽ rất vui mừng!" Trình Mạc Nhiễm không quên em gái Trình Dĩ Mạt của mình.

"Thôi đi, cậu đừng tìm cho mình, mình đã có người rồi." Trong đầu Vệ Nam đã xuất hiện tiểu tình linh màu lam sôi nổi ngày tuyết trắng đó chậm rãi nhảy vào tìm anh.

"Được rồi, liền xem chính là Vệ thiếu của mình, đúng rồi, chị Tiếc như thế nào rồi? Ông cụ đồng ý cho chị ấy ra nước ngoài sao?" Trình Mạc Nhiễm trong lòng lặng lẽ nói với Dĩ Mạt: em gái không phải là anh không giúp em!

"Ông lúc đầu không đồng ý, chị ấy nói chị ấy chỉ muốn đi giải sầu, ông không còn cách nào khác, nên đồng ý." Vệ Nam bắt đầu kể, dù sao chị đi rồi, anh cũng trở thành tông giám đốc Vệ thị.

"Chị thật là lợi hại." Trình Mạc Nhiễm càng thêm sùng bái Vệ Tiếc sâu sắc, Vệ lão gia đối với cháu gái này chính là không có biện pháp, ông không còn là một lão hồ ly nữa rồi!

Sau khi tan ca Vệ Nam cùng Vệ Tiếc đi đến cửa hàng Khuê Mật Ô Vương, Vệ Tiếc từ sau khi biết Lương Ngân cùng ba người kia, dường như mỗi ngày đều chạy đến đó, chị đã gần 30 tuổi, giống như tìm lại được sức sống trước kia, lần này ra nước ngoài giải sầu, chính là muốn cùng đi với Tiêu Nghệ sang Paris xem hội chợ thời trang, sau đó sẽ tự mình đi du lịch, nói là muốn tìm lại tuổi thanh xuân đã qua của mình.

Hôm nay cuối tuần, bốn người bọn Lương Ngân ở trong tiệm, họ tranh nhau kể chuyện đã xảy ra trong tuần, trong tiệm 50 mét vuông tương đối nhỏ, tuy vậy cũng không chiếm đi bao nhiêu không gian, chủ nhật mỗi tuần là thời gian hạnh phúc nhất của bốn cô, Lương Ngân nói do có kỳ thi, nên không đến được, vì vậy thiếu đi một chuyện vui.

Vệ Tiếc đẩy cửa ra, liền gặp bốn cô đều ở đây, rất vui vẻ.

"Chị Vệ Tiếc, anh Vệ Nam." Bốn cô cùng lên tiếng nói, thời gian này mọi người đã quen, nên cũng không còn ngại, đều xem nhau như chị em.

"Các em nói gì mà vui vẻ như vậy?" Vệ Tiếc trực tiếp ngồi trên ghế sofa, Vệ Nam cũng ngồi ở bên cạnh.

"Học sinh của Ngân Ngân nói, có một cậu mắc bệnh công tử tuyên bố muốn theo đuổi Ngân Ngân của chúng ta! Rất si tình, chúng em thật hâm mộ cậu ấy! Sức hấp dẫn không thể ngăn được!" Văn Tiêu Nghệ cười hi hi giải thích.

"Thật à? Ngân Ngân thật là có sức hấp dẫn." Vệ Tiếc cũng cảm thấy hứng thú.

"Chị Vệ Tiếc, chị đừng có nghe cậu ấy nói bừa, chính là đứa bé trong thời kỳ trưởng thành! Lương Ngân hờn trách còn Văn Tiêu Nghệ cười hi hi.

"Đúng vậy, cậu ấy là hoa khôi của khoa mà!" Đàm Cẩm Niên cũng nói chen vào.

"Haiz, Cẩm Niên nếu mà cậu còn nói nữa mình sẽ nói cho Âu Dương là cậu thích anh ta!" Lương Ngân uy hiếp, đương nhiên không để bọn họ khi dễ ăn hiếp rồi.

"Ngân Ngân, cậu đừng nói bừa!" Phù thủy nói gương mặt không khỏi ửng hồng.

"Ha ha ha." Trong cửa tiệm tràn ngập tiếng cười vui vẻ của mọi người, Vệ Nam ở cùng bọn họ, dường như anh cũng trở về thời trẻ, đã mất đi bao nhiêu thời gian tươi đẹp?

Buổi tối Vệ Tiếc ở lại qua đêm trong cửa tiệm cùng các cô, Vệ Nam phải trở về nhà, vì thế Lương Ngân tiễn Vệ Nam ra ngoài.

"Anh Vệ Nam, đây là khăn quàng cổ Tiêu Nghệ đem từ nước ngoài về, em thấy rất thích hợp với anh, nên để lại một cái, tặng cho anh!" Lương Ngân từ phía sau cầm một gói quà, bên trong chính là khăn quàng cổ, vừa lịch sự vừa rất mới.

"Cám ơn." Vệ Nam nhận lấy, không phụ ý tốt của cô.

"Ngân Ngân, vào ngày giáng sinh có một buổi tiệc nhỏ, anh không biết có vinh dự mời em làm bạn gái không? Vệ Nam đã sớm có tính toán.

"Được thôi! nhưng có thể về sớm không, bởi vì bọn em muốn mở một buổi tiệc nhỏ!" Lương Ngân vui vẻ đồng ý.

"Không thành vấn đề. Này, Ngân Ngân tiểu thư, giáng sinh, gặp!" Vệ Nam chạy xe hướng về phía Lương Ngân vẫy tay.

"Dạ, biết rồi." Lương Ngân cười híp mắt vẫy tay chào Vệ Nam, sau đó nhìn theo cho đến khi không thấy xe của Vệ Nam nữa, mới xoay người trở lại tiệm

.....

Khi Lương Ngân mặc chiếc áo màu hồng cúp ngực xuất hiện trước mặt Vệ Nam, Vệ Nam lập tức cảm thấy trái tim loạn nhịp, rõ ràng từng tiếng từng tiếng, cô thật rất đẹp, thật hấp dẫn.

Lương Ngân ghét nhất là mặc lễ phục bó sát, nhưng Văn Tiêu Nghệ hết lần này tới lần khác nói cô mặc như vậy rất đẹp, liền thiết kế cho cô như vậy, vì thế, cô liền gắng gượng, là có chút mệt mỏi!

Cô vẫn còn nhớ rõ Hàn Tuyết ở thế vận hội Olympic cũng mặc áo cúp ngực như vậy, cô sợ không cẩn thận làm tuột áo xuống, cô thận trọng nâng váy bước lên xe.

Hai người ở trên xe nói chuyện một hồi, một lúc đã đến Tần gia.

Vệ Nam mở cửa xe cho Lương Ngân, đưa tay ra, Lương Ngân thận trọng khoát tay anh cứ như thế đi vào Tần gia .

Đi vào xanh vàng rực rỡ, lúc này ở đại sảnh của buổi tiệc ánh đèn sáng trưng, dường như cảnh tượng hào hoa giống như lần trước đi sinh nhật Cố Nhiên, đầy món ăn ngon nhiều màu sắc với rượu cốc- tai, điểm tâm lót dạ, phương thức phục vụ tương đối nhân hạ, xem ra có thể so sánh Tần gia với Vệ gia rồi.

Hai người cùng lúc đi tới, rất nhiều người cũng vừa mới đến, mỗi một vị khách nam đều khoát tay một người đẹp, làn da trắng ngần.

"Hắc, Vệ Nam." Một người đàn ông tiến đến chào hỏi cùng Vệ Nam, Lương Ngân và Vệ Nam cùng lúc quay đầu lại, thêm một nam nhân tuấn tú, Lương Ngân ở trong lòng cảm thán, thì ra đàn ông giàu có đều ở chỗ này ai cũng đẹp trai như vậy!

"Tần Vũ, đã lâu không gặp." Vệ Nam lịch sự nói với người đàn ông kia.

"Đúng rồi, đã lâu không gặp." Người đàn ông cười cười, sau đó nhìn Lương Ngân bên cạnh Vệ Nam nói: "Bạn gái của cậu rất đẹp." Cũng không biết là nói với Vệ Nam, hay là nói với Lương Ngân.

Lại một tên háo sắc, Lương Ngân đối với câu nói như vậy của anh, trong nháy mắt ấn tượng bị giảm sút.

"Cảm ơn." Lương Ngân lễ phép trả lời .

"Không có chi." Người đàn ông cười, khiến Lương Ngân cảm thấy không được thoải mái .

"Anh Vệ Nam, chúng ta tìm một chỗ ngồi trước đi!" Lương Ngân nhỏ nhẹ nói với Vệ Nam.

Vệ Nam biết Lương Ngân nhất định đối với Tần Vũ không có ấn tượng gì tốt, liền gật đầu, nói vài câu liền dẫn Lương Ngân tìm chỗ ngồi.

"Vệ Nam!" Còn chưa tìm được chỗ ngồi, lại một giọng nam gọi Vệ Nam, âm thanh này dường như có chút.... ..

Lương Ngân cùng Vệ Nam liền quay đầu lại. Người tới chính là Trình Mạc Nhiễm.

"Mạc Nhiễm, cậu đến rồi!" Giọng điệu của Vệ Nam đối với Trình Mạc Nhiễm so với Tần Vũ tốt hơn nhiều.

Trình Mạc Nhiễm liếc mắt liền thấy cô gái khoát tay Vệ Nam là Lương Ngân, nhất thời tức giận. Không để ý Ti Ti khoát tay mình, bước nhanh về hướng của hai người.

"Vị này là?" Trình Mạc Nhiễm hất cằm hỏi Vệ Nam.

"À, Ngân Ngân, đây là Trình Mạc Nhiễm bạn thân từ nhỏ của anh, Mạc Nhiễm, đây là Lương Ngân." Vệ Nam hoàn toàn không biết tình trạng của hai người này giống như nước với lửa.

"À, chào Lương tiểu thư!" Trình Mạc Nhiễm cố ý bắt tay cùng cô.

Lương Ngân cố ra vẻ nhìn Trình Mạc Nhiễm chỉ cảm thấy anh tiểu nhân, dê tiện, ghê tởm. Trong lòng tức giận nhưng vẫn cùng anh bắt tay:" Xin chào, Trình tổng."

"Nhiễm, không giới thiệu em một chút sao?" Ti Ti đứng bên cạnh Trình Mạc Nhiễm có chút sượng.

"À, Vệ Nam, Lương tiểu thư, đây là bạn gái của tôi, Ti Ti là ca sĩ của E-ver." Sau đó cố ý choàng vai Ti Ti.

Ti Ti bị anh ôm chặt, bả vai có chút đau, nhưng trước mặt vẫn cười nói. Trình Tổng hôm nay sao lại khác thường như vậy? Ti Ti trong lòng không khỏi nghi vấn.

Vệ Nam nhìn thấy mặt Lương Ngân không được tốt, vội vàng cùng cô đi tìm chỗ nghỉ ngơi, cũng không cùng Trình Mạc Nhiễm nói nhiều nữa.

Lương Ngân nghĩ kiếp trước mình đã tạo nghiệp gì? Mà lại gặp tên cầm thú này? Thật là xui xẻo, cô trở về nhất định phải cho Cẩm Niên xem một chút tháng này có phải gặp trùng khắc tinh không?

Buổi tiệc này nói ra thực chất chính là nơi ăn chơi thối, căn bản chính là nhàm chán quá, Lương Ngân nhìn thấy mấy đôi nam nữ, trong đó có mấy người thật sự vui vẻ đấy? Đối với mình mà nói là sự đau khổ!

Vệ Nam đưa Lương Ngân đi nghỉ ngơi rồi cùng mọi người xã giao. Lương Ngân ở đó ngồi một mình, chờ Vệ Nam xã giao xong trở về cùng mấy chị em đón giáng sinh, đều hẹn rồi, tối nay tiền Tiêu Nghê cùng chị Vệ Tiếc, Tiêu Nghê đại khái muốn đi khoảng một tháng! Thật đúng là không nỡ rời xa cô lâu như vậy.

Uống nhiều nước, Lương Ngân nâng váy đi vào phòng vệ sinh, thuận tiện trang điểm lại, ai ngờ mới ra khỏi phòng vệ sinh, liền bị người khác dùng sức bịt miệng lại, kéo đi về phía trước.

Lương Ngân bị bịt miệng kéo đi đến hoa viên của Tần gia mới dừng lại, trong lòng Lương Ngân sớm đã biết là ai, vì vậy, dùng lực mạnh để phản kháng, nhưng vẫn không có tác dụng. Sức lực người đàn ông này quá mạnh.

Trình Mạc Nhiễm buông lỏng tay ra, cũng giống như lần trước - cường hôn, nhưng mà, Lương Ngân là Ngô Hạ A Mông, sĩ Biệt Tam Nhật, nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Cô nghiêng mặt sang một bên nụ hôn của Trình Mạc Nhiễm lập tức rơi vào khoảng không.

"Trình Mạc Nhiễm, anh đúng là cầm thú, anh muốn làm gì?" Lương Ngân lùi phía sau ba bước dài, cho đến khi khẳng định Trình Mạc Nhiễm sẽ không chạm đến cô mới thôi.

"Tôi muốn làm gì? Lương Ngân, em thật có bản lĩnh, quyến rũ Vệ Nam à? Tôi không thể biết em có bản lĩnh đó? Trình Mạc Nhiễm nói ra lời cay nghiệt.

Lương Ngân nghe từng chữ từ miệng anh nói ra, máu trong người sôi lên, anh thật biến thái!

"Dựa vào cái gì tôi phải nói bản lĩnh của tôi cho anh biết? Anh nghĩ anh là ai? Anh nghĩ mua lần đầu tiên của tôi thì có được cuộc đời tôi sao? Mua tôi một lần thì có thể điều khiển tôi sao? Ha ha, Trình Mạc Nhiễm, anh cho anh là ai? lương Ngân tôi cùng người khác qua lại cũng không liên quan đến anh, hơn nữa, tôi chính là bị người mua, cũng không tính là anh, hy vọng về sau anh tự biết, không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa!" Lương Ngân tức giận, lúc trước cô sẽ không nói những lời như vậy, hôm nay lại nói ra. Nói xong, xoay người nâng váy bỏ đi.

"Lương Ngân, em..." Trình Mạc Nhiễm bị cô nói không nói được lời nào, đúng vậy, anh không là gì của cô, dựa vào cái gì nắm lần bảy lược quản chuyện của cô đây?

Nhưng anh nghĩ, Vệ Nam là anh em tốt của anh, anh không thể để phụ nữ như vậy mê hoặc, sau đó liền lớn tiếng nói:" Lương Ngân, tốt nhất thu hồi sự khôn ngoan của em, cách xa Vệ Nam một chút."

Uy hiếp, uy hiếp, uy hiếp trắng trợn, Lương Ngân nổi giận, nhưng là vẫn quay về hướng cầm thú mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng nói ra một câu:" No way." Mang đôi giày cao gót bước một mạch cũng không quay đầu lại, vội vàng đi về hướng bữa tiệc.

"Em....." Trình Mạc Nhiễm bị cô làm cho tức giận, cô gái này đúng là không biết phân biệt, đây là lần thứ mấy rồi, lần thứ mấy khiêu chiến tính nhẫn nại của anh rồi?

Tần Vũ nhìn cô gái nhỏ đang nâng váy này không thể là người làm cho Trình Mạc Nhiễm tức giận được, trên miệng anh nở nụ cười chế giễu, lần này có thể nhìn thấy, người phụ nữ khiến cho Trình Mạc Nhiễm kinh ngạc, cô thật sự là người đầu tiên.

"Vũ, anh làm gì mà lâu vậy? Người ta tìm anh thật lâu!" Một phụ nữ đẹp, đi tới ôm eo của Tần Vũ, tựa vào ngực anh.

"Đi thôi." Người phụ nữ dịu dàng ôm chặt eo Tần Vũ đi về phía có ánh đèn sáng trưng.

Một lúc sau Vệ Nam tìm Lương Ngân, nhìn thấy Lương Ngân trở về sắc mặt u ám, vội hỏi thăm cô, Lương Ngân lấy cớ vì mệt mỏi, khiến Vệ Nam đưa cô về nhà, Vệ Nam không nói hai lời, liền kéo Lương Ngân đi.

Trình Mạc Nhiễm ở trong vườn Tần gia hút thuốc một lúc, liền cô đơn trở về phòng bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không hẹn mà gặp

Lương Ngân về đến nhà, ba người kia đang ở trong Khuê Mật Ô vương trang trí cây thông Noel, còn Ngón Ngón thì ở trên tường dán rất nhiều giấy hình ông già Noel, mọi người vừa nói vừa cười, thật ấm áp.

Lương Ngân khoác áo của Vệ Nam nâng váy quay trở về, tất cả mọi người có một chút kinh ngạc, không nghĩ đến cô có thể trở về nhanh như vậy.

"Ngân Ngân sao cậu trở về sớm như vậy?" Đàm Cẩm Niên đang ở trên cây thông Noel treo sao, nhìn Lương Ngân nghi ngờ hỏi.

"Mình gặp phải sao chổi rồi, Cẩm Niên cậu mau xem quẻ cho mình đi, gần đây mình còn gặp phải chuyện không may gì nữa? Vừa rồi ở trong bữa tiệc lại gặp phải Trình Mạc Nhiễm, anh ấy lại là bạn của anh Vệ Nam, sau đó lại bắt mình đi, may mắn..." Lúc sau âm thanh càng ngày càng nhỏ, vì thế mọi người không còn nghe thấy, Lương Ngân oán giận, thật may là anh Vệ Nam không bị ồ giồng anh ta, nếu không mình thật sự rơi xuống vực sâu rồi.

"Ngân Ngân, mình đồng tình với cậu!" Văn Tiêu Nghệ mặc áo ngủ bỏ nhào lên sô pha, giúp Lương Ngân cởi áo khoác, để xuống bàn đứng dậy cột tóc lên.

"Ừ, Ngân Ngân, lần này Trình Mạc Nhiễm không làm như thế với cậu chứ? Tang Vũ nhớ lại những lần trước, lần nào Lương Ngân cũng chịu khi dễ.

"Không có, lần này mình phản ứng nhanh, không bị anh ta chiếm tiện nghi." Lương Ngân hai gò má ửng đỏ.

"Chị, chị bị khi dễ hả? Ai chiếm tiện nghi của chị? Lương Ngón nhảy xuống ghế, mở to mắt trông chờ Lương Ngân.

Lúc này, bốn người mới nhớ tới, còn có một bạn nhỏ, nhưng mà, đã muộn rồi.

"Ách...Không phải, là, ai da, em còn nhỏ hỏi nhiều như vậy làm gì?" Lương Ngân không biết giải thích thế nào cùng Lương Ngón, đành phải giả bộ chèn ép cô.

"Thôi đi, không phải bị người ta hôn thôi sao, cái đó có gì đâu phải giấu? Em cũng trưởng thành rồi, cái gì còn con nít nữa?" Lương Ngón nhỏ giọng than thở, lại tiếp tục loay hoay cây thông Noel.

Bọn họ bốn người nhìn cô, cô nhìn họ, đều bất đắc dĩ nhìn đối phương, chuẩn bị đồ ăn cho cho tiệc Giáng Sinh.

Nói tóm lại, Lương Ngân lễ Giáng Sinh này trôi qua vẫn rất vui vẻ, chị em vừa ăn uống, nói nói cười cười, hơn nửa đêm trôi qua, lúc đang ngủ, nhận được điện thoại của Hàn Tô, Lương Ngân cũng rất vui vẻ cùng cậu nói chuyện cho tới khuya, mới đi ngủ, ngày hôm sau, năm người cùng nhau ngủ nướng, nên mở cửa hàng trễ.

Trình Mạc Nhiễm sau lần kinh ngạc ở trong buổi tiệc, tâm trạng vẫn không tốt lắm, đứng sát cửa sổ trong văn phòng nhìn xe cộ ở bên ngoài, anh nghĩ: từ sau khi gặp Lương Ngân, cho tới bây giờ vốn không có tâm trạng tốt.

"Trình tổng, điện thoại của Ti Ti tiểu thư ngài nhận không?" Thư ký báo cáo với Trình Mạc Nhiễm

"Nói tôi không có ở đây, đợi chút...Chuyển máy đi." Do dự một chút vẫn là nói máy, Trình Mạc Nhiễm không thể để một phụ nữ không biết phân biệt làm hỏng tâm trạng.

Điện thoại Ti Ti được chuyển vào, phụ nữ thôi, đi dạo phố, làm đẹp, đều là chuyện trọng đại, Trình Mạc Nhiễm đồng ý với Ti Ti cùng cô đi thử kính, thuận tiện đi đến cửa hàng Khuê Mật Ô Vương để thử quần áo.

Trình Mạc Nhiễm trong lòng đã buồn bực, cửa hàng quần áo bây giờ sao phục vụ kém như vậy, muốn nghệ sĩ phải tự mình đi lấy quần áo? Nhưng khi anh đi mới biết được.....

Trình Mạc Nhiễm đứng trước cửa hàng "Khuê Mật Ô Vương" ở ngoại thành mở cửa chiếc xe BMW, ngắm nhìn xung quanh, mặt tiền cửa hàng có chút thương cảm:

"Em muốn quần áo gì, mà nhất định đến phải đến nơi tôi tàn này lấy vậy?"

"Nơi này hả, tuy nhỏ nhưng đầy đủ cả, có rất nhiều nghệ sĩ của E-ver quần áo đều lấy ra từ cửa tiệm này, hơn nữa quần áo của họ là hàng độc nhất, tuyệt đối không có cái thứ hai, tất cả đều là độc nhất vô nhị." Ti Ti thân mật kéo tay Trình Mạc Nhiễm đi vào trong cửa hàng.

Hôm nay, Văn Tiêu Nghệ cùng Vệ Tiệc bắt đầu đi, còn Cẩm Niên đi công việc giúp Âu Dương, Tiểu Vũ lại về nhà, Ngón Ngón thì cùng bạn học ra ngoài chơi, cho nên chỉ còn một mình Lương Ngân trong cửa tiệm vừa thuê tranh chữ thập vừa trông cửa tiệm.

Thấy có người tiến vào, Lương Ngân chưa kịp buông tranh thêu chữ thập trên tay, liền nghe có người gọi: "Ilin, tôi tới lấy cái kia True-ness".

Ilin là tên tiếng Anh của Văn Tiêu Nghệ, về phần True-ness mấy ngày trước E-ver đặt quần áo, Tiêu Nghệ may suốt đêm, một bộ lễ phục, rất chói mắt,

rất tao nhã, thật thuần khiết.

"Xin lỗi, Iin không có ở đây, nhưng quần áo kia tôi có thể đưa cho cô." Lương Ngân đi đến trước mặt hai người.

"Là cô !" Trình Mạc Nhiễm cùng Ti Ti đều kinh ngạc, dĩ nhiên Lương Ngân cũng bị chấn động rồi, đúng là oan gia ngõ hẹp! Nghiệt duyên ! Tại sao lại gặp mặt anh ta rồi.

Lương Ngân mắt mở to cổ nhin khôì kích động, nhìn về phía họ giả vờ cười, sau đó nói:" Hai vị chờ một chút, cứ ngồi tự nhiên, tôi đi lấy quần áo cho hai vị."

Nhìn thấy Lương Ngân tâm tình Trình Mạc Nhiễm nhất thời trở nên tốt, vẫn chưa nói tốt lời nào, người con gái này mặc áo T shirt, quần jean bó sát, làn này không trang điểm, rất nhạt, thực rất thanh xuân, rất trong sáng, thựcMê người.

Hiển nhiên Ti Ti tâm tình không được tốt lắm, tối hôm qua cách nhìn và nói chuyện của Trình Mạc Nhiễm với cô gái này không bình thường, bây giờ nhìn anh so với hôm qua cũng không khác lắm, càng cho rằng hai người nhất định có chuyện gì.

"Ti Ti tiểu thư, đây là True-ness." Ngân lễ phép đem quần áo đưa cho Ti Ti.

"Tôi có thể ở chỗ này mặc thử sao?" Ti Ti cũng lễ phép hỏi.

"Đương nhiên là có thể rồi ." Lương Ngân trả lời.

Trong lúc Ti Ti cầm lấy quần áo vào trong thử, hiện tại chỉ còn lại hai người cô và Trình Mạc Nhiễm.

" Tiệm này là của cô mở?" Trình Mạc Nhiễm ngồi trên sofa nhìn Lương Ngân đang đứng ở giá áo bên cạnh.

"Không phải." Lương Ngân không muốn cùng anh nói chuyện, nên chỉ trả lời anh ngắn gọn.

"À, vậy là ai có năng lực lớn như vậy, khiến cho Lương Ngân tiểu thư đến trông tiệm? Chẳng lẽ Lương Ngân tiểu thư lại quyến rũ được ai rồi?" Trình Mạc Nhiễm đối nhất thời trong lời nói của mình không đúng mực, rất là phiền não, anh vốn muốn hỏi : có phải là người thân của cô, cũng không biết lại làm sao liền thay đổi lời nói.

Lương Ngân lập tức nổi trận lôi đình, người đàn ông này thật đáng chết, chính là đến đây để cười nhạo và đánh nhau với cô sao?

"Đúng vậy, chính là tôi quyến rũ một người giàu có, anh ta mở cho tôi cửa tiệm này, thế nào? Vậy cũng chưa tới phiên ngàiTrình quan tâm nhì!" Lương Ngân cố ý chèn ép anh.

"Hả? Vậy sao? Tôi có thể ra giá gấp 2 lần người giàu có kia, Lương tiểu thư có thể suy nghĩ đến người chủ hào phóng này, ít nhất, tôi có thể cho cô 10 cửa tiệm rộng lớn hơn thế này." Trình Mạc Nhiễm nghe xong lời nói của cô cực kỳ khó chịu, nhưng mà không muốn mình yếu thế.

Lương Ngân phát điên, lời nói ác độc từ miệng của người đàn ông này. "Xin lỗi, ngài Trình, xem ra bốn tiệm không có mặt mũi nào khiến cho ngài đến quan tâm chỉ bảo, hy vọng ngài lập tức rời đi." Lương Ngân đuổi người rất lễ phép.

Trình Mạc Nhiễm lúc này thật đúng là không muốn đi, đã biết cửa hàng của cô, thì không có lý do gì buông tha.

"Lương tiểu thư, Trình mỗ vẫn thật là thích nơi này, khách hàng chính là Thượng Đế, Lương tiểu thư vẫn không sợ tôi bảm báo lại tiêu hiệp? Sẽ đem tin tức truyền cho truyền thông sao?" Vừa uy hiếp, Trình Mạc Nhiễm đối mặt với Lương Ngân giỏi nhất vốn là uy hiếp.

"Trình Mạc Nhiễm, anh Anh lưu manh." Lương Ngân đối với anh là hết chỗ nói rồi.

"Lương tiểu thư là nắng Trình mỗ sao? Thật là vinh hạnh!" Không cảm thấy hổ thẹn, lại còn cho là vinh, chính là loại thái độ này.

Lúc này Ti Ti vừa từ phòng thử quần áo đi ra ngoài, quần áo rất đẹp, Ti Ti mặt thật sự rất hợp, phong cách quyến rũ đến ngây thơ. Tiêu Nghệ thật sự rất lợi hại.

"Nhiễm, thế nào?" Người con gái vui vẻ thông qua sắc mặt , quả nhiên không sai, Lương Ngân cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hy vọng ôn thần nhanh mau đi.

Lương Ngân hiện tại cho mình đã rất độ lượng rồi, đối với mưu đồ gây rối hơn nữa dùng thủ đoạn hèn hạ đối với người đàn ông của mình, cô không thể ngờ không làm anh thanh bại danh liệt, mà còn cùng anh ở chỗ này đấu khẩu, thật là có lợi cho anh quá rồi.

"Rất đẹp." Trình Mạc Nhễm tâm vốn không đặt trên người Ti Ti.

" Chúng ta đi thôi!" Ti Ti không muốn kéo dài thời gian, kéo con rùa vàng này bị cô gái nhỏ trước mắt câu được.

"Được rồi,Lương tiểu thư tạm biệt!" Trình Mạc Nhiễm cười ôm nhẹ eo Ti Ti , đi ra ngoài.

"Ừ." Lương Ngân lần này không nói câu " Hoan nghênh lần sau lại đến!"

Trình Mạc Nhiễm đưa Ti Ti về đến E-ver, một mình quay xe trở lại cửa hàng Khuê Mật Ô Vương.

Lương Ngân thều thắt đau, tay ê ẩm, liền mặc áo lông đi ra ngoài hít thở không khí một chút, hôm nay là sinh lý của cô, cô mang đôi giày vải bông dày, không khí lạnh lẽo, vừa rồi tâm tình buồn bực, cô nghỉ một lát rồi muốn đi kiểm tra tư liệu soạn bài các khóa học năm trước cho học sinh.

Xa xa liền thấy chiếc xe BMW màu xám lái đến.

Bởi vì vừa rồi không nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm lái xe gì, Lương Ngân cũng không có để ý, ai ngờ xe ở trước mặt dừng lại, cửa sổ xe quay xuống, liền thấy được gương mặt đáng đánh kia.

"Tại sao anh quay trở lại?" Lương Ngân có chút tức giận, này người kia?

"Mau lên xe, bên ngoài lạnh." Trình Mạc Nhiễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lạnh cóng đỏ bừng, trong lòng không khỏi căng thẳng.

"Không cần." Lương Ngân đối với yêu cầu của anh chính là trực tiếp cự tuyệt.

"Tôi đếm đến 3 nếu em không lên xe, tôi liền ôm em lên xe, đến lúc đó tôi làm cái gì cũng không biết chừng, em có muốn trốn chạy cũng không thoát, huống chi đây là vùng ngoại thành, cho dù em có la cũng không ai đến cứu em." Lại là uy hiếp, ngay lúc đó Trình Mạc Nhiễm phát hiện Lương Ngân trong bộ này rất đẹp.

"Đề tiện." Lương Ngân tức giận mở cửa xe, ngồi ở phía sau xe.

"Lên phía trước ngồi!" Trình Mạc Nhiễm có chút không vui, làm sao lại cách xa anh như vậy, cô thật sự chán ghét anh như vậy sao? (thật là, anh cười nhạt thay Lương Ngân trả lời)

"Ngài Trình có chuyện gì nói mau, không cần được voi đòi tiên có được không?" Lương Ngân bây giờ nhanh mồm nhanh miệng, lần trước là cần anh, lần này chính là giống như con nhím, đâu cũng đều là gai.

"Lương Ngân, tôi muốn nói là, đến bên cạnh tôi, làm người phụ nữ của tôi." Trình Mạc Nhiễm vẫn là câu nói kia, chỉ là lần này khác lần trước mà thôi.

Lương Ngân nghe những lời này đều miễn dịch, sau đó, đóng sập cửa mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cải thiện quan hệ

Trình Mạc Nhiễm không ngờ tới Lương Ngân sẽ sập cửa mà đi, anh nghĩ đến cô gái nhỏ này nhất định sẽ khôn khéo ...Mắng to anh một chút, ai ngờ cô lại bỏ đi.

Trình Mạc Nhiễm vội vàng cởi dây an toàn xuống, đi theo cô.

"Em đây chính là thái độ gì?" Trình Mạc Nhiễm nhất thời không nhận thấy được mình bây giờ giống như đang cùng cô bạn gái nhỏ cãi nhau, mà giống như chàng trai buồn bực.

"Ngài Trình, anh có thể thay đổi câu nói nào mới không? Làm người phụ nữ của anh, tôi cho anh biết, tôi không lạ gì." Lương Ngân hiện tại dường như trong lòng không mâu thuẫn chuyện gì, bởi vì cô đã miễn dịch với người này rồi.

"Vậy em làm bạn gái của tôi được không?" Trình Mạc Nhiễm không ngờ miệng mình không ngưng lại, trực tiếp buột miệng nói ra như vậy.

Lương Ngân nghe xong, rất kinh ngạc quay đầu nhìn bộ dạng lo lắng của Trình Mạc Nhiễm, sau đó từng chữ từng câu hỏi: "Anh xác định, anh thật sự là Trình Mạc Nhiễm? Không bị làm sao chứ?"

Trình Mạc Nhiễm nhìn bộ dạng không thể tin được của cô, cảm thấy lời nói này cũng không tệ lắm, ít nhất cô cũng chịu nghe anh nói chuyện.

Sau đó Trình Mạc Nhiễm gật đầu một cái, bày tỏ anh chính là Trình Mạc Nhiễm, không có bị ai nhập.

"Hay nói đùa." Lương Ngân bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói ba chữ kia, liền kéo cửa tiệm đi vào, đứng ở bên ngoài đã lâu, bụng của cô có chút đau, xem ra là lạnh đến, mở lên sơ pha lấy túi nước rồi trở về quầy thu ngân ngồi.

"Lương Ngân tôi nói là thật, không phải nói đùa." Trình Mạc Nhiễm theo vào nhà.

"Vậy tôi nói cho ngài Trình biết, tôi không đồng ý, được rồi, ngài có thể trở về, chỗ chúng tôi đều là quần áo của con gái, không thích hợp cho 'đại nam nhân' như ngài." Cô cố ý đem ba chữ nói lớn, chính là muốn anh đi cho nhanh.

"Tại sao không đồng ý?"

"Tại sao muốn đồng ý?" Lương Ngân hỏi ngược lại anh.

Xác thực Lương Ngân vì sao phải đồng ý, hai người nếu không vì Mộ Nghĩ, chắc biết chừng không cùng xuất hiện, một lần dây dưa thay đổi bản chất.

"Em có thể dùng thái độ tốt hơn một chút nói chuyện với tôi được không? Trình Mạc Nhiễm còn bị cô gái kia cười nhạo đáp lời.

"Ngài Trình, xin hỏi ngài còn có chuyện gì sao?" Lương Ngân đứng dậy muốn đuổi anh.

"Lương Ngân, chúng ta sao không thể vui vẻ nói chuyện sao?" Trình Mạc Nhiễm có chút cảm giác vô lực, cô gái nhỏ này thế nào lại có thể liều lĩnh như vậy, rất kiêu ngạo, như vậy không biết phân biệt đây?

"Nói chuyện gì?" Cha cô từng nói với cô không cần gây thù hằn, phải kết bằng hữu.

"Nói chuyện của chúng ta, chúng ta là không phải nên đổi một loại quan hệ?" Trình Mạc Nhiễm chính thức nói.

"Chúng ta quan hệ cái gì, chỉ cùng lên giường ăn nằm qua đường với nhau?" Lương Ngân gây sự nói.

"Lương Ngân em đừng như vậy, sự kiện kia để cho nó vào quá khứ có được không? Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa." Trình Mạc Nhiễm nói rất đúng trọng tâm, Lương Ngân dường như có chút dao động.

"Quá khứ? Ngài Trình chẳng phải chỉ là mua lần đầu tiên của tôi thôi sao? Bắt đầu lần nữa? Xin hỏi chúng ta có bắt đầu sao?" Lương Ngân cắn răng nói ra câu này, vốn không muốn nói mỗi giờ dạy học vừa nhìn thấy anh trước mắt liền tức giận ghê gớm, còn bị cái miệng kia của anh mua đứt 500 vạn.

"Thôi được, trước tiên em bình tĩnh một chút đi, anh sẽ quay trở lại sau, Lương Ngân, là anh nói thật, anh rất muốn cải thiện mối quan hệ của hai chúng ta." Trình Mạc Nhiễm sau khi nói xong những lời này, liền xoay người đi ra khỏi tiệm, Lương Ngân ở trong phòng ngây ngẩn một hồi lâu, tâm tư phức tạp mới trở lại ngồi trên ghế sofa ôm đầu gối.

Vệ Nam gần đây cũng không có đi tìm Lương Ngân, bởi vì chị đi nước ngoài, rất nhiều việc phải giao tiếp, công việc bận rộn gần như muốn sứt đầu mẻ trán. Biết đến khi tiền Vệ Tiếc mới nhìn thấy được Lương Ngân.

Ba chị em với Lương Ngân cùng nói là sẽ trực tiếp đến sân bay tiễn Tiêu Nghệ và chị Vệ Tiếc.

"Chị Vệ Tiếc bảo trọng, nhất định phải là người đầu tiên quay về trong cửa tiệm của chúng ta nha!" Lương Ngân cầm tay Vệ Tiếc, chị đi một năm cô không khỏi luyến tiếc.

"Yên tâm đi! Chị sẽ thế mà! " Vệ Tiếc cầm tay cô vỗ nhẹ nhẹ, vốn định một chút mới nói sau, nhưng vừa nghĩ, cứ như vậy phát triển, có lẽ những lời này cô không cần nói ra! Bởi vì trước mặt từ đầu đến cuối ánh mắt của em cô đã nhìn cô bé này.

"Chị Tiêu Nghệ, tuần sau cậu trở về phải mua đồ ăn ngon của địa phương cho mình nha!" Lương Ngân nói đầu tiên rồi ôm Văn Tiêu Nghệ không buông, cô cùng người chị này không có sự khác nhau.

"Yên tâm đi, chíp bông, chị phát đạt sẽ không quên em!" Văn Tiêu Nghệ cố ý nói lớn tiếng cùng cô náo loạn, toàn cảnh không khí ly biệt sinh động hẳn lên.

"Đi thôi! Mọi người bảo trọng!" Vệ Tiếc đi tới, vỗ vai Văn Tiêu Nghệ, sau đó hai người mang theo lời chúc phúc đi về hướng người soát vé.

Tiếng máy bay ầm vang mang Vệ Tiếc đi rồi, cô muốn đi hưởng thụ cuộc sống của cô.

Trình Mạc Nhiễm ở nơi đó của Lương Ngân trước đây chưa có cảm giác thất bại. Trong lòng anh bây giờ rất mâu thuẫn, một mặt là muốn đi gặp cô một lần, nhưng về phương diện khác lại là người đàn ông tự ái làm anh bồi hồi do dự.

Thế nên cho đến khi Vệ Tiếc đi xuất ngoại anh chỉ gọi điện thoại, không có tiến ra sân bay,

Bất tri bất giác, giống như gần đây nhận thức đúng chỗ này, Trình Mạc Nhiễm lái xe nhanh đến phía sau cửa hàng Khuê Mật Ô Vương.

Lương Ngân đang soạn bài liền nhận được điện thoại của Hàn Tô, hiển nhiên cậu bé kia là uống quá nhiều, không ngờ ở trong điện thoại khóc lên, Lương Ngân trong lòng hoảng sợ nên lập tức đồng ý đến gặp cậu ta. Phải biết rằng, đã trễ thế này, đã không còn xe buýt, tìm được taxi cũng không dễ dàng, nơi này vẫn là vùng ngoại ô, lúc này không thể làm phiền Vệ Nam nữa rồi.

Vốn dĩ Tang Vũ muốn đi cùng Lương Ngân, nhưng mà, sáng sớm ngày mai Tang Vũ còn có việc bận, cho nên cô phải đi ngủ sớm, Lương Ngân trấn an trong chốc lát, mới xua tan ý nghĩ trong đầu đi cùng với Tang Vũ, Cảm Niên đêm nay về nhà. Cho nên, Lương Ngân một mình ban đêm đi khiêu chiến.

Trình Mạc Nhiễm nhìn lên trên lầu đèn vẫn còn sáng, sáng ngời, giống ngày đó, cô ở đại sảnh báo cáo sòng mắt lưu chuyển, ấm áp.

Lương Ngân mặc quần áo ấm, vừa ra cửa đã bị gió thổi xuyên thấu, đông lạnh rợn rợn, từ từ xuống lầu, đi chậm rãi đến trạm xe buýt, cô muốn tìm vận may, nhìn xem một chút xem có xe taxi nào đi ngang qua không.

Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy vệt màu xanh lam trong đêm tối kia, trong lòng đột nhiên chấn động, đã trễ thế này, cô ấy muốn đi đâu?

"Lương Ngân!" Trình Mạc Nhiễm kéo cửa kính xe xuống.

Lương Ngân sợ hết hồn, người nào đang gọi cô, quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy ánh đèn chói mắt, Trình Mạc Nhiễm đi xuống, thời khắc này giống như quay ngược lại buổi chiều ấy, Trình Mạc Nhiễm cũng là ngược ánh sáng đi tới, Lương Ngân cứ như vậy nhìn anh đến gần.

"Em muốn đi đâu vậy?" Trình Mạc Nhiễm sợ khẩu khí của chính mình cũng không chế không tốt.

Lương Ngân thu hồi tinh thần rồi hỏi ngược lại: "Sao anh lại ở đây?"

Trình Mạc Nhiễm mặt đỏ trong nháy mắt, may là đêm tối, không nhìn thấy được. Chỉ thật là đáng tiếc, bạn học Lương Ngân cũng không nhìn đến.

"Lên xe đi, muốn đi đâu, anh đưa em đi." Trình Mạc Nhiễm hiện tại rất hiểu tính tình Lương Ngân, chắc cô cũng không cùng mình nói. Cho nên liền trực tiếp nêu thẳng vấn đề này.

Lương Ngân thật biết điều thuận theo anh lên xe, lúng túng, hai người nhìn nhau chẳng nói gì.

"Đi chỗ nào?" Cách mấy phút, Trình Mạc Nhiễm mở miệng hỏi một câu.

"À, đi quán rượu số 25 đường Trung Hậu!" Lương Ngân chân thực trả lời.

"Quán rượu?" Trình Mạc Nhiễm nhíu mày.

"A, cái đó là học sinh của em uống quá nhiều, nên em đến đem cậu ấy về nhà." Lương Ngân không biết tại sao mình lại muốn giải thích nhiều đến như vậy.

"Ừ."

Xe lái đến trước cửa tiệm rượu "Lam Điền", Lương Ngân liền vội vàng mở cửa xe đi xuống, thiếu chút nữa là đụng vào một gã say. Thật may là Trình Mạc Nhiễm lôi cô lại.

"Cẩn thận một chút, tôi và em cùng nhau đi vào." Giọng nói của Trình Mạc Nhiễm trầm thấp vang lên bên tai Lương Ngân, Lương Ngân đột nhiên cảm thấy từ trong đáy lòng chảy qua một dòng nước ấm, cũng cảm thấy anh dường như không có gì đáng ghét đến vậy.

Trình Mạc Nhiễm nắm lấy tay cô, Lương Ngân mặt bỗng dựng đỏ lên, tay của anh khô ráo mà ấm áp, rất thoải mái, còn có một loại cảm giác không khỏi uất ức, vào giờ phút này, quanh cô tất cả trở nên ấm áp, nhưng mà, rất nhanh Lương Ngân liền lấy lại bình tĩnh, Hàn Tô vẫn còn ở bên trong!

"Tôi và em cùng nhau đi vào!" Trình Mạc Nhiễm lời nói dịu dàng, nhưng kiên định, Lương Ngân lập tức chóng mặt, liền gật đầu một cái cùng anh đi vào tìm Hàn Tô.

"Đi thôi, Hàn Tô, đừng uống nữa, tôi đưa cậu về nhà." Lương Ngân nhìn cậu bé trước mắt giống Hàn Tô, trong lòng là vội vàng, cậu mới chỉ là học sinh cấp ba thôi, bây giờ chính là thời điểm học tập, tại sao lại có thể trà trộn ở chỗ này đây.

"Anh ta là ai?" Hàn Tô không trả lời Lương Ngân, chỉ là nhìn chằm chằm Lương Ngân hỏi Trình Mạc Nhiễm là ai.

Bởi vì Lương Ngân lúc này mới ý thức tới Hàn Tô chính là muốn giết người phía sau qua ánh mắt, cho nên Trình Mạc Nhiễm lập tức mơ hồ nói một câu: "Cậu là bạn bè của tôi, mau, Hàn Tô, tôi đưa cậu về nhà có được không? Đừng uống nữa."

Hàn Tô không nói gì, nhưng lại rất nghe lời cầm áo trên ghế sofa, nói không cùng đám kia uống rượu nữa, mỗi bước đi của Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm ở phía trước làm cậu cảm thấy có chút tức giận, sau đó Trình Mạc Nhiễm bên cạnh còn rất tự nhiên "Hừ" một tiếng.

Lương Ngân cảm thấy có chút băn khoăn, liền ở phía sau cùng Trình Mạc Nhiễm nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi anh, cậu ta chỉ là một đứa bé."

Trình Mạc Nhiễm dĩ nhiên biết trong đầu cậu bé đang nghĩ cái gì, cũng không quá để ý, anh không đến nỗi so đo với một đứa bé.

Nói Hàn Tô là đứa bé, đây không phải giả, cậu nghĩ có người đàn ông nào nửa đêm canh ba sẽ đưa một phụ nữ đây? Người đàn ông này nhất định không đơn giản, cho nên, khi ở trên xe Hàn Tô đột nhiên ôm lấy eo Lương Ngân làm nũng nói: "Lương Ngân, em đồng ý tôi đây, em bây giờ không thể tìm bạn trai, em phải chờ tôi, có phải không?" Sau đó liếc mắt nhìn Trình Mạc Nhiễm.

Trình Mạc Nhiễm từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy Hàn Tô ôm lấy Lương Ngân mặt lập tức trầm xuống, sau đó không biến sắc, đột nhiên dừng xe lại, tiếp đó đứng giữa Lương Ngân ôm Hàn Tô vào trong ngực nói: "Cậu ngồi vào phía trước!"

Hàn Tô thấy thế càng không buông tay, Lương Ngân không thể làm gì khác hơn đành thương lượng nói: "Hàn Tô, buông tay ra có được không?"

Hàn Tô chính là ôm cô không thả, Trình Mạc Nhiễm xung quanh không khí tỏa ra đều là chán ghét .

Lương Ngân lần này không dám đắc tội với Trình Mạc Nhiễm, nếu anh tức giận nữa đường ném cô và Hàn Tô bỏ lại ở nơi này, vậy thì nguy rồi, cho nên, Lương Ngân cũng không vì Hàn Tô nổi lên tính tình trẻ con, uy hiếp nói: "Hàn Tô, cậu nếu không buông tay, ngày mai tôi sẽ kết giao bạn trai, ngày kia sẽ kết hôn!"

Hàn Tô vừa nghe, lập tức liền ôm lỏng tay, sau đó vô tội nhìn Lương Ngân nói: "Tôi không cho!" Đứa bé chính là đứa bé.

Theo Hàn Tô chỉ, cuối cùng xe cũng đến trước nhà cậu ta, Lương Ngân đem Hàn Tô giao cho quán gia của cậu, dặn dò mấy câu liền đi, Trình Mạc Nhiễm vẫn còn ở lại chờ cô.

Lại là một đường không nói gì.

Cuối cùng lúc Lương Ngân xuống xe, Lương Ngân nói cảm ơn cùng anh, sau đó lại cảm thấy bất khoan, lại dặn dò anh: Trên đường đi quan tâm cẩn thận.

Trình Mạc Nhiễm từ đầu đến cuối không nói gì, lúc đó Lương Ngân vừa đến lầu dưới, lại liền chạy tới nói: "Trình Mạc Nhiễm, em có thể quên quá khứ, cùng anh làm bạn, nhưng là không hơn."

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hoảng hốt

Lương ngân sau khi nói xong lại "Đăng đăng đăng" chạy về dưới lầu, sau đó lại "Đăng đăng đăng" chạy lên lầu.

Trình Mạc Nhiễm nhìn cô gái nhỏ giống như con đà điểu chạy trốn, dường như không để ý hình tượng mà cười.

Lương Ngân vội vàng mở cửa, nhanh chóng đóng cửa lại, tiếp đó tựa vào cánh cửa hồi phục tinh thần trở lại, lúc này, lòng cô "Bùm bùm" nhảy nhảy, cô thầm nói với mình: nhất định là do chạy về sớm nên mới như vậy.

Lúc này Tang Vũ nghe tiếng nên mới tỉnh lại, xoa mắt nhập nhèm nhìn Lương Ngân nói: "Ngân Ngân, cậu đã về rồi? Tại sao mặt lại đỏ như vậy?"

Lương Ngân "Ừ, ngạch..." một tiếng, tiếp đó lại ngây ngô một chút không giải thích được, Tang Vũ cũng không còn quan tâm, đi một chuyến vào phòng vệ sinh rồi ngã đầu ngủ tiếp .

"Chị, chị mau đến xem! Nhanh lên một chút, chị!" Lương Ngân sáng sớm rời giường liền nghe tiếng Lương Ngôn ở trong tiệm gọi không ngừng. Cô muốn một chút nữa mới rời khỏi giường, cho nên, sau đó dọn dẹp xong gian phòng của mình, liền đáp lại Lương Ngôn, xuống trông tiệm.

Đột nhiên một đám lông mềm mại gì đó, "Hư" hướng về phía cô chạy tới, Lương Ngân phản ứng rất nhanh, nhưng cuối cùng là vẫn không kịp tránh né, bị đồ vật kia phốc trúng, sợ hết hồn, "Ngao" một tiếng, Lương Ngôn cũng bị dọa.

"Lương chớp chớp, đây là cái gì?" Lương Ngân vẫn lo lắng, nhìn về gương mặt kinh sợ đối diện, sắc mặt không phải là rất tốt của Lương Ngôn nói to.

"Nó là meo meo." Âm thanh rất nhỏ.

Mèo con kia cũng bị làm cho hoảng sợ, bị Lương Ngân làm cho kinh sợ lùi lại phía sau, liền yếu ớt trốn ở góc phòng nhỏ nhẹ "Meo meo" một tiếng, sau đó liền ngoan ngoãn ngồi nhìn, bị chủ nhân đối diện giáo huấn "Chủ nhân".

"Ta nói người sáng sớm ở nơi này kêu loạn cái gì?" Giọng nói của Lương Ngân liền yếu đi một chút, cô là rất thích động vật nhỏ, chẳng qua là, cô bị hù dọa mà thôi.

"Cái đó, Ngôn Ngôn, buổi sáng cái đó có chút bức bối vì rời khỏi giường, cũng bị dọa sợ, em , em không cần đáng về bị giáo huấn như vậy, chị cũng không phải mẹ em." Lương Ngân cảm thấy có chút xấu hổ.

"Chị, thật xin lỗi, em không phải cố ý, cái đó meo meo nó rất nghe lời, em cho là chị sẽ thích." Lương Ngôn nói ra âm thanh có một tí hèn nhát, điều này làm cho Lương Ngân càng thêm cảm thấy xấu hổ.

"Ai nha, mới sáng sớm hai chúng ta ở đây xin lỗi cái gì? Mau đưa tiểu đáng yêu kia tới cho chị nhìn một chút." Lương Ngân từ trước tới giờ cũng là người dễ chịu.

Lương Ngân vừa nghe nói, chị hoàn toàn không trách cô, còn cầu xin cô ôm meo meo tới đây, trong lòng mừng rỡ, sau này xem ra meo meo không cần phải tìm chỗ ở rồi.

"Được rồi, hắc hắc." Lương Ngân nói xong liền ôm lấy mèo con đáng thương ở trong góc phòng đang mong chờ hai người bọn họ, qua lại vuốt ve con mèo nhỏ êm ái này, mèo con thoải mái kêu meo meo, chọc cho Lương Ngân cười ha hả không ngừng.

"Lương Ngân, meo meo này ở đâu ra vậy? Thật đáng yêu nha!" Lương Ngân nhận lấy meo meo ôm giống như một đứa con nít.

"A, là meo meo em nuôi lúc trước, mẹ em nói không cho nuôi, em liền nghĩ sẽ nuôi ở phòng ngủ, nhưng mà, hôm nọ có một bạn cùng phòng thừa dịp em đi vắng muốn đem meo meo ném xuống dưới lầu, em rất đau lòng, bây giờ không tìm được chỗ ở, em liền nghĩ đến trong tiệm, chị yên tâm meo meo rất biết điều, sẽ không nhảy lên nhảy xuống làm phá hư, cái đó... Chị có thể chứa chấp nó hay không?" Lương Ngân nói vẫn có một tia hèn nhát, dù sao trong cuộc sống chị có ghét động vật hay không cô cũng không biết rõ.

"Được rồi, chị nghĩ là không sao, yên tâm đi, chị sẽ giúp em chăm sóc tốt cho meo meo, ngoài ra bình thường em cũng ở trong tiệm giúp một tay, đâu còn có cái tình lý biệt, cũng có thu hay không giữ lại nói đi? Em nói đúng không? Meo meo." Lương Ngân ôm mèo con, cực kỳ hiếm, trước kia khi mẹ còn sống đối với động vật bị dị ứng, cho nên lúc trước là không có cơ hội nuôi động vật nhỏ.

"Thật tốt quá, chị, em còn tưởng rằng chị sẽ không thích đấy!"

"Làm sao biết chứ? Meo meo đáng yêu như thế này, chị có lý do gì không thích đây? Có đúng hay không vậy, tiểu đáng yêu."

Meo Meo quả nhiên vui vẻ "Meo meo" một tiếng. Nó thích hai người chủ nhân này, cũng xinh đẹp như vậy. (Nhất định là một con trai)

Buổi trưa, Vệ Nam gọi điện thoại tới hẹn Lương Ngân cùng đi ra ngoài ăn cơm, Lương Ngân hớn hờ đồng ý, nhưng điều kiện duy nhất chính là mang theo Meo Meo và Lương Ngân đi ăn cùng, dĩ nhiên, Vệ Nam căn bản là không có cách nào không thể không đồng ý.

"Chị, em không đi, người anh Vệ Nam mời đâu phải là em!" Lương Ngân nói mỉu.

"Mời người nào cũng vậy, chúng ta cũng đều gọi là anh." Lương Ngân hình như còn không nhận ra cái gì.

"Vậy làm sao giống nhau, đó là chị có tình cảm với anh, cũng không phải là của em." Lương Ngân phía sau nói theo Lương Ngân, nhỏ giọng nói thầm, Lương Ngân dĩ nhiên không có nghe được, nếu không Lương Ngân cũng sẽ không có được cuộc sống như những ngày này.

Vệ Nam ban đầu là không ngờ rằng Lương Ngân lại mang theo Lương Ngân tới, cho nên đặt trước ở nhà hàng Ý một phòng, cũng vì ngày đó Lương Ngân nói giờ muốn ăn nhà hàng Ý.

Anh càng không nghĩ đến Lương Ngân chính là chưa từng ăn qua món Ý, cho nên sẽ nôn.

"Anh Vệ, chị, thật xin lỗi, em cũng không biết em sẽ không chịu nổi cái mùi vị này, không trách được bình thường mẹ cái gì cũng không cho em ăn!" Lương Ngân yếu ớt từ trên bàn cơm ngẩng đầu lên nói về mặt hai người bên cạnh đen kịt.

"Đừng nói như vậy, lần sau còn dẫn em đi ăn đồ ăn Trung Quốc!" Vệ Nam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt của Lương Ngân, như vậy trong nháy mắt có uất ức trong lòng, thật đúng là chưa nghe nói qua ăn món Ý có thể ói.

"Chị, chị cùng anh Vệ Nam đi chơi đi! Em trở về trường!" Lương Ngân thật không đành lòng làm trễ nãi hai người kia, cho nên liền quyết định không làm kỳ đà cản mũi nữa.

"Lương Ngân, trở về nhớ uống thuốc nha!" Lương Ngân giống như bà lão hướng về phía bóng lưng của Lương Ngân nói.

"Biết..."

Nhìn bóng lưng của Lương Ngân biến mất ở cuối đường, Lương Ngân mới cùng Vệ Nam lên xe.

"Anh Vệ Nam, chúng ta đang muốn đi đâu vậy?" Lương Ngân nhìn Vệ Nam lái xe đi không phải hướng về cửa tiệm, một chút liền tò mò hỏi.

"Đến nơi em sẽ biết!" Vệ Nam còn ra vẻ thần bí cười hề hề.

"Đến rồi, xuống xe đi!" Vệ Nam liền vòng ra phía sau mở cửa xe cho Lương Ngân, đích thân dắt tay cô xuống xe.

"Đây là..." Đối mặt với cảnh sắc trước mắt cứ như vậy trong nháy mắt Lương Ngân cảm thấy nước mắt như muốn rơi, cảnh sắc đẹp như vậy làm cho người ta có thể rung động rơi lệ.

Cách xa tiếng ồn ào của thành phố, trong tầm mắt cảnh ban đêm của thành phố B vừa xem qua, nơi này kỳ diệu hơn chính là ngoài trời đầy sao, liền cảm giác sao ở trên đỉnh đầu, thành phố hòa cùng ánh sáng quan ngọc đèn đom đóm như nhau, hợp lại cùng một chỗ, hòa lẫn, đặt mình trong thế giới phẳng phát ngọn đèn dầu huy hoàng, Lương Ngân kêu lên: "Thật là đẹp"

Lương Ngân xoay một vòng nói to: "Thật là đẹp", Vệ Nam liền tựa trên lan can nhìn cô, giờ khắc này, phong cảnh này giống như một vũ điệu tươi đẹp duy nhất trên thế giới của một người xinh đẹp, rung động lòng người.

"Anh Vệ Nam! nơi này là đài sao đúng không?" Lương Ngân mỉm cười chạy đến bên cạnh Vệ Nam hỏi.

"Xem như thế đi! Thích không?" Vệ Nam mang qua một câu, quan trọng nhất vẫn là câu nói kế tiếp.

"Thích." Lương Ngân thành thật gật đầu một cái.

"Ngân Ngân, làm bạn gái của anh đi!" Vệ Nam nhìn cô lấp lánh trong ánh mắt, giống như trong đêm đen có thể chỉ dẫn anh đi tới ánh sáng phản phát của ngọn lửa.

"Cái...Cái gì?" Lương Ngân có chút kinh sợ đầu lưỡi bị thất lại.

"Tiểu thư Lương Ngân, em có bằng lòng lấy kết hôn làm điều kiện trước tiên, làm bạn gái của anh không? Vệ Nam chính thức quỳ một chân trên đất .

Lương Ngân cảm thấy mới vừa rồi không rõ nhưng khoảnh khắc này chân thành đến như vậy, quá độ hoảng hốt, như một giấc mơ.

Trước mắt một người đàn ông tuấn tú ở ngoài trời dưới ánh sao quỳ một chân dưới đất, mắt chứa thâm tình, Lương Ngân một tia hoảng hốt cũng biến thành giác quan cùng thị giác hưởng thụ.

Vệ Nam một tay lôi kéo Lương Ngân, nhẹ nhàng hôn một cái, "Ngân Ngân, để cho anh chăm sóc em được không?" Đã từng xem qua một quyển sách nhỏ, vai nam chính cùng nữ chính câu hôn chính là thời điểm êm ái như vậy một câu "Có thể để anh chăm sóc em không?" Lấy được hồng nhan cười một tiếng, từ đó hai người trải qua cuộc sống thần tiên.

Lương Ngân tình cảnh này tại sao lại có thể không cảm động đây?

Dưới ánh sao lóe lên, người ý thức đều có thể có cảm giác tựa như ảo mộng, Lương Ngân trong tiềm thức nói cho cô biết, chỉ cần đi theo cảm giác là được rồi, cứ như vậy cô kiên định gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bằng Hữu ước hẹn

Lương Ngân vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên nụ hôn dịu dàng , kiên quyết rơi trên mu bàn tay cùng với ánh sáng của những ngôi sao vào đêm hôm ấy , ánh trăng vương từ đêm đó, đúng là như thế, dường như đêm ấy cô dường như là bay về nhà.

Tang Vũ đương nhiên là người đầu tiên biết chuyện này, bởi vì những ngày gần đây chỉ có cô và Lương Ngân là có thể nói vài câu với nhau , Tiêu Nghi ở nước ngoài, còn Cẩm Niên bận rộn chuyện chuyển sang văn phòng của Âu Dương. Cho nên, sau khi cô biết như thường lệ cũng là rất vui về gọi điện thoại ra nước ngoài nói chuyện ở nhà của chị em.

Lương Ngân còn lại là khuôn mặt nhỏ nhắn ồ ồ ào.

Đối với Vệ Nam mà nói là một việc đáng giá vui mừng, nhưng là, đối với Trình Mạc Nhiễm mà nói, như vậy cũng giống như sấm sét giữa trời quang.

Vệ Nam quyết định đưa chuyện vui này nói với bạn tốt của mình.

"Mạc Nhiễm, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi!" Vệ Nam trong điện thoại giọng nhẹ nhàng êm ái, hăng hái.

"Ừ, là ngọn gió nào thổi tới vậy có thể khiến Vệ tổng mời ăn cơm?" Trình Mạc Nhiễm có chút chế nhạo hỏi, biết nhau lâu như vậy Vệ Nam chủ động rủ đi ăn không vượt quá 3 lần.

"Để cho cậu gặp mặt một người." Vệ Nam có chút ngọt ngào, trong đầu xuất hiện cái bím tóc đuôi ngựa, bộ dạng vừa chạy nhảy của một cô gái.

"Một người? Chẳng mùa xuân của Vệ tổng tới rồi?" Trình Mạc Nhiễm không hổ là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của Vệ Nam, thông qua lời nói liền đoán được ý của Vệ Nam.

"Có tới hay không? Một câu nói!" Vệ Nam bị nhìn thấy ý đồ có chút chán nản.

"Dĩ nhiên, đây là chuyện đáng ăn mừng mà, làm sao có thể không tới đây? Có muốn gọi Tần Vũ hay không?" Mọi người đều cùng nhau lớn lên, chuyện này không thông báo không tốt lắm.

"Ừ, một hồi mình gọi hắn lên!" Vệ Nam vừa nghĩ quả thật cũng nên đem bạn gái của anh giới thiệu cho những người bạn này biết, dù sao anh là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết yêu cầu tới lui, về sau cũng phải nhận biết, cho nên liền quyết định gọi Tần Vũ.

"Em dâu là đại gia khuê nữ nào, danh môn hiển thực hả? Đã gặp gia trưởng chưa?" Trình Mạc Nhiễm nghĩ trước.

"Buổi tối gặp được cậu sẽ biết!" Lần này, mình sẽ không để cho ông tham gia nữa!" Câu nói sau cùng, Vệ Nam nói rất kiên quyết.

"Ừ." Trình Mạc Nhiễm tâm tình bị anh nói câu cuối cùng làm cho có chút hơi phức tạp, nhưng mà vẫn đồng ý rồi.

Lương Ngân hớn hở đồng ý gặp cuộc hẹn bằng hữu của Vệ Nam, nhưng mà, cô đã quên một chuyện rất quan trọng.

Khách sạn của Vệ thị không ít, nhưng mà những người bạn này cũng rất ưu ái "Diệc Nam". Kể đó Lương Ngân và Vệ Nam lái xe tới, lần đầu chính thức đến cuộc hẹn nên Lương Ngân ăn mặc tỉ mỉ rất lâu.

Lương Ngân cho Vệ Nam ấn tượng đầu tiên về cô là đôi mắt sáng ngời, mỗi lần Vệ Nam thấy màu sắc tươi mới đều nhớ tới Lương Ngân.

"Anh Vệ Nam, em có chút hồi hộp." Lương Ngân ngồi trong xe thành thật nói ra cảm nhận của cô.

"Đừng khẩn trương, không sao, đều là bạn của anh, em chỉ cần giống như bình thường là tốt rồi." Vệ Nam nắm bàn tay có chút lạnh của Lương Ngân.

"Sao lại như băng vậy?" Vệ Nam cố gắng dùng bàn tay ấm áp bọc lại bàn tay nhỏ mềm mại lạnh như băng của Lương Ngân.

"Hi hi, không có ai thương mà!" Sau khi nói xong Lương Ngân lè lưỡi, bộ dạng dí dỏm khiến cho trong lòng Vệ Nam căng thẳng.

"Không sao, có anh ở đây, từ từ nó sẽ ấm lên!" Vệ Nam giọng trở nên càng thêm êm ái. Lương Ngân khuôn mặt bỗng dưng hồng lên, sau đó làm bộ quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, không khống chế được tim của mình 'Thùng thùng thùng' đập cuồng loạn.

Vệ Nam nhìn cô đáng yêu e thẹn, nên cũng không nói gì nữa, khéo miệng dịu dàng cười, tiếp tục lái xe.

Hai người cứ như vậy nắm tay đến Diệc Nam.

"Vệ tổng, ngài Trình cùng ngài Tần đã ở trong phòng chờ ngài và Lương tiểu thư rồi!" Quản lý đại sảnh lời nói làm cho tâm Lương Ngân chấn động, ngài Trình, cô thế nào lại quên Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam là bạn bè đây? Bây giờ nên làm thế nào?

Vệ Nam với quản lý sau khi nói xong, kéo Lương Ngân đi về hướng phòng. Lương Ngân sợ sệt lui về sau một bước, trong lòng rất hốt hoảng.

"Sao vậy, Ngân Ngân?" Vệ Nam phát hiện sắc mặt của Lương Ngân không được tốt, hơn nữa, dường như tay cô càng lạnh thêm.

"Anh Vệ Nam, em..." Cô không biết nói thế nào? Lương Ngân nghĩ ngợi, cảm thấy không thể khống chế trong lòng có chút khủng hoảng.

Vệ Nam cho rằng cô có chút khẩn trương nên mới như vậy, liền ôm eo của cô kéo vào, ôm cô, nhỏ giọng nói: "Ngân Ngân, đừng khẩn trương, có anh ở đây!"

Lương Ngân không nói gì, sắc mặt liền tái nhợt liền bị Vệ Nam kéo ôm tới cửa phòng.

Trong lòng Lương Ngân có rất nhiều suy nghĩ, nhưng không có thể hóa giải được làm bản thân hốt hoảng còn có chút sợ hãi không nói được, cô hít một hơi thật sâu, sau đó nắm tay Vệ Nam cùng tiến vào.

Trình Mạc Nhiễm và Tần Vũ đang ôm một phụ nữ cùng uống rượu, nhìn Vệ Nam tiến vào, vội vàng đặt ly rượu xuống.

"Vệ Nam tới, mau! Tiểu tử này hiện tại có từ lượng tốt..." chưa nói xong đã thấy người con gái sau lưng Vệ Nam liền tự động dừng lại.

"Hai người các cậu, đây là bạn gái của mình Lương Ngân!" Vệ Nam kéo Lương Ngân đến trước mặt của mình.

Hôm nay Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy toàn thân diễm lệ của Lương Ngân, lập tức trong người liền chuyển lạnh, những điều này đã bị Tần Vũ nhìn rất rõ ràng, khéo miệng của anh lộ nét cười.

"Xin chào, Lương tiểu thư, chúng ta đã gặp!" Tần Vũ hát người phụ nữ bên cạnh đang ôm eo mình đứng lên, vươn tay.

Lương Ngân chỉ có thể vươn ra nói: "Xin chào, ngài Tần."

Trình Mạc Nhiễm vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lương Ngân, Lương Ngân nhỏ nhẹ rung mình một cái, lui một bước, nhích tới gần Vệ Nam, động tác nhỏ như vậy trong mắt Trình Mạc Nhiễm như thêm dầu vào lửa, anh "Vọt" đứng lên, nói giọng đứng lạnh lùng với Lương Ngân: "Rất vui được gặp, Lương tiểu thư." Ba chữ Lương tiểu thư này Trình Mạc Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Lương Ngân nhút nhát bắt tay với anh, đột nhiên Trình Mạc Nhiễm gia tăng lực, Lương Ngân muốn kêu lên một tiếng "Đau", nhưng ngại vì nơi này có Vệ Nam, cô cố nhịn, nhanh chóng rút tay ra.

"Ngân Ngân, em ngồi trước đi." Vệ Nam kéo Lương Ngân ngồi xuống trên chiếc sofa mềm mại, sau đó gọi cho Lương Ngân một ly nước nóng cầm trong tay.

Trình Mạc Nhiễm hỏi: "Lương tiểu thư bị bệnh?"

"Hôm nay Lương Ngân có chút không thoải mái!" Vệ Nam thay Lương Ngân trả lời Trình Mạc Nhiễm.

"Hả?" Trình Mạc Nhiễm cô ý nâng cao âm điệu.

"Hôm nay làm sao không đem Ti Ti theo, Mạc Nhiễm?" Chính là Tần Vũ hỏi, khoe miệng chưa mất đi nụ cười, Lương Ngân nhìn ánh mắt hào hoa của người đàn ông này, trong lòng không khỏi hoảng sợ, ánh mắt yêu nghiệt của hai người trông rất giống nhau.

"Hôm nay cô ấy có việc." Một câu nói đơn giản lấp liếm cho qua.

Đây chính là ba người đàn ông từ nhỏ lớn lên cùng nhau sao? Tại sao tính tình khác nhau như vậy, Lương Ngân trong lòng không khỏi tự hỏi, đều là đáng đáp bất phàm, nhưng nhìn, Vệ Nam chín chắn như vậy, đôi lại bên ngoài hai người này trông rất giống hồ ly.

Trên đường, Lương Ngân lấy cớ đi phòng vệ sinh rửa tay, thật ra cô muốn thở một cái, bằng hữu đang lúc tụ hội cái gì, chính là cộng sự giao lưu, cả đêm Trình Mạc Nhiễm dường như vẫn dùng ánh mắt xem mặt cô nhìn thấy trong lòng cô sợ hãi, sồn da đầu, còn lại Tần Vũ vẫn cười đến trong lòng cô chột dạ, hai người đàn ông này thật biến thái, đất thị phi, xem ra nên sớm rời đi.

Lương Ngân rửa tay một chút, vỗ lên gương mặt trắng có phần hơi trắng bệch của mình, trong gương cho mình một cái mỉm cười phải đi đối mặt rồi, ít nhất, anh Vệ Nam cũng ở bên cạnh cô.

Cô vừa mới mở cửa ra liền bị một người mạnh mẽ nắm lấy tay kéo đi ra ngoài, đây là lần thứ đã 3 xảy ra chuyện như vậy, cô không cần suy nghĩ cũng đã biết là ai rồi, suy cho cùng cũng phải đi đối mặt!

Cô cũng không phải thiếu anh ta cái gì nên cũng không làm gì phải sợ? Tại sao phải chột dạ đây? Bọn họ vốn thế nào cũng không có quan hệ.

"Trình Mạc Nhiễm! Anh làm tôi đau, buông tay!" Lương Ngân không dám la lớn tiếng, chỉ có thể nói nhỏ giọng.

Vườn hoa nhỏ phía sau khách sạn tựa như khoảng không, lần đầu tiên hai người hôn nhau chính là ở đây, Trình Mạc Nhiễm buông cánh tay Lương Ngân, ôm bờ vai lạnh lùng nhìn Lương Ngân.

"Lương Ngân, em thật là gan lớn nha?" Trình Mạc Nhiễm bị cô làm cho kích động tự kềm chế chính mình, hai ngày trước còn ở trước mặt anh xấu hổ nói muốn làm bằng hữu, ngày hôm nay lại có thể thành bạn gái của người anh em với anh, anh không biết cô gái này, có đã tâm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Gương cung bạc kiếm

Cuối cùng Lương Ngân cũng được buông lỏng tay ra, cô vẫn về cánh tay của mình, người đàn ông này có phải bị bệnh hay không, lần nào cũng dùng lực mạnh túm cô như vậy, cổ tay cũng đều bị anh kéo.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì vậy? lần nào cũng kéo tôi đi như thế này! Rất đau đấy!" Lương Ngân có chút tức giận, mấy ngày trước như thế nào lại muốn làm bằng hữu với anh, hôm nay anh vẫn là ngang ngược như vậy, không thể nói lý lẽ.

"Anh làm gì?" Trình Mạc Nhiễm cảm thấy trong lòng có một đốm lửa "Oánh" xông lên, em còn dám hỏi tại sao.

"Lương Ngân ơi, Lương Ngân, anh thật không biết đã tâm em lớn như vậy!" Trình Mạc Nhiễm đè nén ngọn lửa bùng cháy trong lòng đang muốn phun ra.

Lương Ngân bị Trình Mạc Nhiễm trong lời nói có gai nên ngẩn ra, đã tâm? Cô ở đâu ra đã tâm?

"Từ Mộ Nghĩa đến anh, rồi đến Vệ Nam! Em còn lần lượt đùa giỡn từng người sao?" Trình Mạc Nhiễm giọng trầm thấp phiền muộn, Lương Ngân bị lên án như vậy trong tai như bị vật nhọn đâm vào thật chói tai.

"Bốp" Lương Ngân liền vung tay lên tát cho Trình Mạc Nhiễm một cái.

"Em!" Trình Mạc Nhiễm rất kinh ngạc không nói nên lời, đây là lần thứ 2 Lương Ngân đánh người, hơn nữa 2 lần đánh này còn là cùng đánh một người.

"Trình Mạc Nhiễm, anh lúc nào cũng muốn làm tôi không chịu nổi đúng không? Cứ coi là vậy thì thế nào, nói tôi đùa giỡn anh? Anh đừng quên, chúng ta thế nào cũng không có quan hệ, dĩ nhiên trừ anh lấy thủ đoạn hèn hạ dụ tôi lên giường, chúng ta là cùng đối tượng ở ngoài tình một đêm, ít nhất đối với Mộ Nghĩa cùng Vệ Nam là ở quan hệ bạn trai lúc trước và bạn trai hiện tại, còn anh? Chúng ta vẫn chính là cùng người qua đường, mời anh đi cho, sau này tôi không muốn anh tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, Vệ Nam là bạn trai của tôi, không phải là anh, hy vọng anh hiểu cho, cuối cùng, tôi không muốn anh dùng phương pháp này kéo tôi đi, ngoài ra anh với anh Vệ Nam là bạn tốt, tôi sợ bị người khác hiểu lầm! Chúng ta có thể kiêng dè, cho nên tạm biệt!" Lương Ngân là tức giận, lời như vậy xuất khẩu thành chương, liền làm một mạch, nếu là lúc trước cô làm gì có đứng khì như vậy đây?

Lúc Lương Ngân tức giận khí lực rất lớn, cho nên Trình Mạc Nhiễm bị dùng sức đánh mạnh trên khuôn mặt, Trình Mạc Nhiễm trên khuôn mặt có chút cay và đau, trong lòng ngọn lửa kia lập tức liền bị chậu nước lạnh tưới tắt rồi.

"Lương Ngân!" Trình Mạc Nhiễm không để ý trên mặt nóng bừng bừng đau nhói, muốn gọi cô, ai ngờ cô gái nhỏ này liền đi về phía trước cũng không quay đầu lại.

Lương Ngân thật sự rất thất vọng, một lần lại một lần nữa, Trình Mạc Nhiễm cứ như vậy hiểu lầm cô, dù bọn họ không có quan hệ gì, nhưng tại sao anh lại nói như vậy với cô chứ? Anh là ai mà để cho cô những ngày đó sống không bằng chết? Không phải là anh sao.

Dường như lúc này gió càng thêm lạnh rồi, Lương Ngân kéo chặt y phục, ôm vai, hít sâu, sửa sang lại mình một chút trong lòng dự định lại tiến vào phòng.

Nhưng cô không có nhìn thấy cặp mắt sau lưng kia, lúc cô vào phòng rửa tay vẫn nhìn cô chăm chăm.

Lúc này Lương Ngân đã vào ghế ngồi, Vệ Nam đang nằm trên ghế sofa mềm mại ngủ thiếp đi, chắc dạo gần đây công việc tương đối mệt mỏi, dường như anh ở trên ghế sofa liền tiến vào giấc mộng đẹp.

Lương Ngân vào cửa liền nhìn thấy một bức tranh "Mỹ nhân" có thể nói là mở rộng tầm mắt. Vệ Nam trên người đang đắp chiếc áo Armani của Tần Vũ, nhất thời trong phòng rất yên tĩnh, chỉ còn lại máy điều hòa không khí kia không thể thành âm thanh hòa cùng tiếng thờ nhỏ nhỏ của Vệ Nam, Lương Ngân cảm thấy trong lòng mới vừa gọn sóng hình như bây giờ đã lắng xuống, cứ như vậy ngăn người nhìn anh ngủ.

Trình Mạc Nhiễm sau khi Lương Ngân trở về phòng, cũng không trở về, mà là trực tiếp lái xe rời đi, đối với Lương Ngân mà nói không phải nghi ngờ đây không phải là một chuyện tốt, cô ngồi dựa ghế sofa nhìn Vệ Nam ngủ say, mắt bắt đầu buồn ngủ, mắt từ từ khép lại.

Cho nên, khi Vệ Nam tỉnh lại đập vào mắt đầu tiên chính là mỹ nhân ngủ, ngồi trên thảm, người chỉ cuộn cánh tay, cái đầu nhỏ để trên cánh tay tựa trên ghế sofa ngủ.

Vệ Nam rón rén bước xuống ghế sofa, nhìn cô đang ngủ ngon, sẽ không đánh thức cô, muốn bế cô lên ghế sofa. Ai ngờ lúc tay của anh mới vừa ôm lấy eo mềm yếu không xương của cô, Lương Ngân liền thấy không thoải mái động đậy, sau đó liền mở mắt ra.

Cảm giác như thế, làm Vệ Nam cảm thấy có chút giống như anh muốn làm chuyện xấu bị người trong cuộc bắt gặp, cho nên, Vệ Nam lập tức buông lỏng tay ra nói: "Anh nghĩ em ngủ như vậy sẽ rất mệt, muốn giúp em lên ghế sofa ngủ,"

Lương Ngân tỉnh lại còn có chút hoảng hốt, không biết người ở chỗ nào, cảm thấy Vệ Nam tâm tình rất tốt, lúc này mới nhớ tới, nhìn anh ngủ, mình cũng có thể ngủ thiếp đi, sau đó vội vàng sờ khoe miệng của mình xem có chất lỏng trong suốt chảy ra không hoặc có thể rắn trắng bệch khô khốc dính vào khoe miệng.

Vệ Nam nhìn dáng vẻ của cô cũng biết cô đang tính cái gì, tức khắc tâm tình cũng rất tốt, buông tay bên hông cô ra, điểm cái mũi nhỏ của cô dịu dàng nói: "Tiểu nha đầu!" Mươi phần thích thú.

"Ha ha." Lương Ngân cũng hí mắt cười hi hi, Vệ Nam cười trong lòng ám áp.

Trình Mạc Nhiễm cùng Tần Vũ đều không có ở đây, hai người cũng đều ngủ rồi, Vệ Nam liền gọi nước và mấy món ăn thanh đạm, lấp đầy bụng hai người rồi sẽ đưa Lương Ngân về nhà,

Hôm nay Văn Tiêu Nghệ bay trở về thành phố B, Lương Ngân cùng ba chị em bỏ hết mọi việc đi đón cô.

Văn Tiêu Nghệ quả nhiên tính tình như lửa, vừa mới ra khỏi cửa kiểm an liền nhìn thấy mấy người chị em mấy tuần nay không gặp, cô lôi tất cả hành lý lớn nhỏ của mình, bước nhanh chân, Lương Ngân cùng Cẩm Niên bên này, Tang Vũ cũng bước nhanh hơn, bốn người chạy đến ôm chặt lấy nhau.

Trên sân bay hiện chỉ có bốn người các cô, cùng một chỗ ôm nhau như vậy, kể từ khi quen biết cho tới bây giờ đây là lần chia tay lâu nhất.

Lương Ngân phát hiện Văn Tiêu Nghệ có chút ốm đi, lập tức đau lòng nhẹ nhàng véo lên khuôn mặt trang điểm của cô hỏi: "Mới có một tuần sao lại gầy như vậy? Chũ của cậu thật là không có suy nghĩ, tại sao có thể gầy như thế, có phải hay không ở nước ngoài cũng ăn không no à?" "Không phải là mới đây! Lần này triển lãm trang phục rất thành công, mình thật đúng là được mở mang kiến thức của bậc thầy thiết kế thời trang rồi, trở về cùng mọi người! Đúng rồi, Ngân Ngân, lại xinh đẹp nữa, tình yêu làm dịu có đúng hay không vậy?" "Đúng là Văn Tiêu Nghệ cùng Tang Vũ nói là vẫn luôn cùng đại

gia vui vẻ, cô là hoạt bát như vậy, rộng rãi, làm cho người ta nhìn thấy trong lòng cũng thoải mái.

"Đó là đương nhiên rồi, Tiêu Nghệ cậu không biết đâu, anh Vệ Nam chăm sóc Ngân Ngân kỹ lắm đấy, mọi thứ đều có nhé! Quả thật nhất định là tiền công đây! Về nhà một chút cậu sẽ biết, chúng ta đều phải tốn chút rồi đó!" Tang Vũ khoa trương nói, chọc Lương Ngân đuổi theo đánh cô, còn lại Văn Tiêu Nghệ cùng Đàm Cẩm Niên vẫn luôn cười vui vẻ.

Thời điểm bốn chị em cùng ở chung một chỗ là vui vẻ nhất.

"Tiêu Nghệ, cậu không phải nói, cậu sẽ mang Mạc Nghĩa trở lại sao? Thế nào...?" Lương Ngân vốn là muốn hỏi tiếp, thế nhưng đang nhìn đến Văn Tiêu Nghệ nghe tên Mạc Nghĩa, lúc đó đôi mắt âm trầm xuống, cô liền dừng lại.

Cẩm Niên nháy mắt nói cho Lương Ngân biết, Lương Ngân liền vội vàng ngừng lại đổi đề tài khác nói: "Cái đó, cậu có cho quà chúng tớ không?"

"Ngân Ngân, không quan trọng, sớm muộn cũng phải nói cho các cậu biết, mình cùng Mạc Nghĩa chia tay rồi." Văn Tiêu Nghệ thần nhiên nói, thế nhưng Lương Ngân gọi cái đó là loại tình cảm không tới được, không biết trong lòng cô đau thế nào đây! cho nên cô liền vội vàng vỗ tay Tiêu Nghệ nói: "Không sao, cậu còn bọn mình mà!" Ở trên xe có một số việc ở không thích hợp nói.

Bốn người ngăm hiểu lẫn nhau, cũng ngừng đề tài lại.

"Tiêu Nghệ, Anh Vệ Nam muốn tới nhận điện thoại, Ngân Ngân cự tuyệt, cô bây giờ là mẹ chồng! Chúng ta cùng nhau khi dễ cô!" Tang Vũ cười hi hi lớn tiếng nói.

"Tiểu Vũ đáng chết!" Lương Ngân xấu hổ đánh cô.

"Được rồi! tha cho cậu đó! Đúng rồi, mình có quà cho cậu và anh Vệ Nam đó!" Văn Tiêu Nghệ đối với Lương Ngân hề hề thần bí nhỏ giọng nói.

Về đến nhà mới biết, quà này thật đúng là không nhỏ, rượu Anh quốc, vốn Văn Tiêu Nghệ nói chính là, rượu là hàng cao cấp, ở hai người hôn tiếp nữa, nữa, cũng sẽ tăng thêm thú vị.

Lúc ấy, cộng thêm Lương Ngôn bốn người cùng nhau "Phốc..." ra ngoài.

Về phần quà tặng dĩ nhiên, người người có phần, Lương Ngôn là một túi du lịch lớn bằng gấu Teddy, lúc Lương Ngôn nhìn thấy liền bĩu môi, chị Tiêu Nghệ luôn xem cô là đứa bé.

Đàm Cẩm Niên quà tặng là một bộ đồ GIORGIO ARMANI trung tính, Tang Vũ chính là chai nước hoa Chanel, đương nhiên Lương Ngân có quà tặng thì Vệ Nam cũng có, là một bộ Vivienne Westwood.

Cầm được soi da, trắng đêm không ngủ, Văn Tiêu Nghệ thì thất tình, Lương Ngân ngọt ngào trong tình yêu, hình như năm chị em vĩnh viễn sẽ không cùng có phiền não giống nhau, bởi vì luôn có người ở cùng các cô chia sẻ đau khổ, chia sẻ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mập mờ nảy sinh

Sáng sớm năm người say rượu đều bị đau đầu.

Bởi vì Văn Tiêu Nghệ phải đến công ty báo cáo, điểm tâm cũng không có ăn liền trực tiếp đi đến công ty, hôm nay Cẩm Niên quyết định không đi công việc rồi, ngủ một giấc thật ngon sau mới về trường học báo cáo, dù sao cũng không thể luôn bận rộn nghề phụ được, trường học sẽ phải lập tức thi cuối kỳ rồi; Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên tư tưởng rất giống nhau, tóm lại trước nghỉ học, chuyện khác hãy nói sau, Lương Ngân còn phải đi dạy lớp ôn tập, cho nên liền gọi điện thoại cho Vệ Nam muốn anh tới đón cô đi dạy.

Lúc Vệ Nam đến, Lương Ngân đang tắm, Lương Ngôn mời Vệ Nam vô tiệm chờ, còn cô thì tự mình làm đồ ăn sáng.

Lương Ngôn chiên một cái trứng gà cùng vài miếng chân giò hun khói, uống sữa tươi, một mình ăn say sưa ngon lành không chút băn khoăn đến Vệ Nam

Vệ Nam ăn điểm tâm rồi, nhưng nhìn cô gái nhỏ ăn ngon miệng như vậy, liền có chút muốn ăn, cảm giác rất động lòng.

"Ngôn Ngôn, *ho khan*, em đang... ăn cái gì?" Vệ Nam biết rõ còn hỏi, có chút muốn nói lại thôi.

Nhưng mà Lương Ngôn không có may mắn bị ảnh hưởng, cũng không chút nào thấy Vệ Nam có vẻ muốn chia sẻ bữa ăn sáng này, trong miệng vẫn nhai chân giò hun khói không ngừng đầu lên, nói: "Ừ...Chân giò hun khói cũng trứng chiên!"

"Cái đó, em làm một phần?" Vệ Nam hỏi chủ yếu.

Lương Ngôn chợt nhớ tới vấn đề lễ phép, lập tức ngừng đầu nhìn Vệ Nam, liếc mắt một cái đã biết ý nghĩ của anh, sau đó vội hỏi:

"Cái gì kia, anh Vệ Nam, anh ăn điểm tâm chưa?"

"Chưa ăn." Vệ Nam kiên quyết nói dối, đứa nhỏ này thật đúng là có thể dùng bốn chữ thành ngữ để nói Trẻ nhỏ dễ dạy !

"Vậy, anh có muốn ăn không, em có thể làm cho anh một phần." Lương Ngôn đứng dậy, chuẩn bị làm.

"Được."

Lương Ngôn lấy ra chân giò hun khói cắt mấy miếng, vừa đánh một quả trứng gà, làm xong một phần, không đợi gọi, Vệ Nam liền tự giác ngồi trên bàn chờ.

"Ăn thật ngon." Vệ Nam ăn sạch trứng chiên cùng chân giò hun khói Lương Ngôn làm cho ra một câu đánh giá như vậy.

"Hắc hắc, anh Vệ Nam, tối hôm qua có phải anh không ăn cái gì à? Lương Ngôn cảm thấy Vệ Nam là khen tặng cô, vẫn chưa có người nào nói cô làm gì đó ăn ngon đây!

"Hả?" Vệ Nam có nghe cô ý tứ bói móc.

"Anh Vệ Nam, em xong rồi, chúng ta đi thôi!" Lúc này Lương Ngân từ trên lầu đi xuống, cầm cái túi lên muốn đi.

"Chị, không ăn sao?" Lương Ngôn không có làm phần cho Lương Ngân vì Lương Ngân không thích ăn trứng chiên cùng chân giò hun khói, mỗi buổi sáng cô đều tự mình làm cháo trứng muối thịt nạc.

"Không ăn, Ngôn Ngôn ngoan, ở nhà trông cửa tiệm nha, chờ Cẩm Niên sau khi tỉnh lại nói cho cô ấy biết, anh Âu Dương muốn dẫn cô ấy đi nông thôn đó!" Lương Ngân lúc nói lời này đã đi đến cửa. Vệ Nam đuổi sát theo sau .

"Biết." Lương Ngôn bĩu môi nói, thế nào đều coi cô là thành cô bé đây? Còn ngoan nữa!

Lương Ngân đã mấy ngày không tới lớp ôn tập, bởi vì công việc của giáo sư không còn bận rộn như trước, vừa đúng có thể dạy tất cả các lớp , cho nên, cô được vui vẻ thanh nhàn, nhưng chưa rảnh rỗi bao nhiêu, gần đây trường học phải thi cuối kỳ, còn E-ver vẫn còn một số quần áo cần làm gấp rút, cô ngày ngày vội vàng chạy hai nơi, phòng ngủ mỹ quan và trông tiệm, thỉnh thoảng cũng đi đưa y phục cho khách.

Vệ Nam đưa Lương Ngân đến lớp ôn tập xong liền quay về đi làm, Lương Ngân muốn đi quầy bán đồ ăn vặt của trường mua một ít đồ ăn, đúng lúc liền thấy Hàn Tô nhiều ngày không gặp. Sau lần trước Hàn Tô uống rượu say, Lương Ngân đưa cậu về nhà, hai người đã không gặp mặt đây.

"Hàn Tô?" Lương Ngân kinh ngạc ở nơi này nhìn thấy cậu, lúc này cậu cũng đứng nhất lớp rồi!

"Lương Ngân, tại sao mấy ngày trước cô không đến?" Hàn Tô có chút tức giận đi tới chỗ Lương Ngân.

"Giáo sư Vương không phải là lên lớp cho các cậu sao!Cô trở về trường đi học lại rồi!" Lương Ngân là nói thật, cô cũng không có gì cần thiết cùng đứa bé này nói dối.

Hàn Tô đi vào cùng Lương Ngân, Lương Ngân nhìn cậu cười mỉm, tình huống đang không có bất kỳ dấu hiệu gì, bỗng nhiên Hàn Tô ôm lấy Lương Ngân vào lòng thật chặt, Hàn Tô cao 1m80 mấy , Lương Ngân cao gần 1m70 ở trước mặt cậu vẫn có vẻ nhỏ nhắn, Lương Ngân bị cậu ôm kinh ngạc trong lòng tràn đầy khó chịu, sau mấy giây kinh ngạc Lương Ngân mới ý thức tới nơi này là trường học, không phải chỗ khác, vội vàng giùng giàng nói: "Ồ kia, Hàn Tô, đây là trường học, cậu làm gì vậy? mau buông tay ra!" Lương Ngân có chút nóng nảy.

"Lương Ngân, tôi rất nhớ cô, tôi còn tưởng rằng cô không tới đây nữa! Làm sao cô có thể không cho tôi biết một tiếng là không tới đây? Cô biết không, mấy ngày nay tôi luôn chờ cô, tôi đến đại học B tìm cô, bạn học của cô nói cô ít đến học ở trường, lúc ấy tôi liền cuống cuống, tôi ngày ngày tại đây chờ cô, chỉ cần cô một ngày không đến, tôi cũng không đi học! Lương Ngân , cô đồng ý tôi chứ, chờ tôi thành công, cô liền làm bạn gái tôi đây! Lương Ngân, tôi rất nhớ cô!" Trên đầu truyền đến giọng Hàn Tô nũng nịu, âm thanh rất nhỏ rõ ràng, nhưng lại khiến cho Lương Ngân cảm thấy giống như bị lên án từng chữ gõ vào trái tim cô.

"Tôi..." Lương Ngân không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể nói ra một chữ, sau đó vỗ lưng cậu an ủi, đứa nhỏ này đối với cô tình cảm chân thành đây!

"Lương Ngân, không phải cô muốn rời khỏi tôi chứ? Hàn Tô trong âm thanh có chút uất ức, đau lòng, còn có nồng nặc oán trách.

Lương Ngân là một cô gái nhỏ tràn đầy mầu tím, nên không chịu nổi đứa bé bị uất ức lớn như vậy, liền vội vàng vỗ lưng của cậu nói: "Hàn Tô, thật xin lỗi, sau này sẽ không, cô sẽ không như vậy! sau này nếu cô không đến sẽ nói với cậu một tiếng!" Cứ như vậy hai người ở trong tuyết rét lạnh ôm lấy thật chặt .

Lúc này.....

"Này, bên kia là hai đứa bé kỳ cục, các người là ai? Ban ngày ban mặt ôm ấp nhau, này!" Đột nhiên bảo vệ của trường xuất hiện dọa làm cho hai người giật mình.

Hàn Tô phản ứng nhanh chóng, thấy bảo vệ đã tới, liền kéo tay Lương Ngân bỏ chạy, Lương Ngân ở giữa không biết làm sao, liền chạy theo sau lưng Hàn Tô, cứ như vậy hai người chạy ra khỏi trường học, cho đến khi bảo vệ không đuổi theo kịp nữa, mới dừng lại.

Lương Ngân hơi thở gấp vỗ ngực, trong gió rét hơi lạnh theo đến lồng ngực, dường như bất cứ lúc nào trái tim cũng nhảy giống nhau, đè ép nó có lẽ sẽ khá hơn một chút.

"Hàn Tô ...Cậu...Cậu sau này...Sau này, không được...Không được như vậy nữa nghe không!" Cuối cùng cũng đem câu này nói xong rồi.

"Cô nghĩ ngợi trước một chút nữa hãy nói!" Hàn Tô giống như người không có sao, nhẹ nhàng vỗ lưng Lương Ngân.

"Cậu ...Cậu làm thế nào lại không thờ gấp?" Lương Ngân rất nghi ngờ, so với Lương Ngân cậu hô hấp không thờ gấp một chút nào cả.

"Bởi vì hàng ngày tôi rèn luyện, dáng vẻ này của cô, một người nhỏ bé!" Hàn Tô trong giọng nói mập mờ, khiến cho Lương Ngân không khỏi ngẩn ra, có muốn hay không đem chuyện đã có bạn trai nói cho đứa nhỏ này biết, nếu như nói ra, cậu ấy không nghĩ ra nữa thì biết làm sao bây giờ? Nhưng mà, nếu như không nói, cô không thể nào vẫn như vậy gát cậu, lừa gạt tình cảm của cậu? Chỉ sợ cậu ấy càng lún càng sâu!

Lương Ngân trong lòng mâu thuẫn, nên làm gì bây giờ?

"Cô tại sao không nói chuyện?" Hàn Tô nhìn Lương Ngân đã ngẩn người ra mấy giây nên dùng tay lung lay một cái trước mặt cô.

Lương Ngân lúc này mới lấy lại tinh thần nói: "À! Không có sao, làm sao bây giờ? Hôm nay bởi vì cậu mà tôi cũng không có cách nào lên lớp được, không thì chúng ta cũng về nhà thay quần áo rồi trở lại đi ! Tránh bị bảo vệ phát hiện."

"Không sao, dù sao đã mấy ngày không có đi học rồi, một ngày nữa cũng không sao, chúng ta đi chơi đi! Tôi dẫn cô đi trượt tuyết! Nhà tôi có một sân trượt tuyết lớn, chúng ta có thể đi đến đó!" Hàn Tô rất muốn cùng Lương Ngân đi trượt tuyết, đây là cơ hội tốt nhất để bồi dưỡng tình cảm của Lương Ngân đối với cậu, cậu không muốn bỏ qua!

Lương Ngân nhìn Hàn Tô đôi mắt lóe lên phát ra ánh sáng rực rỡ, thật sự là không đành lòng cự tuyệt, liền gật đầu một cái.

Trên đường, Lương Ngân gọi điện thoại cho Tang Vũ muốn cô ấy thay cô đi học, thuận tiện nói một tiếng mình có việc nên tối nay mình mới trở về.

Lương Ngân chưa bao giờ biết nhà Hàn Tô có tiền như thế, đôi mắt nhìn lại, toàn bộ sân trượt tuyết lớn như vậy đều của nhà cậu, vậy làm sao có thể không làm cho người ta hâm mộ , ghen tỵ đây?

"Mau ngậm miệng lại, con ruồi đều muốn bay vào miệng rồi!" Hàn Tô là một đứa bé, nói chuyện tương đối thẳng thắn, cũng rất thích nói giỡn.

Lương Ngân trách giận liếc mắt nhìn cậu một cái, sau đó liền cầm đầu cầm cổ đi tới hướng phục vụ đứng.

"Lương Ngân, cô đi nhanh như vậy làm gì? Chờ tôi một chút! Hẹn hò, cô tự nhiên tức giận! Này, Lương Ngân, làm sao cô càng chạy càng nhanh vậy!" Lương Ngân cũng không khác gì giống như một đứa bé, bị tức giận mà đi ở phía trước mặt hơn nữa còn bước nhanh hơn.

Hai người thay xong dụng cụ trượt tuyết, liền chuẩn bị muốn đi trượt tuyết, quan trọng nhất chính là Lương Ngân là một tay mơ, nói trượt tuyết, liền một lần lướt qua, chính là lần đó trường học tổ chức, cô vừa ra khỏi cửa liền bắt đầu té, cô liên tục té lúc này phải nhờ bật thầy để học, làm cho cô buồn bực đến tột cùng.

Hàn Tô đặc biệt tìm được một chỗ vắng người ở dưới chân núi để dạy cho Lương Ngân trượt tuyết, mỗi lần Lương Ngân ngã cậu đều đau lòng sau đó nói một câu: "Lương Ngân, cô ngốc nghếch!" Thỉnh thoảng lại tới nói một câu: "Lương Ngân, cô là heo à! Đứng cũng đứng không vững!"

Lương Ngân lúc đầu tức giận mà không vui, sau lại trượt lên đến trang phục và đạo cụ, ngã xuống cũng không sao cả, cô cũng không quan tâm cậu ở nơi đó càn rỡ la mắng.

Hàn Tô đúng là một thầy giáo tốt, không chỉ có dạy lý luận thật tốt, mà thực tế dạy cũng rất tốt, Lương Ngân hầu như ở nơi này cho tới trưa té vô số lần sau đó , vận dụng lý luận cộng thêm thực tế Hàn Tô dạy liền học được, từ từ số lần té ít đi, hành trình trượt đi cũng dài hơn, cuối cùng còn muốn đòi Hàn Tô dạy cô trượt tuyết các kiểu hoa văn, Hàn Tô bật cười, cô gái ngốc này còn có tinh thần học sao!

Trượt tuyết cho tới trưa, Lương Ngân buổi sáng còn chưa có ăn cơm, đã sớm bụng kêu đói vang rồi, ở đây bụng cũng thầm thì gọi, lúc này Hàn Tô đang cời dụng cụ tuyết xuống liền nghe bụng Lương Ngân kêu, Lương Ngân cực kỳ ngại, ôm bụng hướng về phía Hàn Tô cười khúc khích, "Ha hà...Ha hà."

Hàn Tô liền dẫn Lương Ngân đi nhà hàng ăn cơm, gọi món ăn đầy bàn, bên cạnh còn có quản lý phục vụ, Hàn Tô thật có thể diện cùng uy phong đây!

Thừa dịp lúc quản lý rời đi, Lương Ngân hỏi Hàn Tô: "Hàn Tô, rốt cuộc nhà cậu là làm cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ba ngọn núi giăng co

"Nhà tôi cái gì cũng làm hết!" Hàn Tô nhìn đáng vẻ Lương Ngân giống như con chim nhỏ tò mò, không nhận được bật cười, nhưng vẫn trả lời vấn đề của cô.

"Thôi đi, tôi là nghiêm túc, tôi rất hiếu kỳ!" Nghe được Hàn Tô trả lời Lương Ngân không thể nào vui vẻ, đứa nhỏ này luôn nói giỡn với cô như vậy.

"Tôi nói là sự thật, Lương Ngân, tôi không có không tiếp thu, tôi đối với cô vẫn luôn rất nghiêm túc." À, phiền phức, lại nữa rồi, đứa nhỏ này lại có thể đòi hỏi tình cảm đây.

"Ăn cái gì đi, không cần nói!" Phương thức trốn tránh Lương Ngân giỏi nhất chính là giả đã điều

Hàn Tô cúi đầu cũng không hứng thú ăn cái gì.

"Cô nghe qua Hàn Trọng Tiêu chưa? Chính là ba tôi!" Giọng Hàn Tô buồn buồn đối diện Lương Ngân truyền đến.

Hàn Trọng Tiêu? Nhà giàu nhất thành phố B, nghe nói là người từng trải với những bông hoa, một người lừa gạt ái tình, không ngừng lưu luyến những bông hoa khác nhau ở ngoài, có thể có ba, bốn năm...Đếm không hết người đàn ông kia phải...

Lương Ngân thiếu chút nữa bắt không được chiếc đũa.

"Rất kinh ngạc đúng không!" Hàn Tô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Lương Ngân. Kia là đôi mắt nhỏ trong là bắt đặc dĩ còn có bắt đặc dĩ, các loại bắt đặc dĩ, ngách...

"Thật xin lỗi, cô không phải có ý cái về mặt này!" Lương Ngân có chút thất lễ, bởi vì lúc này miệng cô há so với lúc nhìn thấy sân trượt tuyết lớn còn muốn lớn hơn.

"Không quan trọng, những chuyện này cũng đã thành thói quen với tôi rồi!" Hàn Tô trong âm thanh lại thêm một tia ưu sầu giống nhau, Lương Ngân nghe mà trong lòng chua xót.

"Giống như bên ngoài nói, mẹ tôi cũng không biết là tình nhân thứ mấy của ba tôi rồi, tôi chính là con riêng không có danh phận, có thể là ông trời có mắt, ba vẫn luôn không có con, bất luận là dòng chính thất, cho đến khi mẹ tôi xảy ra tai nạn xe, mới liều chết gọi điện thoại cho ba, tang lễ của mẹ tôi là do ba tôi lo liệu, sau đó tôi được đón về ở bên cạnh ba, khi đó tôi chỉ mới có 9 tuổi, ba tôi thật vui mừng vì sự tồn tại của tôi, bởi vì tôi có thể là người thừa kế của ba, trong nhà của ba bất kể là ai cũng đều coi tôi là tiểu hoàng đế, khi đó, tôi cho là, ba là người cha thật vĩ đại, tôi cho là ba rất yêu mẹ của tôi, ba thậm chí ngay cả phòng của mẹ cả cũng không vào, nhưng cuối cùng, tôi mới biết, ba không chỉ có một nhà, nhà của ba nhiều đến đếm không hết, tôi cũng không có câu nào oán hận, bởi vì nguyện vọng của mẹ tôi chính là hy vọng tôi có thể sống thật khỏe, ba cho tôi hộ khẩu, cho tôi tên, cho tôi ăn mặc, ở, đi lại, duy nhất chính là không cho tôi người nhà ám áp mà thôi..." Nghe Hàn Tô rù rì nói kinh nghiệm cuộc sống, nhưng thực chất cũng là xót xa trong lòng, trái tim Lương Ngân đau như bị đâm một nhát dao.

"Hàn Tô, cậu... Cậu có thể xem tôi là người nhà của cậu." Lương Ngân rất đồng tình đáng vẻ như một đứa bé của cậu, đặc biệt cô cũng không có mẹ, nhưng ít ra cô còn có ba rất yêu thương cô! Nhưng Hàn Tô cái gì cũng không có.

"Thôi đi, cô gái nhỏ, trái tim lại tràn lan rồi!" Hàn Tô mặc dù ngoài miệng nói là chuyện vụn vặt và xem thường, nhưng là ánh mắt lóe lên cảm động.

"Đừng nói cái này nữa, đúng rồi, cô có muốn cùng tôi ở nơi này đón năm mới không?" Hàn Tô là một bé trai không có kiên nhẫn, cho nên cũng tự nhiên chuyển qua đề tài này.

"Cô phải về nhà cùng ba đón mừng năm mới!" Lương Ngân rất phiền não, mới vừa rồi còn đồng ý chăm sóc người bạn nhỏ này đây, bây giờ liền cự tuyệt cậu ta, tàn nhẫn quá đi!

"Nếu không thì cậu cùng tôi về nhà, ba tôi là người rất tốt, cậu mà đi ba cậu nhất định sẽ vui vẻ chứ!" Lương Ngân đơn thuần nói ra ý tưởng, ba thật ra thì cũng thật đáng tiếc là không có con trai!

"Tốt!" Vậy đây không tính là gặp phụ huynh?" Hàn Tô không có ý tốt nhìn Lương Ngân một chút.

"Cái gì gặp phụ huynh, đứa bé này hiểu cũng không ít, nếu như cậu đồng ý, sau này cậu gọi tôi là chị đi, tôi sẽ để cho ba tôi nhận cậu làm con trai tốt lắm, chúng ta chính là quan hệ chị em, ừ, ý nghĩ này rất tốt!" Lương Ngân vẫn luôn đem Hàn Tô làm thành em trai.

"Thôi đi, tôi không cần đi, như vậy không phải để cho cô càng có lý do cự tuyệt tôi hơn sao! Được rồi, ăn nhanh đi! Một hồi nữa dẫn cô đi chơi cái khác!" Hàn Tô trong miệng cũng nhét đầy nói.

"Không được đâu! Chúng ta cần phải trở về! Tôi một hồi còn phải về tiệm đây!" Lương Ngân cuối cùng nhớ ra không thể để cho Ngôn Ngôn trông tiệm mãi được! Cô ấy còn phải đi học.

"Trong tiệm, cái gì tiệm?" Hàn Tô còn không biết Lương Ngân là một cô chủ nhỏ.

"A, cậu còn không biết chứ! Tôi là chủ một tiệm bán quần áo đó!" Lương Ngân cố làm ra vẻ thần bí.

"Cô? Ha ha, thật buồn cười, cô nhiều lắm chính là đi làm tiểu muội!" Hàn Tô những lời này rất xem thường Lương Ngân.

"Này, bạn học Hàn Tô, xin cậu tôn trọng giáo viên của cậu có được không? Nếu như cậu không tin, tôi có thể dẫn cậu đi xem, cậu sẽ biết rõ thôi! Nhưng tuyệt đối không được coi thường năng lực của tôi!" Lương Ngân đối với cậu có chút miệt thị và tức giận.

"Được, được, được, cô hãy cùng tôi trở về, nhìn xem cô có năng lực gì mở tiệm!" Hàn Tô vừa ăn vừa nói thảm.

Lương Ngân dứt khoát không nhìn tới cậu, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mọi người trượt tuyết khí thế ngất trời, cố gắng trượt vượt qua, dáng vẻ rất có ý chí chiến đấu. Nhìn người trong lòng cũng có chút kích động.

Lương Ngân cùng Hàn Tô trực tiếp trở về trường học, một mặt Lương Ngân đưa Hàn Tô trở về trường để học, mặt khác là phải đợi Tang Vũ cùng nhau về nhà.

Lương Ngân đồng ý với Hàn Tô chủ nhật này dẫn cậu đi xem cửa tiệm một chút, hơn nữa muốn khích lệ cậu học tập, mặc dù Hàn Tô vẫn ậm ừ đồng ý nhưng trong lòng lại ghi nhớ.

Sau khi xuống xe hai người đang ở cửa chính của trường học này, đương nhiên là tránh bảo vệ, đang chờ học sinh bên trong tan lớp.

Lúc này, có một chiếc Porsche dừng ở bên cạnh hai người bọn họ, Lương Ngân nhìn thấy chiếc xe này rất quen mắt. (dĩ nhiên nhìn quen mắt rồi, buổi sáng cô đã ngồi nó đến đây!)

Cửa xe mở ra, bước ra khỏi cửa xe là một đôi chân dài thẳng tắp, ngay sau đó cả người xuống sau, Lương Ngân lập tức đỡ người, là Vệ Nam!

Vệ Nam hiển nhiên là nhìn thấy Lương Ngân mới vừa xuống xe. Như vậy liền chạm mặt một cái.

Lương Ngân liền vội vàng đi chậm tới, bởi vì lúc này Vệ Nam đang cau mày nhìn Lương Ngân cùng Hàn Tô.

"Anh Vệ Nam, sao anh lại đến đây?" Lương Ngân cảm giác giống như bị bắt gian vậy.

Vệ Nam thật bình tĩnh nói một câu: "Tôi đón em tan việc."

"Cái đó...Cái này, là học trò của em, cậu..." Lương Ngân cố gắng giải thích quan hệ của cô với Hàn Tô, nhưng là, lúc này ở đây càng căng thẳng, lời nói của cô có chút không mạch lạc, ngược lại càng tỏ càng đen.

"Lương Ngân!" Hàn Tô nhìn người đàn ông nho nhã trước mắt, còn có dáng vẻ của Lương Ngân, không biết tại sao, trong lòng rất không thoải mái, cho nên liền quyết định phát huy tinh thần nam tử hán, cậu phải bảo vệ Lương Ngân.

"Lên xe nói đi! Bên ngoài lạnh lẽo." Vệ Nam không hỏi tiếp, trực tiếp đi về bên cạnh xe mở cửa xe, ngồi vào chỗ lái, Lương Ngân vội kéo Hàn Tô ở sau lưng cùng nhau vào xe ngồi sau.

"Này, cô làm sao vậy? Thế nào dáng vẻ như nhau? Người này là ai? Tại sao cùng người lần trước không giống nhau vậy? Cũng là người theo đuổi cô hả? Này, Lương Ngân, cô như thế nào sao lại sợ anh ta như vậy? Anh ta là gì của cô." Hàn Tô nói chuyện từ trước đến nay không có ngăn cản được. ào lúc này lộ vẻ rất ồn ào.

"Chớ quấy rầy, nếu còn ầm ĩ là không để ý đến cậu nữa." Lương Ngân bây giờ trong lòng có chút hốt hoảng, sau đó cô lại dè dặt nhỏ mọn lại nổi lên.

Hàn Tô rất nghe lời đi theo lên xe, chỉ là, cậu ngồi ở sau xe, còn Lương Ngân tự giác ngồi ở ghế bên tài xế.

"Anh Vệ Nam, chúng ta đem Hàn Tô đưa về trước đi!" Lương Ngân rất nhỏ giọng nhìn về hướng Vệ Nam đang khởi động máy nói.

"Ừ." Vệ Nam đáng vẻ không có biểu hiện gì làm cho trong lòng Lương Ngân cảm thấy băng giá, đây tốt cùng là chuyện gì vậy?

Hàn Tô vẫn luôn không có nói gì. Trên đường đi ba người trên xe cùng im lặng.

Lúc này, một chiếc Audi R8 màu xanh ngọc chạy song song bên cạnh xe, Vệ Nam chú ý đến liền trực tiếp kéo kính cửa sổ xuống, Lương Ngân tò mò, trực tiếp hơi nghẹo đầu về hướng bên kia của Vệ Nam nhìn, sau đó liền hối hận vì sự tò mò của mình, thật sự là lòng hiếu có thể giết mèo ! Trình Mạc Nhiêm!

Vệ Nam cùng anh nói đôi câu, Lương Ngân một chữ cũng không nghe thấy được, trong đầu là Trình Mạc Nhiễm ngày đó từng câu từng chữ lên án, cô nghĩ, lần này Hàn Tô xuất hiện, anh nhất định sẽ cảm thấy cô là người phụ nữ cá lớn cá nhỏ đều ăn sạch !

Vệ Nam cùng Trình Mạc Nhiễm tìm khắp bãi đậu xe mới có một chỗ để dừng lại, hai bên mọi người cùng xuống xe, bây giờ đây là trận thế gì, ba ngọn núi giăng co.

"Đây là?" Trình Mạc Nhiễm rất bảnh bao đứng dưới đất, nhìn thấy Lương Ngân núp ở sau lưng Vệ Nam, bên cạnh Lương Ngân còn có cậu bé đẹp trai nữa.

"Cậu là học sinh của Ngân Ngân."

"Tôi là bạn trai của Lương Ngân." Hai người cùng một lúc nói giống nhau, nhưng là nội dung khác hẳn.

Hàn Tô trực tiếp bật thốt lên, Lương Ngân bị dọa cho sợ đến hít một hơi.

"Không phải là , không phải!" Lương Ngân vội vàng xua tay nói không phải . Liền nhỏ giọng với Hàn Tô nói: "Hàn Tô, chớ nói lung tung!"

"Cái đó, không phải như thế, cậu ấy là học trò của em, cậu ấy hôm nay..." Cậu ấy hôm nay ở trong tuyết ôm em, dĩ nhiên Lương Ngân đứng phía sau nói Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam trông về mặt hai người như có điều suy nghĩ sau tự động dừng lại.

Đúng lúc này, điện thoại Lương Ngân vang lên, Lương Ngân ở trong lòng cảm ơn trời đất, cảm tạ người gọi điện thoại, cùng với người ấy đòi đòi.

Nhìn cũng không nhìn rõ, vội vàng nhận điện thoại, giọng Tang Vũ bên kia truyền đến: "Ngân Ngân! Cậu không phải nói là tới đón mình sao? Thế sao còn chưa đến đây? Bên ngoài lạnh lắm đó! Cậu không có lương tâm! Cậu đang ở chỗ nào?" Cuối cùng Tang Vũ cũng biến thành khóc nức nở.

"Tiểu Vũ à, chờ thêm một lát nữa nha! Mình lập tức đi tới đón cậu ngay!" Lương Ngân đang suy nghĩ, nói thật nhỏ, cảm ơn cậu.

Tắt điện thoại xong, Lương Ngân liền nhìn về phía ba người đang chăm chăm nhìn cô, cô cười mỉm một tiếng , nói: "Cái đó, Hàn Tô, tôi đưa a cậu trở về trường học! Anh Vệ Nam, anh có muốn đưa em đi hay không? Ngài Trình, Anh..." Lương Ngân suy nghĩ hành động rất nhanh, đem nhiệm vụ phân công cho bọn họ xong rồi.

"Vệ Nam, Cậu đi về trước đi! Mình đưa hai người bọn họ đi cho." Trình Mạc Nhiễm vỗ vai Vệ Nam một cái nói.

"Được rồi! Ngân Ngân, để cho Trình Mạc Nhiễm đưa em với học sinh của em đi! Công ty của anh còn có một số việc, buổi tối anh sẽ gọi điện thoại cho em vậy!" Nói xong, Vệ Nam xoay người nhìn Lương Ngân một chút rồi mở cửa xe ra, ngồi xuống, khởi động xe đi, sau đó vẫy tay chào Lương Ngân rồi mới rời đi

"Đi thôi!" Trình Mạc Nhiễm không để ý đến Lương Ngân bây giờ về mặt muốn biểu tình, bên cạnh còn có Hàn Tô đứng sau lưng ngo ngắc, tự ý đi thẳng lại phía chiếc R8.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Phát triển như thế nào

Cuối cùng, Lương Ngân chỉ còn cách thỏa hiệp, ngồi lên xe của anh.

Không nhìn cô, Hàn Tô nói: "Tôi gọi tài xế ở nhà đến đây ! Cô đừng ngồi xe của anh ta!" Lương Ngân không chút để ý, chỉ là có chút tức giận vì bị ngồi ở vị trí kẻ bên tài xế.

Trình Mạc Nhiễm nhìn Lương Ngân cùng cậu bé uống rượu say lần trước lờ lờ kéo kéo, trong lòng rất không thoải mái, nhưng mà không có cách nào nói ra, mới vừa rồi thật ra anh có ý hỏi Lương Ngân cậu ta là ai, anh đã sớm nhận ra cậu bé này thâm mến Lương Ngân rồi, cậu uống say lại gọi cô đi đón, không nghĩ tới cậu bé này lại có thể như vậy.

Bây giờ Trình Mạc Nhiễm suy nghĩ một chút cũng thấy sợ, thật may là ngày đó anh đưa Lương Ngân đi đến quán rượu!

Dọc theo con đường ba người đều có suy nghĩ, Lương Ngân thật ra là có chút tức Vệ Nam vì tự nhiên lại đem bạn gái mình giao cho con sói đuôi dài này, cho nên, một mực hờn dỗi, Hàn Tô cũng là đang suy nghĩ Lương Ngân cùng hai người đàn ông này rốt cuộc là có quan hệ như thế nào. Không biết mình còn có cơ hội, còn có hy vọng được làm bạn trai của Lương Ngân không.

Không lâu sau, đã đến cửa trường học, Tang Vũ đang xoa xoa tay chờ Lương Ngân tới !

Lương Ngân trong lòng căng thẳng, vội vàng xuống xe, cũng không kịp kéo Hàn Tô , liền trực tiếp đi xuống gọi: "Tiểu Vũ!"

Tang Vũ nghe được tiếng Lương Ngân gọi, quay đầu nhìn lại, liền thấy được cô, vội vàng chạy đến chuẩn bị oán trách, nhưng đột nhiên cô phát hiện, có cái gì đó không đúng, Lương Ngân là đang ngồi chiếc xe R8 tới đây, mà anh Vệ Nam thì điều khiển chiếc Porsche.

Lúc này Trình Mạc Nhiễm cùng Hàn Tô cũng bước xuống xe.

Quả nhiên, Tang Vũ liền khiếp sợ há to miệng, nhưng không có kêu thành tiếng.

Đợi đến lúc Lương Ngân đi đến bên cạnh cô, Tang Vũ mới ngậm miệng lại, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Lương Ngân một chút, tất cả không cần nói rồi.

Lúc này Hàn Tô đi tới, đối với Tang Vũ tỏ ý hạ giọng gọi một tiếng: "Cô Tang." Trước kia Tang Vũ cũng có giờ dạy ở lớp của cậu, cho nên căn bản là biết.

Tang Vũ cũng nói "Chào cậu."

"Hàn Tô, Cậu đi học trước đi, chủ nhật tôi lại tìm cậu có được hay không?" Lương Ngân âm thanh có chút không nhẫn nại, có lẽ là tâm tình không tốt, Hàn Tô nhìn Lương Ngân một chút, gật đầu một cái, liền tạm biệt cũng không quay đầu lại đi vào trong trường học.

Lúc này, Lương Ngân mới quay đầu lại với Trình Mạc Nhiễm nói: "Ngài Trình, tôi cùng chị em có chuyện còn phải làm, cảm ơn ngài!" Ý chính là mời anh trở về đi, đừng ở đây dây dưa với cô nữa. Lương Ngân trong âm thanh vừa khách khí vừa xa cách, Trình Mạc Nhiễm nghe vậy nhất thời không yên lòng.

Lương Ngân cùng Tang Vũ nhìn Trình Mạc Nhiễm không nói một lời ngồi lên xe, "Huru" một tiếng rồi đi .

Lương Ngân cùng Tang Vũ mua đồ dùng hàng ngày rồi đi xe buýt về tiệm.

Buổi tối, Lương Ngân mang theo trong đầu tư tưởng là người có tội đi gặp Vệ Nam, Vệ Nam không may may nói đến sự tình của Hàn Tô hôm nay, trước sau như một dịu dàng, nho nhã lễ độ. Vì thế, Lương Ngân may mắn qua một cửa ải.

Mang theo trong lòng may mắn nhỏ này, Lương Ngân cái đầu nhỏ đã làm xong rồi "Chuộc tội" dự định.

Khi đưa Lương Ngân về đến nhà, Lương Ngân đứng lúc kéo tay Vệ Nam lại nói: “Anh Vệ Nam, gần đây Tiêu Nghê có mua chút cà phê thượng hạng em pha cho anh uống rồi hãy về!”

Vệ Nam nghĩ như vậy cũng tốt, xem dáng vẻ nhỏ bé của cô nghịch ngợm cũng rất buồn cười, hiểu ý nghĩ trong lòng của cô, anh hôm nay cũng không có tức giận, xã hội bây giờ học sinh thích giáo viên, thậm chí thầy trò yêu nhau cũng rất bình thường, huống chi Ngân Ngân đáng yêu như vậy, là rất bình thường.

Vệ Nam vuốt cái mũi nhỏ của cô nói một tiếng “Được”, lập tức bị cô kéo tay lôi lên trên lầu, Vệ Nam trước giờ chưa lên nơi ở nhỏ của các cô ở trên lầu, nên tạm thời đi tham quan.

Lúc xế chiều, Tang Vũ bị cha mẹ gọi trở về nhà, Tiêu Nghê trở lại công ty làm thêm giờ, Cẩm Niên cũng không về ngủ, có thể nói trong nhà chỉ có một mình Lương Ngân.

Lương Ngân bật đèn ở phòng khách, mời Vệ Nam cứ tự nhiên, cô phải đi pha cà phê, thuận tiện nói cho anh biết vị trí phòng của cô, nếu như anh có mệt, cũng có thể đi sang phòng nằm nghỉ một chút.

Được cô nói như thế một lúc sau anh cũng cảm thấy đúng là có chút mệt mỏi; hôm nay anh cùng ông nội vì mảnh đất Tứ Xuyên đang xây dựng mà gây chiến, mặc dù cãi cọ với ông nội nhưng đến cuối cùng, liền thỏa hiệp, nhưng là, trong lòng anh thật không muốn. Cứ như vậy đi đến trước cửa phòng của Lương Ngân, xoay khóa cửa, không ngần đầu liền vào phòng, nhấn đèn ở vách tường, đi về phía giường.

“Trời ạ!” Vệ Nam hít một hơi, trên giường là cái gì? Một cô gái khỏa thân?

Nằm ở trên giường chính là Lương Ngân đang ngủ say, ngủ ở trên giường, thân không mảnh vải, tóc xõa, vóc người có chút hơi gầy, nhưng là nơi ấy tuyệt đối không lõm, sáng ngời dưới ánh đèn, da thịt của cô hình như cũng phát ra ánh sáng long lanh, óng ánh, Vệ Nam so ra kém ánh mắt, bộ ngực đáng yêu hô hấp nhẹ nhàng theo cô rung động, bình thường non nớt nhưng giờ khắc này lại hấp dẫn chói mắt, Vệ Nam cảm thấy trong lòng ngực dường như có một loại vật muốn bộc phát ra, mà đáng hận nhất chính là theo loại rung động này, anh cư nhiên... có phản ứng sinh lý.

Lúc Lương Ngân nấu cà phê xong, ra khỏi phòng bếp nhìn không thấy Vệ Nam ở phòng khách, liền cho rằng anh đi phòng vệ sinh hoặc là trong phòng cô, cô liền ở phòng khách gọi một tiếng: “Anh Vệ Nam! Cà phê của anh! Em bụng cho anh!” Lương Ngân đi vào phòng bếp, Vệ Nam nghe được giọng cô, vội vàng hốt hoảng đi ra ngoài gian phòng, thuận tiện tắt đèn, khép cửa lại.

Lương Ngân lúc đi ra tay bụng cà phê, Vệ Nam đã ngồi trên ghế sofa, “Anh Vệ Nam, hôm nay...Hàn Tô đó là học sinh của em, do quan hệ của chúng ta khá tốt, cho nên....Cậu ta mới nói như vậy... Anh đừng hiểu lầm, em vẫn xem cậu ta là em trai.” Lương Ngân nói vô cùng chân thành.

“Không quan trọng, anh hiểu.” Vệ Nam còn dịu dàng cười một tiếng, giờ phút này trong lòng của anh còn không giải thích được ở “đồng, đồng, đồng” nháy nhót, anh cười che giấu hốt hoảng.

“Anh đấy, cứ yên tâm!” Lương Ngân thờ phào nhẹ nhõm, cô đúng thật là sợ Vệ Nam tức giận, đều nói đàn ông hay nhỏ mọn, nói ví dụ như Trình Mạc Nhiễm.

Làm sao lại nghĩ đến anh ấy? Lương Ngân trong lòng của mình có chút khinh bỉ, nhất định là bởi vì anh đưa cô trở về trường học, trong lòng của cô bản khoăn nên mới có thể như vậy, ừ, thì ra là vì vậy.

Vệ Nam uống cà phê rồi rời đi, lúc Lương Ngân tiễn anh rời đi, Vệ Nam vô duyên vô cớ còn muốn nhìn lại cô gái kia trong phòng, nhưng mà, vẫn cùng Lương Ngân phát tay một cái, Lương Ngân nói một câu “Đi đường cẩn thận” trong tiếng khởi động xe.

Lương Ngân dọn dẹp xong, chuẩn bị đi ngủ, mở đèn liền nhìn thấy được Lương Ngân trần truồng ngủ say, trong lòng thầm kêu thật may là anh Vệ Nam không có thấy, liền đắp chăn cho cô, còn lại mình thì nằm bên kia giường ngủ.

Lương Ngân gần đây khổ não một chuyện, tối hôm qua bốn người xem tin tức nói Aoi tới Trung Quốc, rất được hoan nghênh. Bốn người liền mượn cái đề tài này trò chuyện về người yêu, tất cả mọi người nói đến tiêu chuẩn. Tiêu Nghệ thậm chí còn hỏi tới chuyện cô cùng anh Vệ Nam phát triển đến đâu rồi? Cô chỉ có thể đỏ mặt xấu hổ tránh né vấn đề của cô ấy.

Ngoại trừ cái đêm có sao rực rỡ hôn lên trán một cái, cô cùng anh Vệ Nam thậm chí còn không có tiếp xúc môi đây!

Anh Vệ Nam có phải là không thích cô hay không? Thật ra thì cô cũng không biết mình có thích anh hay không, chỉ cảm thấy khi ở bên cạnh anh nhất định sẽ rất bình yên, anh như vậy sẽ chăm sóc cô, nếu như lấy anh nhất định sẽ rất hạnh phúc, nhưng mà, hiện tại muốn phát triển thế nào?

Lương Ngân vẫn phát triển làm tốt quần áo của E-ver do Văn Tiêu Nghệ đưa qua, phòng làm việc của E-ver đến tìm cô, đem quần áo giao tận tay Lương Ngân rồi rời đi, bởi vì Văn Tiêu Nghệ đang bề bộn tới tối tới mặt.

Lương Ngân đi ra khỏi cửa chính của E-ver, theo thói quen liền tìm điện thoại di động, mới phát hiện túi của mình để quên trên xe taxi rồi, nhất định là mới vừa rời chỉ lo ôm quần áo xuống xe, cho nên làm quên túi ở trên xe, lần này thảm rồi, hiện nay trong túi cô một đồng cũng không có, điện thoại cũng bỏ trong túi xách luôn rồi.

Vì vậy, cô liền chạy lên lầu đi tìm Văn Tiêu Nghệ, ai biết, lúc đến nơi cô ấy đã đi công tác, nơi đó đã không có người, Lương Ngân đối với E-ver cũng không quen thuộc, cho nên, thật là không còn có cách nào, chẳng lẽ cô phải chờ Tiêu Nghệ sau khi tan việc cùng cô về nhà? Nhưng mà, cô còn phải chạy về trường đi học đây! Vậy phải làm sao bây giờ?

Lương Ngân ở trong địa sảnh của E-ver do dự, đúng lúc này Trình Mạc Nhiễm đến tìm Tần Vũ, nhà của anh ta mừng đại thọ 60 của ông cụ, mấy anh em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn cho nên không thể không chuẩn bị quà tặng, vì vậy hôm nay chính là đến để thương lượng chuyện này, không nghĩ đến việc Tần Vũ không có ở đây, cũng không có gọi điện thoại trước, cho nên chỉ có thể quay trở về.

Trình Mạc Nhiễm lúc xuống lầu liền nhìn thấy Lương Ngân ngồi trên ghế sofa vẻ mặt đau khổ, bỗng nhiên tâm tình của anh thật tốt, không phải nói rõ ràng hai người khá có duyên với nhau đây?

Vì vậy, Trình Mạc Nhiễm liền đi tới.

Lương Ngân buồn bực cúi đầu đang suy nghĩ, nếu như bây giờ gặp được người quen thì tốt quá, trước có thể giúp cô tìm Tiêu Nghệ, nhưng Tiêu Nghệ ghét nhất là lúc đang làm việc bị người khác quấy rầy, cô cũng không có việc hệ trọng gì, chẳng qua là mất túi xách, ngoài một ít giấy tờ chứng nhận ra bên trong cũng không có bao nhiêu tiền.

“Này!” Trình Mạc Nhiễm đứng trước mặt của Lương Ngân được vài giây rồi, nhưng mà cô gái này dường như không để ý.

Lương Ngân nghe tiếng ngẩng đầu lên, vừa nhìn, vô cùng vui vẻ, lẽ nào ông trời nghe được lời cô cầu cứu sao? Lại có thể thật cho người quen tìm tới cô, mặc dù người quen này chẳng ra sao cả.

“Em sao lại ngồi đây vậy?” Trình Mạc Nhiễm nhìn nga ngẩng đầu lên vẫn nhìn anh chăm chăm, hơn nữa trong ánh mắt dường như có một tí gian xảo thoáng qua, anh có chút không được tự nhiên.

“Trình Mạc Nhiễm, giúp em một chuyện đi!” Lương Ngân liền đứng lên nói với anh một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nhiều mặt kỳ cục

Trình Mạc Nhiễm sau khi bị Lương Ngân hỏi lái xe chạy đến đại học B, mới biết là mình bị lợi dụng, lúc Lương Ngân xuống xe cũng có một chút băn khoăn, nhưng mà về mặt cũng thẳng thắn là lợi dụng anh, cho nên Trình Mạc Nhiễm mặt không có gì thay đổi nhìn cô lúc rồi đi quay đầu lại nói: "Cái đó... Anh nếu như không có việc gì, chờ em một chút, em mời anh đi ăn cơm!"

Trình Mạc Nhiễm so với Lương Ngân gian xảo hơn nhiều, đúng lúc cô trong lòng áy náy liền có ý định lợi dụng ngay, anh gật đầu một cái, nhìn Lương Ngân chạy vào bên trong, chỉ trong chốc lát, Lương Ngân đi ra ngoài, mở cửa xe ngồi bên chỗ lái phụ, thở không ra hơi hướng về Trình Mạc Nhiễm nói: "Mau, lái xe nhanh lên một chút!"

Trình Mạc Nhiễm mặc dù có nghi ngờ nhưng là nhận được chỉ thị, nên khởi động xe, sau đó vờng vảng đi trên đường cái, rời đại học B một đoạn, anh mới hỏi Lương Ngân: "Làm sao vậy? Sao lại thờ gấp như thế?"

Lương Ngân lúc này hơi thở không còn gấp sau đó mới nói với anh: "Em đi lấy ví tiền của Tiểu Vũ, cho cô ấy giữ lại một ít tiền đi xe, cô ấy liền đuổi giết em!" Lương Ngân nhớ tới dáng vẻ của Tang Vũ vừa rồi đã cảm thấy buồn cười.

Trình Mạc Nhiễm cảm thấy lúc này Lương Ngân giống như một đứa bé vừa làm chuyện xấu, làm cho đáy lòng của anh cũng theo cô âm áp cười gian xảo, đột nhiên có một loại muốn chăm sóc cô, làm cho cô mãi mãi cười như thế này.

"Cái đó... Chuyện lần trước là anh hiểu lầm em!" Cuối cùng là người đàn ông, không có cách nào đem câu nói xin lỗi kia nói ra khỏi miệng.

Lương Ngân nghe xong ngẩn ra, nhưng mà ngay sau đó phản ứng kịp biết anh nói chuyện lần trước chính là việc lần đó ở "Diệc Nam", lập tức nói câu: "A!"

Trình Mạc Nhiễm lúc này nhìn miệng vênh lên của Lương Ngân, biết tâm tính tức giận của đứa bé lại nổi lên, liền cố ý đùa trêu chọc cô, cũng không nói lời nào.

Lương Ngân vốn cho là anh sẽ tiếp tục nói, nhưng mà, cứ như vậy hai người đều im lặng không lên tiếng giằng co, Lương Ngân liền tức giận, thật ra thì lần trước ngay từ lúc anh đưa cô cùng Hàn Tô về trường học cô cũng chưa có tức giận như vậy, nhưng thái độ của anh lúc này căn bản cũng không giống như là nhận sai sao!

"Tức giận à?" Trình Mạc Nhiễm thấy Lương Ngân vẫn chịu đựng nhưng lại bấu môi không nói lời nào, sợ cô tức giận, nên hỏi cô một câu như vậy.

"Trình Mạc Nhiễm, vì cái gì cuối cùng tôi cũng không thể hiểu rõ cuộc anh đang suy nghĩ cái gì?" Lương Ngân đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

"Có thể nói, em thật không biết anh là hạng người gì? Lúc tốt lúc xấu." Lương Ngân tiếp lời rồi mới nói, ra dáng nghiêm túc nhìn khuôn mặt nghiêng có chút lạnh lùng của Trình Mạc Nhiễm, lúc này trông anh không giống bất cần đời như mọi khi gây gỗ thô bạo với cô, Trình Mạc Nhiễm như vậy là lần đầu tiên Lương Ngân nhìn thấy.

Trình Mạc Nhiễm nhất thời bị Lương Ngân nghi ngờ hỏi, suy nghĩ một hồi mới nói ra mấy chữ: "Vậy em hy vọng anh là dạng người gì?" Vào thời khắc như vậy hỏi ngược lại, sự yên tĩnh trong xe chính thức bắt đầu, Lương Ngân bị nghẹt thở, tim bỗng nhiên đập mạnh.

"Vi... Tại sao lại hỏi em?" Lương Ngân trong lúc nói chuyện cũng không có sức lực.

Trình Mạc Nhiễm đột nhiên đạp thắng dừng xe lại ở bên đường, Lương Ngân mặc dù thắt dây an toàn, nhưng vẫn theo quán tính khuynh hướng, hướng về phía trước dừng sức, đột nhiên xuất hiện kinh sợ, Lương Ngân muốn nhắc anh bị thần kinh.

Nhưng mà, lúc này Trình Mạc Nhiễm xoay người lại, rất nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc như vậy cô cũng chưa từng thấy qua.

Lương Ngân nhất thời bị kinh ngạc đến ngật người, quên mất môi vừa rồi còn nguy hiểm, dường như hồn phách cũng bị ánh mắt của anh thu hút, bốn mắt nhìn nhau, Trình Mạc Nhiễm nhẹ nhàng vịn tay lên bả vai cô nói:

"Lương Ngân, anh thích em!" Sau đó chồm cả người lại gần, môi của anh liền hôn lên môi của cô. Lương Ngân cảm thấy được có chút cảm giác thấm lạnh ở môi của mình qua lại thăm dò, cuối cùng Trình Mạc Nhiễm dùng lưỡi liếm môi cô một cái. Lương Ngân cảm thấy có chút nhột, oằn khẽ néch miệng, Trình Mạc Nhiễm được thế, từ từ xâm nhập, rất kiên nhẫn bồi hồi ở bên trong miệng cô. Lương Ngân dường như nghe thấy nhịp tim của mình đập mãnh liệt như vậy, một tiếng một tiếng....

Nếu như nhịp tim kia đập mạnh như đánh trống rung động thì không phải chuyện đùa rồi, cho đến khi Lương Ngân lao đảo nghiêng ngã xuống xe về đến nhà cô cũng đều không có ấn tượng.

Vệ Nam mấy ngày nay rất ít hẹn gặp Lương Ngân, một phần là do vấp đề công việc, mặt khác là cảm giác mình đối với Lương Ngân rất áy náy, anh lại có thể đối với em của bạn gái không an phận muốn, bởi vì kể từ khi thấy Lương Ngân thân thể trần truồng ngủ say, dường như trong đầu anh đều là dáng vẻ xinh xắn kia của cô, có lúc đang làm việc lại đột nhiên nhớ đến, sau đó, liền ức chế không được dục vọng của mình, anh chỉ đành dùng tay của mình để giải quyết.

Lương Ngân gần đây cũng nhàn rồi, cô cũng đang tránh gặp mặt Trình Mạc Nhiễm, người đàn ông này thật là làm cho người ta mơ hồ, lúc tốt lúc xấu làm cho trong lòng người không khỏi nghi ngờ, Nhưng mà đêm kia nhịp tim là rõ ràng có thể nghe như thế đích thực, nụ hôn cùng anh không giống nụ

hôn khẽ lên trán của anh Vệ Nam, mỗi lần anh cường hôn cô cũng không giống nhau, mấy lần trước cường hôn cũng xen lẫn dục vọng, lần này dường như êm ái có vẻ cưng chiều cùng thương tiếc? Lương Ngân lắc đầu một cái, không để cho mình suy nghĩ, cảm quyền sách soạn bài.

“Chị, năm mới rồi, mẹ em hỏi chị chừng nào thì trở về?” Lương Ngân từ trên lầu đi xuống, nhìn Lương Ngân đang ngẩn người ở bên quầy kia.

“Hà, em nói gì?” Lương Ngân không có nghe được cô nói cái gì, bởi vì cô dường như đang đi vào cõi thần tiên.

“Em nói mẹ em hỏi chừng nào chị trở về nhà?” Lương Ngân lặp lại một lần, sau đó liền tự mình cười nói thầm “Không biết đang suy nghĩ gì.”

“À, nửa tháng nữa đi! Không phải là còn một tháng nữa mới đến năm mới sao.”

“Đúng vậy, em để cho mẹ em về trước, em và chị cùng nhau về sau có được hay không?” Lương Ngân đi xuống lầu, ngồi trên ghế sofa bắt đầu xem tạp chí.

“Tại sao muốn cùng chị trở về?” Lương Ngân nghi ngờ, đứa bé này không có dính cô như vậy chứ?

“Em không muốn đi xe lửa chen lấn, nhiều người, phiền chết! Anh Vệ Nam nhất định sẽ đưa chị trở về, em liền đi nhờ xe vậy!” Lương Ngân nói oý do rất hay.

Lương Ngân vừa nghĩ, đúng là cái dạng này, liền nói “Được rồi!”

Trình Mạc Nhiễm ngày đó được Lương Ngân đối với anh cũng là có cảm giác, nhưng là, cô gái đó bây giờ tự nhiên trốn anh, thậm chí Vệ Nam hẹn cũng không gặp, anh có chút phiền não, dường như Vệ Nam tâm tình cũng không khá lắm, dạo gần đây, anh luôn như đi vào cõi thần tiên.

Anh không thể để Vệ Nam bị tổn thương, nhưng mà vẫn không kiềm chế được dục vọng của mình đối với Lương Ngân, giữa tình bạn và tình yêu cũng đủ làm anh buồn rầu rồi.

Lương Ngân kể từ sự kiện lần trước cũng không dám tùy tiện đem túi của mình để ở trên xe nữa, cô ngồi xe lúc nào cũng giơ túi lên.

Tháng một thời tiết lạnh vắng lặng, Lương Ngân kéo chặt áo khoác đi ra ngoài, trên đường người thưa thớt, nếu không phải hôm nay đi học, cô cũng ở trong tiệm ngây ngô cũng lười vận động, mùa đông, trong tiệm khách ít đi, vùng ngoại ô cũng có vẻ vắng đi. Sau khi học xong tiết, Tang Vũ đi thư viện học, cô liền một mình ngồi xe về nhà. Lúc này lập tức phải đi tới trạm xe buýt, một chiếc xe màu đen lái tới, dừng ở bên cạnh người đi đường, xe đè ép tuyết đọng phát ra tiếng kêu “Két két” âm thanh, con vật không lộ đến gần, dọa Lương Ngân giật mình, liền dừng lại, nhìn hướng bên cạnh.

Trình Mạc Nhiễm kéo cửa sổ xe xuống, nhìn Lương Ngân nghi ngờ, nghĩ thầm Nha đầu này thế nào cũng không ngại lạnh. Sau đó nói với cô: “Lên xe!”

Lương Ngân vốn muốn cự tuyệt, nhưng mà người ở nơi này cũng thưa thớt, cô cũng cảm thấy vắng lạnh, cho nên liền nghe lời của anh lên xe. Trong lòng cô còn có chút chip bong, cảm giác chuyện lần trước hình như vẫn chưa xong, những ngày qua trốn tránh trong lòng cô cũng có chút bất an.

Trình Mạc Nhiễm ngược lại không giống cô suy nghĩ nhiều như vậy, đợi cô lên xe liền khởi động máy, lái hướng về ngoại ô, tiệm Khuê Mật Ô Vương.

“Hôm nay có giờ học sao?” Trình Mạc Nhiễm chủ động hỏi.

“Ừ, đúng vậy!” Lương Ngân thành thực trả lời.

“Làm sao em lại đi một mình?”

“Tiểu Vũ đi thư viện học!” Hai người cứ như vậy một người hỏi một người trả lời, đều là không có chút bồi dưỡng nào trong lời nói.

“Em không phải nói muốn mời anh đi ăn cơm sao?” Lúc này Trình Mạc Nhiễm đã cầm tay Lương Ngân đến cửa xe, đột nhiên nói một câu như vậy.

“A?” Lương Ngân bị anh hỏi bất ngờ ngẩn ra.

“Ngày đó, em nói.” Trình Mạc Nhiễm muốn nhắc đến chuyện, Lương Ngân ban đầu nói là muốn mời anh đi ăn cơm ấy.

“Vậy...Em nấu cho anh ăn có được không?” Lương Ngân không muốn đi ra ngoài nữa, bởi vì tay chân cô bây giờ đã lạnh lẽo, đúng lúc trong nhà mới mua ít rau dưa, cũng đang muốn làm một bữa cho anh ăn.

“Cầu cũng không được.” Trình Mạc Nhiễm trong lòng thật vui mừng.

“Này, mời xuống xe đi theo em!” Lương Ngân đi ở phía trước, Trình Mạc Nhiễm khóa xe xong liền đi theo Lương Ngân lên lầu.

Lương Ngân từ nhỏ đã được mẹ cô dạy cho nấu ăn, cho nên tay nghề cũng rất tốt, Trình Mạc Nhiễm ở phòng khách xem ti vi, Lương Ngân thì đang bận rộn ở phòng bếp.

Cảnh tượng như vậy làm cho Trình Mạc Nhiễm thấy trong lòng ấm áp, thì ra, trong một không gian như vậy, có người vì mình mà bận rộn, đó là một chuyện hạnh phúc biết bao nhiêu!

Anh đi tới cửa phòng bếp, nhìn Lương Ngân cột tóc đuôi ngựa lên thật cao, mặc tạp dề, thì thào, thỉnh thoảng lại nhìn bên trong nồi nấu gì đó, cảnh tượng như vậy trong đáy lòng anh thật mãn nguyện, thoải mái, đột nhiên liền muốn cứ như vậy được cùng cô cả đời thì thật là tốt! Dĩ nhiên, nếu có đứa bé nữa thì càng tốt hơn.

“À? Không có tiết mục gì hay sao?” Lương Ngân quay đầu lại liền thấy Trình Mạc Nhiễm đang dựa ở cửa phòng bếp, nhìn cô. Cô liền hí hóp mắt cười hỏi anh, cho là ti vi không có tiết mục gì hay!

“Ừ, tại không có tiết mục gì hay hết.” Trình Mạc Nhiễm kiềm chế gọn sóng trong lòng, ngoài miệng vẫn bình tĩnh trả lời cô.

“Vậy anh nhanh đi rửa tay đi! Xong ngay đây!” Trình Mạc Nhiễm làm theo lời của Lương Ngân.

Ba món ăn một món canh, Trình Mạc Nhiễm trong trí nhớ đây là cảm thụ mùi vị của một bữa cơm tối.

“Ừ, hôm nay thức ăn thật ngon!” Trình Mạc Nhiễm vào xe trước, đây là câu nói đầu tiên với Lương Ngân.

“Hà, anh thích là được rồi!” Lương Ngân cười hí hóp mắt trả lời anh.

“Cảm ơn em” Đây là lần đầu tiên Trình Mạc Nhiễm nói với người khác tiếng cảm ơn.

“Em nên cảm ơn anh mới đúng, bằng không hôm nay cũng phải ăn cơm có một mình.”

“Đi đường cẩn thận!” Cuối cùng Lương Ngân nhìn Trình Mạc Nhiễm vào xe, lái xe, rồi nói một câu như vậy.

Trình Mạc Nhiễm ngày hôm nay cùng Lương Ngân trôi qua một ngày vui vẻ nhất, cho nên, tâm tình của anh cũng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chuyện Thiên Tai

"Chị gần đây có bất hòa với anh Vệ Nam phải không, sao em không thấy hai người hẹn hò vậy? Lương Ngôn ở trên ghế sofa ăn pho mát, Lương Ngân ở quầy rượu thuê tranh chữ thập.

"À? Không thể nào! Chẳng lẽ Ngân Ngân cùng anh Vệ Nam qua thời kỳ yêu?" Văn Tiêu Nghệ lật cuốn tạp chí thời trang, nghe được Lương Ngôn nói liền đặt câu hỏi rồi liền tiếp lời.

"Không thể nào! Mình cảm thấy anh Vệ Nam kia nhất định là một người đáng tin, có lẽ ở Ngân Ngân tình cảm mãnh liệt đây!" Tang Vũ nằm ở bên kia ghế sofa uống sữa.

"Ừ, Minh cùng Tiểu Vũ quan điểm giống nhau!" Cẩm Niên đang phải sửa lại vụ án, cũng không ngẩng đầu lên phát biểu lời bàn.

Lương Ngân cũng không nói gì, bởi vì cô cảm thấy cô như vậy là không đúng, gần đây trong đầu cô dường như không nghĩ đến anh Vệ Nam, vẫn là chuyện Trình Mạc Nhiễm khổ hôn cô, hiện tại mọi người lại nói, cô còn cảm thấy có một tí áy náy, làm bạn gái, cũng không quan tâm đến bạn trai của mình, làm như vậy rất không đúng.

"Ngân Ngân? Tại sao cậu không nói chuyện?" Tang Vũ hỏi.

"À? Mình cũng không biết nữa! Có lẽ anh Vệ Nam công việc bận rộn quá! Đây là sự thật."

"Này, đây cũng là thật, em mấy lần tan lớp đều đụng phải anh đang cùng thầy chủ nhiệm nói chuyện! Có phải anh Vệ Nam quyết định giúp trường chúng ta không vậy?" Lương Ngôn dí dõm liếm qua khóe miệng, có hơi dính đến khóe miệng.

Có lẽ Vệ Nam không nên nhắc tới người, gần cuối năm, Lương Ngân cùng mấy người các cô chuẩn bị đóng cửa tiệm chuẩn bị về nhà đón năm mới, mấy ngày này Vệ Nam liền mời năm cô gái đi trượt tuyết, dĩ nhiên không chỉ có anh, mà Trình Mạc Nhiễm, còn có tổng giám đốc E-ver Tần Vũ cũng cùng đi với bọn họ.

Ngày đi lập tức được định ra, là trước khi Lương Ngân và Lương Ngôn về nhà hai ngày.

Mấy người các cô vốn là muốn từ chối, bởi vì lần này đi không chỉ có anh Vệ Nam, còn có nhân vật đứng đầu xì căng đan, nhưng sau đó Lương Ngôn cầu khẩn mọi người.

Mấy người các cô thấy Lương Ngôn muốn đi như thế, liền thỏa hiệp.

Lần này trượt tuyết là giám đốc E-ver Tàn Vũ tổ chức, bởi vì Tàn gia mấy năm nay ở nước ngoài phát triển, hiện tại chính thức đang tiến quân đến ngành giải trí của thành phố B, cho nên Tàn Vũ đang ở Tàn thị trượt tuyết khai mạc trước, mời bạn bè đến cùng chung vui.

Vệ Nam vừa mới bắt đầu liền muốn mang theo Lương Ngân đi chơi, chủ yếu trong lòng vẫn còn có chút áy náy, nhưng là, ngày đó lấy được tin tức này, vừa nhìn trong tiệm, năm cô gái đều ở đây, cho nên liền mời mấy người các cô. Mặt khác, Lương Ngôn cũng là người đầu tiên trầm trồ khen ngợi, trong lòng của anh không khỏi có chút vui vẻ.

Lúc đến sân trượt tuyết, ngoài trời bông tuyết linh tinh đang bay, nhưng mà cũng không ảnh hưởng được tâm tình của các cô, bởi vì có thể là năm mới gần đến, trong lòng của mỗi người dường như cũng cảm thấy thoải mái, bận rộn một năm cũng qua, tình cảnh mọi người đều mới.

Lương Ngân lần trước đã ở đây cùng Hàn Tô thấy được trượt tuyết là niềm vui, cho nên lần này cô cũng không có ngạc nhiên là mấy, ngược lại Lương Ngôn, hôm nay có vẻ đặc biệt vui vẻ, từ nhỏ cuộc sống cùng mẹ, không có ai dẫn cô đi đến chỗ trượt tuyết, cho nên, hôm nay cô giống như một tiểu đàn hiếu kỳ, vừa xuống xe liền lôi kéo Văn Tiêu Nghệ chạy chơi đùa ở trên đồng tuyết.

Lương Ngân nhìn thấy Lương Ngôn giống như một đứa trẻ, trong lòng cũng không nhịn được liền cầu nguyện hy vọng Ngôn Ngôn vĩnh viễn vui vẻ như vậy, không buồn không lo.

Tàn Vũ mang theo bạn gái, Văn Tiêu Nghệ liếc mắt nhìn ra ngoài thấy Tàn Vũ gần đây có xi căng đan bạn gái đang dẫn theo cô gái trẻ trung xinh đẹp, thì ra đó là ca sĩ mới Mang Mộng, hai người gặp mặt liền gật đầu chào rồi không nói gì thêm nữa, Tàn Vũ cũng cho là, Văn Tiêu Nghệ cũng không có gì mất tự nhiên, ông chủ là ông chủ vẫn không thể quản được cuộc sống của cô.

Trong đoàn chỉ có Trình Mạc Nhiễm là không có dẫn theo bạn gái, chắc chắn để cho Vệ Nam cùng Tàn Vũ mở rộng tầm mắt, vẫn là Tàn Vũ nắm thóp trong lời nói cười nhạo Trình Mạc Nhiễm.

Trình Mạc Nhiễm trong lòng khổ tâm nghĩ, anh ngược lại muốn mang, nhưng mà, hiện tại người kia đang đứng cạnh người bạn tốt của mình, sau đó hơi buồn bã liếc nhìn Lương Ngân, Lương Ngân dường như có chút hiểu rõ, theo bản năng trốn tránh ánh mắt của Trình Mạc Nhiễm.

"Mọi người, cũng đi đổi dụng cụ trượt tuyết đi chứ, một hồi gặp lại ở sân trượt tuyết!" Tàn Vũ biểu lộ thân phận chủ nhân không thể nghi ngờ.

"À! Tôi tới đây sân trượt tuyết!" Lương Ngân vui vẻ vô cùng, liền huýt sáo vọt vàng lôi kéo Tang Vũ, Cẩm Niên cùng Văn Tiêu Nghệ đi đổi dụng cụ tuyết, còn lại Tang Vũ ngại ngùng không muốn đi chuyên, đây trời đang rất lạnh, còn có tuyết rơi, chỉ bằng ở trong nhà lên mạng! Trong các chị em cô là người không thích vận động, dĩ nhiên, từ điểm đó mà nói vốc người của cô so với các chị em có một chút khỏi ngô đây!

Lương Ngân nhìn Lương Ngôn đáng vẻ mừng vui, bất đắc dĩ cười, quay đầu lại nhìn Vệ Nam, Vệ Nam khẽ nhếch khóe miệng, vẫn nhìn về hướng Lương Ngôn.

"Anh Vệ Nam?" Lương Ngân nhìn Vệ Nam luôn ở một chỗ bất động, muốn gọi anh cùng đi trượt tuyết.

"Hả?" Vệ Nam ý thức được có chút mất hồn.

"Chúng ta cũng đi trượt tuyết đi!" Lương Ngân kéo cánh tay của anh.

"À...Được." Vệ Nam trong lòng thấy không thoải mái vừa rồi sao lại có thể thất thần đây?

Trình Mạc Nhiễm ở ngoài cách đó mấy mét nhìn hai người, trong lòng cũng không thấy thoải mái, đặc biệt lúc này Lương Ngân kéo tay Vệ Nam, tim của anh đột nhiên co rút có chút đau đớn, anh ghét cảm giác như thế này.

Lúc này trên bầu trời bông tuyết dường như rơi trên sân trượt tuyết nhiều hơn một chút, nhưng mà, mọi người ai cũng trượt tuyết rất vui vẻ.

Văn Tiêu Nghệ nhà ở thành phố N là nhà giàu có, hoạt động như thế này cũng thường tham gia, cô liền dạy Cẩm Niên cùng Lương Ngôn, Lương Ngôn là một học trò tinh ranh hiếu học không biết mệt mỏi, chỉ trong một giờ, căn bản mấu chốt đều nắm vững, cho nên tương đối ở ngoài cô trượt chậm một chút, ngược lại so với với mấy người.... chị em kia cũng giỏi hơn.

Lương Ngân vẫn luôn được Vệ Nam che chở nên từ từ trượt, tay chân cô năng lực đều không phải là rất tốt, đương nhiên cố bình tĩnh.

Trình Mạc Nhiễm có chút e ngại nhìn Lương Ngân cùng Vệ Nam, anh vẫn luôn đi theo phía sau hai người họ, anh đúng là sợ Lương Ngân có sơ suất gì.

Lúc này, Tàn Vũ cùng người đẹp lướt qua bên cạnh anh, Tàn Vũ giống như đám con trai hồi còn nhỏ ở cùng nhau hướng về phía Trình Mạc Nhiễm huýt sáo một cái cười nhạo, sau đó liền cùng người đẹp trượt đến trước mặt.

"Shit!" Trình Mạc Nhiễm nhìn bộ dạng Tàn Vũ phách lối, không khỏi bạo miệng nói tục.

Người ở trên sân trượt tuyết không phải rất nhiều, đại khái đều là đối tác với Tàn thị, là người khá quý tộc, bởi vì sân trượt tuyết còn chưa chính thức khai mạc, từ từ thế cùng tốc độ trượt tuyết của bọn họ có thể thấy được sự thành thực và kỹ xảo rất tốt.

Lương Ngân cảm giác mình rất mất thể diện, đã lướt qua một lần, lần này cũng chậm như vậy, cô có chút nổi giận chống cây trượt tuyết. Lúc này ngừng

đầu nhìn Vệ Nam, thấy anh đang nhìn nơi xa.

“Anh Vệ Nam?” Lương Ngân nhẹ nhàng gọi anh một tiếng.

Vệ Nam cũng không nghe thấy, hai tay của anh cũng chống cây trượt tuyết nhìn về nơi xa.

“Anh Vệ Nam?” Lương Ngân gọi lại một tiếng nữa.

“A!” Vệ Nam nghe được, vội vàng lấy lại tinh thần.

“Thế nào?”

“Anh làm sao vậy? Từ lúc trước cho tới trưa đều thất thần? Có phải đã có chuyện gì hay không?” Lương Ngân cho tới trưa đã thấy anh có cái gì không đúng.

“Không có.” Vệ Nam ở trong lòng tự mắng mình một tiếng, lúc nào cũng mất hồn, thật là nguy hiểm.

“Chúng ta tiếp tục trượt đi! Ngân Ngân.” Vệ Nam khôi phục lại tư thế muốn cùng cô trượt xuống cái đồi này.

“Được.”

Lúc này trên bầu trời tuyết càng rơi càng nhiều, lúc vừa rồi bông tuyết rơi giống như bụi bặm, nhưng bây giờ giống như mảnh giấy bị cắt vụn trút xuống.

Trên sân trượt tuyết càng lúc càng ít người, cuối cùng chỉ còn lại đám người bọn họ.

Quản lý sân trượt tuyết tìm được Tần Vũ, báo cáo với anh, nói thời tiết bên kia có tin tức truyền tới, một lát có thể sẽ có bão tuyết lớn.

Tần Vũ báo cho mọi người trở về, Vệ Nam cùng Lương Ngân, Trình Mặc Nhiễm, còn có Văn Tiêu Nghệ, Đàm Cẩm Niên, Tang Vũ cũng trở về nơi phục vụ đứng ở đó.

Mọi người đổi lại đồ, đều mặc áo và mang giày ấm áp, liền chuẩn bị đi nhà hàng ăn cơm.

Trong nhà hàng người ăn càng lúc càng đông, mấy người bọn họ được quản lý dẫn đến phòng riêng.

Lúc này, đột nhiên Văn Tiêu Nghệ kêu lên một tiếng: “Trời ạ! Ngôn Ngôn đâu?” Lúc đó không cần gấp gáp, đột nhiên mọi người tâm chột nhảy mạnh lên một cái, sau đó lại chột trầm xuống.

“Ngôn Ngôn đâu? Ngôn Ngôn còn chưa trở lại sao?” Tang Vũ nghe Tiêu Nghệ gọi, cô cũng nhìn quanh một vòng, không nhìn thấy bóng dáng của Lương Ngôn.

“Tiêu Nghệ, Ngôn Ngôn không có đi cùng các cậu sao?” Lương Ngân sắc mặt tái nhợt, quay đầu lại hỏi Tiêu Nghệ.

“Trước là cùng đi chung với nhau, sau Lương Ngôn nói tại mình đi quá chậm, muốn tự mình đi trước, mình liền đồng ý, nhưng mà....” Văn Tiêu Nghệ không có nói tiếp, bởi vì hiện tại mọi người không có tâm tình nghe cô nói hết lời.

Lương Ngân lần đầu tiên cảm thấy, thì ra bão tuyết là chuyện đáng sợ như vậy.

Sân trượt tuyết có tiếng còi xe cảnh sát vang lên thật to, tất cả nhân viên làm việc cũng tham gia tìm kiếm Lương Ngôn.

Lương Ngân sắc mặt tái nhợt đứng ở cửa kính trước sân trượt tuyết, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện ông trời, ngàn vạn lần không nên cho Lương Ngôn gặp phải chuyện không may!

“Ngân Ngân, thật xin lỗi!” Văn Tiêu Nghệ cũng giống như vậy, mặt trắng bệch, vỗ nhẹ vai Lương Ngân.

“Đừng lo lắng, Ngôn Ngôn em ấy sẽ không có chuyện gì!” Cẩm Niên cũng đứng bên cạnh các cô.

“Đúng vậy, Ngôn Ngôn không có chuyện gì đâu, một hồi sẽ trở lại! Ngân Ngân cậu uống ít nước nóng đi!” Tang Vũ cầm ly nước nóng bốc hơi vội tới bên Lương Ngân.

“Ừ! Sẽ không có chuyện gì.” Lương Ngân xoay người ôm sau lưng Văn Tiêu Nghệ.

Ngoài cửa sổ những bông tuyết lớn rơi xuống, các cô đứng ở cửa kính kia, đã không thấy rõ vật đối diện rồi.

Nửa giờ đã trôi qua.....

Một giờ đã trôi qua.....

Hai giờ đã qua.....

“Oành” Một tiếng vang thật lớn, cứ như vậy một cái ghế đập vào cái bàn kính, bể nát, tất cả mọi người chấn động, quay đầu lại nhìn.

Vệ Nam nóng nảy đứng ở bên bàn kính bị đập nát, sau đó ngẩng đầu xoay người rời đi: “Tôi đi tìm Ngôn Ngôn!”

Cứ như vậy đi ra khỏi khu phục vụ, mọi người đang đứng liền kinh ngạc, ánh mắt nhìn đầy soi mói.

“Đây là Vệ Nam đập?” Trình Mạc Nhiễm cùng Tần Vũ cũng giống nhau đều kinh ngạc.

Tần Vũ có chút giật mình giật đầu một cái.

“Em cũng muốn đi tìm Ngôn Ngôn!” Lương Ngân cũng không nén được tức giận. Cô cũng đi ra ngoài.

“Ngân Ngân, bọn mình sẽ cùng đi với cậu!” Cẩm Niên, Tang Vũ, Tiêu Nghệ cũng đều muốn đi.

“Lương Ngân!” Trình Mạc Nhiễm nhất định không chịu nổi cô gái nhỏ này luôn hành động theo cảm tính, sau đó liền đuổi theo cô rồi quay đầu lại hướng mấy người kia quát lớn một tiếng: “Chớ làm loạn thêm! Được rồi Ngân Ngân, anh đi cùng em!”

Tang Vũ cùng các cô cứ như vậy bị ở lại!

“Ngôn Ngôn, em ở đâu?” Vệ Nam khó khăn đi vào hướng gió bắc phía trước, dường như giọng của anh gào thét hơn phân nửa bị gió nuốt đi.

“Ngôn Ngôn, em ở đâu? Ngôn Ngôn, em có nghe hay không, nghe được phải trả lời anh!”

“Ngôn Ngôn...” Một tiếng lại một tiếng gọi, Vệ Nam trong lòng rất sốt ruột, hiện tại trong đầu của anh trống rỗng, chỉ có Ngôn Ngôn.

“Ngôn Ngôn, em ở đâu?” Lương Ngân cũng ở đây gọi, lúc này tuyết đã thành mảng rơi xuống rồi, mỗi một bước đều là gian nan, tuyết đã lún sâu qua đầu gối.

“Ngân Ngân, em nghỉ ngơi một chút đi!” Trình Mạc Nhiễm ôm Lương Ngân, anh cảm nhận được cô đang run, vẫn còn cố sức đi về phía trước.

“Không em muốn đi tìm Ngôn Ngôn!” Lương Ngân muốn thoát khỏi trói buộc của anh.

“Lương Ngân! Em có thể nghe lời không, cô ấy nhất định sẽ không có chuyện gì! Em nghỉ ngơi trước một chút đi!” Trình Mạc Nhiễm lớn tiếng quay về phía cô nói.

Lương Ngân đột nhiên cảm thấy có dừng khí nước mắt xúc động, cô liền ôm lấy Trình Mạc Nhiễm, thật chặt ôm lấy anh, giống như anh chính là điểm tựa duy nhất.

“Trình Mạc Nhiễm, em thật là sợ, Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn làm sao bây giờ?” Lương Ngân đột nhiên khóc lên, Trình Mạc Nhiễm không kịp ứng phó, bây giờ trong lòng buồn vui lẫn lộn.

“Đừng sợ, Ngân Ngân đừng sợ, anh ở đây, anh ở nơi này cùng em tìm Ngôn Ngôn, ngoan, em đừng khóc, em khóc trong lòng anh đau lắm!” Trình Mạc Nhiễm nói đều là những lời thật lòng, anh chưa từng thấy Lương Ngân yếu ớt như vậy, lần đó cô giận dữ như một con sư tử nhỏ, đây là lần đầu tiên anh thấy Lương Ngân yếu ớt như vậy, nhìn cô tim của anh đau quá! Chớ nói chi là cô khóc.

Hai người nghỉ ngơi một lát, đợi Lương Ngân ngừng khóc, hai người bắt đầu tiếp tục khó khăn đi về phía trước tìm Lương Ngôn, từng bước tuyết qua đầu gối.

“Ngôn Ngôn....”

“Ngôn Ngôn....”

Vệ Nam cảm giác cả người của mình đều bị động cứng rồi, anh cứng ngắc đi về phía trước, hiện tại bong tuyết rơi trên mặt đau giống như bị dao cắt.

“Ngôn Ngôn, em ở đâu?” Có chút khàn giọng, nhưng anh vẫn kiên trì một câu rồi lại một câu gọi, hy vọng cô gái nhỏ có thể trả lời anh lại một câu.

Đúng lúc này, ở phía trước cách Vệ Nam 300m, xuất hiện một chấm đỏ nhỏ như ẩn như hiện. Vệ Nam thấy được, đó là Ngôn Ngôn, anh chắc như vậy, nhất định là Ngôn Ngôn rồi.

Anh dùng sức gọi: “Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn!”

Đã đông lạnh có chút cứng người, Lương Ngôn cảm giác giống như mình vừa mới nghe nhầm, cô giống như mới nghe được tiếng anh Vệ Nam gọi cô.

Vệ Nam dường như dùng hết sức lực toàn thân, anh dùng hết sức đập tuyết, anh muốn một cái liền đến trước mặt Lương Ngôn. Nhưng mà, dường như không được, anh càng nhanh lại càng chậm, chưa đến nơi đã té ngã mấy lần. Cuối cùng, anh cũng đi đến trước mặt Lương Ngôn.

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn.” Vệ Nam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Ngôn đã có chút sưng húp rồi. “Oành” quỳ ở trên mặt đất. Ôm lấy Lương

Ngôn, đôi tay cứng đờ xoa xoa cho cô đã không nhìn thấy sắc mặt hồng nhò nhẩn của cô.

“Ngôn Ngôn, mau mở mắt ra, anh Vệ Nam đến đưa em về, Ngôn Ngôn, mở mắt nhìn anh một chút, Ngôn Ngôn...” Vệ Nam nhìn Lương Ngôn, miệng không ngừng kêu tên của cô.

Dường như Vệ Nam không cảm thấy được nước mắt của anh cứ như vậy rơi trên mặt Lương Ngôn.

Lương Ngôn cảm thấy tiếng kêu càng ngày càng tha thiết, cô vẫn còn chưa muốn chết. Cô cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy Vệ Nam, là anh Vệ Nam. Cô mừng rỡ trong lúc sắp chết lại gặp được anh Vệ Nam.

“Anh Vệ Nam” Khó khăn lắm mới mở mắt được, Lương Ngôn liền nhìn thấy Vệ Nam.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Riêng có đam chiêu

Vệ Nam thấy Lương Ngôn mở mắt ra, xúc động cũng mơ hồ không kịp để ý đến nước mắt nóng của mình, vội vàng ôm chặt Lương Ngôn.

"Ngôn Ngôn, em cố chịu đựng, anh lập tức dẫn em về nhà."

"Vệ Nam....Anh, em...Thật vui, có thể....Có thể trước khi chết... Trước thấy anh, em... Thật, thật rất vui." Lương Ngôn hàm răng cũng đang run rẩy.

"Ngôn Ngôn, em sẽ không chết, anh lập tức dẫn em rời khỏi nơi này, Ngôn Ngôn, em cố chịu đựng nha! Ngôn Ngôn, ngoan nghe lời, cố gắng có được không?" Vệ Nam cũng không ý thức được trong giọng nói của anh dường như đang đau lòng nức nở nghẹn ngào.

"Anh Vệ Nam, anh...Anh tại sao lại khóc?" Lương Ngôn híp mắt, cô không thể nào mở mắt ra được, nhưng mà, cảm nhận được từng giọt từng giọt nước mắt rơi lên má của cô.

"Không có...Ngôn Ngôn,em có phải đang lạnh không?" Vệ Nam vừa nói xong liền cởi nút áo khoác ngoài ra, bên trong còn có áo lót bằng lông cừu, anh đem Lương Ngôn đặt ở đầu gối của mình, trên đùi, anh đem áo lông cừu dùng súc xé làm đôi, sau đó ở nơi giá rét này dùng hơi ấm lồng ngực ôm lương Ngôn vào thật chặt.

"Ngôn Ngôn, như vậy còn lạnh không?" Vệ Nam khó khăn đứng lên, ôm Lương Ngôn xoay người, theo đường đi trở về, từng bước từng bước thật khó khăn, tuyết rơi không ngừng, đông tuyết mịn mờ, nếu không phải còn chút dấu chân, Vệ Nam rất khó tìm được đường.

"Anh Vệ Nam, em buồn ngủ quá!" Lương Ngôn trong giọng nói không có chút sức lực, cô cảm thấy ấm, cô buồn ngủ vì quá mệt mỏi, vừa quá sợ, đến lúc này mới phát hiện mình quá mệt.

"Ngôn Ngôn, đừng ngủ, em... cùng anh nói chuyện phiếm, có được không? chỉ cần em đừng ngủ, Ngôn Ngôn..." Vệ Nam bây giờ sợ nhất cô nói buồn ngủ, anh đang sợ, anh sợ cô ngủ thì sẽ không tỉnh lại được, hiện tại trong lòng anh rất sốt ruột.

"À, vậy...Anh muốn nghe cái gì?" Lương Ngôn bây giờ thần trí có chút hốt hoảng.

"Cái gì cũng được, chỉ cần là chuyện của em, anh đều thích nghe, vậy em nói chuyện khi còn bé của em đi!"

"Khi em còn bé à... Một mình mẹ nuôi em, rất cực khổ..."

Lương Ngôn cùng Trình Mạc Nhiễm ở trên cánh đồng tuyết giúp đỡ lẫn nhau, Trình Mạc Nhiễm ôm Lương Ngôn, anh cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên mình của hai người, Lương Ngôn không nói một lời vẫn đi về phía trước, Trình Mạc Nhiễm phải đi theo, bảo vệ cô, cô từng bước không cần thận, lúc sắp ngã anh đều ôm sát cô, cô từng bước không cần thận, lúc sắp ngã anh đều sát cô, cho đến khi cả người Lương Ngôn dựa vào anh để đi.

Lúc này, Lương Ngôn ở trong tuyết đi đầu như vậy, mắt cũng bị hoa, hơn nữa không có ăn cái gì, dường như có chút không chịu nổi, đột nhiên chân dẫm lên tuyết bước không được, cứ vậy lao đảo, Trình Mạc Nhiễm liền ôm lấy cô, sau đó ngồi một chỗ, cứ như vậy ôm lấy cô.

“Anh mau buông em ra, em phải nhanh lên một chút, em muốn tìm Lương Ngôn.” Lương Ngôn căn bản bây giờ không để ý mọi việc nhiều như vậy, hy vọng duy nhất chính là tìm được Lương Ngôn.

“Như vậy sao có thể đi tìm Lương Ngôn.” Trình Mạc Nhiễm vẫn không để cô xuống, cứ như vậy anh ôm cô sải bước đi về phía trước.

Lương Ngôn có một số chuyện đặc biệt cố chấp, có chút tính cuồng loạn.

Cô ở trong lòng anh dùng dằng, nói gì cũng muốn tự mình đi tìm Lương Ngôn.

Cuối cùng Trình Mạc Nhiễm không còn cách nào, một cánh tay nhấc lên phía trước, một cái khác thuận thế vỗ nhẹ lên mông của Lương Ngân một cái, sau đó nói: “Em còn không nghe lời, anh sẽ cho em ngã xuống đất, xem làm sao em có thể tìm được Lương Ngôn.”

Lương Ngân vừa nghe xong liền không gây sự, cũng không từ chối, giống như mèo con vùi đầu vào lòng anh.

“Nếu anh mệt, em có thể một mình đi!” Lương Ngân có chút băn khoăn, bởi vì rõ ràng, đã hơn 10 phút, Trình Mạc Nhiễm thờ có chút nặng nhọc rồi.

“Chớ quấy rầy, em xem trước mặt!” Trình Mạc Nhiễm hất cằm lên phía trước một cái.

Lương Ngân liền nhìn theo hướng của anh, nhìn thấy người một canh giờ trước đập vỡ cái bàn trong phòng ăn sau đó nóng nảy đi ra ngoài đi tìm Lương Ngôn, Vệ Nam ôm trong lòng chính là Lương Ngôn mặc quần áo màu đỏ.

“Ngôn Ngôn!” Lương Ngân cũng không để ý đến Trình Mạc Nhiễm, trong lòng anh trực tiếp nhảy xuống, sải bước, dường như lúc này tất cả mọi người cũng không tồn tại nữa.

Khoảng cách cũng không xa, Vệ Nam cùng Trình Mạc Nhiễm đứng đối diện, Lương Ngân đi về phía Vệ Nam, Trình Mạc Nhiễm nhìn cô bước khó khăn, giờ khắc này anh có thể rõ ràng nghe thấy tiếng của mình bẽ, ở nơi này rõ ràng càng đau lòng thêm.

Lương Ngân chạy đến gần Vệ Nam.

“Lương Ngân, Ngôn Ngôn như thế nào?” Lương Ngân nhìn thấy Lương Ngôn vẫn an toàn núp ở trong lòng Vệ Nam.

“Ngôn Ngôn không có sao, chúng ta mau trở về đi!” Vệ Nam căn bản là không muốn ai quấy rầy đến Ngôn Ngôn.

Lương Ngân nhìn Lương Ngôn núp ở trong lòng Vệ Nam, cũng nghe Vệ Nam nói Lương Ngôn không có sao, gánh nặng trong lòng cũng được để xuống, nhưng là, rõ ràng cô nhìn thấy anh Vệ Nam lùi lại phía sau một bước, tránh không muốn cô chạm tay vào Lương Ngôn, trong lòng của cô “Hồi hộp”, không phải là thất vọng, không phải là khổ sở mà là kinh ngạc.

Lúc này, Trình Mạc Nhiễm cũng đi đến.

“Mạc Nhiễm, cậu bảo vệ Ngân Ngân! Mình đem Ngôn Ngôn về trước, mình sợ Ngôn Ngôn cảm cự không nổi!” Nói xong lập tức lướt qua hai người, không quay đầu lại, ôm Lương Ngôn sải bước đi về hướng chân núi có phục vụ đứng.

“Đi thôi!” Trình Mạc Nhiễm nhìn Lương Ngân trong lúc nhất thời ngu si, trong lòng cũng cảm thụ, quan hệ như vậy là thế nào, bọn họ 4 người, bốn góc quan hệ sao?

Lương Ngân không nói gì, lặng lẽ theo Trình Mạc Nhiễm đi về hướng chân núi, lúc này hai người đều có chút suy nghĩ.

Thấy Vệ Nam ôm Lương Ngôn trở về, Văn Tiêu Nghệ vội vàng chạy ra quây phục vụ đứng, ngay sau đó mọi người cũng nhìn thấy Vệ Nam ôm chặt Lương Ngôn đi đến đứng ở quây phục vụ.

“Ngôn Ngôn!” Văn Tiêu Nghệ muốn từ trong lòng ngực nhìn Lương Ngôn một chút, nhưng mà Vệ Nam tránh né.

“Anh Vệ Nam?” Văn Tiêu Nghệ kinh ngạc nhìn Vệ Nam, ngày thường luôn hòa nhã, bình dị gần gũi, Vệ Nam hiện tại tự nhiên vẻ mặt nghiêm túc, hơn nữa trong ánh mắt còn có gì đó? Chán ghét...

“Ngôn Ngôn hiện tại đang cần chỗ nghỉ ngơi ấm áp.” Vệ Nam vừa nói cũng không để ý Văn Tiêu Nghệ ở phía sau, nói xuyên qua Cẩm Niên, rồi đi thẳng về phía phục vụ.

Tần Vũ đã sớm cho người chuẩn bị sẵn gian phòng ấm áp, Vệ Nam ở quản lý đi đến, ôm Lương Ngân đi vào phòng, sau đó liền căn dặn người nấu nước nóng còn chuẩn bị nhiều thảm điện để sưởi ấm, tất cả mọi người không nên quấy rầy, không cho tất cả mọi người vào trong phòng.

Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm lúc trở lại, phía ngoài tuyết dường như không còn dữ dội nữa, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, nhân viên làm việc cũng đều nhận được tin tức, bọn họ không tìm được Lương Ngôn bởi vì đi hướng ngược lại.

Phục vụ đứng ở phòng ăn, mọi người im lặng uống nước nóng, cũng không nói một câu, ai cũng đều có suy nghĩ.

“Ngân Ngân, có phải xảy ra chuyện gì không vậy?” Cuối cùng vẫn là Văn Tiêu Nghệ không có thể nhịn được nghi vấn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bày tỏ thật lòng

Xảy ra chuyện gì vậy ? Lương Ngân thật sự cũng không biết, thậm chí ngay cả Trình Mạc Nhiễm ở bên cạnh cũng không biết.

"Anh Vệ Nam sao đột nhiên lại dữ như vậy?" Tang Vũ nhỏ giọng nói thầm.

"Đúng rồi, mọi người biết không, lúc vừa rồi, làm mình giật cả mình." Văn Tiêu Nghệ thật sự vẫn còn sợ, nhỏ giọng nói.

"Nhưng mà, Ngôn Ngôn không sao thì mình cũng yên tâm rồi, nhìn Ngôn Ngôn ngủ trong lòng Vệ Nam rất ngon." Văn Tiêu Nghệ giống như một đứa trẻ, nói liên tục không ngừng.

Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm đều không nói gì, cho đến khi Vệ Nam từ trong phòng đi ra ngoài.

Lúc này, Tang Vũ là người đầu tiên đến bên Vệ Nam nói chuyện.

"Tiểu nha đầu kia thế nào rồi?"

"Ngôn Ngôn ngủ rồi." Trong giọng nói của Vệ Nam có chút lạnh lùng.

"Anh Vệ Nam!" Văn Tiêu Nghệ thử cùng anh nói chuyện, cô thật sự không biết là như thế nào lại đắc tội với Vệ Nam rồi.

"À, Ngôn Ngôn không sao, mọi người yên tâm đi!" Vệ Nam lúc này mới bình tĩnh lại nói với mọi người một tiếng.

Văn Tiêu Nghệ le lưỡi một cái.

Lúc Lương Ngân tỉnh lại thì Lương Ngân đã ngồi ở bên cạnh giường nhìn cô.

"Chị." Lương Ngân nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lương Ngân lúc này mới ngẩng đầu lên, cô đang chống tay ngẩn ngơ nhìn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ.

"Tỉnh rồi à, còn lạnh không?" Lương Ngân không nói gì chỉ kéo chăn đắp lại.

"Dạ, không lạnh, hiện tại rất nóng, chị xem đi, chăn của em đã có hơi nước rồi!" Lương Ngân tỉnh tỉnh còn là một đứa trẻ.

Lương Ngân nghe cô nói vậy, liền nhẹ nhàng kéo chăn ra một chút, để cho cô mát mẻ, sau đó nói:"Trước tiên em nằm lại một chút, chờ hết mồ hôi, khỏe lại, để tránh bị cảm."

"Chị, là anh Vệ Nam cứu em trở về?" Lương Ngân có chút sợ Lương Ngân mắng cô, dù sao anh bề ngoài đã lao lực như vậy để cứu cô trở lại, thế này thật xin lỗi chị.

"Ừ, đúng vậy, là anh Vệ Nam!" Lương Ngân lúc này nói lời này, liền nhớ lại về mặt của Vệ Nam khi đó, còn nói dặn dò cô đến chăm sóc Lương Ngân.

Anh nói:"Ngân Ngân, em là chị của Ngôn Ngôn, phải chăm sóc cho con bé thật tốt, trong lúc này không nên để con

Bé lâm vào nguy hiểm."

Lời nói này rất đáng hoàng, nhưng là, ý tứ trách móc, Lương Ngân trong lòng bắt đầu suy nghĩ càng nhiều.

Trong gian phòng khác.

"Cậu có ý gì?" Trình Mạc Nhiễm trong giọng nói giống như một thanh kiếm khát máu, nhắm thẳng vào điểm yếu Vệ Nam.

"Không có ý gì"

"Không có ý gì? Rốt cuộc ai, mới là bạn gái của cậu? Cậu đối với Lương Ngân là như thế nào vậy? Cô ấy cũng không có lỗi!" Trình Mạc Nhiễm từ bên cửa sổ xoay người lại có chút kích động hướng về phía Vệ Nam đang cúi đầu trầm tư.

"Cô là chị của Ngôn Ngôn, nên bảo vệ tốt cho Ngôn Ngôn!" Vệ Nam nói chuyện đương nhiên.

"Cậu được đẩy Vệ Nam, mình và cậu cùng nhau lớn lên như vậy, mới biết cậu là người đàn ông ăn trong nồi lại nhìn trong chậu đấy!" Trình Mạc Nhiễm có sát huyết, ba chân bốn cẳng đi tới, liền tóm lấy Vệ Nam đứng dậy.

"Bốp" đấm một quyền vào mặt Vệ Nam.

Lúc này, Tần Vũ đứng lúc vào trong phòng.

“Mặc Nhiễm, cậu đang làm gì vậy?” Tần Vũ vội vàng kéo hai người ra.

Việc này, Vệ Nam không nói một lời, cứ mặc cho Trình Mặc Nhiễm một quyền đâm lưu lại vết bầm trên gương mặt tuần tú.

“Vệ Nam, cậu nói thật chuyện đó đi!” Tần Vũ nhẹ nhàng đập Vệ Nam một cái.

“Hiện tại mình mới phát hiện, thật ra mình không thương Ngân Ngân, người mình yêu là Ngôn Ngôn” Vệ Nam dựa lưng vào ghế sofa, ngửa đầu.

“Mẹ kiếp!” Tần Vũ không nhịn được chửi.

“Mình biết, cậu vẫn thích Lương Ngân, bây giờ mình có thể nói chia tay cùng cô ấy, cậu có thể theo đuổi Lương Ngân!” Vệ Nam trong lời nói sâu kín cứ như vậy truyền tới lỗ tai Trình Mặc Nhiễm.

Cùng cô nói chia tay, cậu có thể theo đuổi cô....

Những lời này Trình Mặc Nhiễm nghe trong lỗ tai đúng là hết sức.

Anh đột nhiên xông tới, kéo Vệ Nam lại, sau đó giơ tay định cho Vệ Nam thêm một cú đấm nữa, nhưng là Vệ Nam thêm một cú đấm nữa, nhưng là Vệ Nam hai mắt nhắm nghiền, cam tâm tình nguyện chuẩn bị chờ anh vung mạnh quả đấm xuống, đột nhiên anh lấy lại tác phong, dùng sức đẩy mạnh Vệ Nam xuống ghế sofa, còn mình thì đi tới trước cửa.

Lúc này anh đến cầm tay Vệ Nam, anh nói: “Người mà Ngân Ngân thích là cậu, mình hy vọng cậu suy nghĩ cho kỹ càng, cô ấy không phải là vật phẩm có thể để cho chúng ta nhường tới nhường lui, mình thích cô ấy là chuyện của mình, mình sẽ cùng cậu cạnh tranh công bằng, sẽ không tiếp nhận như bố thí, nếu như vậy, Vệ Nam, mình xem thường cậu!”

“Mẹ kiếp, mình cũng mặc kệ, chỉ vì một cô gái, các cậu lại thành như vậy, các cậu tự nhìn lại mình đi!” Tần Vũ cùng Trình Mặc Nhiễm sau đó, kéo cửa đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Vệ Nam, anh vuốt trán, thờ dài một cái nặng nề.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Lương Ngân mở cửa liền thấy nhân viên phục vụ sân trượt tuyết bụng đĩa ở bên ngoài.

“Lương tiểu thư, đây là Trình tiên sinh dặn dò đem đến” Trong tay bụng món ăn ngon khoái khẩu cùng hai chén com trắng.

Lương Ngân nhận lấy đĩa nói cảm ơn liền bụng com vào trong phòng.

Lương Ngôn cũng đói bụng, thấy Lương Ngân đem com tới, liền vén chăn chuẩn bị xuống đất đi lấy com.

“Lương Ngôn, em ngồi đó đi, chị đi lấy cho em!” Lương Ngân sợ cô bị ảm lạnh, vội vàng bước nhanh tới.

“Hắc hắc, chị, là anh Vệ Nam đưa cho chị rồi!” Lương Ngôn cười hi hi nhìn Lương Ngân.

Lương Ngân nhìn cô một cái, nghĩ thầm: Cái đứa nhỏ ngốc này! Cái gì cũng không biết đây!

“Không phải, là anh Trình” Lương Ngân thân nhiên nói ra, Lương Ngôn ở trong mắt Lương Ngân vẫn là đứa trẻ, đối với chuyện của bọn họ, Lương Ngân cũng không có cách nào nói cùng cô.

“Này, anh Trình thật tốt, biết em cũng đói bụng, nên bụng hai chén” Lương Ngôn lại cười hi hi.

Nhìn Lương Ngôn ngây thơ tươi cười, Lương Ngân trong lòng thở dài một cái, xem ra cô phải đi đối mặt mọi thứ rồi.

Lúc này hơi trễ một chút, Lương Ngân chăm sóc cho Lương Ngôn ngủ xong, liền lặng lẽ đóng cửa phòng lại, đi ra ngoài. Bởi vì, Tần Vũ cùng mọi người đang ở một phòng khác chờ cô đi qua đó.

“Em muốn đi đâu?” Sau lưng có một giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm.

Lương Ngân vội vàng đóng cửa, quay đầu, Trình Mặc Nhiễm ở sau lưng đến gần cô hơn, nhìn cô.

“Anh sao lại ở đây?” Lương Ngân không trả lời hỏi ngược lại.

“Anh muốn tìm em nói chuyện một chút” Trình Mặc Nhiễm thay đổi thói quen bá đạo thường ngày, lần này rất dịu dàng, nói rất ảm áp.

“Trình Mặc Nhiễm, em hiện tại....Rất rối, anh cho em chút thời gian có được không?” Lương Ngân dường như cũng không có sức lực cùng anh giằng co gì nữa rồi.

“Được” Trình Mạc Nhiễm chỉ nói một chữ, sau đó nhìn cô sâu sắc rồi xoay người trở về phòng của mình.

Lương Ngân thờ phào nhẹ nhõm, đi về phía phòng mấy chị em.

“Ngân Ngân cậu rót cuộc đã tới! Ngôn Ngôn thế nào rồi?” Văn Tiêu Nghệ thấy Lương Ngân vào cửa, vội vàng đi đến hỏi.

“Ừ, ngủ rồi, không có sao, mọi người yên tâm!” Lương Ngân thờ dãi một cái rồi đi đến giường, đem mình ngã xuống phía trên giường.

“Cậu cùng anh Vệ Nam có phải xảy ra chuyện gì không vui không?” Lần này chính là Cẩm Niên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ngã bài cõi lòng

Lương Ngân không trả lời cô, chỉ là nằm ở trên giường thờ dãi.

Cùng anh Vệ Nam xảy ra chuyện gì sao, chính cô cũng không biết, chỉ biết là hôm nay dường như có vẻ tất cả đều thay đổi.

“Cốc cốc cốc!” Lúc này, có người gõ cửa, Tang Vũ nhảy xuống ghế sofa, đi ra mở cửa.

"Anh Vệ Nam!" Tang Vũ kêu lên một tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn Lương Ngân.

Lương Ngân cũng bước xuống giường, đi đến trước cửa, "Anh Vệ Nam? Anh tìm em?" Lương Ngân nhìn sắc mặt Vệ Nam một chút, đương nhiên anh có chút lúng túng khi gặp các cô đều ở đây.

Đứng bên cửa sổ Cẩm Niên cùng Văn Tiêu Nghệ cũng đều gật đầu kêu một tiếng anh Vệ Nam.

Vệ Nam nhìn Lương Ngân nói: "Ngân Ngân, anh có chuyện muốn nói với em!"

Lương Ngân gật đầu đồng ý, mấy người các cô đang nhìn soi mói, Lương Ngân đi theo Vệ Nam đi ra khỏi phòng.

Hai người đi ra trước cửa khỏi quầy phục vụ, đến mảnh đất trống, hai người liền đứng ở đó, trên đất tuyết đọng dưới ánh trăng chiếu rọi càng thêm tỏa sáng, xung quanh có vẻ cũng chưa tới lắm.

Lương Ngân nghĩ thầm, bất luận như thế nào, ở bên người Vệ Nam cũng có vàng sáng như vậy, giống như lúc đầu bọn họ đi chung với nhau, khi đó ánh sao óng ánh, ánh trăng sáng tỏ, làm người ta say mê, đến nơi đến chốn, lúc bắt đầu như vậy, lần này, kết thúc sao.....

Vệ Nam xoay người, hướng về phía không khí lạnh, hít thở thật sâu, sau đó nhẹ nhàng nói câu: "Thật xin lỗi."

Lương Ngân nghe có chút hoảng hốt, lúc cô đang suy nghĩ, bị câu nói nhẹ nhàng cắt đứt, giống như trong mơ, theo bản năng cô "A?" một tiếng.

Vệ Nam lần này cố gắng, đối mặt với Lương Ngân, có thể rõ ràng nhìn ánh mắt xinh đẹp kia của cô, sắc mặt tràn đầy áy náy cùng một mối

"Ngân Ngân, thật xin lỗi, anh nghĩ là anh yêu Ngôn Ngôn." Vệ Nam bình thường rất ít, dường như mỗi lần đang nghe Lương Ngân nói, như vậy kiên quyết nói, Lương Ngân đây là lần đầu tiên nghe.

"Anh biết, có lẽ em sẽ không tin tưởng, ngay cả anh cũng không tin tưởng, Lương Ngôn chỉ là một đứa bé, nhưng Ngôn Ngôn một cái nhún mày cười một tiếng, cũng thoáng hiện ở trong đầu anh, anh không biết bắt đầu từ khi nào, hôm nay không thấy Ngôn Ngôn, trong lòng anh rất hoảng hốt, loại cảm giác đó, anh chưa bao giờ trải nghiệm qua, lúc anh tìm được Ngôn Ngôn, trong lòng anh cảm giác bị kích động, giống như khi còn bé khi giành được giải khiến cha và mẹ vui vẻ, Ngân Ngân anh biết như vậy, thật xin lỗi em, nhưng mà, anh cũng không muốn kéo dài, thật xin lỗi chính là, anh nuốt lời, ban đầu, anh nói lấy kết hôn làm tiền đề, nhưng mà, anh bây giờ không làm được, anh.... Em có thể trừng phạt anh, tùy ý như thế nào cũng được, anh cũng vui vẻ chịu đựng." Vệ Nam dường như đây là lần đầu tiên nói nhiều như vậy.

Lương Ngân nghe xong liền giật mình ngăn người ra, trong lòng nói buồn không bằng tiếc nuối, một người đàn ông tốt như vậy, cuối cùng không thuộc về mình, ở nơi bóng đêm này nói chia tay, cũng là suốt đời không thể quên nỗi đau này, cũng là chuyện tình vui

“Ngân Ngân....” Vệ Nam thấy Lương Ngân vẫn nhìn anh không nói gì, trong lòng có chút hoảng hốt.

“Ừ, anh Vệ Nam, em đồng ý chia tay” Lương Ngân trong giọng nói không có gợn sóng, cực kỳ bình tĩnh.

Vệ Nam nhìn thấy Lương Ngân bản lĩnh như vậy, dường như đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, anh nhìn cô chăm chăm, nhìn không chớp mắt, nhìn cô muốn có chút đầu mối, nhưng mà, nhìn không ra điều gì.

Lương Ngân dừng lại một chút, lại tiếp tục đi xuống nói:” em tôn trọng anh Vệ Nam, giống như tôn trọng cha em vậy, hai người đều là loại có dũng khí, là người dũng cảm nhận trách nhiệm, nếu như anh thích Ngón Ngón, như vậy em ngược lại rất yên tâm, chẳng qua là, em sẽ không giúp anh, tất cả chỉ dựa vào bản thân anh! Dù sao, như vậy đối với em cũng không công bằng, nhưng mà, em sẽ chúc phúc cho anh, em thành tâm chúc phúc cho hai người! Anh không cần xin lỗi em, anh cũng không có lỗi gì với em, chuyện như vậy đối với em và anh đều là thân bất do kỷ, thường thì trong lòng nhất thiết muốn gì, vậy đây gọi là hòa bình chia tay đi!”

“Ngân Ngân, anh, chúng ta vẫn là bạn chứ? Còn có thể tiếp tục là anh em không?” Vệ Nam giờ phút này cảm thấy mình rất hèn hạ, lời như vậy còn mở miệng hỏi.

“Đĩ nhiên! Anh vĩnh viễn là anh Vệ Nam của em! Có lẽ, sau này cũng sẽ là em rể của em hả? “ Lương Ngân đột nhiên dí dỏm nói một câu như vậy, bầu không khí hóa giải có chút lạnh lẽo.

Đã từng thích qua cô gái đại nghĩa như vậy, Vệ Nam khi còn sống sẽ mãi nghĩ đến.

Vệ Nam kéo lại y phục cho Lương Ngân, sau đó nắm tay của cô nói:” Như vậy, chúng ta xinh đẹp nhất, tốt nhất là Ngân Ngân em gái đại nghĩa, có thể nể mặt anh trai này không?” Vệ Nam đẹp trai nhất là lúc khoe môi cười héch lên.

“Nhìn anh là một anh trai đẹp trai, bốn tiểu thư liền cho anh cơ hội!” Lương Ngân khẽ cười cùng anh nói.

Hai người nắm tay nhau, không có tình yêu, cùng ở trong đồng núi tuyết đi, vừa nói, cười, Lương Ngân nhiều năm sau hồi tưởng lại, cũng không khỏi xúc động, thì ra dưới ánh trăng đồng tuyết có thể đẹp như vậy.

Lương Ngân cùng Vệ Nam trở lại quầy phục vụ đứng lúc này trời cũng đã khuya lắm rồi, phục vụ đứng trong đèn đuốc sáng trưng.

Hai người nắm tay nhau trở về, liền thấy, Trình Mạc Nhiễm nghiêm mặt, ở đại sảnh ngồi trên ghế sofa chờ hai người.

“Mạc Nhiễm? Tại sao còn chưa ngủ?” Vệ Nam không biết phải đối mặt với Mạc Nhiễm như thế nào, Mạc Nhiễm thích Lương Ngân, đây không khó nhìn ra được.

Lương Ngân lúc này mới nhớ ra, trước anh có đi tìm cô, bây giờ lại chờ ở đây.

Trình Mạc Nhiễm liếc mắt nhìn thấy hai người tay trong tay, trong lòng co rút đau đớn, thầm nghĩ: Trình Mạc Nhiễm, từ lúc nào mình lại thay đổi như vậy, còn không yên tâm sợ cô đau lòng còn ở đây chờ cô?

“Trình...” Lương Ngân không biết làm sao gọi anh.

“Anh ở đây uống trà, hai người vừa trở về, nhanh đi nghỉ ngơi đi!” Đây là viện cớ, bởi vì trà trên bàn sớm đã lạnh rồi.

Trình Mạc Nhiễm cố ý không nhìn đến hai người họ, quay đầu, trường hợp như vậy không được lúng túng, Lương Ngân ngẩng đầu nhìn Vệ Nam, mới phát hiện ra khoe miệng anh bị bầm, cô muốn hỏi nguyên nhân, nhưng mà, hiện tại không phải lúc, không phải cô cùng Trình Mạc Nhiễm còn phải nói một lúc sao?

Lương Ngân hiện tại có cảm giác như bị bắt gian, cô cũng không hiểu ở đâu ra ý nghĩ này, lại có suy nghĩ xấu xa như vậy, cô vỗ vỗ Vệ Nam, Vệ Nam dường như cũng hiểu ý cô, “Anh đi xem Ngón Ngón một chút” Sau đó liếc mắt nhìn Trình Mạc Nhiễm lo lắng, rồi nhìn Lương Ngân, Lương Ngân ánh mắt kiên định không chút do dự đi về phía gian phòng.

Trình Mạc Nhiễm quay lưng ra cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài. Ngoài trời đen như mực, có chút thâm trầm dọa người, Lương Ngân có chút rùng mình.

Cầm chén trà lên đảo chút nước nóng, sau đó đứng bên cạnh Trình Mạc Nhiễm nói:” Đây này! Anh uống một chút đi!”

Lương Ngân nói như vậy nhất thời khiến Trình Mạc Nhiễm thấy rùng mình giống như một đứa trẻ giận dỗi làm nũng vậy.

“Em!” Anh có chút tức giận xoay người lại, nhìn thấy trong mắt Lương Ngân đang lấp lánh, anh lập tức cảm thấy mình đã đắm chìm trong đó rồi.

Lương Ngân đưa chén trà cho anh, sau đó xoay người, nhẹ nhàng nói:” Trình Mạc Nhiễm, nếu như anh còn muốn em làm bạn gái của anh, thật xin lỗi, em không làm được” Trình Mạc Nhiễm cầm chén trà ấm, đột nhiên tâm tư trầm xuống.

“Hiện tại em chỉ muốn yên tĩnh một chút, được suy nghĩ một chút, em vẫn là câu nói lúc trước kia, chúng ta chỉ có thể là bạn bè, nếu như vậy mà anh cũng không làm được, thì chúng ta cũng không cần thiết dây dưa nữa làm gì!” Lương Ngân trong lời nói có chút tuyệt tình, nhưng đều là suy nghĩ trong lòng của cô, nửa năm gần đây trong cuộc sống của cô trải qua cũng quá nhiều chuyện, cô không muốn bị tổn thương nữa.

Chương 35: Về tâm tình

Lương Ngân không biết ngày đó lời nói của mình có quá độc ác hay không, đến khi Trình Mạc Nhiễm chủ động yêu cầu muốn đưa ba người Tiểu Vũ, Cẩm Niên và Văn Tiêu Nghệ về thì mới phát hiện, dường như anh cũng không thêm nhìn cô lấy một lần.

Lương Ngân trong lòng không khỏi trầm xuống, đột nhiên có chút buồn bực, anh Vệ Nam nói gì cũng không để cho Ngôn Ngôn tự mình đi xuống đất, bực cô giống như cái bánh chưng nhỏ, đẩy vào trong xe, những người còn lại nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng không chưa xót, chỉ là cảm thấy rất lúng túng.

"Ngân Ngân..." Đàm Cẩm Niên là người lý trí nhất trong các cô, cô cố gắng định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi không nói nữa.

"Không có sao, yên tâm đi! Mọi người yên tâm đi, mình cùng Ngôn Ngôn về đến nhà sẽ điện thoại cho mọi người!" Ngân Ngân đẩy Cẩm Niên ngồi vào trong xe, trong lúc chuyển xe lơ đãng nhìn kính xe thấy được Trình Mạc Nhiễm.

Hai người cũng theo bản năng mắt nhìn xuống, mi mắt khép hờ, Trình Mạc Nhiễm lấy bao thuốc lá ra, còn Lương Ngân thì vội vàng chuyển kính xe, hướng về phía Cẩm Niên cùng Tiêu Nghệ với Tiểu Vũ đang khoát tay, sau đó chào tạm biệt, Trình Mạc Nhiễm liền khởi động xe, Lương Ngân nhìn bọn họ đã đi xa, trong lòng càng thêm buồn, nhưng mà, loại cảm giác đó giống như chưa từng có.

"Lương tiểu thư không lên xe sao?" Lương Ngân quay đầu lại liền nhìn thấy Tần Vũ đang liếc nữa mắt nhìn cô, dĩ nhiên bên cạnh anh còn có cô gái giống như búp vật.

"Ừ, tạm biệt, ngài Tần!" Lương Ngân vừa nói xong liền quay người trở về trong xe.

Vệ Nam cùng Tần Vũ khoát tay chào nhau, Lương Ngôn thì đang chu cái miệng nhỏ nhắn còn Lương Ngân đang có điều suy nghĩ về thành phố C.

Lương Ngân cùng Lương Ngôn mời Vệ Nam đến nhà làm khách, Vệ Nam khoe léo từ chối, anh còn phải trở về thành phố B, bởi vì anh còn việc cấp bách, anh phải đi giải thích rõ, chuyện tối hôm qua.

Thấy anh có việc gấp, Lương Ngân cũng không giữ anh ở lại, còn lại Lương Ngôn thì ngu ngơ cười hề hề khoát tay chào cùng Vệ Nam, Vệ Nam cung chiêu gõ nhẹ lên cái đầu nhỏ của cô, sau đó vỗ nhẹ lên bả vai Lương Ngân, rồi lên xe đi.

"Chị, chị cùng anh Vệ Nam gây gỗ sao, lúc ở trên xe cũng không thấy anh nói với chị lời nào vậy?" Lương Ngôn Nhìn Lương Ngân có chút trầm lắng, nghi ngờ hỏi.

Lương Ngân cười nhạt, nghĩ thầm: Đứa nhỏ này thật lắm điều, như vậy cũng không phát hiện ra được, anh Vệ Nam từ trước đến nay ít nói, hôm nay lại có thể cười nói cùng Ngôn Ngôn, còn hợp ý nói chuyện ban nhạc nước ngoài. Suy nghĩ, cũng chỉ có thể trong lòng thờ dài một cái, mỗi người một mệnh, ai cũng có cuộc sống của mình, cô cũng không cần phải làm gì, hiện tại duy nhất chính là chữa trị tốt trái tim của mình là được rồi.

"Đi thôi! Tiểu ngốc!" Lương Ngân khoát áo cho Lương Ngôn, nhấc cái túi xách trên nền đất lên, rồi đi về phía trước.

Lương Ngôn ngu ngơ cười hề hề đi theo sát cô phía sau buồn bực, hôm nay chị rất khác thường, lại có thể đem túi lớn như vậy đưa cho cô xách, đang lúc vui vẻ, Lương Ngân đột nhiên quay đầu lại: "Nhanh lên, hai túi này cho em, hai túi kia đưa cho chị!" Lương Ngôn cười ngất, chuyện gì à! Nghĩ còn không bằng, thật là chuyện xấu ứng nghiệm rồi! Cuối cùng cũng không có oán trách kia ngoài, vui vẻ cùng Lương Ngân đổi hành lý, đừng nghĩ người cô nhỏ, nhưng sức lực thì không nhỏ. Bởi vì, về đến nhà, cô cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Lương Tề Phong thấy hai chị em trở về vui mừng khôn xiết, tối hôm đó liền làm mấy món ăn ngon mà Lương Ngân cùng Lương Ngôn thích ăn, Lương Ngôn ăn một cách thích thú, còn Lương Ngân ăn không nói một tiếng nào, những điều này Lương Tề Phong theo dõi đã thấy được.

Lương Ngân cũng rất muốn hăng hái ăn cơm, nhưng là, tự nhiên không biết tại sao cảm thấy không muốn giả bộ cười vui khuyến khích, trong đầu của cô dường như có ai đó đang bị thương, đến tối trước khi ngủ, cô còn suy nghĩ, từ khi hai người gặp nhau đến bây giờ, luôn dây dưa không rõ ràng, thật là 419 (ý nói tình một đêm) chết tiệt đem bán tình yêu của hai người thành giao dịch thương nghiệp hóa mất rồi, lại chuyển thành tình bạn, bây giờ đương nhiên là bất chính, làm cho lòng người buồn phiền.

Lúc này Lương Tề Phong đến gõ cửa phòng hai tiếng.

"Ba tìm con có chuyện gì sao?" Lương Ngân nhìn hai bên tóc mai của ba có chút hoa râm, trong lòng mệt mỏi, thời gian trôi qua nhanh quá, trước đây anh tuần nhưng bây giờ ba đã già rồi.

Lương Tề Phong đến trước giường, sờ vào đầu con gái, "Ngân Ngân con có tâm sự sao?" Lương Tề Phong hiểu rất rõ đứa con gái này, dù sao cũng là do ông nuôi dưỡng từ bé đến lớn, chỉ cần một động tác nhỏ của con gái cũng có thể thấy được nội tâm của cô.

"Không có ba! Chỉ là cảm thấy mệt mỏi thôi!" Lương Ngân tựa vào người ba, giống như khi còn bé làm nũng với ba.

"Mệt mỏi thì hãy nghỉ ngơi cho thật tốt! Ngân Ngân, có một số việc không phải trốn tránh là có thể giải quyết được, ba không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua phải nói cho con biết, nếu có khó khăn thì phải đối mặt với nó, phải giải quyết nó! chỉ có như vậy, con mới có thể trưởng thành được, biết không?" Lương Tề Phong cũng chỉ suy đoán, dù sao Lương Ngân cũng ít khi không vui như vậy.

"Con biết rồi, cảm ơn ba!"

Giải quyết khó khăn, giải quyết như thế nào, cô đã nói những lời như vậy, còn gì để giải quyết đây? Chẳng qua là tại cô gây chuyện! Điều chỉnh một chút đi, tránh để ba lo lắng, thổi phồng, nằm ở trên giường, đắp chăn, mơ hồ rồi ngủ thiếp đi.

Năm mới bầu không khí mới, Lương Ngân dậy thật sớm, sau khi thức dậy liền đi quấy rối Lương Ngôn, hại Lương Ngôn không được ngủ ngon giấc, chu cái miệng nhỏ nhắn trách chị không có nhân tính, bắt cô cùng nhau quét dọn phòng, có lẽ, công việc lao động cũng là phương pháp trút hết buồn bực tốt nhất.

Một ngày, tâm tình buồn bực giống như bụi bặm bị tiêu diệt hết rồi, thật tốt.

Từ xưa đến nay, có người vui thì cũng có người buồn.

Trong quán rượu, ca sĩ có giọng hát thật buồn, mang theo cô đơn lạnh lẽo ở sâu trong lòng tất cả mọi người trong quán rượu bay đi, dĩ nhiên, trong những người này bao gồm cả Trình Mạc Nhiễm.

Anh hiện tại có chút chán ghét mà vứt bỏ bản thân mình, không biết tại sao, anh luôn bị lời nói của cô làm tổn thương, có thể làm bạn bè, khác thì không được, tại sao? Tại sao lại không cho anh một cơ hội, cũng bởi vì lần đó anh hoang đường nên không có cơ hội sao?

Cô yêu Vệ Nam sao? Nhưng tại sao lúc anh hôn cô, anh có thể cảm giác được cô cũng có cảm giác đối với anh, liên tiếp trong lòng chất chứa nghi vấn, Trình Mạc Nhiễm bây giờ buồn bực đến nổi tung!

Lúc này Vệ Nam tìm được Trình Mạc Nhiễm, anh đang ngăn người nhìn trên sân khấu nữ ca sĩ có giọng hát buồn, Vệ Nam đi tới, ngồi bên cạnh anh.

Tiếng vỗ tay vang lên, người pha rượu liền lấy cho anh một ly rượu mà anh thường uống.

"Nếu như cậu thích Lương Ngân thì hãy theo đuổi cô ấy, mình không xem cô ấy giống như đồ vật nhường cho cậu!" Vệ Nam từ đầu đến cuối nhìn Trình Mạc Nhiễm nói.

"Vậy còn cậu? Bây giờ cậu phải làm sao?" Trình Mạc Nhiễm còn chưa biết chuyện hai người đã chia tay.

"Bọn mình? Bọn mình đã chia tay rồi!" Vệ Nam cho anh biết.

"Chia tay?" Trình Mạc Nhiễm nhướng mày, đem về mặt hung hãn trên thương trường biểu lộ vô cùng nhuần nhuyễn.

"Cậu không cần nhìn mình như vậy, đêm hôm đó, bọn mình đã nói hết rồi! Minh... yêu Ngôn Ngôn!" Vệ Nam vẫn không giấu giếm anh, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn có chuyện gì không thể nói đây?

"Khốn kiếp!" Trình Mạc Nhiễm nói tục.

"Con mẹ nó cậu còn muốn chắm mứt hai chị em!"

"Mình không có ý này, mình cũng không có đụng ai, thậm chí ngay cả Ngân Ngân cũng chưa từng hôn qua." Vệ Nam biết bây giờ anh nói những điều này có thể thay đổi nhiều thứ.

"Cậu nói là sự thật? Không có gạt mình chứ?" Trình Mạc Nhiễm không thể tin được.

"Dĩ nhiên, Ngân Ngân cũng không phải là thích mình, nếu không cũng không bình tĩnh như vậy cùng mình chia tay!" Vệ Nam đáp.

"Mẹ kiếp! Cảm ơn, mình sẽ cố gắng! Rượu này cậu trả tiền đi!" Nói xong, Trình Mạc Nhiễm tinh thần tỉnh táo, cầm áo khoác trên ghế muốn đi ra ngoài.

"Cậu đi đâu vậy?" Vệ Nam biết Trình Mạc Nhiễm vui vẻ.

"Về nhà ngủ một giấc, sau đó theo đuổi con gái!" Trình Mạc Nhiễm trong giọng nói cũng cực kỳ vui vẻ.

Vệ Nam cũng lắc đầu một cái, bắt đầu dĩ cười, cầm ly rượu uống một hớp.

Chương 36: Cấp cứu nguy hiểm

Mấy ngày nay Lương Ngân cùng Lương Ngôn đều bận rộn, buổi tối dường như đều ngủ rất say, như vậy Lương Ngân cũng rất ít có thời gian suy nghĩ lung tung nữa.

Mấy ngày này cùng cô dọn dẹp và mua sắm đồ tết, Lương Ngân cảm thấy luôn vui vẻ ấm áp, còn Lương Ngôn thì liên tục phàn nàn.

Lương Ngân rất ít bận khoản cảm nhận của Lương Ngôn, từ trước đến giờ Lương Ngôn tính tình luôn bướng bỉnh, giống như một đứa con trai vậy.

Lương Ngân lúc này đang trong phòng bếp giúp cô nấu cháo, Bởi vì Lương Tề Phong rất thích ăn cháo, Lương Ngân ở trong bếp học hỏi cô, Lương Ngôn thì ở trên ghế sofa xem tivi và gọi tin nhắn, lúc này, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô vội vàng nhận, còn chưa xem là ai.

"Ai?" Lương Ngôn trong giọng nói có chút trẻ con, mềm mại, ngọt ngào, nhưng rất cẩn thận nghe, liền phát hiện có tiếng bé trai hào khí bên trong, cố chấp, rất êm tai. Đương nhiên bây giờ người này gọi điện thoại ở trong lỗ tai, vẫn ngọt ngào đến trong lòng cô.

"Ngôn Ngôn!" Giọng nói của Vệ Nam trên thế gian này là dễ nghe nhất, nhưng anh bình thường cũng rất ít nói chuyện, cho nên, điểm này cũng là sức hấp dẫn được ẩn nấp!

"Anh Vệ Nam!" Lương Ngôn vừa nghe là nhận ra ngay giọng nói của Vệ Nam.

"Ừ, em đang làm gì vậy?" Vệ Nam lúc này đang ngồi trên ghế làm việc, một tay cầm bút, một tay kia cầm điện thoại, khoe môi nhếch lên cười vì mới vừa rồi nghe giọng nói của Lương Ngân.

"Em à, đang xem tivi! Chị cùng mẹ em ở trong bếp đấy, em đem điện thoại cho chị nghe nha!" Từ đầu đến cuối Lương Ngôn không biết Lương Ngân cùng Vệ Nam đã chia tay nhau.

"Không cần, em cùng anh nói chuyện một chút là được rồi, để cô ấy làm việc đi!" Vệ Nam vội vàng ngăn cản, hiện tại trong lòng anh có gánh nặng trầm trọng, xem ra cô gái nhỏ này cho rằng anh và Ngân Ngân là một đôi.

"À, được rồi, dù sao em cũng đang nhàm chán đây!"

Cứ như vậy, hai người nói chuyện trên trời dưới đất, nói chuyện phiếm từ đông sang tây.

Lương Ngân xoa xoa tay, liền về phòng của mình thoa kem dưỡng da tay, sau đó đi ra phòng bếp liền nhìn thấy trong phòng khách Lương Ngôn cuốn tằm thắm, cả thân mình bọc trong đó, lộ cái lông xù, cái đầu nhỏ rồi bởi nói chuyện điện thoại, Lương Ngân nhìn Lương Ngôn giống như một đứa trẻ liền cười rồi trở về phòng.

Điện thoại đặt ở đầu giường cũng vừa đúng lúc vang lên.

Vừa nhìn thấy số điện thoại của Cẩm Niên, Lương Ngân nhận ngay.

"Cẩm Niên à!" Giọng Lương Ngân vui mừng, mấy ngày hôm nay không gặp, cô thật sự nhớ mấy chị em rồi đây!

"Ngân Ngân, mau, mau tới thành phố N đi, Tiêu Nghệ.... Cô ấy sắp không được! Cô ấy thật là ngu... Thật là ngu... Mau! Cậu mau tới đi!" Cẩm Niên nước nỏ, vội vàng hấp tấp, Cẩm Niên không lý trí như vậy cũng là lần đầu tiên Lương Ngân chứng kiến.

"Tiêu Nghệ thế nào?" Lương Ngân hỏi.

"Tiêu Nghệ, Tiêu Nghệ tự sát, Ngân Ngân cậu mau tới đi! Ở thành phố N!" Cô ấy thật là ngu... Tang Vũ giọng nói mũi bị nghẹt rất nặng, trực tiếp lớn tiếng nói.

"Oanh" Một tiếng, Lương Ngân cảm thấy màng nhĩ bị một tiếng vang lớn kích động, đột nhiên trong nháy mắt cảm thấy cái gì cũng nghe không rõ, cô cúp điện thoại, theo bản năng liền đi ra cửa rồi lao đảo ngã xuống phòng. Lương Ngân đi đến cầu thang, chân mềm nhũn, lập tức té xuống đất, mặc dù bậc thang không nhiều lắm, nhưng cô cũng đã bị lăn xuống.

Lương Ngôn đang cùng Vệ Nam nói chuyện phiếm, liền nghe tiếng động lớn ngay ở cầu thang, quay đầu trở lại liền thấy Lương Ngân Lăn xuống! "A!" Một tiếng, liền ném điện thoại xuống chạy đến đỡ Lương Ngân dậy.

Bên đầu bên kia điện thoại Vệ Nam nghe được tiếng Lương Ngôn kêu lớn, giật mình "Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, em làm sao vậy? Nói đi! Ngôn Ngôn..."

“Chị, chị bị làm sao vậy?” Lương Ngôn đỡ chị dậy hỏi.

“Tiêu Nghệ, nhanh lên chị phải đi tìm xe, chị muốn gặp Tiêu Nghệ!”

Lương Ngân trong lời nói có chút không mạch lạc, chỉ biết là phải tìm xe, tìm Tiêu Nghệ.

Lương Ngôn là một đứa trẻ hoạt bát, chị mất hồn như vậy nhất định là Tiêu Nghệ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lúc này, cô cô của Lương Ngân từ phòng bếp đi ra, cô cô còn tưởng hai chị em này đang cùng nhau chơi đùa.

“Mẹ! Mẹ mau tới đỡ chị đi, con đi tìm xe!” Lương Ngôn vội vàng gọi mẹ, mình thì chạy lên lầu mặc quần áo, đi ra ngoài gọi xe.

Vệ Nam loáng thoáng nghe được “Xe, Tiêu Nghệ!” Lời nói linh tinh, trong lòng anh không biết vì sao lại rối loạn, liền cúp điện thoại rồi báo cho Trình Mạc Nhiễm biết.

Lúc này Trình Mạc Nhiễm đang chạy xe đến thành phố C, anh đã quyết định theo đuổi Lương Ngân, lần này anh sẽ không để cô chạy đi nữa, cũng không cho phép cô cự tuyệt.

Trong lúc đang đắc ý, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Mạc Nhiễm, trước tiên cậu nghe đừng có hoảng hốt, cậu cho mình biết hiện cậu đang ở đâu?” Vệ Nam trong giọng nói có chút vội vàng.

“Sao vậy? Mình đang trên đường đến thành phố C!” Trình Mạc Nhiễm trả lời.

“Nhanh lên nhà Ngân Ngân hình như xảy ra chuyện!” Vệ Nam thật ra không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tự mình đoán mò.

“Ngân Ngân đã xảy ra chuyện?” Trình Mạc Nhiễm đột nhiên giọng nói lên cao, giọng nói cũng run lên.

“Cho dù là chuyện gì, cậu đi đến nhà cô ấy trước, địa chỉ nhà cô ấy là...” Vệ Nam nói cho anh biết vị trí cụ thể, anh không biết là Trình Mạc Nhiễm đã sớm điều tra đã biết rồi, nhìn con đường trước mặt, chẳng mấy chốc sẽ đến, anh tăng tốc.

Lương Ngôn chạy ra cửa tìm xe, nhưng gần sang năm mới, đáng tiếc xe cũng rất ít, hơn nữa nhà Lương Ngân cũng không phải khu náo nhiệt.

Cô đi khỏi nhà cũng đã xa nhưng vẫn không tìm được xe.

Đúng lúc này, có 1 chiếc xe chạy như tên bắn vọt đến, Lương Ngôn vội vàng hướng về phía chiếc xe kia ngoắc lại, Trình Mạc Nhiễm nhìn ra ngoài thấy Lương Ngôn, liền thắng gấp dừng lại, bởi vì bất ngờ, nên xe của anh chạy vượt qua 1 đoạn đường.

“Lên xe!” Trình Mạc Nhiễm vội vàng mở cửa xe.

Lúc này Lương Ngôn mới nhìn vào trong xe thì ra là anh Trình, không kịp nói lời nào đã ngồi vào trong xe.

“Anh Trình, đi về nhanh lên 1 chút, chị em nói chị Tiêu Nghệ đã xảy ra chuyện!” Trình Mạc Nhiễm vừa nghe Lương Ngôn nói như vậy, trong lòng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, không phải là Lương Ngân, thật tốt.

Nhưng hiện tại sắc mặt của Lương Ngôn không được tốt lắm, anh cũng không hỏi nhiều, chỉ “Ừ” 1 tiếng, rồi lại cho xe chạy như bay.

Lương Ngân lúc này, dưới sự giúp đỡ của cô cô tìm điện thoại di động tiền, đồ dùng cá nhân, cô bị giật mình, hiện tại chân cũng mềm nhũn! Nghe được tiếng thắng xe, liền vội vàng cái gì cũng không để ý xông ra phía bên ngoài.

“Chị, mau đến đây, anh Trình tới!” Lương Ngôn xuống xe chạy đến đỡ Lương Ngân.

Lương Tề Phong khi đó còn chưa tan việc về nhà, trong nhà chỉ có Lương Tề Vận cùng 2 đứa bé, Lương Ngân dặn dò cô cô nói chị em bạn với cô có chuyện, mấy ngày nữa sẽ không trở về.

Lương Tề Vận đồng ý.

Trình Mạc Nhiễm mở cửa xe cùng Lương Ngôn đỡ Lương Ngân vào xe, Lương Ngân nhìn Trình Mạc Nhiễm không chớp mắt, trong lòng đột nhiên có cảm giác, 1 có chút hốt hoảng có chút vui vẻ, còn có nỗi khổ trong lòng.

Trình Mạc Nhiễm hiện tại cũng tìm cách cho cô ngồi yên trong xe, cũng không để ý đến nét mặt của cô ra sao. Anh hướng về phía Lương Tề Vận gật đầu chào, Lương Tề Vận trước tình huống này liền đồng ý để anh ôm Lương Ngân đi ngang qua đưa lên xe.

Lương Ngôn cũng chào tạm biệt mẹ rồi đi theo lên xe, cô cùng Lương Ngân ngồi ở ghế phía sau xe.

Ở trên xe, Lương Ngân cùng Tang Vũ nhắn tin điện thoại, Tiêu Nghệ bây giờ đang ở trong phòng cấp cứu, tại bệnh viện xx của thành phố N.

Đóng cửa xe xong, Trình Mạc Nhiễm cho xe chạy nhanh đến 160, nhanh chóng đi tới, dọc theo con đường này, ba người cũng không nói 1 lời, chỉ nghe

được tiếng bàn phím điện thoại Lương Ngân bấm phát ra tiếng “Bính bính” tiếng vang véo von.

“Anh Trình, sao anh lại đến vậy?” Lương Ngôn đột nhiên hỏi.

Trong xe vốn đang yên lặng, bỗng nhiên bị Lương Ngôn hỏi như vậy, liền có chút bất ngờ, hai người Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm im lặng 1 lát.

“À, anh tới thành phố C làm việc!” Trước tình huống này Trình Mạc Nhiễm cũng không có cách nào để bày tỏ cõi lòng.

“Này! Chúng ta còn bao lâu nữa sẽ đến nơi vậy?”

Trình Mạc Nhiễm ở trong lòng muốn : đứa trẻ này suy nghĩ thật đúng là toát mồ hôi. Anh mới vừa lấy lý do làm ăn đến đây, thì cô liền đổi chủ đề rồi.

“Khoảng hơn 10 phút đồng hồ! Khụ, cái đó Tiêu Nghệ thế nào rồi?” Trình Mạc Nhiễm không nói ra miệng, xưng là ‘cái đó’ chính là hỏi Lương Ngân.

Lương Ngân trong lòng thầm hiểu liền trả lời thẳng: “Vẫn còn ở trong phòng cấp cứu!”

“Này, đừng lo lắng, Tiêu Nghệ sẽ không có chuyện gì đâu!” Có lẽ trong lúc này nói những lời như vậy mới có thể hóa giải được không khí lúng túng, trong lòng anh cũng hy vọng cô gái bông bột tinh thần cũng phần chấn tốt hơn!

“Ừ!” Lương Ngân nghĩ đến Tiêu Nghệ, trong lòng bắt đầu không tự chủ được liên quần đau, tại sao cô lại đại đột như vậy? tại sao lại phải tự sát chứ? Bởi vì chuyện gì, chẳng lẽ là vì người đàn ông tên Nhậm Nghĩa sao?

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Vạn kiếp bất phục

Trình Mạc Nhiễm chạy xe như bay cuối cùng cũng dừng lại ở bệnh viện XX, Lương Ngân đến nơi liền thấy Tang Vũ cùng Đàm Cẩm Niên đứng ở bên ngoài đợi lạnh công đèn rung cả người, cô vội vàng mở cửa xe chạy đến, dĩ nhiên so động tác Lương Ngôn còn nhanh hơn cô.

Trình Mạc Nhiễm còn đang lo lắng hai chân Lương Ngân như những ra đây, lúc này nhìn cô xông ra ngoài, trong lòng hết hồn, vừa muốn gọi cô về, lại phát hiện cô không có chuyện gì, giống như con thỏ nhỏ, nhảy đi.

"Ngân Ngân, cuối cùng cậu đã tới!" Cẩm Niên vừa nhìn thấy Lương Ngân, nước mắt đã rơi không ngừng được, Lương Ngân nhìn ánh mắt của hai người Cẩm Niên cùng với Tang Vũ đều đỏ và sưng, nước mắt cũng liền rơi xuống.

"Ngân Ngân, Tiêu Nghệ thật là đại đột!" Tang Vũ vừa nói dừng lo, mấy cô cùng nhau nức nở nghẹn ngào khóc lên. Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy, trong lòng đảo lộn, sau đó vội vàng đi đến.

"Mọi người đừng khóc, chúng ta vào trong bệnh viện rồi từ từ nói xem chuyện gì đã xảy ra, bên ngoài lạnh nghe lời, đừng khóc!" Trình Mạc Nhiễm vẫn đứng bên cạnh Lương Ngân, giọng nói kia êm ái giống như người yêu an ủi nhau, anh nhẹ nhàng vỗ vai Lương Ngân.

Lương Ngân lần này rất nghe lời cùng mọi người cùng nhau đi vào bên trong, ở trong tương đối ấm áp.

"Ngân Ngân, cậu biết không sáng hôm nay bọn mình nhận được tin tức, mẹ của Tiêu Nghệ gọi điện thoại đến nói Tiêu Nghệ đã xảy ra chuyện! Bọn mình liền trực tiếp ngồi xe đến ngay, trên đường đi gọi điện thoại cho cậu, nhưng lại không có người nghe máy. Bọn mình lo lắng, sau đó đã đến đây, Tiêu Nghệ cũng đã ở trong phòng cấp cứu mấy canh giờ rồi, làm thế nào đây, Ngân Ngân, mình thật là sợ!" Cẩm Niên vừa nói xong liền khóc.

Lương Ngân nước mắt vẫn rơi, ngay cả Lương Ngôn cũng giống con thỏ nhỏ rơi lệ.

"Tiêu nghệ... Có phải hay không... Bởi vì Nhậm Nghĩa, nên mới....?" Lương Ngân muốn biết nguyên nhân.

"Ừ, chính là tên trời đánh Nhậm Nghĩa! Làm cho Tiêu Nghệ sống không bằng chết, chúng ta cũng nên đấu tranh cho cậu ấy!" Tang Vũ hiện tại rất kích động nói.

Lúc này Trình Mạc Nhiễm quyết định đi vào bên trong bệnh viện xem một chút. Cho nên góc nhỏ chỉ còn mấy cô gái nhỏ giọng nức nở, bất bình cắn gặm.

"Tiêu Nghệ lần trước trở lại, phá bỏ đứa bé đi!" Tang Vũ nhỏ giọng nói.

"Cái gì?" Cẩm Niên cùng Lương Ngân đồng thanh nói, mắt tròn trũng trũng, ý chính là hai người bọn họ đều không biết chuyện này!

Tang Vũ có chút chột dạ nói: " Là mình đi theo cậu ấy, Tiêu Nghệ không cho mình nói cho các cậu biết!"

"Tên khốn kiếp kia đang ở đâu? Chúng ta đi tìm hắn!" Lần này Lương Ngân đầy lòng căm phẫn, ánh mắt kích động đứng lên.

"Ba Tiêu Nghệ đã phái người đi tìm!" Cẩm Niên kéo Lương Ngân xuống, vỗ lưng trấn an cô.

Lúc này, Trình Mạc Nhiễm quay trở lại, "Mấy người các cô tới đây một chút đi! Đi gặp cha mẹ của Tiêu Nghệ!"

Trình Mạc Nhiễm chỉ là đi xem chỗ này một chút, không ngờ gặp cha mẹ Tiêu Nghệ chính là Văn Thao người có thế lực của thành phố N, hai người cũng coi như là biết nhau.

Mấy cô liền đến gặp mẹ của Tiêu Nghệ, lần này gặp được cha mẹ của Tiêu Nghệ, mắt ai cũng đỏ liền gọi chú.

Văn Thao nhìn bạn tốt của con gái, trong lòng cũng thay con gái vui mừng, nhưng nha đầu ngốc này vì cái tên còn đồ đó, trời ơi!

Năm đó cha mẹ của Văn Tiêu Nghệ đều là người tài năng xuất chúng, hiện tại vì Tiêu Nghệ, lập tức già đi rất nhiều! Tinh thần Văn Thao có chút

suy sụp, mẹ Tiêu Nghệ vẫn yên lặng khóc thút thít, mấy cô gái cùng mẹ Tiêu Nghệ ngồi chung một chỗ, lặng lẽ ngồi ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi, còn Trình Mạc Nhiễm cùng Văn Thao thì đứng một bên thờ dài.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bên ngoài phòng phẫu thuật đèn đỏ vẫn sáng, bầu trời cũng đang dần dần tối, Lương Ngân đứng ở cửa sổ, cô mở cửa sổ ra một chút, gió mát thổi vào, làm cho cô tỉnh táo lại, ngoài trời tuyết đọng tựa như muốn đóng thành băng, bầu trời hoa tuyết lại bay.

Lương Ngân đang say sưa, một cái áo ấm được choàng lên người cô, không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

"Đừng lo lắng, Tiêu Nghệ sẽ không có chuyện gì, bác sĩ phẫu thuật là bác sĩ giỏi nhất thành phố N, bác sĩ này rất có bản lĩnh!" Trình Mạc Nhiễm đứng ở bên cạnh Lương Ngân nhìn tuyết ở ngoài cửa sổ như có điều suy nghĩ.

Lương Ngân quay đầu nhìn anh, dường như chưa bao giờ nhìn thấy qua Trình Mạc Nhiễm nghiêm túc như vậy, thật ra thì, anh rất tài giỏi, so với ở bên cạnh anh Vệ Nam thì cô cảm thấy rất thoải mái, cảm giác như vậy rất tốt!

Lúc này bác sĩ đi ra.

Văn Thao vội vàng đến hỏi thăm tình hình của Tiêu Nghệ, sắc mặt bác sĩ rất lạnh, chỉ nói một câu, đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, yên tâm đi! Cũng có chút mệt mỏi.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Văn Tiêu Nghệ nằm trên giường bệnh mặt trắng như giấy tái nhợt, bốn cô gái nước mắt tràn mi.

Văn Thao nhìn bạn của con gái, trong lòng cũng rất vui mừng, cho người giúp việc đem cháo đến, rồi cùng vợ đi ra bên ngoài phòng bệnh.

Lúc này Vệ Nam nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh ra, Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy Vệ Nam trong lòng nghĩ: Tiểu tử này chạy nhanh thật, vừa cho biết địa chỉ đã chạy như bay đến đây!

Mọi người nhìn thấy Vệ Nam cũng nhẹ hàng chào một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn Văn Tiêu Nghệ nằm trên giường bệnh, buồn rầu.

Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam tâm sự nặng nề ngồi trên ghế sofa trong phòng bệnh chờ Văn Tiêu Nghệ tỉnh lại!

Văn Thao cố ý chọn phòng bệnh thoải mái nhất chăm sóc đặc biệt, điều kiện tốt nhất! Bên trong có hai giường, một bộ ghế sofa lớn, Tv cái gì cũng đủ cả!

Lúc này Văn Thao đi vào nói với mọi người, bác sĩ nói Tiêu Nghệ mấy giờ nữa mới có thể tỉnh lại, ông tìm chỗ ở cho mọi người, khách sạn ở sát bên bệnh viện.

Cuối cùng trong phòng bệnh, bốn cô gái nói gì cũng không chịu đi, ngược lại Lương Ngân nói gì đó với Lương Ngân đi khách sạn nghỉ ngơi, nhưng mà Lương Ngân không đồng ý, tức giận khóc, cuối cùng bị Vệ Nam kéo đi.

Thật ra Lương Ngân không nên cho Lương Ngân biết điều này, cô cảm thấy lo vẫn còn là một đứa trẻ, vẫn chưa thể va chạm những điều này.

Lần đầu tiên Lương Ngân cảm thấy đêm tối dài như vậy, dường như so với ngày trước ở trong tiệm còn khó chịu hơn nhiều, chờ đợi khá dài, Cẩm Niên cùng Tang Vũ ở chiếc giường khác đã buồn ngủ, Lương Ngân lặng lẽ mở cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi ra ngoài, hiện tại cô cảm thấy rất buồn bực.

"Sao lại đi ra đây?" Sau lưng Lương Ngân đột nhiên truyền đến một giọng nói ấm áp.

"Anh còn chưa đi à? Còn ở lại làm gì?" Lương Ngân xoay người đi phía trước, còn Trình Mạc Nhiễm thì đi ở phía sau cô, hai người đi đến ghế ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Em trở về! Đi ngủ đi, ngày mai Tiêu Nghệ sẽ tỉnh lại!” Trình Mạc Nhiễm nhìn trên mặt Lương Ngân tinh thần mệt mỏi, nói.

“Không có sao! Còn anh? Không mệt mỏi sao?” Lương Ngân dịu dàng từ chối rồi hỏi ngược lại.

“Không mệt!” Trình Mạc Nhiễm cũng nói rất nhẹ nhàng, có trời mới biết tinh thần anh rất tốt, nếu cứ như vậy ở bên cạnh cô cũng tốt!

“Anh là đi tìm em?” Lương Ngân nói anh vì sự tình mới đi đến thành phố C.

“Ừ!” Anh rất thẳng thắn.

Lương Ngân không hỏi chuyện gì.

“Anh thích em Lương Ngân, làm bạn gái của anh đi!” Trình Mạc Nhiễm cũng thẳng thắn, cũng không nghĩ đây là nơi nào.

“Tại sao lại là em?” Lương Ngân nhìn ánh mắt của anh, ở trong đó giống như bờ vực sâu mênh mông, Lương Ngân nghĩ, nếu rơi vào muôn đời muôn kiếp sẽ không trở lại được rồi không?

“Nếu như biết tại sao, anh cũng không đau khổ như vậy!” Trình Mạc Nhiễm ra vẻ không chú ý giải thích, nhẹ nhàng mềm ôm Lương Ngân trong lòng.

Cô bởi vì anh mà đau khổ quá rồi.

“Tâm tính anh là gì cũng mặc kệ, Trình Mạc Nhiễm, bây giờ em cảm thấy mệt quá! Anh cho em mượn vai dựa vào một chút đi!” Lương Ngân nhẹ nhàng dựa vào vai của anh, nhắm hai mắt lại.

Lương Ngân, đây là ý gì? Đồng ý làm bạn gái của anh sao?

Trình Mạc Nhiễm mở miệng muốn hỏi cô, chỉ thấy cô dựa trên vai anh đều đều thở, nhìn bộ dáng ngủ thiếp đi, Trình Mạc Nhiễm nhẹ nhàng kéo cô lại gần một chút, hướng trong lòng ngực của mình nhích lại gần, để cho cô ấm áp thoải mái hơn.

Trình Mạc Nhiễm trong lòng nói cùng cô: “Mộng đẹp, Ngân Ngân.” Cũng ngồi thẳng người, đầu tựa vào tường, nhắm mắt lại, chỉ mong trong giấc mơ sẽ thấy được cô.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thế giới rối loạn

Tang Vũ gần như kích động từ phòng bệnh đẩy cửa ra ngoài tìm Lương Ngân.

Lương Ngân đang tựa vào vai Trình Mạc Nhiễm chấp chờn ngủ, Trình Mạc Nhiễm một tay ôm cô, đầu tựa trên tường, dường như cũng ngủ thiếp đi.

Tang Vũ chạy đến ghế dài nghỉ ngơi của bệnh viện liền nhìn thấy một màn ấm áp như vậy. Cô liền dừng bước, nơi đây rất yên tĩnh, Lương Ngân vốn dĩ ngủ không sâu, nghe tiếng bước chân liền tỉnh giấc, mở mắt ra liền nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm đang ôm cô, anh nhắm mắt tựa đầu vào tường, sau đó quay sang bên trái liền nhìn thấy Tang Vũ đang ngẩn người.

"Tiểu Vũ! " Lương Ngân nhẹ giọng gọi, lúc này Trình Mạc Nhiễm cũng mở mắt ra.

"Khụ, mình đến để nói cho hai người biết Tiêu Nghệ tỉnh rồi! " Dễ nhận thấy Tang Vũ có chút lúng túng.

"Thật sao? " Lương Ngân vừa nghe tin Tiêu Nghệ đã tỉnh lập tức gỡ khỏi vòng ôm của Trình Mạc Nhiễm đứng dậy chạy về phía Tang Vũ.

Tay chân Trình Mạc Nhiễm có chút tê, qua một lúc anh mới đứng dậy, Lương Ngân đã kéo Tang Vũ chạy đến phòng bệnh của Văn Tiêu Nghệ rồi.

"Tiêu Nghệ!" Lương Ngân thấy Tiêu Nghệ suy yếu tựa lưng trên giường nước mắt lập tức rơi xuống.

Tiêu Nghệ nhìn thấy Lương Ngân gượng cười.

"Cậu làm sao lại ngốc như vậy chứ? " Lương Ngân ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Tiêu Nghệ, bàn tay vuốt ve khuôn mặt hốc hác của cô đau lòng nói.

Hai người Đàm Cẩm Niên và Tang Vũ đứng bên cạnh gọt táo, một người nắm lấy cánh tay còn lại của Tiêu Nghệ thật chặt, chỉ sợ chốc lát liền mất cô.

" Anh ấy..... vẫn không đến có đúng không? " Văn Tiêu Nghệ nhìn ba người Lương Ngân, Đàm Cẩm Niên và Tang Vũ, ánh mắt lộ sự mất mát và cô đơn.

" Cái tên khốn kiếp đó khiến cậu thành như vậy mà cậu vẫn nhớ đến hắn ! " Tang Vũ trước giờ nhanh mồm nhanh miệng, không để ý gì liền nói ra.

" Tiêu Vũ, cậu trước tiên đừng làm Tiêu Nghệ kích động ! " Đàm Cẩm Niên kéo Tang Vũ lại nhỏ giọng nói.

Lúc này Văn Tiêu Nghệ đột nhiên khóc lên, cô khóc đứt quãng.

Ba người Lương Ngân lúc này cũng không biết nên làm sao, bốn người ôm nhau , nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

" Tôi ngày hôm đó mình nằm mơ thấy hai bảo bảo đến tìm mình! Ô...." Cơ thể Văn Tiêu Nghệ rất yếu, nhẹ nhàng ôm các cô nói.

Ba người ai cũng không lên tiếng , đợi Văn Tiêu Nghệ bình phục một chút, ba người lập tức ngồi bên giường của cô, chờ cô từ từ bình tĩnh lại.

" Tiêu Nghệ , cậu có biết hay không trên thế giới này đâu chỉ có Nhậm Nghĩa là đàn ông, huống chi đó giờ hắn không yêu cậu, cậu sao lại ngốc như thế? Ngốc đến nỗi tổn thương chính mình!" Đàm Cẩm Niên vẫn luôn là người lý trí nhất.

" Mình đúng là ngu, ngu đến nỗi nghe lời của anh ta,các cậu có biết mình có thể có hai bảo bảo không ? Đêm hôm đó , hai bảo bảo đến tìm mình , chúng lớn lên thật đáng yêu, hai đứa kéo tay mình nói : Mẹ, mẹ, tại sao mẹ không cần bọn con? Tại sao, tại sao mẹ không giữ bọn con lại! Ô.... " Cả phòng bệnh chỉ còn lại tiếng khóc của Tiêu Nghệ, không phải là Lương Ngân không khuyên, mà thật ra cô không biết nên khuyên thế nào, chuyện như vậy ai có thể nói rõ được đây.

Bốn người cứ im lặng ngồi trong phòng bệnh cho đến khi mẹ của Tiêu Nghệ bước vào.

Mẹ của Tiêu Nghệ là một người phụ nữ cao quý tao nhã, ngồi vào chỗ Lương Ngân nhường cho mình , bà vuốt ve gương mặt con gái nói : " Tiêu Nghệ à! Mẹ xin con, con đừng dọa mẹ nữa có được hay không? " Mẹ Văn đau lòng khóc.

Tiêu Nghệ thấy mẹ như vậy cũng đau lòng, bàn tay nhỏ bé mềm mại lau nước mắt cho mẹ " Mẹ, thật xin lỗi, để mẹ lo lắng rồi! Lần sau con sẽ không như vậy nữa!"

Hai mẹ con ôm nhau khóc, làm cho các cô cảm thấy thật chua xót.

Lúc này Văn Thao và bác sĩ đã nói chuyện với nhau xong, lập tức đến thăm con gái, nhìn thấy con gái suy yếu tiêu tụy ông chỉ biết thờ dài.

" Con à, điều nhiều nhất ba có thể làm chính là như vậy, nó lần này cố ý tổn thương con như vậy, hình phạt rất nặng. Ba chỉ có thể dùng tiền mua mạng của nó!" Văn Thao than thở.

" Cha, thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Văn Tiêu Nghệ có chút kích động, ôm cha mình khóc thật to.

Lúc ấy, ba người Lương Ngân, Đàm Cẩm Niên và Tang Vũ đã ra khỏi phòng bệnh, để lại không gian cho một nhà ba người Tiêu Nghệ.

Đúng lúc này, Lương Ngôn và Vệ Nam cũng kịp đi đến, thêm vào đó, Trình Mạc Nhiễm cũng đang đứng ở ngoài cửa đợi bọn họ. Sáu người cùng tìm nơi ăn sáng. Bởi vì còn quá sớm các cửa hàng nhỏ vẫn chưa mở cửa, Vệ Nam và Trình Mạc Nhiễm lái xe vòng quanh thành phố N.

Đàm Cẩm Niên và Tang Vũ ngồi vào xe của Vệ Nam, Lương Ngôn cũng bị Vệ Nam mạnh mẽ kéo vào xe anh, thế mà cô gái nhỏ không biết chuyện này, vẫn cứ hét: " Chị, chị lại cãi nhau với anh Vệ Nam sao? Sao hai người không ngồi cùng nhau?" Vệ Nam tức giận trợn mắt, Trình Mạc Nhiễm trong lòng cũng có chút khó chịu, nghiêm mặt lại.

Lương Ngân ưu nhã ngồi vào xe của Trình Mạc Nhiễm sau đó cũng rất tự nhiên nói: " Anh lái xe đi!"

Trình Mạc Nhiễm nghe cô nói, không chần chờ liền lái xe tìm chỗ cho cô ăn.

Lương Ngôn đáng thương bị hai chọn áp chế, dĩ nhiên còn có anh Vệ Nam đột nhiên bá đạo, trừng mắt nhìn chằm chằm.

" Khụ... lời hôm qua em nói rốt cuộc có ý gì vậy?" Trình Mạc Nhiễm muốn hỏi Lương Ngân có thật là hôm qua cô đã đồng ý làm bạn gái của anh không , nhưng lời ra khỏi miệng có chút thay đổi.

" Lời nào cơ?" Lương Ngân đương nhiên biết ý tứ của anh nhưng vẫn cố ý hỏi lại, ai bảo người này bình thường luôn bá đại như thế!

" Em !" Đột ngột với cô, phong độ của Trình Mạc Nhiễm liền biến mất, có chút nóng nảy, còn có chút không nhịn được, nhiều nhất là có chút bất đắc dĩ.

" Cái gì?" Lương Ngân vô tội quay sang nhìn anh.

Ánh sáng mặt trời mỏng manh chiếu vào làn cho khuôn mặt Trình Mạc Nhiễm càng trở nên anh tuấn, trong nháy mắt, Lương Ngân có chút hoảng hốt.

"Không có gì, chỉ là muốn hỏi em muốn ăn cái gì thôi!" Trong lòng Trình Mạc Nhiễm thầm rửa chính mình: Trình Mạc Nhiễm từ khi nào nguoi trở nên nhát gan như vậy?

"Hahaha, Trình Mạc Nhiễm, em đáp ứng, đồng ý làm bạn anh rồi!" Lương Ngân cảm thấy vẻ mặt này thật sự không hợp với Trình Mạc Nhiễm nên không trêu chọc anh nữa.

"Kết....." Trình Mạc Nhiễm kích động dừng xe lại, Lương Ngân thiếu chút nữa bay ra ngoài, cũng may có dây an toàn giữ cô lại.

Lương Ngân bị làm cho hết hồn, cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi, lập tức tròn mắt nhìn anh, vừa định mở miệng trách, ai ngờ sau một khắc môi cô lập tức bị hôn. Lương Ngân cũng không giãy giụa, nhắm hai mắt lại.

Trình Mạc Nhiễm thấy Lương Ngân ngằm đồng ý trong lòng có một chút kích động, lực hôn từ nhẹ nhàng cũng chuyển sang mãnh liệt. Từ khóe miệng từ từ Trình Mạc Nhiễm biến thành hôn sâu, khi lưỡi đụng chạm nhau, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn lại trở thành người yêu.

"Trời ạ!" Khi xe của Vệ Nam chạy tới gần xe của Trình Mạc Nhiễm, mắt Lương Ngân mở to đột nhiên kêu lên, Vệ Nam nghe cô kêu lập tức dừng xe, vừa muốn nhìn sang phía Lương Ngân xem thử, Lương Ngân liền lập tức kéo cổ Vệ Nam lại, sau đó cứ như vậy, nghiêng người về phía trước, hai người cứ như vậy môi chạm môi, do lực quá lớn, môi của Vệ Nam bị Lương Ngân hung hăng cắn một cái, liền buồn bực hừ một tiếng.

Người trong cuộc cũng quên mất phía sau mình còn có hai người nữa. Thời khắc này, Đàm Cẩm Niên một mực nhìn hai người khác ngoài cửa xe, hôn hùng hực khí thế. Còng Tang Vũ lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình. Đây là gì vậy? Người bạn nhỏ Ngôn Ngôn cư nhiên có thể thô bạo chơi trò cưỡng hôn!

Lúc này, thế giới là một mảng hốt hoảng, mưa vương mắt, rốt cuộc đây là cái gì, thế giới này lại có thể điên cuồng như vậy?

Cuối cùng, Lương Ngân nheo Trình Mạc Nhiễm một cái anh mới buông cô ra. Lương Ngân bị anh hôn đến thất điên bát đảo, gần như thở không ra hơi. Ai ngờ được Trình Mạc Nhiễm lại không buông cô ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Ngân đỏ bừng, mấy ngón tay đặt tại thất lưng tinh trắng của anh nheo một cái. Trình Mạc Nhiễm bị đau vội vàng buông Lương Ngân ra.

"Anh... anh..." Lương Ngân thở hổn hển không nói ra được một câu.

Trình Mạc Nhiễm thầm nghĩ nếu như lúc này Lương Ngân mặc dạ phục, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vậy kết quả sẽ rất đẹp (thật ra ý anh là thơm ngon). Nghĩ xong, thừa dịp Lương Ngân không chú ý liền hôn cô một cái.

Lương Ngân xấu hổ đánh anh một cái, sau đó then thùng quay đầu che giấu sự cuồng loạn trong lòng, khóe miệng khẽ cười. Sau đó thấy cảnh ngoài cửa sổ, cô lại cảm thấy không cười được.

Lương Ngân thấy được ánh mắt rất đẹp của Đàm Cẩm Niên, còn thấy được một đôi đang hôn nhau lại là Vệ Nam và Ngôn Ngôn...

Loạn rồi, thế giới này loạn cả rồi....

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sau khi hôn

Lương Ngân lập tức xuống xe mà ở bên này Tang Vũ cũng không để ý nhiều như vậy, Lương Ngân lúc này không để ý cánh tay của hai người kia đã buông ra, môi Vệ Nam và Lương Ngân cũng tách khỏi nhau.

"Cái đó, kia cái gì...!" Lương Ngôn còn chưa giải thích rõ nên cảm thấy xấu hổ. Đang muốn giải thích thì lúc này lại bị Tang Vũ cắt đứt.

"Trời ạ! Lương Ngân đã tới!" Lúc này tất cả mọi người nhìn ra phía cửa sổ Lương Ngân có chút khí thế hung hăng đi tới, dĩ nhiên, phía sau Trình Mạc Nhiễm cũng vừa xuống xe, vẫn theo sát bước chân của cô.

"Chị em..." Lương Ngôn lời nói vẫn không nói xong, Lương Ngân cũng bắt đầu gõ cửa sổ phía bên Vệ Nam.

Vệ Nam mở cửa xe xuống, vừa muốn nói chuyện, liền nghe Lương Ngân kiêu chể tực giận, không để ý đến Vệ Nam, kính đáo nhìn Lương Ngôn nói: "Lương Ngôn, em xuống xe cho chị!"

Lương Ngôn có chút sợ, dĩ nhiên, lúc này ai cũng không có lập trường gì để nói chuyện, Vệ Nam không biết Lương Ngân muốn làm gì Lương Ngôn, cũng liền theo xuống xe.

Lúc này Trình Mặc Nhiễm cũng tới nơi, kéo Lương Ngân hỏi: "Em muốn làm gì?"

Lương Ngân cũng không trả lời anh, trực tiếp thoát khỏi cánh tay lời Lương Ngân đi.

Vệ Nam cùng Trình Mặc Nhiễm cũng không có ai đi theo sau, nhìn hai người đi trước mặt, trong xe Tang Vũ cùng Đàm Cẩm Niên cũng bắt đầu thờ dài, cái này gọi là chuyện gì vậy! Loạn mắt rồi.

"Chị kéo em đi đâu vậy?" Cánh tay Lương Ngân vẫn bị Lương Ngân kéo, so với Lương Ngân cô đi chậm hơn, bị dùng sức kéo, cho nên cô bị đau.

Lương Ngân vừa nghe, trong lòng có chút tức giận.

"Nói, ai dạy em những điều này? Em có còn biết xấu hổ hay không? Ngay trước mặt hai chị, lại cùng đàn ông hôn nhau sao?" Thật ra Lương Ngân cũng không biết mình sẽ như vậy, nhưng mà, khi cô nhìn thấy Tang Vũ cùng Đàm Cẩm niên đều ở đây, hơn nữa Lương Ngân con to gan hơn Vệ Nam như vậy, cô cảm thấy đứa nhỏ này có phải hay không đang học cái xấu.

"Cảm thấy xấu hổ?" Lương Ngân còn chưa ý thức được kích động của mình, cho dù ước nguyện ban đầu của cô là tốt.

"Lương Ngân, em bây giờ là đứa bé hư!"

Lương Ngân tức giận nói.

"Đứa trẻ hư! Chị, sao chị không tìm hiểu rõ ràng tình hình mà còn mắng em nữa?" Lương Ngân nói có chút buồn, trong lòng rất uất ức, em làm như vậy hoàn toàn là vì chị, vậy mà chị còn mắng em.

"Tình hình? Tình hình là trước mặt chị, cùng đàn ông hôn nhau sao?" Lương Ngân nghe trong giọng nói của Lương Ngân chói tai vô cùng.

"Chị, chị như vậy không phân biệt rõ phải trái? Nếu không tại chị với anh Trình hôn nhau ở trong xe mảnh liệt, em sợ anh Vệ Nam thấy, mới giúp chị cản trở anh ấy, gạt anh, chị còn nói em như vậy!" Lương Ngân nóng nảy uất ức, tâm tình của đứa trẻ, nói vài câu xong, đôi mắt nhỏ liền hồng lên, sau đó uất ức nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

"Em. . ." Lương Ngân nghe Lương Ngân nói như vậy, trong lòng hoảng hốt, bỗng chốc hồi hộp, đúng vậy, mới vừa rồi Trình Mặc Nhiễm người này cũng không ngoảnh đầu lại nhìn, liền hôn cô, cô cũng không chú ý chuyện này. Nói cho cùng, Lương Ngân cũng vì tốt cho cô, cô lại không có lương tâm mắng Lương Ngân như vậy.

Lương Ngân tự biết mình đuối lý, vội vàng ôm lấy Lương Ngân, lập tức giọng êm dịu nói: "Lương Ngân, thật xin lỗi, là chị không đúng, chuyện đó, chị cùng anh Vệ Nam đã chia tay rồi, hiện tại bạn trai chị là Trình Mặc Nhiễm, những thứ kia cũng bình thường. . . thôi!" Hai chữ sau giọng nói xuống rõ ràng.

Lương Ngân đang uất ức khóc nức nở, nhưng mà lúc nghe Lương Ngân vừa nói chia tay cùng Vệ Nam, đột nhiên trong lòng trống rỗng, sau đó vội vàng kéo mình với Lương Ngân ra một khoảng cách hỏi: "Sao lại như vậy? Chị, anh chị sao lại chia tay?"

Lương Ngân nhìn Lương Ngân, lúc này cô có nên nói tại sao hay không, hay là nói, cô phải nói nguyên nhân sao?

"Chị nói, anh Vệ Nam người tốt như thế, sao chị lại cùng anh ấy chia tay?" Lương Ngân có chút vội vàng muốn biết nguyên nhân chuyện này, bởi vì gần đây cô phát hiện Vệ Nam có chút không bình thường.

"Chính là, chính là không thích hợp nên chia tay!" Lương Ngân vẫn không nói ra nguyên nhân chính, nếu nói ra, Lương Ngân làm như thế nào thoái mái đây?

"Em yên tâm đi, mặc dù chị cùng anh Vệ Nam không phải là bạn bè trai gái, nhưng anh Vệ Nam vẫn luôn là anh Vệ Nam, chị và anh ấy đã nói với nhau rồi, phải chung sống giống như lúc ban đầu vẫn là huynh muội, cho nên bọn chị bây giờ rất tốt!" Lương Ngân vỗ vỗ bả vai Lương Ngân nói, rõ ràng trong lòng có chút chột dạ, nhưng vì vẫn sợ đứa nhỏ này suy nghĩ nhiều.

"Ồ" Lương Ngân ồ một tiếng, cũng không biết có ý gì.

"Chuyện đó, em phải đi xin lỗi anh Vệ Nam, còn cường hôn anh ấy nữa." Lúc này Lương Ngân cảm thấy buồn phiền, cùng một chút xấu hổ.

"Ừ, đi trở về thôi!" Lương Ngân ôm Lương Ngân nói, hai người liền quay trở về hai chiếc xe kia.

Một bữa ăn sáng lúng túng mà yên tĩnh, Tang Vũ có chút không chịu nổi, cô thích nhất sữa đậu nành cùng bánh tiêu nhưng cũng không ăn nhiều.

Đàm Cẩm Niên vẫn rất thông minh, một câu nói cũng không nói nhiều, cuối cùng Lương Ngân cũng giải thích cùng các cô, cho nên không cần thiết phải hỏi nhiều nữa.

"Thôi, chúng ta về bệnh viện thăm Tiêu Nghệ trước đi!" Trình Mặc Nhiễm đề nghị, mọi người cũng không có ý kiến, theo phương thức lúc đến mà trở về.

Chỉ là, lần này ở trong xe Trình Mặc Nhiễm đông hơn vì Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên đi cùng.

Vệ Nam ở trong xe với Lương Ngôn, lúc này Lương Ngôn đang làm mặt dày xin lỗi Vệ Nam, chọc cho Vệ Nam cười ha hả không ngừng.

Lúc trở lại bệnh viện, Văn Tiêu Nghệ đang được mẹ chăm sóc bên cạnh, bởi vì Văn Thao đi giải quyết việc có liên quan đến Nhậm Nghĩa.

Văn Tiêu Nghệ thấy đám người bọn họ quay trở lại, rất vui vẻ, liền gọi mẹ đi về nhà. Nghe mẹ Văn dặn dò đôi câu rồi cùng mọi người chào tạm biệt.

Mấy cô gái nhỏ liền vây quanh Văn Tiêu Nghệ ríu rít, Vệ Nam cùng Trình Mạc Nhiễm nhìn nhau cười, sau đó tự động lui ra ngoài phòng bệnh.

Ngoài hành lang Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, tự nhiên bị tiểu nha đầu kia cường hôn, bất luận là nguyên nhân gì, đối với Vệ Nam khó chịu này mà nói, thật đúng là có chút buồn cười.

“Bây giờ cậu tình cảm đặc ý, đừng đặc ý như vậy có được không?” Vệ Nam nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Trình Mạc Nhiễm, trong lòng có chút khó chịu. Bất quá, anh cũng đang đợi thời cơ, chờ những chuyện này qua đi, anh cũng sẽ bắt sống tiểu nha đầu kia thôi.

“Được rồi! Mình cùng một chỗ với Ngân Ngân!” Trong lời nói Trình Mạc Nhiễm, nói thẳng lời muốn nói nhất.

“Cái này còn phải nói sao? Đã sớm nhìn ra rồi!” Vệ Nam cũng dùng lời chẹn họng Trình Mạc Nhiễm.

Hai anh em ở cùng chỗ này câu được câu không trò chuyện, nhưng việc đã trải qua cũng không còn quan trọng, bọn họ bây giờ, đối với tương lai tràn đầy lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Năm mới

Mùa xuân đến, bọn họ khéo léo từ chối đề nghị của Văn Thao ở lại thành phố N đón năm mới, ngày hôm nay nghe Tiêu Nghệ xuất viện, từng người quay trở về thành phố của mình.

Trình Mạc Nhiễm đang cùng Lương Ngân xác định mối quan hệ cùng nán lại một lúc (một bản nhạc thổi qua: Ngay chính thời điểm này). Tối hôm trước anh đã bàn bạc với Lương Ngân muốn cả hai cùng nhau đón năm mới, cuối cùng Lương Ngân không còn cách nào khác đồng ý cùng anh trở về thành phố B, lúc đó anh mới miễn cưỡng thả người.

Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam đưa người vẫn phải đưa đến nơi, đưa Lương Ngân cùng Lương Ngôn về đến nhà rồi mới đưa Tang Vũ cùng Đàm Cẩm niên trở về thành Phố B.

Buổi tối, Lương Ngân một mình nằm trên chiếc giường nhỏ đọc sách, nhìn một chút cô liền phân tâm, hiện tại chỉ cần vừa rảnh rỗi thì liền nghĩ tới Trình Mạc Nhiễm, sau đó cười khúc khích một mình, trong tình yêu con gái đều ngu ngốc!

Chỉ trong chốc lát điện thoại liền vang lên. Không cần đoán cũng biết là ai, Lương Ngân vội vàng nhận điện thoại.

"Đang làm gì thế?" Sóng điện thoại không có ảnh hưởng đến giọng nói của Trình Mạc Nhiễm chút nào.

Lương Ngân nghe điện thoại, cảm thấy mặt có chút nóng nóng.

"À, em đang đọc sách!" Lương Ngân cảm thấy mình cùng anh nói những thứ này thật nhàm chán, nhưng mà, trong lòng của cô hy vọng anh biết được cuộc sống của cô.

Lúc ban đầu ghét, bây giờ thì thích, đây là cái dạng quá trình gì đây!

"Thật là cô bé ngoan!" Trình Mạc Nhiễm cầm điện thoại ở bên kia, nhếch miệng lên, anh vô cùng yêu cô gái nhỏ mềm yếu giọng nói dịu dàng ngọt ngào này.

Lương Ngân nghe được Trình Mạc Nhiễm nói cái đó "Ngaoan", vẻ mặt ửng đỏ, cô thay đổi càng ngày càng thích thẹn thùng.

Hai người cứ như vậy, một người hỏi, một người trả lời, cũng không cảm thấy nhàm chán, cho đến khi Lương Ngân cảm thấy điện thoại nóng muốn bỏ tay, khi đó điện thoại của Trình Mạc Nhiễm nhắc nhở điện thoại không đủ pin, lúc này anh mới lưu luyến nói với cô: "Đi ngủ sớm một chút đi!"

Lương Ngân đáp lời, trong lòng cũng không biết tại sao lại không muốn thôi, cũng chỉ nói thôi ngủ ngon.

Sau khi nói qua điện thoại câu cuối cùng ngủ ngon, đúng lúc điện thoại cũng hết pin.

Khoảng cách đối với tình yêu một người cuồng nhiệt xa xôi như vậy, kia sẽ đau khổ như thế nào đây?

Cuối cùng, chờ đợi đã lâu mùa xuân rốt cục đã tới.

Sáng sớm Lương Ngân bị tiếng pháo vang dội đánh thức, nhìn điện thoại, sáu giờ, rời giường, mặc quần áo từ từ.

Đi ra sân, liền thấy Lương Ngôn mặc áo lông màu đỏ, cầm một điều thuốc, đốt pháo, ba cùng cô cô đang đứng ở trước cửa, nhìn Lương Ngôn, họ đều vui vẻ, Lương Ngân lập tức bị không khí năm mới cuốn hút, sự bức bối vì rời giường sớm nhất thời biến mất.

Đã nhiều năm, thời điểm năm mới chính là bốn người như vậy, nhưng mà, mỗi năm đều vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn điểm tâm xong, bốn người bắt đầu làm sủi cảo, rồi chuẩn bị làm hoành thánh.

Khoảng thời gian này, sau khi ăn sáng xong, thì Lương Ngân thường nhận được điện thoại của Trình Mặc Nhiễm, Lương Ngân thường ở trong căn phòng nhỏ của mình, không để ý chuyện gì ngoài việc nhận điện thoại, Lương Ngân nói với anh cô cô làm rất nhiều thức ăn ngon, ở bên kia Trình Mặc Nhiễm bình thường những món đó đều không thích ăn, hiện tại bị cảm dẫn dụ nên anh cũng phát thèm.

Sau khi cúp điện thoại, lần lượt đến Tang Vũ cùng mấy chị em cũng đều điện thoại tới chúc năm mới vui vẻ, bởi vì vào buổi tối hàng năm, đường dây điện thoại căn bản đều là bị bận.

Lương Ngân vui vẻ nhất chính là nhận được điện thoại của Văn Tiêu Nghệ, mấy ngày nay, Tiêu Nghệ hồi phục rất tốt, gọi điện thoại tới dường như tâm tình cũng rất tốt.

Tiêu Nghệ nói: "Ngân Ngân, mình cùng ba mẹ ở đây rất náo nhiệt!" Ba mẹ năm nay dẫn mình đến nhà bà ngoại đón năm mới! Ở thành phố S! Người nơi đây cũng rất nhiệt tình! Mình thật rất vui!"

Lúc Lương Ngân nghe Tiêu Nghệ nói vậy cô cũng rất vui mừng, nước mắt cứ như vậy rơi xuống không thể khống chế được, sau đó, bên kia Tiêu Nghệ rồi rít nói chuyện ở thành phố S, Lương Ngân nước mắt đã rơi đầy mặt, ở trong lòng cô cầu nguyện, cảm tạ ông trời đã trả lại cho cô 1 Tiêu Nghệ mãi mãi vui vẻ.

Nhưng mà, có người nào được vui vẻ mãi mãi đây?

Bắt đầu từ sáng sớm, tiếng pháo nổ bùm bùm vang lên không ngừng, Lương Ngân tâm tình cũng rất tốt.

Lương Ngôn phụ giúp Lương Ngân làm hoành thánh.

Lúc nào Lương Ngôn nặn hoành thánh cũng không được đẹp mắt, liền bị Lương Ngân la sau đó dạy cô cách nặn hoành thánh. Lương Ngân tỉ mỉ dạy cô.

“Chị?” Lương Ngôn nhìn Lương Ngân gọi.

“Thế nào?” Lương Ngân còn có chút kỳ quái, có chuyện cứ nói, đồng thời lại không đi.

“Chị và anh Vệ Nam vẫn là bạn tốt chứ?” Lương Ngôn đợi mẹ đi ra khỏi phòng bếp mới nhanh chóng hỏi.

“Dĩ nhiên, thế nào? Thần bí cười hề hề, đùa ngốc.” Lương Ngân nhìn bộ dạng Lương Ngôn lúc này đã cảm thấy buồn cười rồi.

“Này!” Thật ra trong lòng Lương Ngôn nghĩ chính là, chị đã chia tay, sao anh vẫn còn thường xuyên gọi điện thoại cho mình, lại còn muốn cùng mình nói chuyện phiếm sao?

“Chị, vậy chị thích anh Trình sao?” Lương Ngôn lại hỏi.

Lương Ngân nghe những lời này giật mình, cô thích anh sao? Bởi vì phiêu bạc đã lâu, không chiếm được tình yêu, tiếp theo là cầu lui, mới lựa chọn anh hay là thích anh đây?

Lương Ngân đối với vấn đề này, đáp án của cô rất mơ hồ, cô trả lời thế nào với Lương Ngôn đây?

“Chị sao vậy?” Lương Ngân nhìn Lương Ngôn vẫn không chịu trả lời câu hỏi của cô, cô cũng bắt đầu suy nghĩ nhiều, có lẽ chị thích anh Trình, nhưng mà anh Trình cùng Vệ Nam là bạn tốt, cho nên anh Vệ Nam mới nhường chị cho anh Trình.

“Này, chị không có sao, em là 1 đứa bé hỏi nhiều như vậy làm gì?” Lương Ngân vừa nói vừa gói bánh thật kỹ đi vào bếp đưa cho cô cô. Trong lòng cũng đoán, Lương Ngôn hỏi vấn đề kia thật ra là đã hỏi tới tận sâu đáy lòng của cô rồi, cô cũng biết rõ tình cảm này là chịu thiệt còn là...

Lương Tề Phong đang ở trong sân quét tuyết, Lương Ngân phụ cô đem bánh hoành thánh vào trong bếp, sau đó lên lầu mặc quần áo ấm ra sân giúp ba quét tuyết, tuyết ở trên trời không nhỏ không lớn cứ rơi xuống, Lương Ngân làm hết sức đem đồng tuyết kia sang 1 bên, chừa lại con đường trước cửa.

“Ba, chúng ta vào nhà đi, bên ngoài bắt đầu lạnh nhiều rồi! Làm như vậy là được rồi!” Lương Ngân giúp cha phủi tuyết trên đầu, liền kéo ba quay vào

trong nhà, lúc này, cô cô đã nấu xong hoành thánh, Lương Ngân dọn chén đũa, cả nhà ngồi xuống trước bàn cùng ăn.

Năm mới, bầu không khí mới, Lương Tề Phong uống rượu cùng em và con gái, người một nhà ăn cơm thật vui vẻ, Lương Ngân cũng uống 1 chén rượu nhỏ, trước mặt ba không thể uống nhiều, không thể giống như 4 chị em ở cùng nhau uống nhiều được, cho nên chỉ uống 1 ít mà thôi.

Sau khi ăn cơm xong, cũng mệt rồi, huống chi Lương Ngân cũng đã uống 1 chút rượu, dọn dẹp bàn xong, một mình đi lên lầu muốn đi ngủ 1 giấc, chờ đến buổi tối xem tiết mục cuối năm.

Mới vừa trở về phòng liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, nhìn màn hình điện thoại hiện lên mã số thành phố B, nhưng là số điện thoại lạ không có họ tên.

“Chào ngài.” Lương Ngân trước sau như 1 lễ phép nói.

“Lương Ngân, là tôi!” Bên kia điện thoại là có chút thất giọng giọng nói là 1 cậu bé.

“Hàn Tô?” Lương Ngân hỏi.

“Ừ, xem ra em còn có lương tâm.” Hàn Tô có chút buồn, cô làm sao không thể biết mình gọi điện thoại đây?

Nhưng khi nghe cô gọi đúng tên của mình, cậu rất vui vẻ.

Lương Ngân cảm thấy có chút buồn cười, đứa nhỏ này, sau đó nằm ở trên giường, trong tư thế thoải mái nhất nói chuyện với cậu ta.

“Năm mới vui vẻ nhé, bạn Hàn Tô.” Lương Ngân giọng nói êm dịu nhỏ nhẹ vẫn khiến cho Hàn Tô cảm thấy rất thoải mái.

“Lương Ngân, năm mới vui vẻ, tôi thi đậu đại học B sẽ báo cho em, em nhất định phải chờ tôi!” Hàn Tô kiên định nói

Ở trong điện thoại Lương Ngân có thể nghe được giọng hát của nữ sinh, còn có bạn học Hàn Tô đang gọi cậu đi hát, giờ phút này cậu kiên định như vậy nói với cô: “Lương Ngân, em nhất định phải chờ tôi!”

Lương Ngân cảm thấy hốc mắt bắt đầu cay, liền nghĩ không cảm động đó là giả, chẳng qua cô chỉ xem cậu là em trai thôi.

“Hàn Tô, tôi...” Lương Ngân vừa định thuyết phục cậu không cần chờ cô.

Bên kia Hàn Tô liền nói: “Lương Ngân, tốt rồi, không nói với em nữa, tôi cùng bọn họ ca hát đây! Muốn vui vẻ rồi!” Sau đó liền cúp điện thoại.

Lương Ngân có chút mất đi hiệu lực, nhưng mà vẫn cảm thấy đứa nhỏ này chính là còn bé, tính trẻ con đây! Chờ cậu ta thi vào đại học B rồi sẽ nói! Bây giờ để cho cậu ta thanh thản ổn định việc học tập mới là quan trọng nhất.

Lúc này đã thấm men rượu, Lương Ngân bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, từ từ ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Cẩn nuôi

Mấy ngày năm mới, Lương Ngân cảm thấy cuộc sống mình trải qua giống như cuộc sống của một chú heo, giống như một dạng heo được nuôi vậy, buổi sáng ăn món ăn mà cô cô nấu, sau đó đọc sách, gọi điện thoại, tiếp đó là tới giờ ăn trưa, ngủ trưa một giấc, lúc thức dậy là đã đến giờ ăn tối, thì ra ngày nghỉ cũng không hẳn là tốt! Lương Ngân mập lên hẳn ra.

Lương Ngân bên kia quá rảnh rồi còn Trình Mặc Nhiễm bên này lại hết sức bận rộn. Anh thừa nhận anh có chút nhớ mong Lương Ngân, cảm giác nhớ mong ấy cứ quấy nhiễu anh, mỗi lần nghe thấy giọng nói ngọt ngào mê người trong điện thoại anh cảm thấy tim mình mềm nhũn ra, tựa như muốn ngừng đập.

Nghĩ đến dáng vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Ngân đỏ lên anh liền nổi dục vọng làm cho bản thân mình phải tắm nước lạnh trong mùa đông.

Nhóm Lương Ngân mừng 18 mới đi học lại, Lương Ngân hứa với Trình Mặc Nhiễm khi cô về sẽ đi cùng với anh một tuần, lúc đầu hai người dự định mừng tám Lương Ngân về thành phố B, đúng lúc cô cô và Ngôn Ngôn muốn ở đến mừng tám mới về nhà, Lương Ngân vốn định nói cho Trình Mặc Nhiễm biết nhưng cô muốn cho anh bất ngờ nên giấu anh rồi cùng cô cô và Ngôn Ngôn trở về thành phố B.

Trước khi trở về thành phố B Lương Ngân không nói cho Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên biết hành trình của cô vì thế lần này Tang Vũ và Cẩm Niên cũng

không có đi đón cô.

Thông qua Vệ Nam, Lương Ngân biết được địa chỉ nhà của Trình Mạc Nhiễm, hành lí của cô không nhiều chỉ có vài bộ quần áo và vài thứ linh tinh xách trên tay, cô cứ như vậy tìm đến khu hoàng kim của thành phố B nơi người đàn ông độc thân hoàng kim của thành phố B ở.

Lương Ngân dựa theo địa chỉ Vệ Nam cho tìm đến căn số 701 lầu 5 Dương Phú Uyển. Nói đến Dương Phú Uyển hẳn nên nói đến lai lịch của nó, khu này trước đây là nơi lấy ánh sáng tốt nhất thành phố B, nó vốn dĩ là khu vườn hoa và trái cây lớn nhưng sau này bán cho bất động sản "Mạc Nhiễm", bây giờ thành một khu tráng lệ lộng lẫy như vậy.

Lương Ngân bị người bảo vệ giữ lại, bởi vì mỗi hộ gia đình trong khu này đều có giấy thông hành, Lương Ngân nói với người bảo vệ rằng cô là bạn gái của Trình Mạc Nhiễm vì muốn tạo bất ngờ cho anh nên về nhà sớm đợi anh nhưng người bảo vệ đặc biệt làm tròn bốn phận mặc kệ Lương Ngân nói cái gì cũng không cho cô vào cửa. Lương Ngân nói với anh ta thật lâu nhưng cuối cùng vẫn không cho cô vào, vốn dĩ Lương Ngân muốn gọi điện thoại cho Trình Mạc Nhiễm nhưng nhìn thời gian nghĩ là lúc này anh đang làm việc nên không gọi cho anh. Lúc này Trình Mạc Nhiễm từ trong nhà ăn bước ra lái xe trở về nhà mình, bởi vì đang là năm mới nên có chút kẹt xe, anh lái xe rất chậm lòng thầm nghĩ lúc này cô gái nhỏ kia có phải cũng ăn cơm rồi không, đang nằm trên giường đọc sách? Thời gian hai người gọi điện thoại với nhau căn bản đều trước giờ đi ngủ khoảng hai tiếng vì vậy Trình Mạc Nhiễm lúc này vừa lái xe vừa thất thần. Lương Ngân không có cách nào thuyết phục bảo vệ cô đành xách túi ra ngoài đợi một lúc, nhưng cảm thấy quá lạnh nên muốn đi vòng quanh tiểu khu này một chút, cô nghĩ sau khi cô đi một vòng nói không chừng Trình Mạc Nhiễm cũng tan việc trở về rồi! Sau đó liền đi một vòng tiểu khu, cô phát hiện chỗ này thật to, quả nhiên là nơi dành cho người có tiền vừa lộng lẫy vừa đường hoàng, trong lòng có chút ghen tỵ, ngoài miệng còn nói thêm câu: xa xỉ.

Xe của Trình Mạc Nhiễm cứ như vậy tiến vào tiểu khu, đúng lúc Lương Ngân cũng xoay qua chỗ khác, hai người cứ như vậy lướt qua nhau.

Bảo an thấy giấy thông hành liền cho qua, anh ta căn bản cũng quên mất chuyện cô gái vừa rồi.

Lương Ngân cảm thấy càng đi càng lạnh liền bước nhanh hơn trong lòng cầu nguyện tốt nhất là có thể đúng lúc Trình Mạc Nhiễm tan việc trở về nhà, nghĩ đến việc bản thân bất ngờ đến nhà hù được anh, nghĩ đến khuôn mặt bị hù của anh cô cảm thấy thật thú vị.

Trình Mạc Nhiễm trở về nhà liền tắm rửa sạch sẽ, anh đang trong phòng ngủ lau tóc, lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, anh liền bắt máy nhận.

"Chào ngài, xin hỏi có phải ngài Trình ở căn số 701 lầu 5 không ạ?" Là giọng của 1 người đàn ông, trong giọng nói còn có chút lo lắng.

"Chào ngài, chính là tôi." Trình Mạc Nhiễm trả lời rất lịch sự.

"Là như thế này ngài Trình, tôi là bảo vệ dưới lầu, trước khi ngài trở về có cô Lương đến tìm ngài..." Bảo vệ đem chuyện Lương Ngân tới kể cho Trình Mạc Nhiễm nghe.

Trình Mạc Nhiễm sớm đã gác điện thoại, nhanh chóng chạy vào phòng quần áo mặc đồ vào, cũng không để ý tóc mình còn ướt cầm chìa khóa xuống lầu, trong lòng anh bây giờ nói không được có bao nhiêu vui mừng và lo lắng.

Vui mừng vì cô gái nhỏ kia cho anh sự ngạc nhiên vui mừng, lo lắng chính là đã trễ thế này cô muốn đi đâu nữa? Lỡ gặp phải người xấu thì làm sao đây? Có khi bị khi dễ hay không, cô đẹp như thế...

Lương Ngân cuối cùng cũng đi hết 1 vòng, cô lạnh đến nỗi có chút run run, vốn là mặc dày mà vẫn có thể lạnh như vậy?

Trình Mạc Nhiễm đến nhà xe vội vàng vàng lấy x era, "Vào" liền lái ra rồi khỏi nhà xe, anh đến cổng chính lạnh lùng nhìn bảo vệ 1 cái thầm nghĩ: nếu như Ngân Ngân có chuyện gì, người cũng đừng nghĩ đến chuyện tiếp tục sống nữa! Bảo vệ không khỏi rung mình 1 cái.

Đúng lúc Lương Ngân đi tới cổng tiểu khu, xe của Trình Mạc Nhiễm vừa lái tới, đèn xe quá sáng làm Lương Ngân cảm thấy chói mắt, cô dùng 1 cánh tay che mắt lui về sau mấy bước để nhìn rõ người trong xe.

Cả người Trình Mạc Nhiễm chán ghét, tay nắm tay đổi tốc độ muốn lái ra ngoài đúng lúc phía trước có người, tay Trình Mạc Nhiễm đặt trên kèn xe chưa kịp ấn thì nhìn thấy bóng dáng phía trước kia không phải là người anh ngày nhớ đêm mong sao!

Trình Mạc Nhiễm vội vàng tắt đèn, xe dừng lại giữa cửa ngay lối ra vào.

Trình Mạc Nhiễm mừng rỡ chạy xuống xe, còn chưa đến chỗ Lương Ngân không kiềm chế được liền kêu một tiếng "Ngân Ngân!"

Lương Ngân nghe Trình Mạc Nhiễm gọi, vội vàng chạy tới nhào vào trong lòng anh, cô bây giờ rất lạnh, trong ngực anh thật là ấm.

Trong lòng Trình Mạc Nhiễm bây giờ như có 1 đóa hồng liên đang nở, mỗi góc trong trái tim anh đều cảm thấy ấm áp, hai người cứ ôm như vậy 1 lúc lâu.

Cứ như vậy Lương Ngân bị Trình Mạc Nhiễm mừng rỡ ôm về nhà, Lương Ngân kháng nghị muốn tự mình đi nhưng Trình Mạc Nhiễm chỉ nhếch miệng cười, nói gì cũng không đặt cô xuống.

Cuối cùng sau khi mở cửa Trình Mạc Nhiễm mới đặt Lương Ngân xuống, Lương Ngân chưa kịp phản ứng liền bị anh kéo vào phòng, Trình Mạc Nhiễm không có cách nào kiềm chế sự vui sướng trong lòng mình, cũng không kịp thương hoa tiếc ngọc, hai cánh tay nắm lấy vai của Lương Ngân dùng lực về phía trước, lưng Lương Ngân dựa vào trên cửa, sau đó Trình Mạc Nhiễm nhào người lên trước bắt đầu 'xam lược'.

Lương Ngân vẫn luôn ở trạng thái bị động cho đến khi nụ hôn của Trình Mạc Nhiễm từ thô bạo trở nên êm ái, hai cánh tay của Lương Ngân liền vòng lên cổ của anh, hai cánh tay anh vốn đang nắm vai cô cũng 1 tay chuyển xuống hông cô, tay còn lại dọc theo hông cô chuyển lên phía trên, từng chỗ từng chỗ, còn có chút kỹ xảo hướng lên phía trên đến mức lửa bùng cháy hừng hực.

Đầu óc Lương Ngân trống rỗng, hưởng thụ nụ hôn của anh, nỗ lực đáp trả lại. Trình Mạc Nhiễm nắm chặt thắt lưng Lương Ngân, đem cô đến sofa, nụ hôn của anh ta từ cánh môi hồng của cô dời xuống, anh nhẹ nhàng cắn cái cằm trắng mịn của cô, từng chỗ trên cổ trắng tuyết của cô, râu của anh đâm trên da Lương Ngân làm cho Lương Ngân có cảm giác kích thích mà trước nay chưa từng có, ngoài lần say rượu mất đi lý trí ra, cô trước giờ chưa trải qua cảm giác kích thích như vậy.

Trong lòng đột nhiên dao động, tim dường như muốn nhảy ra ngoài, cuối cùng đến ghế sofa Trình Mạc Nhiễm đặt cô xuống ghế rồi thuận thế đè lên.

Hôn hừng hực khí thế, Lương Ngân không biết Trình Mạc Nhiễm cởi áo khoác ngoài của cô từ lúc này, bây giờ trên người cô chỉ còn sót lại nội y.

“Ngân Ngân, anh rất nhớ em!” Môi Trình Mạc Nhiễm rớt xuống bên tai Lương Ngân, khẽ liếm vành tai của cô sau đó nhẹ nhàng cắn, phảng phất cứ muốn ăn nó.

Lương Ngân không cách nào chịu được kích thích vậy liền rên nhẹ, khi cô nghe được âm thanh của mình cảm thấy rất xấu hổ nhưng không cách nào khống chế người đàn ông trên người mình “Trình Mạc Nhiễm” Lương Ngân thở nhẹ.

“Bảo bối, gọi tên của anh!” Trình Mạc Nhiễm rất thích giọng nói lúc cô gọi tên anh, phảng phất như thanh âm êm tai nhất trên thế giới này.

“Trình Mạc Nhiễm!” Lương Ngân đã động tình, hai người nhiệt tình như lửa dường như không còn tỉnh táo như ngày thường.

“Gọi anh, Mạc Nhiễm, bảo bối!” Trình Mạc Nhiễm nhẹ cắn vành tai vô, cọ sát.

“Ừ..Mạc Nhiễm..Mạc Nhiễm” Lương Ngân sớm đã mất đi lý trí, giống như 1 con mèo nhỏ nhiệt tình khéo léo cùng Trình Mạc Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lò sưởi

Hai người đều hừng hực khí thế như lửa, thiêu đốt lẫn nhau, Lương Ngân bị hôn bắt đầu rên rỉ Trình Mạc Nhiễm ở trong tai nghe được hưởng thụ gấp đôi, Lương Ngân áo trong liền bị cởi ra, áo trong của Lương Ngân rất nhanh liền bị cởi ra, theo Văn Tiêu Nghệ nói đây là hàng hiệu Lace viền tơ rất hấp dẫn.

Trình Mạc Nhiễm lúc này hết sức gấp rút và mạnh bạo cũng không quên mất việc cho Lương Ngân một đêm dịu dàng khó quên. Nụ hôn của anh rơi vào hông của Lương Ngân, sau đó tay cứ như vậy tay vô ý khắp người cô, dưới thân Lương Ngân cũng bị anh cởi ra lộ rõ cảnh xuân, lúc anh vừa buông bản thân mình ra, lơ đãng nhìn, trong nháy mắt cả người tựa như bị tạt nước lạnh, tất cả nhiệt tình cũng biến mất.

Lương Ngân nhắm hai mắt lại, sắc mặt ửng hồng, cắn môi dưới, đang chờ động tác sau của Trình Mạc Nhiễm, nhưng mấy chục giây trôi qua cũng không thấy đoạn sau, cô liền lên mở mắt nhìn Trình Mạc Nhiễm, liền nhìn thấy gương mặt Trình Mạc Nhiễm trở nên xanh xao.

"Sao, thế nào?" Lương Ngân nhỏ giọng hỏi. Sắc mặt ửng hồng, hơn nữa còn mang theo e lệ.

Trình Mạc Nhiễm cũng không nói gì, từ trên ghế sofa bước xuống, sau đó cứ như vậy đi vào phòng ngủ, Lương Ngân cũng không đã biết xảy ra chuyện gì có uất ức, nằm ghế sofa ngồi dậy, muốn tìm quần áo, lúc vừa mới tìm được quần lót, cô đã hiểu vì sao Trình Mạc Nhiễm vì sao lại có bộ dáng nhụt nhục như vậy.

Bởi vì trên quần lót có chút hồng hồng, điều này nói rõ: bà đi của cô đến rồi. Lương Ngân lúc này chợt nhớ ra lúc trước trong phòng ngủ có một nữ sinh thường nói cho các cô một chút chuyện cười màu sắc, thứ nhất như thế này: Một hôm nam A hỏi nam B tại sao lại uể oải như vậy? Có phải bị cấm dục đã lâu hay không? Nam B trả lời: Đúng vậy! Nam A cũng rất hiếu kỳ, nhìn lão bà của cậu tốt vô cùng, tại sao lại cấm dục? Nam B lại nói, cậu xem người nào chảy máu mũi mà vẫn còn đào phân không?

Lương Ngân không khỏi bật cười, sau đó nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm thay lại áo ngủ, cầm một cái chăn ra ngoài. Trên người Lương Ngân chỉ còn lại áo lót, bị người nhìn thấy như vậy, cô không được tự nhiên, lúc này liền tự trách mình đang loạn tưng, vội vàng tìm quần áo che kín mình.

"Đừng che, hôm nay anh cũng chẳng có lòng, cũng không còn năng lực này!" Trình Mạc Nhiễm bắt đầu đi đến trước ghế sofa, đem chăn đắp lên trên người của Lương Ngân, sau đó cứ như vậy Lương Ngân bị anh đắp chăn ở trên người.

"Trước đi tắm, sau đó ngủ sớm một chút!" Trình Mạc Nhiễm đi tới ôm lấy Lương Ngân, đưa cô đến phòng tắm ở trong phòng ngủ của mình, đặt Lương Ngân ở trong bồn tắm đã đổ đầy nước, sau đó đóng cửa lại.

Quá trình này dường như Lương Ngân không có nói một câu, ngồi trong bồn tắm một hồi mới phản ứng được, hiện tại Trình Mạc Nhiễm nhất định rất buồn bực, Lương Ngân núp ở trong bồn tắm nhìn trộm anh cười.

Hiện tại Trình Mạc Nhiễm đang bị đã kích, nhất thời tinh thần giảm xuống, rót chén nước lạnh, đi vào trong thư phòng mở tài liệu ra, nhìn xong không xem định đem lên công ty tiếp tục thẩm duyệt.

Tắm xong Lương Ngân mới phát hiện căn bản lúc vào cô không có cầm quần áo, cô lại tiếp tục bọc cái mền kia, chân không đi ra ngoài, Lương Ngân len lén kéo cửa phòng tắm ra, phát hiện Trình Mạc Nhiễm không có ở trong phòng ngủ, sau đó liền đi ra khỏi phòng ngủ, rón ra rón rén đi đến phòng khách trên ghế sofa, cầm túi y phục kia, lại rón ra rón rén đi vào phòng ngủ Trình Mạc Nhiễm, thay quần áo sạch sẽ, thuận tiện đem quần lót của mình giặt rồi phơi khô.

Lúc Trình Mạc Nhiễm xem xong văn kiện thì cũng đã khuya lắm rồi, Lương Ngân đến thư phòng nhìn anh làm việc cũng không có quấy rầy anh, Lương Ngân vẫn ở trong phòng ngủ ngồi trên cái giường lớn kia đọc sách, thói quen của cô là nằm đọc sách, có lẽ là ngày hôm nay mệt quá, không biết lúc nào ngủ thiếp đi, Trình Mạc Nhiễm vuốt vuốt huyết thái dương, sau khi bước vào cửa liền thấy Lương Ngân mặc quần áo nằm trên giường của anh ngủ thiếp đi. Nhất thời, trong lòng rối tinh rối mù, người con gái mình thích nhất nằm ở trên giường của mình, anh cảm thấy việc này thật là đẹp giống như là không thật vậy.

Anh đi tới, muốn giúp cô thay áo ngủ của mình, nhưng vừa nghĩ tới mới vừa rồi toàn thân trắng như tuyết của cô, máu nóng sục sôi, chất lỏng liền theo lỗ mũi chảy xuống cổ. Đúng vậy, anh chảy máu mũi. Trình Mạc Nhiễm đành phải ngược đầu lên đi xử lý trước, bởi vì ngược đầu, đi bộ không cẩn thận, đụng ngã cái treo sách kê bên giường, làm Lương Ngân tỉnh giấc.

Trình Mạc Nhiễm muốn lấy sách lên, nhưng sợ máu mũi chảy xuống, cho nên làm cách này cũng không phải cách kia cũng không được.

“Anh làm sao vậy?” Lương Ngân ngồi xổm xuống xoa mắt nhìn Trình Mạc Nhiễm, lại đứng lên, rất buồn bực.

“Không có gì, sách, em lấy sách, anh vào phòng vệ sinh rửa tay.” Trình Mạc Nhiễm bước đi thật nhanh, ngược đầu, nhanh chóng đi tới phòng vệ sinh rửa tay.

Lương Ngân lấy sách lên, ngồi ở trên giường chờ Trình Mạc Nhiễm ra ngoài.

“Anh ngủ ở chỗ đó?” Hai người đối thoại có chút xấu hổ, một mặt là Trình Mạc Nhiễm không biết nên giải thích thế nào hai chuyện lúng túng lúc vừa rồi, mặt khác Lương Ngân không biết nói cái gì cho phải.

“Em ngủ ở giường, anh ngủ ở thư phòng!” Nhà Trình Mạc Nhiễm là nhà tiêu chuẩn dành cho người độc thân ở vì vậy chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng vệ sinh một bếp, cộng thêm thư phòng, trong thư phòng có một cái ghế sofa giường.

“Ồ!” Lương Ngân ồ một tiếng, le lưỡi, trong lòng cũng có tính toán, lần này không những chưa cho anh vui mừng, còn đem lại cho anh phiền toái.

Trình Mạc Nhiễm đi ra ngoài bưng vào một ly sữa, Lương Ngân thận trọng tự mình thay xong áo ngủ, còn là một bộ có hình Doraemon, Trình Mạc Nhiễm đem ly sữa đặt ở đầu giường trên chiếc bàn nhỏ, giúp cô kéo chăn lại, sau đó đem sữa tươi đưa cho cô.

“Có sợ hay không?” Nhưng thật ra là Trình Mạc Nhiễm cố ý hỏi một câu như vậy, anh rất hy vọng cô nói sợ, sau đó anh được nước bể thuyền ôm người đẹp.

Lương Ngân nghĩ, sẽ không sợ, liền thuận miệng nói “Dĩ nhiên sẽ không!” Có mấy phần hứng thú phô trương, cũng có mấy phần trách móc xem thường ý của cô.

Trình Mạc Nhiễm nghĩ thầm: Thật đúng là hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều. Ở trong lòng cười gượng một cái.

Cuối cùng Lương Ngân cũng uống xong sữa, Trình Mạc Nhiễm cầm lấy cái ly, nói ngủ ngon, nhẹ nhàng hôn lên trên trán cô, rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

Lúc này, Lương Ngân trong lòng là không bình tĩnh, hiện tại cô có chút khát vọng muốn được anh ôm, giống như lúc buổi tối gặp mặt, trong lòng luôn ấm áp ôm cô, cô sẽ nhớ anh, cho dù, bây giờ anh đang ở sát vách với cô.

Trong lúc vô tình, qua lại với nhau, anh ở trong đầu cũng biến thành ôm ấp như vậy, lẫn lộn như loại lửa mạnh cần nuôi hôn, anh cũng biến thành nhẹ giọng hỏi: “Ngân nga, làm bạn gái của anh được không?” Lời nói ấm áp. Thì ra là, chuyện này trong lúc vô tình đã ăn sâu tận xương tủy cô rồi.

Dần dần, ánh mắt Lương Ngân từ từ chìm vào mộng đẹp.

Trình Mạc Nhiễm trong thư phòng, đắp mền có hương thơm của cô lăn qua lộn lại ngủ không được, cũng không biết mùi thơm này ảnh hưởng đến anh, còn sát vách với người yêu làm nhiều loạn tim anh, tóm lại, lúc này, anh có chút buồn bực.

Lúc nửa đêm một trận đau co rút, Lương Ngân từ trong giấc mộng tỉnh lại, bụng đau giống như bị người dùng vật sắt nhọn gằng sức đâm một cái, đầu Lương Ngân đầy mồ hôi, cũng không dám kêu lên, cứ đến mỗi kỳ sinh lý là cô đau muốn chết đi sống lại, cái tật xấu này vẫn kiên trì theo cô từ bé đến bây giờ, hơn nữa chính là rất kỳ quái, ba chị em kia cũng giống như cô, đến kỳ sinh lý đều đau hơn người khác rất nhiều.

Lúc này Lương Ngân muốn đi xuống giường tìm nước nóng uống, lại không dám lên tiếng, ôm bụng đứng trên thảm, muốn vào phòng bếp, cô đi có chút

lão đảo nghiêng ngả, cô không muốn quấy rầy Trình Mạc Nhiễm, thành thật hôm nay cô đã gây cho anh phiền toái lớn, lại không muốn làm anh ngủ không được ngon.

Lúc Lương Ngân vừa mở cửa Trình Mạc Nhiễm liền biết bởi vì anh không hề ngủ chút nào.

Có một đoạn trên đất không có thảm, lúc này ở nơi này tối đen như mực cũng không thấy rõ, liền dậm ở phía trên, có chút băng, bụng liền co rút đau đốn, cô nhẹ nhàng rên rỉ, sau đó lập tức lấy lại ý thức, im miệng, tiếp tục lục lọi phòng bếp.

Trình Mạc Nhiễm nghe cô rên rỉ, liền lập tức đi ra ngoài.

Lương Ngân nghe thấy tiếng mở cửa ngăn ra, Trình Mạc Nhiễm mở đèn, liền nhìn thấy Lương Ngân, ôm bụng đứng trên đất sắc mặt có chút tái nhợt.

“Em...” Lương Ngân muốn nói mình muốn uống nước. Nhưng là, lại cảm thấy không hợp.

“Có phải đau bụng hay không?” Trình Mạc Nhiễm thấy cô ôm bụng, cũng không biết cô đã xảy ra chuyện gì, cho nên, cũng không kiên kỵ trực tiếp hỏi.

Lương Ngân gật đầu một cái, có chút ngượng ngùng, không nói gì.

Trình Mạc Nhiễm đi tới, ôm lấy cô, Lương Ngân kinh ngạc.

“Chân đi trên mặt đất, không đau mới là lạ, nằm xuống, anh đi lấy nước cho em”, sau đó anh lại đi vào phòng vệ sinh lấy khăn long thấm nước nóng, đem ra cho Lương Ngân.

Ngồi bên cạnh Lương Ngân đem khăn long nóng đắp lên chân Lương Ngân, ôm cô từ phía sau lưng, Lương Ngân không biết anh muốn làm gì, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt.

Bàn tay Trình Mạc Nhiễm đặt trên bụng Lương Ngân, bàn tay ấm áp kia của anh truyền nhiệt độ qua, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của Lương Ngân, Lương Ngân cảm thấy cơn đau bên nhón này dường như giảm đi rất nhiều.

“Như vậy có thể thoải mái hơn một chút phải không?” Trình Mạc Nhiễm nhẹ giọng hỏi.

Vào giờ phút này Lương Ngân ưỡ ả dựa vào trong ngực Trình Mạc Nhiễm nói: “Ừ”

“Vậy thì ngủ đi!” Trình Mạc Nhiễm giọng nói trầm thấp khêu gợi, có một loại phảng phất ma lực, Lương Ngân nghe lời hai mắt nhắm nghiền, lại một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Sau khi Lương Ngân ngủ thiếp đi, Trình Mạc Nhiễm lấy khăn long ra, nhẹ nhàng để Lương Ngân nằm xuống xong, vừa muốn rời đi, liền nghe tiếng Lương Ngân trong mê sảng, “Đau...”

Trình Mạc Nhiễm đi tắt đèn, nằm bên cạnh Lương Ngân, một cái tay khác đặt ở bụng cô, Lương Ngân cảm thấy thoải mái hừ một tiếng, lưng hướng gần lò sưởi ấm đến gần.

Vào giờ phút này, lòng của hai người như thể gần bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Không nhận thức được

Cả đêm yên giấc, Lương Ngân ngủ một giấc thẳng đến lúc trời sáng.

Khi Lương Ngân tỉnh lại Trình Mạc Nhiễm đã không có ở bên cạnh cô, Lương Ngân cảm thấy bụng đau đã giảm đi rất nhiều, chỉ là không dám làm động tác mạnh, sợ không cẩn thận lại bị đau.

Lương Ngân từ trên giường của Trình Mạc Nhiễm ngồi dậy, lúc này đầu của cô có chút hỗn độn, mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, sau đó chiếu đến cô, nhìn từ xa đã thấy cái đầu nhỏ, rất đáng yêu, Trình Mạc Nhiễm bung sửa tươi cùng bánh mì nướng dừng lại ở cửa phòng cứ như vậy ngơ ngác nhìn cô, Lương Ngân đầu hơi nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, dường như đang trầm tư, nhưng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn lại có chút vui sướng không nói ra được.

Lương Ngân vươn người một cái, vừa quay đầu liền nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm đứng ở cửa phòng, Lương Ngân nhìn thấy anh ở đó đứng sững sờ, đáng vẻ có chút ngây ngốc, liền nheo mắt lại bật cười: "Này, đang làm gì thế?" Lương Ngân giọng nói có chút khàn khàn, nhưng vừa ngọt ngào êm dịu, cô gái có giọng nói phương Bắc mềm ngọt như vậy, Trình Mạc Nhiễm ở tai nghe được rất dễ chịu.

Trình Mạc Nhiễm đi tới, trong tay cầm ly sữa tươi đưa cho cô.

"Có đói bụng không?" Trình Mạc Nhiễm hỏi.

"À, thật là có một chút, ngày hôm qua ăn ít quá!" Lương Ngân nhận lấy ly sữa tươi liền uống một hớp.

Trình Mạc Nhiễm nghe cô nói tới mới nhớ, ngày hôm qua chỉ lo tình cảm mãnh liệt, cũng không hỏi cô có ăn cơm hay không, trong lòng có chút phiền muộn.

"Anh không ăn sao?" Lương Ngân trong tay cầm một mảnh bánh mì nướng, ăn một miếng.

"Chờ một chút phải đi." Trình Mạc Nhiễm nhìn Lương Ngân giống như con mèo nhỏ nhẹ nhàng ăn, trong lòng có một trận gió ấm lướt nhẹ qua, lòng ngực tất cả cảm thấy có một chút ngứa ngáy.

"Này, cho anh!" Lương Ngân lại cầm một mảnh bánh mì nướng tới đút cho Trình Mạc Nhiễm, động tác như thể của Lương Ngân là thói quen, dù sao lúc mấy cô gái ở chung một chỗ thường sẽ làm như vậy.

Trình Mạc Nhiễm có một chút sững sốt, nhưng liền hé miệng rất nhanh cắn miếng bánh mì nướng mà Lương Ngân đưa tới.

Lúc này Lương Ngân mới nhớ ra, cô thức dậy còn chưa có rửa mặt, cứ như vậy dùng tay cầm bánh mì nướng cho anh ăn hình như không tốt lắm, dĩ nhiên, cô có chút hiểu sai ý anh rồi.

"Ha ha, thật ngại quá, em phải đi rửa tay đây." Lương Ngân chuẩn bị đi đến phòng rửa tay.

Trình Mạc Nhiễm biết cô hiểu sai ý, liền đem khay để bánh mì đặt ở trên đầu giường, liền cắn một miếng bánh mì nướng sau đó đặt lại trên mâm, để Lương Ngân xuống.

Lương Ngân nhìn anh đầy nghi ngờ.

Lúc này Trình Mạc Nhiễm nuốt thức ăn trong miệng xuống, điểm vào mũi của cô: "Em nghỉ làm rồi, anh chỉ là có chút được sung ái mà lo sợ thôi, ngoan ngoan ăn xong, đi tắm đi!" Trình Mạc Nhiễm nhếch khóe môi khẽ cười, dịu dàng nhìn Lương Ngân.

Lương Ngân mặt ửng đỏ, mới vừa rồi ánh mặt trời còn chiếu rọi, lúc này thay đổi thành ánh sáng bao trùm hai người, hình thức giống như kim loại vậy.

Buổi sáng, cứ như vậy trôi qua trong phòng tràn ngập tình yêu, hai người cũng rất yên tĩnh, không có nói một câu nhưng trong lòng đều ấm áp.

Trình Mạc Nhiễm tuy đã từng có rất nhiều bạn gái nhưng mà không có một người nào hình thức giống như Lương Ngân, anh cảm thấy cô giống như một đứa con nít, tràn đầy nhiệt tình cùng tinh thần phấn chấn, đáng về hoạt bát của cô khiến người bên cạnh vui vẻ lây, có lúc, anh lại cảm thấy cô lại hết sức trầm tĩnh.

Anh không biết làm sao, không biết nên như thế nào cùng cô chung sống, nhưng mà, anh thích cảm giác khi ở cùng với cô.

"Hôm nay anh không phải đi làm sao?" Lúc này Lương Ngân đang cùng Trình Mạc Nhiễm đang ngồi ở trên sofa xem tivi. Lương Ngân dựa vào trong ngực của Trình Mạc Nhiễm, dĩ nhiên mới lúc đầu cô cũng có chút khấn trương, động tác thân mật như vậy, hình như trước giờ cũng chưa từng có, bộ dạng này thật là.

Lúc ở cùng Mộ Nghĩa, Lương Ngân tới đa cũng chỉ là cùng Mộ Nghĩa nắm tay, số lần hôn thân mật cũng không nhiều, còn lại, ngay cả nhiệt độ của lòng ngực của anh cô cũng chưa cảm nhận qua, ngày ở cùng Vệ Nam lại càng thêm ít ỏi, cũng rất ít khi nắm tay.

Như vậy uất ức ngọt ngào, Lương Ngân cảm thấy tim đập đỏ mặt tim đập dồn dập.

"Hôm nay công việc chính là ở nhà cùng bạn gái." Trình Mạc Nhiễm cúi đầu hôn lên tóc Lương Ngân.

Hai người sống chung, nhắc tới cũng có chút kỳ lạ, nhưng dựa theo bình thường phát triển tiếp.

Trình Mạc Nhiễm nắm tay cô vuốt vuốt, Lương Ngân lẳng lẳng dựa vào ngực của anh, căn phòng yên lặng ấm áp, chỉ có nhân vật nam nữ trên tivi đối thoại với nhau.

Nội bộ của Trình Mạc Nhiễm có tin tức: Ông chủ gần đây thích trốn việc.

Dĩ nhiên, lúc Vệ Nam khi đến phòng làm việc liền nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm đứng ở trước cửa sổ cầm điện thoại giống như là một người khác, rất dịu dàng, dặn dò người bên kia điện thoại: Không nên mệt mỏi quá, ở nhà ngoan ngoan.

Trình Mạc Nhiễm không nhận ra vn đã vào phòng ngồi trên ghế sofa, cúp điện thoại rồi vẫn còn đứng trầm tư ở cửa sổ, sau đó khóe miệng nhếch lên cười một cái.

"Khụ... Giám đốc Trình!" vn cố ý ho khan một tiếng để gọi anh.

Trình Mạc Nhiễm xoay người, thấy vn liền gắng gượng không cười nhìn anh.

Trình Mạc Nhiễm có chút thẹn đỏ mặt, sau đó liền sải bước đi tới, nhẹ nhàng đập một quyền lên trên bả vai vn.

“Xem ra giám đốc Trình đang trong tình yêu cuồng nhiệt nha!” vn có ý nói với Trình Mạc Nhiễm.

“Ừ, vậy bây giờ so với người chưa mở miệng nói dĩ nhiên mạnh hơn nhiều!” Hai bạn tốt gặp mặt liền chế nhạo nhau, vn vừa bị Trình Mạc Nhiễm nói như thế, trong lòng có chút không thoải mái, chính xác, anh bao giờ mới có thể chính thức hành động, theo đuổi đứa bé kia đây? Dù sao, anh lớn hơn cô rất nhiều tuổi, rốt cuộc cảm giác của cô đối với anh là như thế nào, anh cũng còn không rõ.

Mấy ngày hôm nay Lương Ngân trải qua cực kỳ ngọt ngào, hai ngày trước Trình Mạc Nhiễm vẫn luôn ở nhà cùng cô, mặc dù nhà cô không có người quen ở đây, nhưng ít ra, hai người chắc là sẽ không ít nồng nhiệt, Lương Ngân sẽ thường bị anh hôn thất điên bát đảo, đầu óc choáng váng.

Mấy ngày nay, Trình Mạc Nhiễm ban ngày muộn mới đi làm, tan việc thì về nhà thật sớm, Lương Ngân giống như một người vợ, làm xong thức ăn chờ anh về nhà.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trái tim của hai người lại gần nhau, trong lúc Trình Mạc Nhiễm ở nơi làm việc cứ mỗi một tiếng lại gọi điện thoại giải buồn cho cô, Lương Ngân cùng anh trò chuyện, tất cả đề tài thú vị dường như liên tục xuất hiện, chuyện đã nói qua mấy trăm lần, hai người cũng cảm thấy không chán.

Tối hôm nay là đêm cuối cùng Lương Ngân ở nhà Trình Mạc Nhiễm, bởi vì ngày mai, Tiêu Nghệ sẽ trở lại thành phố B, ba chị em liền đi đón cô, Tang Vũ cùng Đàm Cẩm Niên vẫn luôn cho rằng Lương Ngân cũng vừa từ nhà cô đến thành phố B, cho nên cũng không cần gặp mặt.

Lần này, vừa đúng lúc đi đón Tiêu Nghệ, mấy chị em thương lượng xong liền đi đến trạm xe buýt đón Tiêu Nghệ.

Buổi tối Trình Mạc Nhiễm về đến nhà liền hôn Lương Ngân một cái thật to, Lương Ngân bị hôn chóng mặt, liền ôm anh đi tới bàn ăn, hôm nay cô cố ý làm vài món chờ anh về nhà ăn, coi như đền bù bồi bổ lại cho anh đi!

Trình Mạc Nhiễm kén ăn như vậy lại bị Lương Ngân xảo quyết nuôi dưỡng, Lương Ngân không nhận thức được tâm cú như vậy bị Trình Mạc Nhiễm chiếm hết.

Phòng đợi ở trạm xe, bốn cô gái ở chung một chỗ, phong cảnh trên đường trở nên xinh đẹp, Lương Ngân liền rơi nước mắt, nhưng liền được cánh tay của ba người còn lại lau khô.

“Ngân Ngân, cậu xem cậu kia, mình còn chưa nói gì cậu đã khóc rồi! Cậu như vậy là không kên cường thế nào nha!” Văn Tiêu Nghệ vẫn hay dùng giọng nói mê hoặc, nhưng mà, mang theo sự trưởng thành.

Lương Ngân mếu máo, sau đó nước mắt cố gắng ngừng rơi, nức nở, ôm lấy Tiêu Nghệ, buồn buồn nói: “Văn Tiêu Nghệ, hoan nghênh cậu sống trở lại!”

Đúng vậy, Văn Tiêu Nghệ sống lại, cô muốn sống lần nữa, cô thông suốt muốn thoát khỏi người đàn ông làm cô tổn thương, cuộc sống mới cô còn có người nhà thương cô, bạn bè thương cô, cô không có lý do gì buông sinh mạng, một người ngu không quá hai lần, không bao giờ nhu như vậy nữa.

“Tốt lắm, chúng ta về nhà đi!” Minh cùng Cẩm Niên mua rất nhiều thức ăn! Ngân Ngân, hôm qua Tiêu Nghệ gọi điện thoại nói đã nhớ món thịt kho của cậu rồi! Hôm nay để cho cậu trở tài!” Tang Vũ hứng thú nói, thật ra cô cũng muốn ăn thịt kho.

“Đi thôi, Ngân Ngân, người nào dẫn hết biết mới tin tưởng cô ấy, cậu tự mình đi ăn đi, mình muốn ăn thịt sườn kho tàu, hi hi, Văn Tiêu Nghệ bình phục lại, mọi người đi chung với nhau đáng điệu ngày thơ, vui vẻ.”

“Đi thôi, về nhà, hôm nay Ngân Ngân xuống bếp!” Cuối cùng Đàm Cẩm Niên nói với mọi người.

Lương Ngân tâm tình cũng không có gì, rất hào phóng đồng ý, nấu cơm nhiệm vụ quan trọng, cô rất vui vẻ, cuộc sống như thế, cô cảm thấy rất hài lòng, thân mật ngọt ngào như vậy, còn có một bạn trai đầm ấm quan tâm cô, có người nhà yêu thương cô, còn có điều gì khăn cầu nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Minh tinh

Ngày tựu trường, bốn người cùng đi báo cáo, chương trình học kỳ sau của đại học năm 3 khá ít, bởi vì thành tích của Tiêu Nghệ trong mấy tháng thực tập ở E-ver khá tốt nên cô đã ký hợp đồng chính thức trở thành nhân viên của E-ver.

Lương Ngân cũng đang chuẩn bị tìm chỗ thực tập, dĩ nhiên chuyện này tuyệt đối không thể để giám đốc Trình biết, giám đốc Trình sớm đã chuẩn bị công việc cho Lương Ngân ở công ty anh, dĩ nhiên chức vụ không cần phải nói, chính là thư ký riêng của giám đốc, về công việc chính là phục vụ giám đốc

Trình vĩ đại rồi.

Lương Ngân cũng không muốn như vậy, còn có nửa năm thôi, cô cần phải chuẩn bị tốt một chút, dù sao mấy năm đại học trôi qua vội vã, cô đã học đại học năm 3 rồi, ở trong cái xã hội này, cô cũng đã trải qua không ít chuyện, trở thành người lớn, đó mới chính là vào xã hội.

Lương Ngân nhìn thấy chị em vui vẻ, trước khi đi học có gấp gáp trong nhà, cho nên, cũng không có cùng chị em liên lạc, vừa tan học cũng từ nhà trở về cửa tiệm, hoạt động gì cũng không tham gia, Lương Ngân là muốn thử cho Lương Ngôn tham gia hoạt động đoàn, dù sao đứa bé kia phong trào cũng nhiệt tình, nhưng mà nói gì Lương Ngôn cũng không chịu ngậm ngùi ở trường học, nếu không phải là Lương Ngân không cho, cô đã sớm xách hành lý đến ở cùng các chị.

Lương Ngân nhận được điện thoại của Trình Mạc Nhiễm liền đi ra ngoài, trong cửa tiệm chỉ còn lại Tiêu Nghệ cùng Tang Vũ, còn có Lương Ngôn, ba người cùng nói đủ mọi chuyện, sau nói đến vấn đề tình cảm.

Cố Nhiên, luôn là điều cấm kỵ của Tang Vũ, lần này vấn đề Tiêu Nghệ nói đến là những năm tháng thanh xuân của cô và Nhậm Nghĩa, những đau đớn thanh xuân ấy, có lẽ mãi mãi là vết thương lòng sâu sắc nhất của cô.

"Chị Tiêu Nghệ!" Lương Ngôn dựa vào người Tiêu Nghệ, Lương Ngôn bình thường sẽ làm cô thấy khá hơn một chút.

Tiêu Nghệ có chút tự giễu, nhưng lại vỗ vỗ tay Lương Ngôn an ủi, chuyển đề tài.

Trình Mạc Nhiễm dặt tay Lương Ngân, hai người đang ở trên quảng trường tản bộ, màn đêm buông xuống, trên quảng trường không còn nhiều người lắm, đầu mùa xuân gió lạnh thấu xương, Trình Mạc Nhiễm choàng khăn quàng cổ cho Lương Ngân.

"Có phải lạnh lắm không, sao tay lại lạnh như vậy? Chúng ta quay trở xe thôi!" Trình Mạc Nhiễm dùng bàn tay mình bọc lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Lương Ngân, thương yêu mà nói.

"Đi thôi! Đã lâu không tới chỗ này rồi!" Nơi này trước đây đã cùng Mộ Nghĩa đến, chợt giật mình đã mấy năm trôi qua, mấy tháng trước xảy ra chuyện, hôm nay người bên cạnh lại thay đổi.

Trình Mạc Nhiễm không có cự tuyệt, mà còn kéo Lương Ngân đến gần mình hơn, còn dùng áo của mình bao lấy người cô.

Hai người đi dạo, Trình Mạc Nhiễm đưa Lương Ngân về đến cửa tiệm, anh trăm ngàn lần không muốn rời xa, cũng cố ý muốn Lương Ngân cùng anh đi chỗ kia, nói ra lý do rất ngây thơ: Anh muốn ôm em ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Ngân lạnh buốt, cũng ửng đỏ, Nhưng mà trong nhà còn có mấy chị em, cô cũng không thể càng rỡ như vậy, cho nên anh có nói gì cô cũng không đồng ý.

Đương nhiên cuối cùng Trình Mạc Nhiễm đành thỏa hiệp, bất quá cũng chỉ đành nhõng nhẽo thôi, muốn Lương Ngân hôn anh, mới bằng lòng bỏ qua.

Lương Ngân tiến tới, chuẩn bị hôn nhẹ lên mặt của anh, ai ngờ Trình Mạc Nhiễm rất xảo quyết, nghiêng đầu lại, Lương Ngân cứ như vậy hôn ở trên môi của anh, Trình Mạc Nhiễm rất biết bắt lấy thời cơ, thuận thế hôn Lương Ngân, không cho cô cơ hội rút người ra, tay Trình Mạc Nhiễm cũng không nhả rồi, đầu tiên là hôn Lương Ngân, sau đó tay liền cho vào áo trong trượt hướng lên trên, bàn tay kia ấm áp, Lương Ngân bị hôn quên mình, huống chi cô lại tập trung tinh thần, Trình Mạc Nhiễm thủ đoạn cao minh, Lương Ngân căn bản là không cự tuyệt được.

Trình Mạc Nhiễm đã cởi nút áo ngực bên trong, nụ hôn của anh bắt đầu rơi xuống cổ của Lương Ngân, Lương Ngân đã động tình.

Đang lúc này, cửa xe đột nhiên bị gõ, Lương Ngân chợt giật mình, Trình Mạc Nhiễm biết cô có chút kinh sợ, liền an ủi cô đừng sợ, từ bên ngoài cửa xe không thể nhìn thấy bên trong. Lúc này Lương Ngân mới yên lòng, hốt hoảng mặc áo khoác vào.

Trình Mạc Nhiễm trượt cửa sổ xe xuống, nhìn thấy Lương Ngôn.

"Anh Trình." Lương Ngôn không nghĩ tới Trình Mạc Nhiễm lại ở đây, trong lòng thầm nghĩ nhất định mình đã quấy rầy người ta rồi, thầm mắng mình ngu ngốc. Cứ như vậy cứng đờ người ra.

"Chị." Lúc này Lương Ngân đã mặc xong áo khoác, từ trên xe bước xuống có chút lúng túng.

Lương Ngân không để ý đến cô, quay sang nhìn Trình Mạc Nhiễm nói: "Đi đường cẩn thận, ngày mai gặp." Trình Mạc Nhiễm quay về phía Lương Ngân gật đầu một cái đáp lại rồi lái xe đi.

"Chị, thật xin lỗi!" Lương Ngôn giống như cái đuôi bám dính bên người Lương Ngân.

"Làm gì phải nói xin lỗi?" Lương Ngân hỏi.

Lương Ngôn vừa nghĩ. Đúng vậy làm gì phải nói xin lỗi ta? Không giải thích được. Cô vốn muốn nói đã quấy rầy chuyện tốt của hai người, nhưng mà nhìn chị đáng yêu và tình táo, thật không giống đáng yêu có chuyện tốt gì, cho nên le lưỡi một cái liền kéo cánh tay Lương Ngân lên trên đầu đi ngủ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đi học lại chớp mắt đã được một tháng, Lương Ngân cũng bận rộn kinh khủng, đặc biệt là ở cửa hàng.

Lúc trước Vệ Nam có đề nghị các cô dời đến trung tâm thành phố, muốn giúp các cô một tay, phòng ốc gì đều có, như vậy buôn bán nhất định sẽ rất tốt, gấp dịp Vệ thị cho quảng cáo miễn phí.

Nhưng mà như thế nào các cô gái cũng không đồng ý.

Trình Mạc Nhiễm cũng đã từng khuyên Lương Ngân dời tiệm đến trung tâm thành phố, Lương Ngân cũng có ranh giới cuối cùng, mỗi lần Trình Mạc Nhiễm nói đến cô đã cảm thấy phiền, liền bực bội, Trình Mạc Nhiễm cũng không dám bàn lại vấn đề này nữa, tránh cho người đẹp tức giận, anh chịu tội đùng vào người một cái cũng không được.

Chỉ là gần đây giới truyền thông phát hiện mục tiêu mới, đó chính là Lương Ngân, giám đốc Mạc nhiễm có bạn gái thần bí trong cửa tiệm Khuê Mật Ô Vương.

Trình Mạc Nhiễm vốn không muốn Lương Ngân bị quấy rầy, cho nên giai đoạn này, hai người đều tiến hành bí mật hẹn hò, không phải là ở cửa tiệm, mà chính là ở trường học.

Điều Lương Ngân không chịu nổi nhất chính là một ngày nào đó, từng bước cô đi phía sau lại có người đi theo, sau đó cô phát hiện có một người nhảy ra hỏi: Xin chào Lương tiểu thư, cô là bạn gái của giám đốc Trình đúng không?

Chỉ là dường như mọi chuyện không như thế, bởi vì công việc của Tiêu Nghệ ở E-ver, danh tiếng cũng không nhỏ, nên đã giúp đỡ Lương Ngân chạy trốn khỏi đám chó săn truy lùng, Tiêu Nghệ liền thay Lương Ngân hẹn gặp giám đốc Trình, cũng chính vì vậy tin tức của Tiêu Nghệ bị lộ ra triệt để, ba của Tiêu Nghệ, Văn Thao người có thể lực của thành phố N cũng bị đưa ra ánh sáng, từ đó Tiêu Nghệ cũng sẽ không có ngày yên ổn.

Nhưng mà như vậy là tốt nhất, cửa hàng Khuê Mật Ô Vương càng thêm nổi tiếng, thậm chí có người muốn mua đứt, cuối cùng cũng bị các cô cự tuyệt, nhất thời bốn cô gái này đã trở thành đề tài, được nhiều người ở thành phố B quảng cáo rùm beng, tuổi trẻ tài cao không nói, cái chính là phụ nữ không dễ thua kém đáng mày râu, mấy cô gái có tiền đồ, các bà cũng đều đều giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Lương Ngân cũng thành minh tinh.

Tháng tư, Lương Ngân cảm quần áo từ trường về, mấy chị em ai cũng có khóa học, có công việc, chỉ còn lại mình cô, mệt mỏi đầu đầy mồ hôi.

Lúc này cửa trong tiệm mở ra.

"Lương Ngân!" Giọng nói này là, đã lâu không gặp tiểu vương tử Hàn Tô.

Lương Ngân quay đầu lại nhìn thấy Hàn Tô gầy hơn trước đây, đang đứng ở cửa tiệm mặc áo khoác trắng với quần dài màu nâu sẫm.

"Hàn Tô?" Lương Ngân trong nháy mắt kinh ngạc, bởi vì lần trước đồng ý dẫn cậu ta đến cửa tiệm, nhưng vẫn chưa thực hiện lời hứa với anh, không nghĩ đến đứa trẻ này tự mình tìm đến được cửa tiệm.

Lương Ngân bỏ quần áo trong tay xuống chạy tới Hàn Tô.

"Tại sao tới mà không gọi điện thoại trước vậy?" Lương Ngân nghĩ đứa trẻ này muốn biết chỗ này chắc cũng có nhiều cách, cũng không hỏi thăm cậu sao lại tìm được đến nơi này.

Hàn Tô thấy Lương Ngân tươi cười, trong nháy mắt thất vọng, cậu mất rất nhiều công sức mới biết được nơi này, cô cứ như vậy cười, nhưng mà nụ cười kia kể từ khi học 12, đã lâu cậu không được thấy, trong nháy mắt mọi buồn phiền liền trở nên âm ảm, cậu lập tức ôm lấy Lương Ngân.

Lương Ngân chưa kịp phản ứng gì, nhưng mà đột ngột ôm như vậy khiến cho cô ngẩn ra.

Hàn Tô ở bên tai Lương Ngân uất ức làm nũng: "Lương Ngân, em thật sự muốn tôi tức mà, tôi thấy tin tức mới biết địa chỉ này của em, tôi mất rất nhiều công sức, nhưng bất luận không nhờ vào ai..."

Buổi chiều tháng tư mặt trời đầy nắng, một người con trai như vậy giống như một đứa trẻ ôm cô gái hơn cậu ta 3 tuổi làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Yêu nghiệt

Lương Ngân đi pha cà phê, còn Hàn Tô mệt mỏi ngồi trên ghế sofa nhìn Lương Ngân dọn dẹp quần áo.

Thời tiết tháng tư ẩm áp, tách cà phê ấm tỏa hương thơm, Hàn Tô thích thú hưởng thụ sự bình yên này.

Lương Ngân dọn dẹp quần áo xong liền bung một tách cà phê ngồi đối diện Hàn Tô, người đàn ông anh tuổi này đang phơi mình dưới ánh nắng giống như một thiên sứ vậy.

"Tại sao đột nhiên lại tới nơi này?" Lương Ngân uống một hớp cà phê.

Nói đến điều này, Hàn Tô giận ghê gớm, ngay sau đó "Hừ" một tiếng bày tỏ sự bất mãn đối với Lương Ngân.

"Sao vậy?" Lương Ngân không hiểu.

"Em nói không giữ lời!" Hàn Tô trực tiếp chỉ trích.

Lúc này Lương Ngân mới nhớ ra là chuyện gì, vội vàng nói: "Thật xin lỗi, lần trước nói muốn dẫn cậu tới nhưng quên mất, xảy ra quá nhiều chuyện nên không nhớ!"

"Lương Ngân, em không xem trọng tôi!" Hàn Tô cảm thấy uất ức.

"Không có, không có, Hàn Tô, tôi thật không có, lần trước thật sự xảy ra một số chuyện nên chưa kịp dẫn cậu đến đây chơi! Thật." Lương Ngân giải thích.

"Tốt lắm, tôi tha thứ cho em, nhưng có một điều kiện!" Hàn Tô thừa cơ hội nói.

"Được!" Lương Ngân hào phóng đồng ý.

"Vậy em có muốn tối hôm nay tôi ở lại đây một đêm?" Hàn Tô lập tức nói ra yêu cầu của mình.

"Tại sao?" Lương Ngân giật mình hỏi cậu ta tại sao.

"Không cho hỏi tại sao, đây chính là điều kiện tha thứ cho em." Hàn Tô cũng nói điều kiện

"Được rồi!" Hôm nay Cẩm Niên ở nhà Âu Dương cả đêm, nhưng mà vẫn không đủ phòng.

Lúc này, ngoài cửa tiệm có tiếng xe dừng lại, đang trong lúc Lương Ngân suy đoán, chỉ thấy dáng người đàn ông cao lớn anh tuổi bước nhanh vào trong tiệm, là Trình Mạc Nhiễm.

"Lúc này tại sao đã tới rồi?" Lương Ngân nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm bước vào trong, rất buồn bực, hai người rõ ràng là hẹn gặp mặt vào buổi tối, thế mà mới tới chiều giám đốc Trình đã trốn việc rồi sao?

Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy Hàn Tô, anh cũng biết đứa bé này đối với Ngân Ngân có chút không an phận, nhưng xét thấy cậu ta là học sinh của Lương ngân nên vẫn phải dùng mềm không thể dùng cách cứng rắn được.

Cho nên.....

"Đương nhiên là bởi vì nhớ em!" Trình Mạc Nhiễm nói xong, liền chạy đến bên cạnh Lương Ngân nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Nụ hôn này không chỉ để cho Lương Ngân ngạc nhiên, mà còn khơi dậy lửa giận ở trong lòng của Hàn Tô.

Quả nhiên tuổi trẻ sung khí, lúc Hàn Tô thấy nụ hôn êm ái đó liền đứng lên. Trợn mắt nhìn về phía Lương Ngân.

Đây đối với cậu ta mà nói thật là lửa gat.

Lương Ngân lập tức đẩy Trình Mạc Nhiễm ra, sau đó nhỏ giọng nói: "Làm gì vậy?"

"Anh hôn bạn gái của anh có gì không đúng?" Trình Mạc Nhiễm lần này cũng có chút tính trẻ con.

"Lương Ngân, không phải em đã đồng ý với tôi..." Hàn Tô nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Lương Ngân, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

"Hàn Tô, tôi..."

"Cậu có phải là con trai của giám đốc Hàn không?" Trình Mạc Nhiễm nghe tên của Hàn Tô, cộng thêm đáng vẻ bên ngoài giống giám đốc Hàn nổi tiếng đào hoa nên hỏi.

"Anh là ai?" Hàn Tô tức giận nhìn Trình Mạc Nhiễm, ai bảo anh đến đây trước một bước làm bạn trai của Lương Ngân?

"À...Tôi là giám đốc Trình bạn trai của Lương Ngân, dĩ nhiên là trên phương diện làm ăn có quen biết với ba cậu." Trình Mạc Nhiễm cười nói.

Hàn Tô nhìn người đàn ông trước mắt, mang giày tây, mặc dù hai người họ chiều cao không khác biệt lắm, nhưng Trình Mạc Nhiễm ở thế thượng nên

cậu cũng có chút tự ti.

"Hàn Tô, cậu ngồi xuống đây đi, bây giờ tôi đi nấu cơm." Lương Ngân có chút lúng túng, đứa trẻ có lòng tự trọng nếu không dứt khoát chỉ càng làm cậu ấy tổn thương thêm mà thôi.

Lập tức về mặt Hàn Tô thay đổi có chút mệt mỏi, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời của Lương Ngân ngồi chờ trên ghế sofa suy nghĩ.

Trình Mạc Nhiễm cởi áo khoác xuống rồi đi theo Lương Ngân vào bếp.

Lương Ngân chờ nồi hấp nóng lên để gấp thức ăn vào.

Đang đứng chờ liền bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp, Lương Ngân tức giận không quay đầu lại.

"Ngân Ngân, anh rất nhớ em!" Trình Mạc Nhiễm miệng lưỡi nói rồi hôn lên cổ của Lương Ngân, sau đó đầu anh tựa lên vai cô.

"....."

"Anh biết cậu bé kia nhất định có tình ý với em, em là của anh." Ham muốn độc chiếm của người này rất mạnh.

"Nhưng mà cậu ta vẫn chỉ là đứa trẻ, sao anh lại có bộ dạng như vậy?" Lương Ngân nhìn anh, nếu như Hàn Tô vì chuyện này ảnh hưởng đến cảm xúc, việc học bị xuống dốc không phanh thì biết làm sao bây giờ?

"Yên tâm đi, cậu ta sẽ không có phản ứng tiêu cực gì đâu, cậu ấy sẽ dựa vào mình nỗ lực hơn để thành tài." Trình Mạc Nhiễm giọng buồn nói, nhưng cánh tay choàng ôm chặt hông Lương Ngân.

"Hừ." Lương Ngân vẫn là tin tưởng anh.

"Ngân Ngân, hôm nay em đến nhà anh đi!" Lương Ngân thoát khỏi Trình Mạc Nhiễm đem món ăn bỏ vào nồi, liền nghe thấy Trình Mạc Nhiễm nói một câu như vậy.

Bỗng nhiên, Lương Ngân đỏ mặt, cũng không quay đầu lại.

"Ngân Ngân!" Lúc này giọng Tang Vũ đột nhiên vang lên.

Lương Ngân và Trình Mạc Nhiễm đều bị làm cho giật mình, liền quay đầu lại nhìn Tang Vũ.

Tang Vũ cũng bị hai người kia làm cho giật mình lùi về sau một bước.

"Này, Tiểu Vũ tại sao cậu lại đột nhiên xuất hiện vậy?" Lương Ngân vuốt ngực, hờn trách hỏi.

"Không phải mình đột nhiên xuất hiện, mà là Hàn Tô nhờ mình nói với cậu là cậu ấy đi về nhà trước, nhờ mình nói cảm ơn ly cà phê của cậu." Vừa nói Tang Vũ vừa nhìn Trình Mạc Nhiễm, sau đó le lưỡi kêu lên một tiếng: "Anh Trình."

"Ồ! Hàn Tô đi rồi sao?" Lương Ngân đột nhiên suy nghĩ có chút đau lòng về đứa trẻ này, đều ở chỗ này nói tốt.

"Đừng làm nữa, chúng ta đi ra ngoài ăn đi!" Tang Vũ quay trở lên lầu rồi, còn Trình Mạc Nhiễm thì tựa vào cạnh cửa ở trong bếp chờ Lương Ngân.

Đột nhiên Lương Ngân cũng cảm thấy không còn hứng thú để làm thức ăn, định đóng cửa cùng Trình Mạc Nhiễm đi ra ngoài ăn.

Vốn Tang Vũ cũng đi theo, nhưng mà mới đi nửa đường đã nhận được điện thoại của Tiêu Nghệ hẹn đi ăn món ăn Nhật, cho nên Tang Vũ không làm kỷ hà cảm nữa.

Chỉ còn lại Lương Ngân cùng yêu nghiệt Trình tiên sinh.

Lương Ngân cầm đôi đũa lên từ từ ăn cơm, từ đầu đến cuối không nói câu nào.

"Ngân Ngân?" Trình Mạc Nhiễm gấp thức ăn vào chén cho Lương Ngân, cô vẫn không ngẩng đầu lên ăn.

Không khí như vậy Trình Mạc Nhiễm không thể chịu nổi.

"Em làm sao vậy? Chẳng lẽ em vì một cậu học sinh mà bức mình cùng anh sao?" Trình Mạc Nhiễm giọng nói rất trầm, có thể nghe được ở anh đang chịu đựng điều gì.

Lương Ngân ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Trình Mạc Nhiễm dường như có một phần bị tổn thương, trong lòng cũng cảm thấy áy náy.

"Không phải, chỉ là cảm thấy có chút buồn bức thôi!" Những lời này đối với hai người mà nói cũng chính là lối thoát.

"Kìa, ăn nhanh lên một chút đi, một lát dẫn em đi hóng gió!" Trình Mạc Nhiễm biết đây là một cái cớ, nhưng mà giọng nói cùng ánh mắt lập tức dịu

xuống, gấp chút thức ăn thanh đạm vào chén của cô.

"Ừ." Lương Ngân là thích anh, nếu không cũng sẽ không thấy sự mất mát kia trong mắt anh mà đau lòng.

"Dạo gần đây Lương Ngôn thế nào?" Trình Mạc Nhiễm dò xét hỏi.

"Ngôn Ngôn, dường như mấy ngày nay không có về tiệm!" Lúc này Lương Ngân mới nhớ tới Lương Ngôn mấy ngày nay không có xuất hiện rồi!

"Vậy sao?" Trình Mạc Nhiễm như có điều suy nghĩ nên mới hỏi một câu như vậy.

"Sao vậy? Anh có tâm sự phải không?" Lương Ngân nhìn Trình Mạc Nhiễm như có điều suy nghĩ, trong lòng có chút mơ hồ, bình thường anh không hỏi đến chuyện của Lương Ngôn, bất chợt trong lúc này lại hỏi đến Lương Ngôn.

"Không có." Trình Mạc Nhiễm lại cúi đầu ăn cơm.

"Trình Mạc Nhiễm, có phải anh có chuyện gạt em đúng không?" Lương Ngân ngồi đối diện nhìn Trình Mạc Nhiễm chằm chằm không chớp chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Buồn nôn

Trình Mạc Nhiễm thấy sự kiên quyết trong mắt của Lương Ngân cũng có chút sợ, anh chỉ có thể bắt đắc dĩ vì mình mà thàn than thở.

"Được, được rồi, được rồi, anh nói!" Trình Mạc Nhiễm đầu hàng, sau đó bỏ chiếc đĩa trong tay ra xoa nhẹ lên lông mày của Lương Ngân.

"Đừng nhủ mày, em mà như vậy trong lòng anh cảm thấy sợ!" Trình Mạc Nhiễm nói thật lòng nhưng trong lời nói ngữ điệu lại không sợ hãi, nhưng Lương Ngân nghe được lời này đã khiến tim của cô rung động, người như Trình Mạc Nhiễm cũng biết sợ, anh nói sợ cô cau mày sao?

"Chuyện là thế này, Vệ Nam mấy ngày trước có thổ lộ với Lương Ngôn, ai biết tiểu nha đầu kia liền hốt hoảng chạy trốn." Trình Mạc Nhiễm trong lời nói cảm giác có chút hài hước, đặc biệt lúc nói câu Vệ Nam thổ lộ, trên khuôn mặt hiện rõ nụ cười nhẹ nhõm.

"Anh Vệ Nam thổ lộ cùng Lương Ngôn?" Lương Ngân vốn cho là anh Vệ Nam sẽ chờ Lương Ngôn lớn hơn một chút nữa, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

"Đúng vậy, có lẽ Vệ Nam không kịp đợi, sợ tiểu nha đầu kia chạy trốn cậu ấy."

"Gần đây Ngôn Ngôn cũng không còn đến tiệm!" Đoán chừng đứa bé này sợ đến tiệm sẽ gặp anh Vệ Nam đây! Lương Ngân ở trong đầu YY đáng vẻ tiểu đà điểu của Lương Ngôn khỏe miệng cũng gọi lên cười.

Hai người vẫy tay chào tạm biệt nhau.

Khi Lương Ngân về đến nhà, cô gọi điện thoại cho Hàn Tô, nhưng bên kia máy có giọng nữ trả lời: Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa.

Lương Ngân nằm ly ở trên giường, con mèo của Lương Ngôn thì ngồi bên cạnh liếm móng, Lương Ngân nhìn thấy bộ dạng đáng yêu kia, không nhịn được liền trêu chọc chú mèo nhỏ, mà dường như tâm tình của mèo meo cũng rất tốt, nó vui sướng cùng chủ nhân chơi đùa.

Lúc này có tiếng gõ cửa kèm theo tiếng của Tiêu Nghệ vang lên: "Ngân Ngân, mình có thể vào được không?"

"Vào đi!" Lương Ngân xếp sách theo thứ tự sau đó đặt ở đầu giường, rồi ngồi dậy, mèo meo cũng tự động theo dựa bên chân của chủ nhân.

"Ngân Ngân, mình có chuyện muốn thương lượng với mọi người, nhưng mà Tang Vũ cùng Cẩm Niên không có ở đây, cho nên mình nói với cậu trước." Văn Tiêu Nghệ ngồi trên chiếc giường nhỏ, mặt đối mặt đối mặt với Lương Ngân.

"Hả? Thế nào nói đi, mình đang nghe cậu nói đây." Lương Ngân nhìn Tiêu Nghệ nói.

"À, như thế này, sắp sang năm thứ tư đại học rồi, mình không thể thi nghiên cứu được, nguyện vọng của ba mẹ chính là muốn mình đi nước ngoài, vừa đúng lúc công ty bên đó tháng sáu có một nhóm người đi Italy, mình không biết có nên đi hay không. Nên mình muốn cùng mọi người thương lượng."

"Ra nước ngoài sao? Rất tốt, phải đi trong bao lâu vậy?" Lúc mà Lương Ngân hỏi trong câu cuối cùng có chút luyến tiếc.

"Công ty nói là một năm." Văn Tiêu Nghệ bồng mèo meo qua, đặt trên đùi của mình vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

"Một năm, không lâu lắm, cũng xem như là đi giải sầu đi!" Cậu đi đi, không phải chủ và cô cũng hy vọng cậu đi đó sao?" Lương Ngân nghe nói chỉ có một năm trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Ừ, cậu nói như thế làm mình cảm thấy thật muốn đi, hi hi, vốn là có chút không nỡ đây!" Văn Tiêu Nghệ duỗi thẳng chân tựa vào đầu giường ôm meo meo, cười híp mắt, nói chuyện phiếm cùng Lương Ngân.

"Một năm, đương nhiên là muốn đi rồi! Cậu cũng có thể học thêm! Hôm nay Tiểu Vũ đi dạy kèm tại nhà, lát nữa sẽ trở về, Cẩm Niên xong việc cũng sẽ quay trở về! Mình đoán chừng hai người bọn họ nhất định sẽ ủng hộ cậu!" Lương Ngân cười híp mắt cao hứng nói thay bạn tốt.

"Nếu thế, mình quyết định đi, đúng rồi, nghe nói con trai Italy đẹp trai lắm đấy!"

Trò chuyện một chút hai người hàn huyên tới rất xa.... ..

Tang Vũ và Cẩm Niên trở về cùng nhau, bình thường khoa Luật tương đối bận rộn, ngoài ra Đàm Cẩm Niên còn giúp mấy vụ kiện lớn nhỏ cho văn phòng luật của Âu Dương, cho nên bận rộn nhất chính là cô, gần đây Tang Vũ nhận công việc dạy kèm thêm một bé trai tại nhà.

Bốn người và một chú mèo trong phòng khách nhỏ nói về chuyện ra nước ngoài, quả nhiên phản ứng của Tang Vũ là mạnh mẽ nhất, vừa nghe thấy Tiêu Nghệ phải sang nước ngoài một năm liền đầu môi oán trách : " Tiêu Nghệ, cậu đi một năm, mình không phải sẽ buồn chán đến chết sao! Cẩm Niên và Ngân Ngân mỗi ngày đều bận nói chuyện yêu đương, còn ai cùng mình đi chơi, cùng mình đi ăn KFC đây?"

"Đi, đi, đi, mình trong mắt cậu chỉ có vậy thôi sao?" Tiêu Nghệ giả bộ tức giận đẩy Tang Vũ ra.

"Nhưng mà cũng tốt, nếu như cậu đi Italy liền có thể gặp những anh đẹp trai, nói không chừng ngày nào đó còn dẫn một anh Italy đẹp trai nào đó trở về đây nữa! " Tang Vũ cắn miếng bánh quế, thay cô tưởng tượng.

" Tiêu Nghệ sượng thật, chúng mình chưa từng đi nước ngoài, cậu đã đi hai lần bằng phí của công ty tài trợ rồi đấy!" Lương Ngân có chút hâm mộ nói.

" Cái này có gì may mắn chứ? Nếu như cậu muốn, mình đoán ước chừng đại thiếu gia Trình nhà cậu lập tức đưa cậu sang nước ngoài định cư !"

"....." Lương Ngân không nói lời nào, lại nghĩ đến người nọ, trong lòng nóng lên, lại nghĩ đến nụ hôn trên miên lúc chia tay hôm nay mặt không khỏi có chút nóng lên, hai người hiện giờ đang trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt.

Buổi tối sau khi mấy chị em nói chuyện với nhau, Lương Ngân trở về phòng ngủ liền nhận được điện thoại của người khác.

" Anh nhớ em!" Câu đầu tiên của Trình Mặc Nhiễm luôn rõ ràng như vậy, Lương Ngân cảm thấy mặt mình có chút nóng lên.

" Anh..." Lương Ngân muốn nói anh sao lại buồn nôn như vậy nhưng cô lại không nói ra.

" Có nhớ anh không?" Trình Mặc Nhiễm cũng không hỏi Lương Ngân muốn nói điều gì, trong lời nói mang theo ý cười hỏi cô.

Lương Ngân giống như bị vạch trần tâm sự có chút khản trương, vội vàng câu gậy nói với anh : " Xấu xa." Đêm yên tĩnh, hai người yêu nhau, giọng nói êm ái, mềm mại giống như một cơn gió nhẹ, ánh trăng ngoài cửa sổ che mất nửa gương mặt của Lương Ngân.

Buổi trưa hôm nay, Lương Ngân và Tang Vũ vừa tan học liền nhận được điện thoại của Vệ Nam, anh nói Vệ Tiếc trở về rồi, muốn gặp mấy người bọn cô.

Lương Ngân và Tang Vũ rất vui mừng vội vàng đồng ý, lập tức đi. Trong giọng nói của Vệ Nam có chút ngập ngừng, cuối cùng vẫn nói ra, anh nói : " Ngân Ngân, em đi xem Ngôn Ngôn một chút, sau đó dẫn Ngôn Ngôn theo cùng có được không?"

Lương Ngân nghe thấy trong giọng nói của Vệ Nam có chút thê lương, cô đồng tình liền đồng ý với anh.

Khoa Quản Lý Công Nghiệp và ngoại viện là hai phía khác nhau, Lương Ngân và Tang Vũ đến Viện Quản Lý Công Nghiệp tìm Lương Ngôn, phòng ngủ của Lương Ngôn nằm ở lầu 7, Lương Ngân và Tang Vũ mất rất nhiều sức lực mới lên được lầu 7, đến phòng 702 tìm Lương Ngôn.

Lúc đó Lương Ngôn đang nằm trên giường đọc sách, thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người. Các bạn học cùng phòng đều đi ra ngoài ăn cơm hết rồi, trong phòng chỉ còn một mình cô lẩn quẩn lại, tâm tình cũng không đặt ở trong sách.

Tang Vũ nhẹ nhàng gõ cửa phòng, liền nghe thấy giọng nói ngọt ngào có chút quật cường của Lương Ngôn : " Mời vào."

"Chị, chị Tiểu Vũ, sao hai chị lại đến đây? " Lương Ngôn vội vàng ngồi dậy chào hỏi hai cô.

" Em không đến tìm bọn chị, bọn chị liền tới tìm em thôi!" Ý tứ trong lời nói của Lương Ngân rất rõ ràng, chỉ trích chuyện gần đây Lương Ngôn không có đến tiệm.

" Chị, gần đây em có chút bận rộn, không phải sắp đến kỳ thi sao!" Lương Ngôn gỡ đầu, tóc có chút rối.

" Chị nhớ hai tháng nữa mới tới cuộc thi mà!" Tang Vũ cũng hòa theo chế nhạo Ngôn Ngôn bé nhỏ.

"....." Lương Ngôn cảm thấy không có lời nào để nói, liền ngồi đối diện Tang Vũ và Lương Ngân , cúi đầu nhìn bàn chân mình.

" Là như thế này, chị Vệ Tiếc trở về rồi, hôm nay mời chúng ta đi nhà hàng. vốn dĩ muốn gọi điện thoại cho em nhưng lại sợ em không nhận nên đến đây." Lương Ngân nhìn Lương Ngôn nãy giờ vẫn cứ cúi đầu, nói.

" Chị Vệ Tiếc trở về rồi ?" Lương Ngôn thật ra có chút mong đợi.

" Đúng vậy, em dọn dẹp chút đi, trước tiên chúng ta về cửa hàng, lát nữa năm người chúng ta cùng đi" Lương Ngân trực tiếp ra lệnh.

" Đi, đi sao?" Lương Ngôn sợ hãi nhìn Lương Ngân.

" Đúng vậy, đi đi!" Thật ra Lương Ngân biết cô đang nghĩ cái gì, chỉ là đứa nhỏ này gặp chuyện như vậy mà lại bỏ người chị này qua một bên.

" À, cái đó, anh Trình, bọn họ có đi hay không vậy?" Lương Ngôn co rúm lại hỏi.

"Anh Trình, " bọn họ" là chỉ ai vậy?" Tang Vũ hỏi.

" Chính là anh..... Vệ Nam." Lương Ngôn nhỏ giọng nói.

" Đương nhiên là sẽ đi rồi! Chị Vệ Tiếc là chị của anh Vệ Nam mà, làm sao mà không đi được?"

" Có phải em đang có chuyện gì giấu chị không ?" Cuối cùng Lương Ngân không nhịn nữa, hỏi thẳng cô.

Sắc mặt Lương Ngôn thoáng chốc biến đổi, từ đỏ sang trắng, lắp bắp nói : " Chính là..... chị.....anh... Vệ Nam, anh ấy nói, anh nói..."

"Anh ấy nói cái gì vậy?" Lương Ngân là một người nóng tính.

" Anh ấy nói anh ấy thích em!" Cuối cùng không còn nghe thấy giọng nói của Lương Ngôn.

" Thế em thì sao? Em có thích anh Vệ Nam không?" Tang Vũ ngồi xuống bên cạnh Lương Ngôn, ôm chầm cô nhóc này hỏi.

"Em.... không biết nữa." Bây giờ Lương Ngôn rất rối, nếu không cũng sẽ không tốn nhiều thời gian suy nghĩ như vậy.

" Anh ấy có nói bây giờ em phải trả lời chắc chắn cho anh ấy không?" Lương Ngân hỏi.

" Em không biết nữa, em bị dọa sợ quá chạy trở về luôn!" Lương Ngôn le lưỡi .

" Đứa ngốc này, nói chung phải đối mặt chứ, em chỉ cần thành thật với lòng mình là được rồi!" Lương Ngân lấy thân phận là người từng trải chỉ bảo Lương Ngôn.

" À!" Lương Ngôn như một đứa ngốc gật gật đầu.

" Đừng có ngần ngại nữa, thuận theo tự nhiên đi, mau thu dọn đồ, chúng ta đi gặp chị Vệ Tiếc!" Lương Ngân đứng dậy vỗ vai Lương Ngôn.

Ba người trở về tiệm trước, đúng lúc Đàm Cẩm Niên đang trông tiệm cũng nhận được điện thoại của Vệ Nam, bốn người đều ở nhà đợi Tiêu Nghê, còn Tiêu Nghê thì vội vàng vàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: BẠN BÈ

ịa điểm gặp gỡ được chọn là nhà của Vệ Nam, bởi vì Vệ Tiếc vẫn luôn cùng ông nội sống ở đại trạch nên mượn nhà của Vệ Nam tụ họp, lần gặp này không mời nhiều người, cũng chỉ có năm chị em các cô, ngay cả Trình Mặc Nhiệm và Tần Vũ cũng không có mời.

Vệ Nam vẫn luôn bận rộn trong phòng bếp, lúc chuông cửa vang lên , anh liền lau tay , đôi chân thon dài bước ra mở cửa.

Tiêu Nghê là người nhấn chuông cửa, Vệ Nam mở cửa liền nhìn thấy gương mặt tươi cười của các cô, đương nhiên anh cố ý nghiêng người nhìn sau lưng Lương Ngân, anh nhìn thấy Lương Ngôn đang trốn ở phía sau, trong lòng vừa vui vừa không biết làm sao.

" Ngôn Ngôn." Lương Ngân nhẹ nhàng gọi Lương Ngôn.

Lương Ngôn có chút lúng túng chào hỏi Vệ Nam, ngại ngùng nói : " Anh Vệ Nam "

Vệ Nam gật đầu một cái khiến người khác không nhìn được tâm tư của mình, sau đó mời các cô vào nhà.

Vệ Tiếc từ nhà bếp bước ra thấy năm người các cô, trong lòng vui vẻ, nhiệt tình ôm các cô mỗi người một cái.

" Tiểu Nam, hôm nay em trở về ở với ông đi, nói với ông ngày mai chị trở về , hôm nay mấy người tụi chị phải tâm sự thấu đêm!"

Vệ Tiếc luôn là một người giỏi giang ,thẳng thắn , cô cũng xem các cô gái này là người thân của mình , không giấu nhau chuyện gì, cũng chăm sóc lẫn nhau.

Vệ Nam cũng không lên tiếng trả lời, xoay người trở về phòng ngủ lấy đồ, sau đó tạm biệt các cô rồi rời đi, trước khi đi liếc mắt nhìn Lương Ngôn vẫn cứ ngồi cúi đầu không nói lời nào ,anh lặng lẽ thờ dài rồi kéo cửa đi ra ngoài.

Lương Ngôn thờ phào nhẹ nhõm, Lương Ngân nhìn thấy cũng lặng lẽ thờ dài, lại nhớ tới Vệ Tiếc đang ở bên cạnh.

Lúc bắt đầu đi Anh, Vệ Tiếc ở cùng Tiêu Nghệ mấy ngày, sau đó lại đi sang Paris rồi sau lại đi qua Ý, do một vài vấn đề nên cô trở về Anh.

Vệ Tiếc trong bếp làm mấy món ăn Trung Quốc kết hợp với Phương Tây xong liền bung đến phòng ăn bày lên bàn ăn, mọi người ăn uống vui vẻ với nhau.

Vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ, Vệ Tiếc kể rất nhiều về những điều tai nghe mắt thấy ở nước ngoài cho các cô nghe, mấy cô gái cũng không khỏi hứng tới cuộc sống như thế, nói đến lúc ở Anh cô dừng lại một chút rồi nói qua chuyện sang chuyện khác, suốt cả đêm mấy chị em ôn chuyện cũ rất vui vẻ.

Lúc này Trình Mạc Nhiễm gọi điện thoại tới, Lương Ngân đã ngủ mơ mơ màng màng, chẳng qua là không linh hoạt sờ điện thoại di động trên đầu giường, nhưng mà không sờ tới được lại quay sang sờ thân thể bên cạnh, cô bắt đầu tỉnh lại, Tang Vũ bên cạnh bị sờ tới ngực, rõ ràng khó chịu liền lẩm bẩm sau đó lật người, lúc này điện thoại Lương Ngân sáng đến mắt cô vội vàng nhận rất nhỏ giọng nói:" Alô."

Trình Mạc Nhiễm vừa mới xã giao xong, nhàn nhã lái xe đi chơi rồi dừng lại bên lề đường, dựa đầu vào ghế hưởng thụ gió đêm thổi mát phất, gọi điện thoại cho cô gái mình thích cực kỳ mãn nguyện.

"Sao giọng nói lại nhỏ như vậy?" Trình Mạc Nhiễm không nghe thấy được giọng của Lương Ngân nên nghi ngờ hỏi.

"Anh chờ một chút, em đi ra ngoài nói chuyện cùng anh."

Trình Mạc Nhiễm bên tai có chút yên lặng, Lương Ngân đi đến phòng khách mở cửa sổ ra rồi dựa vào bên ngoài của sổ.

"Được rồi." Giọng Lương Ngân vang lên, vây quanh toàn bộ thần kinh thính giác của Trình Mạc Nhiễm.

"Họ đều ngủ rồi sao?" Trình Mạc Nhiễm hỏi.

"Ừ, mọi người ngủ hết rồi! Bọn em đang ở chỗ chị Vệ Tiếc."

"Đại trạch sao?"

"Không phải, là nhà anh Vệ Nam, chỉ là anh Vệ Nam bị chị Vệ Tiếc kêu đi về đại trạch rồi!"

.....Hai người yêu nhau đều là như vậy thường cũng không biết nói chuyện gì.

Cuối tuần Lương Ngân cố ý gọi điện thoại cho Hàn Tô.

Hàn Tô nhận điện thoại của Lương Ngân cũng không có gì kinh ngạc, có thể là trong dự đoán, hai người hẹn gặp ở quán cà phê bên ngoài trường học.

Lương Ngân đến sớm hơn một chút chờ, lần trước gặp mặt nhau ở cửa tiệm là đã một tuần hơn , Lương Ngân muốn đem lời muốn nói trong một tuần một lần nói ra hết, cũng muốn dùng một tuần lễ này cho Hàn Tô tự điều chỉnh lại

Gió tháng tư ấm áp, lúc Hàn Tô đi vào Lương Ngân đang ngồi chống cánh tay, ngăn người nhìn ra cửa sổ, Hàn Tô thấy dáng vẻ này của cô cảm thấy mình và cô lại cách xa hơn.

"Đến rồi à!" Lương Ngân nhìn thấy Hàn Tô đang kéo chiếc ghế ngồi đối diện với cô.

"Không gọi đồ sao?" Hàn Tô trực tiếp hỏi không có nhìn cô.

"Ừ, Hàn Tô....Lần trước, thật xin lỗi!" Lương Ngân cảm thấy áy náy đối với Hàn Tô, giống như một đứa em trai, cô chấp là cho cô cảm động, chỉ là không cách nào đáp lại anh thôi.

Hàn Tô không trả lời chỉ gọi hai chén Lam Sơn.

Lương Ngân cũng không lên tiếng, bởi vì cô cảm thấy mình không có lập trường gì để nói chuyện, cũng ngồi im lặng.

Hàn Tô ho khan một tiếng, Lương Ngân ngẩng đầu lên, Hàn Tô cẩn thận liếc mắt nhìn Lương Ngân, lông mi của cô cong và dài, thậm chí không có vướ mascara cũng rất đậm, đôi mắt to tròn trong veo như nước, lỗ mũi cao và kín, miệng rất nhỏ. Mặt mũi và thân hình rất hòa hợp, hơn nữa lại rất đẹp.

"Lương Ngân, có phải em không thích tôi?" Ánh mắt Hàn Tô nhìn Lương Ngân không chút trốn tránh.

Lương Ngân cũng không trốn tránh, thậm chí thà một lần dứt khoát, đau ít còn hơn đau nhiều, sau đó nhìn Hàn Tô nói: "Không có." Sau đó cô còn muốn nói cô vẫn xem cậu như em trai, nhưng lại cảm thấy không cần thiết.

"Tôi biết rồi!" Lương Ngân nghe được trong giọng nói của Hàn Tô có cảm xúc.

"Hàn Tô, thật xin lỗi."

"Lương Ngân, em không cần nói xin lỗi với tôi, chuyện này rất bình thường! Em không có lỗi gì với tôi, vốn là tôi tự làm theo ý của mình! Tôi vốn cho là xã hội bây giờ đã thoáng rồi, chị em yêu nhau cũng không vấn đề gì, nhưng mà tôi quên nghĩ không biết em có cùng suy nghĩ giống với tôi hay không, em thật sự thích ngài Trình!" Hàn Tô uống một hớp cà phê rồi mới từ từ nói.

Lương Ngân gật đầu một cái, lúc này cảm thấy im lặng là tốt nhất.

"Này, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?" Hàn Tô xem như không có chuyện gì bộ dạng nghịch ngợm hỏi Lương Ngân. Điều này khiến Lương Ngân như trút được gánh nặng.

"Ừ, chúng ta vẫn là bạn tốt!" Lương Ngân gật đầu mạnh một cái, trong lòng vui sướng, cô không nghĩ đứa trẻ Hàn Tô này lại suy nghĩ thông suốt như vậy.

"Này, em thề đi, xem tôi là người bạn tốt nhất, có chuyện gì trước tiên phải nghĩ đến tôi!" Tính trẻ con lại bộc phát.

Lương Ngân cười đồng ý yêu cầu của cậu, giữa trưa trong quán cà phê nhỏ, hương thơm cà phê tỏa khắp nơi bọn họ bắt đầu tình bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 48: Cảm

Lương Ngân gần đây rất khó gặp Trình Mạc Nhiễm, nghe nói miếng đất ở Thành Đô hiện đang chính thức khởi công, Mạc Nhiễm và Vệ Thị cùng nhau hợp tác, Vệ Nam không thể nào toàn quyền phụ trách vì vậy đương nhiên Trình Mạc Nhiễm cũng không có thời gian. Lương Ngân không giống những cô gái trong thời kỳ yêu nồng nhiệt luôn bên cạnh người yêu, mỗi ngày vào thời gian nhất định mỗi tối cô đều ngồi đợi điện thoại của Trình Mạc Nhiễm.

Tám giờ rưỡi tối Lương Ngân hết bận trở về phòng ngủ cầm điện thoại lên xem có điện thoại chưa, điều bức bối chính là Trình Mạc Nhiễm vẫn không có gọi điện thoại đến cho cô, đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người chính thức xác định quan hệ với nhau, bởi vì điện thoại mỗi ngày đều trước tám giờ rưỡi, Lương Ngân mở máy tính lên mạng, tiếp tục đợi một lúc nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, 8 giờ 45 phút rồi 9 giờ Lương Ngân đều nhìn điện thoại, xác định mình không có để chế độ rung, cứ tiếp tục vừa chơi vừa nhìn điện thoại.

Cuối cùng vào lúc 9 giờ 10 phút, Lương Ngân thật sự nhịn không được nữa, cầm điện thoại nhấn 11 con số rồi bấm nút gọi, điện thoại không cài nhạc chờ, chỉ có tiếng "Tút.... tut" đơn điệu, khoảng chừng 20 mấy giây đồ chuông điện thoại mới có người nghe.

"Alô? Khụ khụ." Điện thoại truyền đến âm thanh một mũi của Trình Mạc Nhiễm, hơi giọng mũi, sau đó lại ho khan hai tiếng.

"Anh làm sao thế?" Lương Ngân nghe thấy giọng của anh liền hỏi anh bị làm sao.

"Bị cảm chút xíu, có hơi đau đầu, về nhà liền nằm trên giường một lúc, xin lỗi em, anh quên mất gọi điện thoại cho em!" Trong giọng nói của Trình Mạc Nhiễm không giấu được sự mệt mỏi.

"Anh uống thuốc chưa?" Trong lòng Lương Ngân có chút lo lắng, đừng xem người đàn ông này bình thường hung hăng, sôi động như thế, nhưng thật ra anh lại không biết chăm sóc cho bản thân mình, Lương Ngân mấy lần qua nhà anh phát hiện ngay cả thuốc anh cũng không có.

"Không sao đâu, ngủ một lát sẽ khỏe thôi! Đừng lo lắng!" Sau khi nói xong Trình Mạc Nhiễm lại ho khan hai tiếng.

Lương Ngân nghe vậy trong lòng cảm thấy buồn bực , lập tức có quyết định, dặn dò đôi câu liền cúp điện thoại, Lương Ngân mặc quần áo tử tế, cầm điện thoại và bóp tiền, lấy một đồng thuốc từ trong tủ thuốc nhét vào túi xách rồi đi ra cửa.

Tang Vũ đang đắp mặt ở phòng khách, thấy Lương Ngân mặc quần áo vội vàng đi ra ngoài liền hỏi: "Ngân Ngân , đã trễ thế này cậu còn đi đâu nữa?"

Lương Ngân căn bản không có tâm tư trả lời cô , nói thẳng với cô : " Trình Mạc Nhiễm bệnh rồi!"

"Vậy cậu cũng không thể trễ thế này tự mình bắt xe đi được! Đây, Ngân Ngân, Ngân Ngân..." Trong lúc cô nói Lương Ngân đã mang giày xong , mở cửa đi ra ngoài, lúc này Văn Tiêu Nghệ từ nhà vệ sinh bước ra hỏi Tang Vũ : " Tiêu Vũ, Ngân Ngân đi ra ngoài rồi à?"

"Đúng vậy, dường như tổng giám đốc Trình bị bệnh rồi! Nhìn Lương Ngân gấp đến độ giống như lửa cháy đến nơi vậy, làm sao bây giờ? Đã trễ thế này cậu ấy đi một mình có được không?" Tang Vũ hỏi.

"Sẽ không có chuyện gì đâu, thành phố B rất an ninh! Qua hai phút gọi điện thoại cho cậu ấy xem, Cẩm Niên cũng thiết là hôm nay cũng không trở về đây! Âu Dương này không biết một tháng trả lương cho cậu ấy bao nhiêu? Ban ngày lẫn ban đêm rèn luyện cô! Chao ôi!" Văn tiêu Nghệ nói, Tang Vũ ngồi ở bên cạnh cầm điện thoại chờ hai phút sau gọi điện thoại lại cho Lương Ngân.

Lương Ngân vận may không tệ, vừa mới ra khỏi cửa đi được mấy phút thì có taxi chạy tới, Lương Ngân vội vàng ngoắc lại vừa lên xe thì nhận được điện thoại của Tiêu Nghệ, nói chuyện đôi câu , trong lời nói chỉ muốn các cô yên tâm không có chuyện gì.

Lúc đến trước cửa nhà Trình Mạc nhiễm, Lương Ngân vốn là muốn gõ cửa, nhưng lại sợ quấy rầy đến hàng xóm nên nhấn chuông cửa , nhấn một hồi lâu Trình Mạc Nhiễm mới ra mở cửa.

Trình Mạc Nhiễm trên người vẫn mặc áo sơ mi, quần cũng không thay, thậm chí cả vạt cũng không tháo xuống, đã bị kéo tới biến hình biến dạng , áo sơ mi cũng đầy nếp nhăn, Lương Ngân nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm lờ lờ như vậy, hốc mắt ề ề, trong lòng âm thầm trách cứ, người như thế này sao không tự chăm sóc mình.

Trình Mạc Nhiễm còn buồn ngủ, đầu óc không tỉnh táo nhìn ra ngoài cửa mấy giây mới phản ứng được.

"Ngân Ngân, sao em lại tới đây?" Lúc này Trình Mạc Nhiễm giọng mũi không phải rất nặng nhưng mà Lương Ngân nghe ra.

"Có phải còn chưa uống thuốc không?" Lương Ngân trực tiếp bước vào cửa, vươn tay đụng vào trán của anh, có chút nóng rần lên.

Trình Mạc Nhiễm nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Lương Ngân, cảm giác này thật thoải mái, giống như thấm lạnh đến đáy lòng, anh kéo bàn tay của Lương Ngân sờ tới sờ lui trên mặt mình không buông.

"Trình Mạc Nhiễm sao anh lại giống như một đứa trẻ vậy, mau buông tay ra để em đi rót nước cho anh uống thuốc!" Lương Ngân nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt anh tuấn của anh, có chút đau lòng nói.

"Ngân Ngân, anh rất nhớ em!" Trình Mạc Nhiễm có chút mơ mơ màng màng, trong lòng nghĩ gì trong miệng cũng liền nói ra.

"Được, được, để em đi lấy nước, lát nữa đắp mền ngủ một giấc là tốt!" Lương Ngân dụ Trình Mạc Nhiễm giống như dụ một đứa trẻ.

"Không buông." Trình Mạc Nhiễm bắt đầu bướng bỉnh đứng lên lôi kéo Lương Ngân, chính là không thả ra.

Lương Ngân nhìn thấy bộ dạng bám dính của Trình Mạc Nhiễm không biết làm sao liền bật cười, khí phách mọi ngày của người đàn ông này đi đâu mất rồi, hôm nay lại giống như một đứa trẻ ăn vạ.

Đơn giản là Lương Ngân bị anh kéo đến ghế sofa hai người cùng ngồi xuống, Lương Ngân một tay bị anh kéo, tay còn lại thì rót đầy ly nước trên khay trà, sau đó lại lấy thuốc chuẩn bị ra.

Trình Mạc Nhiễm có chút mệt mỏi, nhích người lại gần phía Lương Ngân, Lương Ngân nhẹ nhàng vỗ anh nói: " Mạc Nhiễm, uống thuốc rồi ăn sau đó hãy đi ngủ."

Trình Mạc Nhiễm thật ra thì không mơ hồ lắm, tổng giám đốc Trình anh mình vĩ đại sao có thể dễ cảm mạo nhỏ làm cho thần chí không rõ chứ?

Nhận lấy nước và thuốc liền uống ngay, Lương Ngân liền kéo anh đến phòng ngủ, Trình Mạc Nhiễm rất biết hưởng thụ bị cô gái nhỏ này ôm chắc eo kéo vào trong phòng ngủ.

"Quần áo làm sao bây giờ đây?" Lương Ngân nhìn Trình Mạc nhiễm mặc nguyên quần áo nằm trên giường, cô cắn răng ngồi ở cạnh giường coi cả vạt cho anh, sau đó là nút áo sơ mi, một viên, hai viên, ba viên.....

Đột nhiên, tay Lương Ngân chợt bị nắm chặt, sau đó liền bị Trình Mạc Nhiễm đặt ở phía dưới.

"Đây, anh!" Lương Ngân có chút chán nản, người này cố ý ra vẻ mơ hồ cùng cô.

"Ngân Ngân, em tới đây thật là tốt ,hơn nữa lại lo lắng cho anh như vậy!" Lúc này Trình Mạc Nhiễm cả lòng ngực và mặt cũng nóng rần lên bởi vì đang sốt có chút ớn lạnh, Lương Ngân nhìn thấy bắp thịt của anh đã cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

"Anh đứng lên trước đi!" Cảm giác của Lương Ngân có chút ngượng ngùng, muốn đẩy anh ra, nhưng mà sức lực của cô sao có thể hơn Trình Mạc Nhiễm đây?

"Ngân Ngân, anh rất nhớ em." Vừa dứt lời môi của Trình Mạc Nhiễm đã ở trên môi của Lương Ngân, Trình Mạc Nhiễm cho Lương Ngân một nụ hôn dài uyển chuyển, ngay sau đó ham muốn dâng lên giống như phá vỡ hồng thủy, không thể kềm chế được.

Trình Mạc Nhiễm dễ dàng lột quần áo của Lương Ngân, sau đó anh liền cởi quần áo của mình xuống, thân thể nóng bỏng liền đè lên Lương Ngân, lúc đầu Lương Ngân còn từ chối, nhưng mà người đàn ông này đã sớm cướp đi thân thể và tâm trí cô nên lại muốn, không có chấp còn cùng anh phối hợp.

"Ngân Ngân, anh muốn em!" Cuối cùng Trình Mạc Nhiễm cũng bị lý trí không chế, anh dừng lại ở chỗ mềm mại nóng bỏng nhất của Lương Ngân.

Phải nói không rung động là giả, vào lúc này ngắm nhìn người đàn ông này không ngờ rất đáng tôn trọng, Lương Ngân nghĩ nếu như bây giờ cô nói anh ngừng lại anh sẽ dừng lại.

"Trình Mạc Nhiễm, em yêu anh!" Vô hình kích lệ, trong mắt Trình Mạc Nhiễm cùng dục vọng tràn đầy vui sướng cứ như vậy tiến vào cô.

Lương Ngân dường như cũng nhận được hạnh phúc, dục vọng ở hai người dâng lên, lưu luyến, buông thả, thỏa mãn.

Đúng lúc có ánh mặt trời chiếu vào rèm cửa sổ, Lương Ngân chỉ cảm thấy chân và thắt lưng đau, ngực khó chịu, mở mắt ra liền nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm một cánh tay vòng dưới ôm chặt thân, tay còn lại đặt ở trên ngực của cô, nhất thời ngượng ngùng cô lấy tay anh ra, anh cũng liền tỉnh dậy.

Lương Ngân nắm lấy chăn bao lấy mình.

"Còn che cái gì? Cũng không phải là chưa từng thấy qua!" Trình Mạc Nhiễm ôm chặt lấy cô, hai chóp mũi chạm vào nhau thân mật không nói ra được.

"Em không giống anh, không biết xấu hổ!" Lương Ngân bây giờ miệng mồm lạnh lợi.

"Tốt, anh không biết xấu hổ, cũng không biết tối hôm qua là người nào nói anh là mạnh một chút, mạnh hơn một chút?" Trình Mạc Nhiễm hôn trên môi Lương Ngân một cái nói.

"Anh sao lại như vậy? Chuyện như vậy cũng nói ra?" Lương Ngân biết người đàn ông này luôn không che đậy miệng như vậy, không vui quay đầu qua một bên.

Trình Mạc Nhiễm liền xoay đầu của cô lại rồi nhìn thẳng vào mắt, hôn lên mắt cô "Ngân Ngân, tối hôm qua quên nói cho em biết."

"Chuyện gì?" Lương Ngân không biết anh muốn nói gì, liền lên tiếng hỏi.

"Anh muốn nói, anh yêu em! Bé ngốc à."

Sáng sớm vành tai và tóc mai hai người uyển chuyển đang chạm vào nhau, Lương Ngân mới nhớ tới cô quên một chuyện rất quan trọng.

Cô đưa tay lên sờ sờ trán Trình Mạc Nhiễm mới yên tâm nằm vào ngực của anh.

"Yên tâm đi, tối hôm qua ra nhiều mồ hôi như vậy đã tốt lắm rồi!" Anh cố ý nói nhấn mạnh ở mấy chữ tối hôm qua, Lương Ngân xấu hổ cô bắt đầu nắm lấy tay của anh cắn một cái.

"A, anh không biết, tiểu thư Lương Ngân còn có sở thích làm chó con đấy! Trưa rồi đại tiểu thư đói bụng chưa?" Trình Mạc Nhiễm trêu chọc cô, cô liền xoay người mặt hướng về phía ngực của anh, cắn vào chấm đỏ của anh, Trình Mạc Nhiễm "Á", miệng liền hít khí lạnh.

"Anh nói tiểu yêu quái này, thật đúng là chó con sao?" Anh vỗ vào mông Lương Ngân một cái. Lương Ngân liền vùi đầu vào trong ngực anh không lên tiếng cũng không để ý đến anh.

Giờ phúc này Lương Ngân cảm thấy an tâm, an bình, an tĩnh cảm giác như thế này chưa có bao giờ.

"Em hôm nay không đi học sao?" Cách thật lâu Trình Mạc Nhiễm lại hỏi.

Lương Ngân chợt nhớ tới hôm nay là thứ hai, "Vọt" liền ngồi dậy.

Cuối cùng, Lương Ngân là ở kỳ này cần phải học một số tiết, vốn là muốn gọi điện thoại cho Tang Vũ, nhờ Tang Vũ xin nghỉ dùm, nhưng lúc đó điện thoại di động đã hết pin, tự động tắt.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Quỷ dị

Trình Mạc Nhiễm ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc của Vệ Nam, hai chân thon dài gác lên trên chiếc bàn nhỏ, nhìn Vệ Nam im lặng suy nghĩ, một tay gõ lên thành ghế, một tiếng một tiếng nhìn nửa con mắt quan sát về mặt vui vẻ.

"Xin hỏi tổng giám đốc Trình, công ty của ngài đóng cửa sao?" Vệ Nam trong lời nói không khỏi châm chọc hỏi.

"Ha ha, mình nói Vệ Nam cậu còn cố gắng bình thân sao? Tiểu nha đầu Lương Ngân kia rõ ràng là trốn cậu, cả chỗ chị của cô ấy cũng không đến, cậu phải có chút hành động chứ, một mình ở nơi này buồn bức với đồng công việc? Hiện tại Vệ Tiếc đã trở về, Vệ thị không có cậu mấy ngày đoán chừng cũng không đến nổi phá sản mà đóng cửa. À, nếu tổng giám đốc Vệ không cảm kích mình sẽ đi ngay không ở đây làm phiền ngài mất nhã hứng làm việc." Trình Mạc Nhiễm nhàn nhà bỏ chân xuống sau đó đứng lên muốn đi ra ngoài.

"Mình sẽ đi tìm Lương Ngân, yên tâm đi!" Vệ Nam nhìn Trình Mạc Nhiễm sắp mở cửa ra ngoài liền nói những lời này, Trình Mạc Nhiễm khước miệng cười rồi bước đi.

Gần đây Lương Ngân ít gặp được Lương Ngân, đứa bé này bây giờ bắt đầu ham học, mỗi ngày sau giờ đi học chính còn lại là ở thư viện tự học, bảo là muốn được học bổng, nhưng mà trình độ này của cô có thể thấy được ở cô đang trốn tránh.

Lương Ngân tìm Lương Ngân để nói chuyện về anh Vệ Nam vẫn thích cô, nhưng đứa bé này luôn cho rằng chính cô đã phá hỏng chuyện tốt của chị cô cùng anh Vệ Nam, để tâm vào chuyện vụn vặt. Mặc cho Lương Ngân khuyên như thế nào cũng không chịu đối mặt với tình cảm.

Lương Ngân cũng quyết định thuận theo tự nhiên, không trông nom nữa, mỗi người đều có đường tình cảm của mình, suy cho cùng bản thân Lương Ngân phải tự mình đi, không người nào có thể quyết định giữu cô.

Giữa tháng năm, quần áo mùa hè trong cửa tiệm càng ngày càng nhiều, trong tiệm áo quần và trang sức có thể nói là hàng hiệu thành phố B, nhưng hiện tại cung đã không đủ cầu, tình hình vô cùng khó khăn, bởi vì trước giờ mỗi loại trang phục chỉ có một cái, về sau mỗi loại không vượt qua ba cái, hiện tại có một số khách hàng yêu cầu mỗi loại phải có nhiều cái, Tiêu Nghệ cùng các bạn học đã có thể bận rộn, dĩ nhiên bốn chủ cửa hàng gần như cạn kiệt, mỗi ngày đều có đơn hàng, muốn xem thiết kế có thể nói hiện tại tương đối rảnh rồi chính là Lương Ngân.

Tang Vũ đang tiến hành lên kế hoạch thi đỗ, đúng lúc năm ba đại học lịch học kín, Cẩm Niên vẫn đang giúp đỡ văn phòng luật của Âu Dương cùng việc học ở trong trường, bởi vì Tiêu Nghệ tháng 6 này phải đi nước ngoài, nên vội vàng làm hộ chiếu còn phải thiết kế thời trang cho E-ver, cho nên Lương Ngân ngoài việc đi học không có chuyện gì khác có thể làm, thật may cái cửa tiệm này là niềm vui của cô, nếu không cô cũng sẽ không chịu nổi.

Trình Mạc Nhiễm luôn cố gắng khuyên cô cùng mấy chị em, dời tiệm đến trung tâm thành phố, như vậy cũng ở gần anh một chút, không cần mỗi ngày chạy xe hơn nửa giờ mới có thể nhìn thấy cô, cũng không cần dựa vào siêu tần số điện thoại để giải nỗi khổ tương tư.

Kể từ sau lần hai người thân thiết da thịt, tình cảm càng thêm ngọt ngào, Trình Mạc Nhiễm cũng không giống như trước kia âm tình bất định, tổng giám đốc đối với nhân viên cũng tốt hơn nhiều.

Lương Ngân mới vừa treo quần áo mới được đem tới, nằm ở trên ghế sofa tự vân vê vai mình nghỉ ngơi, mặt trời ngoài cửa sổ chiếu đến vận mệnh mới mở độc đáo trong tiệm, sáng ngời ấm áp, cảm giác dễ chịu cũng không thấy nóng, Lương Ngân lười biếng nằm trên ghế sofa không ngờ mí mắt bắt đầu cũng có chút híp lại, mí trên từ từ đóng lại.

Trình Mạc Nhiễm dừng xe, thấy cửa tiệm chưa mở, cũng biết tiểu nha đầu này nhất định ở trong tiệm, lúc này trời cũng gần buổi chiều, đoán chừng ba nha đầu kia cũng không có ở tiệm, anh đi tới cửa tiệm lau sáng cửa sổ nhìn vào bên trong xuyên qua kính thủy tinh, liền nhìn thấy cô gái nhỏ lười biếng nằm trên ghế sofa, anh cho là cô đang nhắm mắt dưỡng thần nên nhẹ nhàng mở cửa đi vào, vừa đúng lúc Lương Ngân cảm thấy không thoải mái lật người, đầu và thân thể hơi vận mạch trên người chính là chiếc áo len màu trắng ngắn tay rộng lưng thùng, động tác linh động cô quay người lại, cổ áo liền lớn hơn một chút có thể nhìn xuống thấy một mảnh xương vai rất lớn, Trình Mạc Nhiễm như thế mới biết cô gái nhỏ này ngủ thiếp đi rồi, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô huyết mạch phun ra.

Lương Ngân thật không ngủ được, chung quy cô cảm thấy lưỡng đạo nóng bỏng rực cháy, từ từ mở mắt liền nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm mắt nhìn xuống cô, cô vội vàng ngồi dậy theo bản năng sờ khước miệng xem có chất lỏng linh tinh không.

Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy đáng yêu của cô gái nhỏ, liền muốn trêu chọc cô.

"Đừng lau, nước miếng của em cũng bị anh lau cho sạch sẽ rồi!" Trình Mạc Nhiễm ngồi ở bên cạnh cô lập tức ghế sofa bị lồm xồm một mảng lớn.

Lương Ngân có chút ngại ngùng vẫn còn lấy tay vuốt hai bên mặt.

"Ồ đây này!" Trình Mạc Nhiễm chỉ lên mặt Lương Ngân, sau đó thuận thế lại gần môi mọng lạnh lẽo của anh liền đặt lên đôi môi đỏ mọng của cô, Trình Mạc Nhiễm càng sát lại gần, tay dùng sức nâng Lương Ngân lên ngồi trên đùi của anh, cô bị anh dùng một tay nhẹ nhàng nâng người lên, cánh tay còn lại nắm eo cô từ từ ôm chặt, ngực cô mềm mại kiên cố chống đỡ anh, Trình Mạc Nhiễm hôn môi cô mút lưỡi qua lại, u ám trong con người đã thấu để lộ ra sắc thái, bàn tay của anh bắt đầu từ từ vuốt ve eo của cô, do vật áo của Lương Ngân rộng nên anh từ phía dưới tiến vào lướt trên da thịt trắng nõn của Lương Ngân, Lương Ngân bị hôn thờ không nổi Trình Mạc Nhiễm còn lại là từ môi dưới bắt đầu hôn xuống phía dưới, trên tay trực tiếp cái đó nhô ra gõ bô ở trên lưng Lương Ngân liền dùng một chút lực cời ra.

Lương Ngân miệng thở hồng hển có như vậy trong chốc lát đã tỉnh táo lại, cô muốn đẩy Trình Mạc Nhiễm ra, nhưng mà làm thế nào để đẩy anh ra đây?

Chợt Lương Ngân ý thức được, đây là trong tiệm bất kỳ lúc nào cũng có thể có khách hàng đến, "Trình, Trình Mạc Nhiễm ở nơi này em không muốn, ừ ... Sẽ có người, có người đến...À." Trình Mạc Nhiễm chính xác không có làm đã ngâm Sakura đào của Lương Ngân. Lập tức Lương Ngân lên tiếng rên rỉ phát ra âm thanh.

Bấm anh, cắn anh, tay chân cũng không thoát khỏi, cô bị Trình Mạc Nhiễm dồn ở góc ghế sofa không thể động đậy, cũng đành cuốn hút vào cùng anh.

Trình Mạc Nhiễm đã sớm vận sức chỉ chờ phát động thân tiến vào cô, Lương Ngân ngay lập tức có một loại muốn bất tỉnh cảm giác, theo anh tần số tăng nhanh, Lương Ngân không muốn rên rỉ cũng không do cô quyết định, Lương Ngân bây giờ cảm thấy xấu hổ vì tiếng kêu của mình, dứt khoát không nhìn được trực tiếp cắn lên vai Trình Mạc Nhiễm, Trình Mạc Nhiễm bị kích thích càng ra sức lưu luyến xâm nhập, hai người đẩy liều mình đẩy đưa cùng nhau leo lên dục vọng tột cùng.

Buổi tối lúc ăn cơm, không khí tương đối quý dị, Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm hai người ngồi cách nhau một cái bàn, còn đẩy ra một chút.

Tang Vũ cùng Văn Tiêu Nghệ cậu nhìn mình, mình nhìn cậu, cuối cùng nhìn Lương Ngân một chút, mặt Lương Ngân bỗng dưng đỏ lên, vội vàng cúi đầu xuống ăn cơm, sau đó hai người lại nhìn Trình Mạc Nhiễm, người ta đang tạo nhã ăn cơm, tác phong nhanh nhẹn, thì ra ăn cơm cũng có thể có tác phong nhanh nhẹn đó!

"Làm gì vậy?" Cẩm Niên có chút ngây ngô nhìn Tang Vũ cùng Văn Tiêu Nghệ. Cô sớm đã phát hiện ra Ngân Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm có cái gì đó không đúng rồi, nói là liếc mắt đưa tình thể nhưng vẻ mặt của Lương Ngân có gì đó không bình thường, cô cũng đoán được một chút chẳng qua là chưa chắc chắn, nhưng mà dù sao cũng là chuyện giữa hai người yêu nhau cô cũng không cần biết nhiều như vậy.

"Này, không có gì." Hai người Tang Vũ cùng Văn Tiêu Nghệ cùng nhau lắc đầu, hai người muốn nói ai là người sợ nhất? Các cô sẽ không do dự nói cho cậu biết, người kia chính là Đàm Cẩm Niên.

"Không có gì, ăn cơm nhanh đi." Sau đó Đàm Cẩm Niên nhìn thẳng vào mắt hai người.

Lương Ngân nhìn Trình Mạc Nhiễm ngồi đối diện mặt đỏ hồng không lên tiếng cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong.

"Anh làm gì thế? Ăn một bữa cơm cũng như vậy...." Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm ở trong phòng của cô, Trình Mạc Nhiễm ngồi ở bên giường của cô còn Lương Ngân thì nằm lỳ ở trên giường nhìn anh.

"Như vậy cái gì?" Trình Mạc Nhiễm khoe miệng nhếch lên cười, còn bàn tay to của anh thì vuốt ve bàn tay mềm mại thon dài của Lương Ngân.

"Sắc- tình như vậy!" Lương Ngân bật thốt lên.

Trình Mạc Nhiễm nhìn cô giống như một con mèo hoang nhỏ, ngồi dậy nhảy lên nhào tới anh không khỏi cười một tiếng.

Lương Ngân nghĩ hôm nay mọi chuyện cũng phải liều chết, sau đó liền hướng về trong ngực anh nhào tới, trên ngực anh dánh vè xấu hổ không lên tiếng, Trình Mạc Nhiễm vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô trong lòng vừa nóng vừa ngứa ngáy, Lương Ngân cảm thấy phía dưới người của cô lại có đồ chia vào cô, tìm đập mạnh cách áo sơ mi trên chấm đỏ nhỏ của anh cắn nhẹ một cái.

Trình Mạc Nhiễm lại bị đau hít không khí, sau đó vịn vai hướng về môi cô dùng sức xuống hôn, sau đó chậm rãi lướt xuống cô nói: "Bảo bối, xem ra anh còn không ăn em no sao? Thế nào, lại đói bụng?"

Trong gian phòng nhỏ này cảnh xuân kiều diễm, vành tai và tóc mai của hai người chạm vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ngoài ý muốn

"Đoán chừng là ba em không cách nào chấp nhận người con rể ưu tú như vậy!" Lương Ngân nghe anh nói như vậy trong lòng cũng có kế hoạch để lúc nào cho anh gặp được ba của mình

Trình Mạc Nhiễm nghe giọng nói của Lương Ngân dường như có chút do dự cũng không nói tiếp, hai người hàn thuyên mấy câu cũng không biết nói gì nên chúc nhau ngủ ngon rồi ai bận việc nấy.

Lương Ngân tâm tình thật tốt tắm xong liền lên giường ngủ.

Trình Mạc Nhiễm hút thuốc một lúc lâu cuối cùng cầm điện thoại di động lên thông qua dây số kia gọi: "Vệ Nam....."

Lúc còn học cấp 3 Lương Ngân đã được thầy giáo nói qua kỳ thi đại học làm cho người ta ngán muốn phát ói, đích thân trải nghiệm ba năm quả đúng là như vậy, khoảng thời gian tương đối khá dài.

Một ngày có thể thi xong một môn dù thế nào cũng phải kéo dài đến một tuần mới xong, có một số môn chuyên ngành, những môn không chuyên ngành cũng phải thi. Rốt cuộc đau khổ đi qua chính là thắng lợi.

Lương Ngân vốn là cùng Cẩm Niên, Tiểu Vũ thương lượng muốn ở lại thành phố B cùng Tiểu Nghệ mấy ngày, nhưng mà không ai biết trước được chuyện tương lai.

Ngày đó Lương Ngân đang cùng Tang Vũ, Cẩm Niên thương lượng nên mua thứ gì cho Tiểu Nghệ mang đi! Ba người đang đi dạo trong sân trường bỗng điện thoại của Lương Ngân vang lên.

Lương Ngân nhìn vào điện thoại là cô cô gọi đến, vẻ mặt cô lộ rõ lo lắng, đoán chừng tám phần là hỏi chuyện lúc nào thì cô đến nhà cô cô.

Vừa nhận điện thoại, "Chị, chị mau trở về! Chị, hiện tại cậu, oa..... Chị, chị mau trở về đi!" Lương Ngân còn chưa nói hết, vừa nói đến chỗ máu chốt liền òa khóc lên.

Trong lòng của Lương Ngân run lên, ba, ba thế nào? Bỗng chốc giọng nói của Lương Ngân cao lên: "Lương Ngân em nói với chị chưa hết lời đã khóc! Ba chị thế nào?"

"Ngân Ngân, là cô, bây giờ con có thời gian hãy về nhà mau, ba con ở trong xưởng xảy ra chút chuyện làm bệnh tim đột phát, bây giờ còn đang cấp cứu!" Là cô của Lương Ngân nói.

"Ba hiện tại như thế nào? Con lập tức trở về!" Hiện tại trong bụng Lương Ngân có một loại cảm giác trầm xuống.

Đám Cẩm Niên cùng Tang Vũ hai người vốn đang xem diễn biến xung quanh, nghe được giọng của Lương Ngân có chút run, cùng nhau quay đầu lại nhìn cô thấy sắc mặt của cô trong nháy mắt thay đổi trắng bệch.

"Ngân Ngân chuyện gì vậy?" Thấy Lương Ngân cúp điện thoại Đám Cẩm Niên lập tức hỏi.

"Cẩm Niên, Tiểu Vũ ba mình xảy ra chút chuyện, bây giờ mình phải về nhà, giúp mình nói với Tiểu Nghệ một tiếng, trước khi cô ấy đi mình nhất định sẽ cố gắng gặp mặt cô ấy!"

"Được, bây giờ cậu mau trở về đi, đi đường đi cẩn thận."

Lương Ngân cố không để cho chân mình mềm thêm, vô tri vô giác đi đến trạm xe tìm xe đi về thành phố C nhanh nhất, vội vã chạy về nhà, trên đường về trong lòng van xin các thần tiên ngàn lần đừng để ba cô có chuyện gì!

Lương Ngân đến bệnh viện liền thấy Lương Ngôn đôi mắt đỏ đứng dựa ở bên cột đá cẩm thạch của bệnh viện, giống như con mèo nhỏ ở đó chờ cô.

"Ngôn Ngôn!" Lương Ngôn bây giờ toàn thân hoảng sợ cũng thay thế cho cảm giác vô lực, trong lòng cô bây giờ trống rỗng giống như trong lòng có một con lắc động lớn, từ từ nuốt đi lý trí cùng sự tỉnh táo của cô, cô cố gắng tự kiềm chế.

"Chị, chị nhanh lên đi, cậu còn ở trong phòng cấp cứu! Mẹ em ở bên trong chờ đấy!" Lương Ngân bị Lương Ngôn lôi đi bước nhanh vào bên trong bệnh viện nơi dành cho thân nhân chờ đợi.

"Cô!" Lương Ngân vội vàng đi đến bên cạnh cô cô.

"Ba thế nào rồi?" Lương Ngân biết rõ cô cô cũng không biết kết quả, nhưng vẫn là suy nghĩ muốn lấy được tin tức tốt của ba, cô rất sợ, cô sợ cứ như vậy sẽ không còn được gặp lại ba nữa.

"Vẫn còn đang cấp cứu, đừng lo lắng, ba con phúc lớn mạng lớn, không có chuyện gì đâu!" Cô cô vỗ tay Lương Ngân ý bảo cô bình tĩnh, hiện tại ai cũng không biết sẽ như thế nào chỉ có thể chờ kết quả.

"Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Lương Ngân bây giờ mới nhớ tới vấn đề này.

"Bởi vì nghe nói trong xưởng vật tư sản xuất bị lấy trộm, có người đổ oan cho ba của con, cách chức ba con, ba con nhất thời kích động nên bệnh tim bất ngờ đột phát. Ba con công tác nửa đời khoanh tay ngồi nhìn bị về hưu, chuyện như thế này sao có thể không quan tâm đây!"

"Ba con nhất định bị oan uổng!" Lương Ngân nắm chặt tay cô cô.

Lương Ngân trong lòng rất hoảng sợ, bây giờ trong đầu thoáng qua không ngừng như có màn ảnh, lúc cô còn bé không nghe lời về sau lớn lên bởi vì chuyện phiền não của cô, lúc đó đáng về khuôn mặt ba giống như vẫn luôn mỉm cười dạy dỗ khuyên bảo cô, giọng nói của ba vẫn luôn là tình ý sâu xa, cho dù lúc mẹ qua đời khuôn mặt ba tuyệt đối không nhìn ra một chút gì chán nản, về mặt thể diện làm tang lễ cho mẹ, thật lâu sau, một ngày vào ban đêm, Lương Ngân thức giấc đi vào bếp uống nước lúc đi ngang qua phòng của ba thấy ba cầm hình của mẹ lệ rơi đầy mặt, một người đàn ông gần 40 tuổi khóc giống như một đứa trẻ giọng đê nén.

Vào giờ phút này, Lương Ngân cảm thấy thân thể của mình giống như bị cứng lại, mồ hôi lạnh phát ra cô cầu xin trời cao ngàn vạn lần không nên để cho ba cô có chuyện gì!

Lương Ngân mỗi một giây đều ở đây cắn răng kiên trì, cho tới bây giờ cũng không có cảm giác thấy thời gian trôi qua dài như vậy.

Rốt cuộc, mấy giờ đã trôi qua bên ngoài phòng cấp cứu đèn đỏ đang sáng đã tắt, kết thúc mọi thứ.

Lương Ngân lập tức từ trên ghế đứng lên đi đến trước cửa phòng giải phẫu nhìn vào, đi ra ngoài đầu tiên là một bác sĩ, Lương Ngân lập tức tiến lên hỏi thăm, cô siết chặt tay của mình móng tay giống như bấm vào trong thịt, Lương Ngân cố gắng để đau đớn này hóa giải sự hốt hoảng khẩn trương của mình.

"Bác sĩ, ba của tôi... Thế nào rồi?" Giọng nói của Lương Ngân có chút run rẩy.

"Bệnh của ông ấy đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng sẽ có một thời gian hôn mê, mọi người không nên quá rầy bệnh nhân."

Lúc này cô đã đến đứng kế bên, mọi người nghe được những lời này đều thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc tảng đá lớn trong lòng đã được tháo xuống.

Ngay sau đó, Lương Tề Phong mặt đeo đường khí được bác sĩ cùng y tá đẩy ra ngoài, Lương Ngân không tự chủ được nước mắt liền rơi xuống, ba nhắm chặt đôi mắt, hô hấp cũng không ổn định lắm.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, cô cùng Lương Ngôn đã đi về nhà lấy một ít đồ dùng hằng ngày, còn Lương Ngân ở lại với ba cùng hộ lý, Lương Ngân nắm lấy bàn tay khô ráp của ba ngồi bên mép giường nhìn về mặt bình thân khi ngủ của ba, trong lòng không khỏi gọn sóng, cô là một đứa con gái bất hiếu, đi thật lâu mới về nhà một lần, mỗi lần đều mang lại phiền toái cho ba, hai bên tóc mai của ba đã hoa râm bên cạnh cũng không có ai chăm sóc, hiện tại Lương Ngân cảm thấy cực kỳ hối tiếc.

"Chị." Lúc này Lương Ngôn nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

"Chị, chị có nhận được điện thoại của anh Trình không? Chị Tiểu Vũ nói điện thoại của chị không gọi được, anh Trình rất lo lắng cho chị gọi điện thoại cho chị đó!"

Lương Ngân nghe Lương Ngôn nói như thế, liền lấy điện thoại di động ra đi, điện thoại hết pin đã bị tắt từ lúc nào, cô mượn điện thoại của Lương Ngôn đi ra ngoài gọi điện thoại cho Trình Mặc Nhiễm.

Chuông vừa reo lên, đối phương liền bắt máy.

"Ngân Ngân!" Trình Mặc Nhiễm không kịp suy nghĩ trực giác của anh cho biết đó là điện thoại của Lương Ngân.

"Ngân Ngân, chú thế nào rồi? Em đừng quá lo lắng, em phải chăm sóc kỹ bản thân mình."

Lương Ngân cảm thấy mình lúc này không khá lên .tự nhiên không nói lên lời, bây giờ cô chỉ muốn anh ở bên cạnh ôm cô cho cô chút ấm áp cùng dừng khí để đôi mắt.

"Ba không sao, chỉ là còn trong giai đoạn hôn mê." Giọng nói Lương Ngân đầy sự mệt mỏi.

"Điện thoại của em không gọi được, tại sao không biết gọi điện thoại cho anh? Không biết anh đang lo lắng cho em sao?" Trình Mặc Nhiễm trong giọng nói có chút oán giận hơn nữa nghe rất bá đạo.

Lương Ngân nghe giọng nói của anh trách cứ trong lòng đột nhiên lạnh xuống, đây là lúc nào tại sao chuyện gì anh cũng muốn mình báo cho anh biết? Ba xảy ra tình huống khẩn cấp cô cũng không còn tâm trạng mà liên lạc với anh.

"Không biết." Lương Ngân giọng nói đột nhiên lạnh xuống, chỉ nói hai chữ này sau đó liền trực tiếp cúp điện thoại.

Trình Mặc Nhiễm nghe điện thoại bên kia lạnh lùng "Không biết" sau đó âm thanh "tút tut" vang lên, trong lòng lửa giận liền "Đằng " nhảy lên cao.

Vốn là có hợp đồng muốn ký, muốn ký hợp đồng với công ty lão tổng ấy ai biết lại dây dưa như vậy, không phải là đã an bài thời gian gấp gáp, bộ phận PR ngu xuẩn dường như có lẽ đã cho đối tác thời gian thông thả lại còn không giải quyết được.

Vốn định gọi điện thoại cho Lương Ngân nhưng tới trưa cũng không gọi được, cuối cùng đành gọi điện thoại cho mấy cô gái kia, đương nhiên không phải là tất cả nhất định là vắng mặt, cuối cùng gọi điện thoại cho Tang Vũ cô nói ba của Lương Ngân xảy ra chuyện ngoài ý muốn đã vào bệnh viện, dường như ăn cơm cũng không yên lòng muốn bay qua cùng cô cùng nhau vượt qua khó khăn, cuối cùng vẫn là cùng đối phương không thỏa thuận được, nhận được điện thoại của cô đứng là cô gái không biết điều tự nhiên bày sắc mặt khiến cho tính tình Trình Mặc Nhiễm cảm thấy tức giận.

"Bộp", Trình Mặc Nhiễm liền quăng điện thoại di động xuống đất, bên ngoài phòng làm việc mọi người đều run rẩy.

Tâm tình ông chủ không được tốt, ít xuất hiện thì tốt hơn.

Chương 51: Đi cùng

Lương Ngân trong lòng chán nản cúp điện thoại đi trở về phòng bệnh của ba, đem điện thoại trả lại cho Lương Ngôn rồi đi đến mép giường ngồi trên ghế tiếp tục canh chừng ba, trong lòng cô tức giận nhưng lại lo lắng cho ba nhiều hơn, cho nên cũng không đem chuyện của Trình Mạc Nhiễm để ở trong lòng.

Lương Ngân nhìn điện thoại di động hết pin trong lòng buồn bực, lúc này nhìn vẫn còn đầy pin thế mà bây giờ đã tắt máy rồi sao?

"Lương Ngôn, em trở về đi chị coi chừng ba được rồi! Em trở về nói với cô cô không cần lo lắng, không có chuyện gì đâu!" Lương Ngân nhẹ giọng nói với Lương Ngôn.

"Ừ, chị muốn ăn cái gì thì nói cho em biết, em làm rồi đưa tới cho chị, cậu tỉnh lại chị nhớ gọi điện thoại về nhà nha!" Lương Ngôn lấy điện thoại di động đã nạp đầy pin của mình đưa cho Lương Ngân, thu đồ xong liền đi về!

Lương Ngân đi vào phòng tắm bật một ít nước nóng, làm ướt khăn lông rồi đem ra lau mặt và tay cho ba, vừa coi chừng ba vừa đọc sách mà Lương Ngôn đem đến.

Ban đêm trời trở lạnh, Lương Ngân đứng ở bên cửa sổ phòng bệnh, mở cửa sổ ra nhìn vào khoảng không hít thở một hơi thật sâu, ba cô bên trong chưa tỉnh lại vẫn còn đang ngủ.

Lương Ngân cầm điện thoại di động trở vào trong, cắm vào ổ điện rồi mở máy, tin nhắn cứ như vậy liên tục hiện ra. Tin nhắn của Tang Vũ, Tiêu Nghệ còn có Cẩm Niên...Trình Mạc Nhiễm. Mọi người nhắn tin đều là lo lắng thăm hỏi, Trình Mạc Nhiễm anh chẳng qua là lo lắng mà uy hiếp nói một câu như vậy:"Lương Ngân, em nghe điện thoại cho anh."

Đây là tụi người đàn ông gì đây? Anh là một cậu bé không lớn nổi sao? Tại sao lại có thể tùy hứng như vậy chứ? Lương Ngân trong lòng muốn tức giận.

Vừa lúc đó điện thoại đột nhiên rung, Lương Ngân sợ hết hồn tay run lên thiếu chút nữa là làm rơi xuống đất, theo bản năng liền quay đầu nhìn lại giường của ba, vội nhận điện thoại, bên kia dây truyền đến là giọng nói ấm áp của đàn ông ngấm ngầm tức giận chịu đựng:"Em đang ở đâu vậy?"

Lương Ngân trong lòng đột nhiên lộ bộ hạ xuống, anh đến rồi! "Anh đang ở đâu? Em đi tìm anh!" Lương Ngân cầm điện thoại đi ra ngoài.

Lương Ngân đi xuống thang máy liền hướng về bãi đậu xe của bệnh viện, khoảng cách không xa ánh đèn của bộ phận hướng dẫn sáng ngời, người kia đứng ở trong cứ như vậy một bóng đen lớn. Trên tay của anh đang kẹp điều thuốc lửa khói nhả nhem sau thời gian dài dè dặt lại đột sáng lên.

Lương Ngân đang do dự phải chăng nên đi tới, lúc này anh đã quay người lại nhìn thấy cô. Lương Ngân đột nhiên có một tí luống cuống, Trình Mạc Nhiễm lấy chân đạp tàn thuốc ở dưới đất đi thẳng về phía cô.

Ôm chặt lấy Lương Ngân dành tất cả tâm tột trong lòng cô mấy ngày nay, cuối cùng một tia quật cường cũng vô hình biến mất. Người đàn ông bá đạo này tùy hứng nhưng sau khi cô cúp điện thoại của anh, anh còn long đong một mình chạy đến đây, như vậy đối với cô gái nhỏ Lương Ngân này còn có cái gì mà không thể tha thứ đây?

Trình Mạc Nhiễm ôm nữ nhân đáng giận này, nhưng mà thế nào cũng không giận nổi, chẳng qua là ôm mạnh hơn một chút để chứng minh anh quan tâm cô.

Hiện tại Lương Ngân cảm thấy nóng nảy và hạnh phúc, cô cũng giống như vậy ôm thật chặt hông của anh, đầu để ở lồng ngực nghe rõ nhịp đập "thịch thịch thịch" nơi con tim anh, có lực và an ủi, không ngờ những thứ kia làm cho cô cảm động, hốc mắt Lương Ngân ướt đẫm.

Lúc này ở cô nhếch nhác chẳng ra sao là người đàn ông này luôn đi theo cô, khi bị lạc trong tuyệt những lúc cuộc sống hoang mang, ban đêm còn nhẹ nhàng ôn tồn chăm sóc, một người anh tuấn bá đạo thật thương như vậy vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Đêm đầu mùa hè, trăng sáng tiếng ve khê kêu, hương thơm của bồn hoa nhỏ tỏa ra làm say mê cơn trùng và ngây ngất đôi tình nhân.

Hai người ngồi ở trên ghế dài cạnh bồn hoa, Lương Ngân bị Trình Mạc Nhiễm ôm vào trong lòng, cô ngửi được mùi thuốc lá quanh người anh lẫn với hương thơm của hoa càng phát ra làm cho người thêm lười biếng.

"Làm sao anh lại tới đây?" Lương Ngân ở phương diện tình cảm thừa nhận mình là một cô gái nhỏ mọn.

"Làm sao lại không tới? Không biết người nào chưa đem chuyện nói hết với anh đã cúp điện thoại, không để anh tìm được, thật may là anh vận năng có

mấy em vợ!" Trong lời nói Trình Mạc Nhiễm có chút chế nhạo không vui, tay dùng ba phần lực ôm hông bảy phần thương yêu vỗ một cái.

Lương Ngân cầm tay của anh, nắm ngón tay của cô đang vào nắm ngón tay anh nắm chặt, cái đầu nhỏ tựa vào ngực anh cọ cọ buồn buồn nói:

"Ai cho anh bá đạo như vậy, ba bị bệnh em lại gấp, anh còn như vậy nữa." Lương Ngân giọng nói buồn buồn dường như đang nhẹ nhàng chỉ trích lại vừa làm nũng, Trình Mạc Nhiễm trong lòng rung động một tay vuốt tóc Lương Ngân, sau đó nhẹ nhàng nheo khuôn mặt nhỏ nhắn nâng cằm của cô lên liền cúi xuống hôn.

Trong lúc hoạn nạn gần bó, mười ngón tay nắm chặt nhau, trên trời đầy sao, hương thơm tỏa khắp nơi, mới đây hai người trong lòng còn không vui đã say sưa dựa vào nhau triển miên hôn.

Sau đó dây dưa, Trình Mạc Nhiễm yêu cầu đi xem Lương Tề Phong, Lương Ngân có chút do dự, sau đó dẫn Trình Mạc Nhiễm đi đến phòng bệnh của ba.

Lương Tề Phong vẫn còn đang ngủ say, Trình Mạc Nhiễm lại xuống lầu lái xe đi mua thuốc bổ nhẹ nhàng đặt ở trên bàn rồi nhìn người yêu có mấy phần giống người đàn ông này.

Lương Ngân kéo chăn lại cho ba. Lúc này cửa được mở ra.

Vừa vào cửa, Lương Ngân liền nhìn thấy ngồi ở một cái giường khác bên cạnh, lễ phép lại nghịch ngợm gọi "Anh Trình!" Trình Mạc Nhiễm cũng cười cùng cô chào hỏi.

"Chị, mẹ em cũng tới, mẹ đang ở chỗ bác sĩ lập tức tới đây!" Lương Ngân có chút sợ sệt nói, bất ngờ cũng không biết mẹ tới là tốt hay xấu, bất quá dùng ánh mắt này nhìn Lương Ngân sau đó nhất định bị đòn là vượt quá 80% rồi.

Lương Ngân bị Lương Ngân nói trong lòng rung lên chấn động, sau đó nhìn về phía Trình Mạc Nhiễm vẻ mặt không biết gì, cô cũng biết lần này phụ huynh đang gặp chuyện rắc rối, hơn nữa không gì sánh được với cô cô.

Trên xe Lương Ngân bủn rủn đầu uốn éo hướng ra ngoài cửa sổ không nói một lời, bộ dạng giống như đứa bé, Trình Mạc Nhiễm không nhịn được lấy tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ và rồi tóc cô, Lương Ngân né tránh bàn tay anh lại càn rỡ, cuối cùng vẫn bị anh dày vò mái tóc mềm mại, Lương Ngân tức giận nắm lấy tay anh cắn một cái, không mạnh cũng không nhẹ, hai hàng đầu răng chỉnh tề, Trình Mạc Nhiễm ngược lại không cảm thấy đau cũng liền cùng cô náo loạn, nhìn cô dịu dàng cười.

"Thật tức giận sao?" Trình Mạc Nhiễm không để ý tới cái đầu nhỏ bướng bỉnh, nhìn ra ngoài cửa sổ nhất định không nhìn anh, liền áp dụng chính sách dụ dỗ lôi kéo.

"Hừ!" Lương Ngân dùng mũi hừ anh.

"Đừng nóng giận, ngoan anh biết lỗi rồi không được sao?" Trình Mạc Nhiễm khoe miệng dịu dàng cười.

"Hừ!" Lương Ngân tiếp tục hừ anh.

"Nếu không anh hôn em một cái có được hay không?" Trình Mạc Nhiễm cố ý trêu chọc cô.

"Đẹp mặt anh!" Lương Ngân cuối cùng xoay đầu lại lườm anh.

"Bảo bối, ngoan đừng tức giận! Anh và cô cô em nói như vậy cũng là muốn sớm một chút xác nhận quan hệ, muốn sớm một chút chính thức sống cùng em!" Trình Mạc Nhiễm xoay tròn tay lái xe liên tục của chuyển đến con đường vào nhà Lương Ngân.

"Nhưng mà ba bây giờ còn đang hôn mê, anh đã nói muốn kết hôn cô cô sẽ nghĩ như thế nào đây?" Lương Ngân có chút tức giận nói, người này lúc nào cũng muốn tự mình quyết định, bỗng nhiên ngay trước mặt cô cô nói muốn chờ cô tốt nghiệp xong liền kết hôn, cô cô vốn đã nghĩ nhất định sẽ cho là bọn họ có chuyện gì rồi đây!

"Cái gì nghĩ thế nào? Nếu như em nói đến cái đó thì vốn gạo sống đã nấu chín thành cơm rồi!" Trình Mạc Nhiễm còn hừ hống nhìn Lương Ngân cố ý mơ hồ nói.

Lương Ngân vừa bị anh nhìn khuôn mặt nhỏ bé liền hồng hồng nóng lên, chi chi ô ô nói : "Anh ...Anh hạ lưu!"

Trình Mạc Nhiễm vẫn không nhịn được vui vẻ cười lớn.

Lương Ngân thầm chửi anh, người xấu!

Lúc ở bệnh viện bởi vì cô cô của Lương Ngân tới không kịp ứng phó, cho nên Trình Mạc Nhiễm rất lúng túng, dù sao là con nhà gia thế gặp lâm nguy không loạn, huống chi Trình Mạc Nhiễm đến đã có chuẩn bị, cuối cùng kết quả là lấy lòng cô cô thành công, hơn nữa còn thành công chờ Lương Ngân về nhà nghỉ ngơi.

Khóa xe xong, Lương Ngân liền bị Trình Mạc Nhiễm ôm thật chặt ở eo, cúi đầu hôn thật sâu.

Hai người đang nằm trên giường đắp chăn, chung quanh tối đen như mực.

"Trình Mạc Nhiễm, anh ngủ chưa?" Lương Ngân nhẹ giọng hỏi.

"Chưa ngủ." Trình Mạc Nhiễm ôm chặt cô, hướng về phía đầu cô nhích lại gần, hấp thụ mùi thơm trên người cô.

"Anh ... Tại sao anh lại thích em?" Lương Ngân giọng nói êm dịu nhẹ nhàng nói vào trong tai Trình Mạc Nhiễm hết sức rung động lòng người.

"Tại sao vậy chứ? Nếu biết rõ tại sao thì lúc đầu anh cũng sẽ không làm như vậy!" Trình Mạc Nhiễm hỏi tiếc ban đầu nhất thời mê sắc anh đã dùng thủ đoạn hèn hạ lấy được cô.

Lương Ngân nghe giọng anh trầm trầm dường như biết được tâm tình của anh, nhích lại gần trong ngực anh an ủi.

"Trình Mạc Nhiễm, em thích anh!" Khi anh buồn bực Lương Ngân ở trong ngực anh nói.

Trình Mạc Nhiễm toàn thân cứng đờ, đã bao lâu chưa từng nghe qua như vậy đơn thuần thích cùng không thích đây? Lúc nhỏ trong lời nói hình như cũng đã đơn thuần kết thúc như thế!

"Mặc dù em không biết như thế nào mới gọi là yêu, nhưng mà em cảm thấy ở cùng với anh, em thấy rất an lòng, cảm giác như thế em rất thích có lẽ đây chính là thích, có lẽ đây chính là yêu sâu đậm..." Lương Ngân cầm đầu cầm cổ nói.

Trình Mạc Nhiễm thì im lặng nghe cho đến khi người ở trong ngực giọng nói càng ngày càng nhỏ, trở nên không thể nghe thấy tiếng hít thở.

Trình Mạc Nhiễm cúi đầu hôn cô mang theo hương thơm đỉnh đầu, dịu dàng nói: "Anh cũng yêu em Ngân Ngân."

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 52 : Phiền phức

Sáng sớm Lương Ngân đã rời giường dậy nấu cháo, làm vài món ăn, một phần bỏ vào hộp giữ nhiệt, một phần bày trên bàn đợi sau khi Trình Mạc Nhiễm thức dậy ăn.

Trình Mạc Nhiễm sau khi thức dậy thoải mái duỗi lưng một cái rồi vào phòng tắm rửa mặt, xuống lầu liền nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Lương Ngân đang đi tới đi lui cạnh bàn ăn.

Lương Ngân thấy Trình Mạc Nhiễm đi xuống lầu liền dọn chén đĩa ngồi đợi anh xuống dùng cơm.

"Sao em lại dậy sớm vậy?" Trình Mạc Nhiễm bị cô nhìn như vậy đột nhiên cảm thấy có chút lúng túng.

"Dạ, em làm điểm tâm xong rồi, muốn đem cho cô cô và Ngôn Ngôn ăn, cũng không biết ba đã tỉnh chưa nữa nên không yên lòng, vì vậy em dậy sớm, anh mau ngồi xuống dùng cơm đi, lát nữa em đến bệnh viện, anh có muốn đi cùng với em không? Nếu như anh ngủ không ngon thì cứ ở nhà ngủ tiếp đi, nghỉ ngơi rồi trở về thành phố B, anh còn công việc ở đó nữa mà!" Lương Ngân múc cho anh thêm chén cháo rồi đẩy thức ăn đến trước mặt anh.

Trình Mạc Nhiễm uống một hớp nhỏ rồi nói: "Lát nữa anh đến bệnh viện cùng với em! Trong công ty cũng không có chuyện gì, không vội về!"

Lương Ngân nói không lại anh nên chỉ còn cách đồng ý.

Hai người ăn sáng xong liền đi bệnh viện, Lương Tề Phong đã tỉnh lại, Lương Ngân liền chạy đến bên người ba: "Ba, ba làm con sợ muốn chết!" Lúc này cô đã khóc hulu.

Lương Tề Phong đỡ dành đưa con gái bảo bối của mình, đảm bảo với cô sau này sẽ không có bất kỳ tình huống nào xảy ra như vậy nữa.

Lương Ngân lau nước mắt, điều chỉnh tâm tình một chút rồi giới thiệu Trình Mạc Nhiễm cho ba cô, Lương Tề Phong tỉnh tỉnh ôn thuận, thấy bạn trai của con gái ưu tú, xuất sắc như vậy cũng vui vẻ, thái độ và tâm tình cũng không biểu lộ gì ác liệt, hơn nữa còn rất hài lòng.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Trình Mạc Nhiễm, Lương Tề Phong chuyển đến phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, mỗi ngày đều có y tá đặc biệt chăm sóc, sức khỏe dần dần tốt lên, còn về vụ vụ không trong xưởng cũng đã điều tra xong, Lương Tề Phong cũng chính thức về hưu.

Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm đi chơi ở thành phố C hai ngày, cuối cùng thúc giục anh về lại công ty, Trình Mạc Nhiễm cũng không nói gì liền trở về thành phố B, kỳ nghỉ hè của Lương Ngân chính thức bắt đầu, thế là cô nhàn rỗi ở nhà.

Cuối tháng 6, sắp đến ngày xuất ngoại của Văn Tiêu Nghệ, Lương Ngân, Lương Ngôn, Tang Vũ, Đàm Cẩm Niên đáp ứng lời mời, đến làm khách của nhà họ Văn ở thành phố N.

Nhà họ Văn là một gia tộc có tiếng ở thành phố N, nhà và công ty rộng lớn, vợ chồng Văn Thao rất thích con cái, vì vậy họ đối với các cô rất tốt.

Đêm trước ngày Văn Tiêu Nghệ đi, năm cô gái ngủ cùng với nhau, cùng nhau thổ lộ hết tâm sự trong lòng. Lương Ngân khích lệ cô quên đi chuyện trước kia để bắt đầu lại lần nữa, thời gian một năm học đào tạo chuyên sâu sẽ làm cho ký ức lắng đọng. Các cô hàn thuyên chuyện quá khứ, hiện tại, còn có chuyện của tương lai, mọi người đều hướng đến ước mơ mà nỗ lực, cố gắng phát triển.

Sáng sớm ngày thứ hai, ông chủ E-ver Tân Vũ tự mình đến thành phố N tiễn Văn Tiêu Nghệ, cứ như vậy chuyến bay quốc tế đến Italy từ thành phố N cất cánh lên bầu trời xanh thẳm, mang theo tình yêu và quan tâm, Văn Tiêu Nghệ bắt đầu cuộc sống mới.

Cửa hàng Khuê Mật Ô Vương của thành phố N sau này mỗi tháng đều nhận được những bộ trang phục có phong cách khác nhau từ Italy gửi đến.

Thời gian như nước chảy, thấm thoát trôi qua, vài ngày trước khi tựu trường chính là lúc các cô bắt đầu đi thực tập.

Vốn dĩ Lương Ngân và Tang Vũ thực tập ở một trường cấp ba, nhưng gia đình Tang Vũ nói rằng muốn cô tiếp tục học lên nghiên cứu sinh vì vậy những thứ chuẩn bị trước đây đều là nền móng cho sau này, mỗi ngày còn phải chạy đến thư viện. Chỗ thực tập của Lương Ngân là một ngôi trường cấp ba trọng điểm của thành phố B, có thể xem như trường học trực thuộc của đại học B.

Trước ngày học sinh tựu trường còn một khoảng thời gian nhưng Lương Ngân đã bắt đầu chuẩn bị, đang đợi đi đến trường để báo cáo.

Sau khi Văn Tiêu Nghệ đi, vì không muốn để phòng bỏ trống, các cô đã bàn bạc với nhau gọi Lương Ngôn dọn đến ở cùng.

Ngày cứ thế trôi qua, trong khoảng thời gian nghỉ Hân Tô cũng từng gọi điện thoại cho Lương Ngân, cậu báo với cô rằng cậu đã thi đậu Đại học Ngoại Ngữ Bắc Kinh, Lương Ngân cảm thấy rất vui, thật may là mình không làm ảnh hưởng đến cậu, cũng mừng cho cậu.

Trước khi nhập học, Hân Tô có ghé qua cửa hàng Khuê Mật Ô Vương một lần, Lương Ngân đích thân xuống bếp để tiếp đãi cậu, lúc sắp đi cậu nói: "Lương Ngân, tôi mãi mãi sẽ nhớ em, ít nhất cho đến bây giờ em là cô gái mà tôi thích nhất, chỉ là giữa hai chúng ta, khi tôi nhìn thấy Trình Mạc Nhiễm, những thứ mơ hồ kia liền hiện rõ ra. Vì vậy, em không cần tiễn tôi, sau này nếu hai người chia tay, em có thể đến tìm tôi!"

Cậu thanh niên anh tuấn này, sau khi ôm cô Hân Tô lái xe rời đi, trong lòng Lương Ngân thầm nói không thể nào, tình cảm của hai bọn họ chẳng qua chỉ là tình cảm bằng hữu mà thôi, vì thế, xin lỗi cậu, Hân Tô, Lương Ngân đem những lời này khắc sâu vào tim.

Trong cuộc đời mỗi người sẽ có vài người khiến bạn một đời ghi nhớ, bất luận xử sự lúc đầu là tốt hay xấu.

Hai mươi hai năm trong cuộc đời của Lương Ngân, tuy những chuyện cô trải qua rất ít nhưng những người khiến cô khắc ghi một đời lại rất nhiều.

Trong nhà thiếu đi một người, những buồn bã của mọi người lúc đầu cũng dần dần mất đi, như lẽ tự nhiên mọi người cũng từ từ quen điều đó, hướng chỉ các cô mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nhau qua video, dường như cũng không có chuyện cách xa nhau như vậy.

Đầu tháng chín học sinh tựu trường, Lương Ngân chính thức bước ra sân trường bắt đầu thực tập làm giáo viên, cô Lý là giáo viên phụ trách lớp 10 đã giảng dạy ở trường này được hai mươi lăm năm, đồng thời cũng là bạn học của thầy Vương dạy Lương Ngân, bà là một phụ nữ trung niên tuổi gần năm mươi, đối với Lương Ngân rất tốt, bởi vì Lương Ngân đã từng giúp giáo sư Vương dạy lớp luyện thi tiếng Anh nên cô có rất nhiều kinh nghiệm, vì vậy cô Lý cũng rất yên tâm giao học sinh cho cô, hầu như các tiết học đều do Lương Ngân đích thân đứng lớp.

Học sinh lớp 10 đều phải trải qua kỳ thi tuyển sinh lớp 10 rồi mới được nhập học, học sinh trường 25 học rất tốt vì vậy Lương Ngân rất vui, công việc cũng rất thoải mái. (Theo như mình biết tên các trường học bên Trung Quốc thường đặt tên là số.)

Buổi trưa vào giờ ăn cơm, Lương Ngân và cô Lý cùng nhau ăn trưa, hai người nói với nhau những chuyện thú vị xảy ra ở lớp tiếng Anh.

"Lương Ngân, nghe nói bên ngoài con còn mở một cửa hàng quần áo?" Cô Lý nhìn Lương Ngân hỏi.

"Dạ, đúng vậy, con cùng vài người bạn đầu tư mở một cửa hàng bán quần áo nhỏ!" Lương Ngân là một đứa trẻ khiêm tốn, không thể không thừa nhận bởi vì Trình đại thiếu đã nhiều lần muốn đến đón cô, nhưng cô đều không đồng ý, chỉ sợ Trương Dương đi ra ngoài, vì vậy vẫn khiến cho Trình đại thiếu có chút ý kiến, cuối cùng Lương Ngân chỉ còn cách đền bù cho anh vào phương diện khác.

"Tiểu nha đầu này thật có đầu óc!" Cô Lý không nhịn được tán dương cô.

Lương Ngân chỉ mỉm cười một cái.

Học sinh lớp 10 trường 25, buổi tối mỗi ngày đều có hai tiếng tự học từ bảy giờ đến chín giờ, yêu cầu các giáo viên phụ trách những môn bắt buộc phải có mặt để trả lời những thắc mắc của học sinh, kể từ khi có Lương Ngân, cô Lý thật sự thoải mái hơn trước rất nhiều, lần nào Lương Ngân cũng để cô Lý về nhà trước, còn cô tự mình ở lại.

Sau chín giờ, Trình Mạc Nhiễm gọi điện thoại đến nói mình đã ở cổng sau trường học chờ cô, Lương Ngân vội vàng thu dọn đồ đạc rồi chạy xuống lầu.

Cửa sau trường 25 bình thường rất ít người đi, vì vậy có vẻ kín đáo, cơ hội bị phát hiện cũng rất nhỏ.

Lương Ngân mở cửa xe lập tức ngồi vào trong.

"Sao lại vội như vậy, thở hổn hển như thế?" Trình Mạc Nhiễm nhíu mày, một tay đặt trước ngực cô giúp cô thở thông suốt.

"Sợ anh sốt ruột, em liền chạy xuống." Lương Ngân cầm lấy bàn tay to lớn của anh sau đó ý bảo anh mau lái xe.

"Tôi nay em đừng về, ở bên chỗ anh đi, sáng mai anh có cuộc họp sáng sớm không kịp đến đón em!" Trình Mạc Nhiễm khởi động xe nói với cô.

Vốn dĩ Lương Ngân muốn cự tuyệt nhưng lại nghĩ Cẩm Niên trở về nhà rồi, hơn nữa lúc này Tang Vũ và Ngón Ngón ở nhà chắc cũng đã đi ngủ nên cô gạt đầu đồng ý với anh.

"Gần đây sao em không thấy chị Vệ Tiếc và anh Vệ Nam vậy?" Lương Ngân hỏi.

"À, gần đây Vệ Thị tương đối bận rộn, Vệ Tiếc cùng ông nội đi Anh còn chưa trở về, chỉ còn Vệ Nam ở đây bận rộn làm việc." Giọng nói Trình Mạc Nhiễm không chút gọn sóng nhưng Lương Ngân phát hiện hình như anh không được vui.

"Anh làm việc có mệt lắm không?" Lương Ngân quay sang nhìn anh, trong xe đen kịt nhưng có thể nhìn thấy gương mặt kiên nghị của anh, mỗi khi nhìn thấy anh Lương Ngân sẽ âm thầm suy đoán, ba mẹ của anh chắc hẳn rất đẹp nên dáng vẻ của anh mới có thể hoàn mỹ như vậy.

"À, gần đây việc hợp tác có chút vấn đề." Chỉ một câu có thể nói rõ vấn đề chính, đây chính là phong cách của Trình Mạc Nhiễm.

"Rất khó giải quyết sao?"

"Cũng không hẳn, chỉ là có chút phiền phức vì vậy gần đây tương đối bận rộn."

"Có phải chuyện lần trước anh nói có công ty kia muốn tiến vào chiếm giữ thị trường bất động sản trong nước không?" Lương Ngân mơ hồ biết một ít chuyện.

Công ty kia đã từng cùng Mạc Nhiễm và Vệ Thị hợp tác với nhau một dự án, mấy lần trước còn nghe nói ông chủ của công ty đó là người gốc Hoa! Tại sao bây giờ lại có phiền phức?

.

"Ngoan, đừng lo lắng, anh ứng phó được, em mau tắm rửa rồi đi ngủ đi!" Trình Mạc Nhiễm đẩy Lương Ngân vào phòng tắm, còn mình thì đến phòng sách tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cuộc sống

Có một thời gian Lương Ngân tin rằng thế gian này không có người xấu nhưng lòng người cũng có lúc vì một số chuyện nên mới sai lệch, cũng có thể bởi vì cô là người vừa bước vào xã hội không lâu hay cũng có thể do những người bên cạnh cô đều rất lương thiện.

Trình Mạc Nhiễm gần đây đầu bận rộn đến nổi sứt đầu mẻ trán, công việc có chút trục trặc, trước tiên nói đến mảnh đất kia, bởi vì đối phương không chịu hợp tác nên các anh bị tổn thất khá nhiều, hiện tại lại còn thường xuyên xuất hiện thiếu thân khiến anh và Vệ Nam nhiều lúc tức giận mà chửi bậy. (Ở đây tác giả nói "thiếu thân" để chỉ những người giờ ý mách khéo, có ý đồ xấu)

Cuộc sống mỗi ngày của Lương Ngân vẫn rất phong phú, trường học, cửa hàng, tình yêu, sự nghiệp, mọi thứ đều rất tốt.

Bởi vì gần đây Trình Mạc Nhiễm bận rộn chuyện công ty nên hai người cũng rất ít gặp mặt, tuy Trình Mạc Nhiễm muốn đến đón Lương Ngân đi làm nhưng Lương Ngân đều cự tuyệt, sợ có người thấy lại bàn tán ra vào, sau lưng một người đàn ông thành đạt người phụ nữ được chọn làm tình nhân sẽ như thế nào.

Lương Ngân đã xác định rõ ràng, người cô thích là Trình Mạc Nhiễm, còn nói về yêu, có thể đây chính là thói quen, dần dần lâu ngày cũng sẽ trở thành tình yêu.

Bởi vì bù đắp cho Trình Mạc Nhiễm, Lương Ngân thường xuyên đến nhà của anh, bởi vì trong nhà còn có ba chị em nên anh không thể thường xuyên đến đó được, cứ cách ba đến năm hôm cô sẽ ngủ ở nhà anh một đêm, cơ hội hai người triền miên cả đêm không nhiều, hơn phân nửa thời gian là cô soạn

bài cho hôm sau, còn anh thì bận xem các loại văn kiện hồ sơ đến khuya, sau đó lặng lẽ nằm bên cạnh cô ngủ, Trình Mạc Nhiễm gầy đi trông thấy, thân thể vốn cao lớn bây giờ có chút gầy gò, Lương Ngân thấy anh như vậy cũng rất đau lòng.

Hôm nay Lương Ngân nói với cô Lý muốn chiều nay tan việc sớm một chút, sau đó cô gọi nhóm Đàm Cẩm Niên nói với các cô rằng tối hôm nay cô không về, nói xong cô đến siêu thị gần nhà Trình Mạc Nhiễm mua thức ăn để làm bữa cơm tình yêu tối nay, cố gắng bồi bổ cho người đàn ông của cô, Trình Mạc Nhiễm là một người rất kén ăn, anh rất ít ăn rau nhưng kể từ khi anh ở cùng với Lương Ngân, cô luôn cố gắng nghĩ mọi cách để anh ăn những món mà trước đây anh chưa hề ăn, điểm này làm Lương Ngân cảm thấy rất hài lòng.

Lương Ngân cầm thớt thông hành, mua xong đồ ăn, bắt đầu vào phòng bếp bận rộn làm việc, chỉ cần những món cô cảm thấy anh thích ăn hay những món dinh dưỡng cô đều để tâm nấu, cẩn thận làm khiến cho người khác nhìn thấy lập tức muốn ăn. Lương Ngân đeo tạp dề xào món rau, lại ném thử món canh bên kia, cho đến khi bản thân hài lòng mới tắt bếp, dọn ra mâm cơm.

Ánh mặt trời đầu thu nhưng không nóng, xuyên qua tấm kính chiếu vào nhà bếp rực như phản xạ, chiếu lên người Lương Ngân tạo cho người khác cảm thấy xung quanh cô có vầng hào quang.

Lúc Trình Mạc Nhiễm nhận được điện thoại của Lương Ngân là vào lúc xế chiều, lúc đó anh vừa kết thúc hội nghị, sau đó vội vàng đến Vệ thị tìm Vệ Nam thương lượng, ở trên xe, đầu anh đau như muốn tung, đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, giọng nói ngọt ngào của Lương Ngân truyền đến : " Tối hôm nay anh trở về nhà sớm một chút được không?" Không phải mệnh lệnh mà là uyển chuyển hỏi khiến cho những mệt mỏi trong lòng Mạc Nhiễm vơi đi rất nhiều.

" À được rồi, anh sẽ cố gắng." Trình Mạc Nhiễm biết những ngày qua cô cũng rất cực khổ, vốn dĩ đi thực tập đã rất cực rồi, kể từ khi biết bọn anh gặp khó khăn trong chuyện hợp đồng kia, cô liền ở bên cạnh anh, thời gian ngủ bên nhà anh cũng nhiều lên, mỗi ngày chuẩn bị bài giảng đến khuya rồi mới ngủ, ngày hôm sau còn phải dậy sớm để đến trường nhưng vẫn cự tuyệt không muốn anh đưa đi.

Có lúc tình cảm chỉ cần nhân nhượng như vậy.

" À lúc lái xe trở về anh đi đường cẩn thận nha!" Lương Ngân dọn món ăn xong liền gọi điện thoại cho Trình Mạc Nhiễm, biết anh đang ở công ty nên dặn dò một câu rồi khẩn trương cúp điện thoại.

Lúc Trình Mạc Nhiễm chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa thì Lương Ngân đã mở cửa, cô rất vui mừng khi nhìn thấy anh : " Anh đã về rồi!"

Anh khẽ cười, có đôi khi người con gái này khiến anh cảm thấy mọi chuyện không có gì to tát cả.

Lương Ngân nhận lấy áo vest anh đang cầm trên tay bước vào trong phòng ngủ treo lên, sau đó bước ra cầm lấy cốc nước anh đang uống.

" Anh mau qua đây đi, em đã làm rất nhiều món để bồi bổ anh đấy, trước tiên ăn cơm đã, mau ăn cơm đi anh! " Lương Ngân vội vàng kéo anh đến phòng ăn.

Đồ ăn vẫn còn nóng. Lương Ngân đưa đôi đũa cho anh, không đợi anh gấp, cô đã cầm lên một đôi đũa khác gấp đồ ăn cho anh, giọng nói khẩn trương : " Anh ăn thử xem mùi vị thế nào?"

Trình Mạc Nhiễm nhẹ nhàng cầm đũa gấp thức ăn trong chén lên ăn, sau đó gật đầu : " Ừ, rất ngon."

Trình Mạc Nhiễm, con người này luôn cho người khác ảo giác không chân thật, có lúc anh là một người bá đạo hay nói, lại có lúc lãnh khốc ít nói, thật ra chỉ khi đối mặt với Lương Ngân anh mới như vậy, Lương Ngân nhớ lúc đầu anh quá nhiều mình, anh rất bá đạo; lúc anh an ủi cô lại rất dịu dàng đa tình, còn những lúc anh tức giận, không vui lại trầm mặc ít nói.

Thời gian lâu dài, Lương Ngân phát hiện người đàn ông này như một đứa trẻ, anh sẽ vì một câu nói của cô từ vui vẻ chuyển sang tức giận, cũng sẽ vì câu nói của cô trở nên buồn bình như đứa trẻ, anh thì ra cũng chỉ là một người đơn giản, tất cả vui buồn của mình đều thể hiện rõ ra khi bên cạnh cô.

" Hôm nay anh vẫn không vui sao? Đôi phương vẫn không chịu nói chuyện chuyện hợp đồng kia với các anh sao? " Lương Ngân thấy anh trầm mặc ít nói cũng trở nên lo lắng.

" Em đừng lo lắng, không có việc gì đâu, sao hôm nay em tan ca sớm vậy? " Trình Mạc Nhiễm nói sang chuyện khác, thật ra anh không muốn nói đến hợp đồng hợp tác đó nữa, hợp tác trong nước từ trước đến nay chưa bao giờ thấy nhân vật thần bí chưa từng xuất hiện như vậy.

" Hôm nay em nói với cô Lý muốn hẹn với bạn trai nên tan việc sớm một chút, cô ấy liền đồng ý, thế anh có cảm động không? Lúc Lương Ngân nói nhưng lời này chân mày cong lên, ánh mắt sáng ngời, bộ dáng trong sáng khiến Trình Mạc Nhiễm hiểu rõ tâm tình trong lòng.

" Cảm động, xem ra cuối cùng ai đó cũng tự giác làm bạn gái rồi! " Tâm tình của Trình Mạc Nhiễm nhất thời tốt lên, cũng nói nhiều hơn.

" Hừ, đó là do tự bản thân anh thấy vậy thôi có được không vậy! " Lương Ngân dẫu môi làm bộ tức giận, Trình Mạc Nhiễm trêu chọc bóp mặt cô, Lương Ngân cười tránh khỏi bàn tay của anh, hai người cứ như vậy hóa giải không khí ban đầu, cả phòng sáng ngời, ánh mặt trời lấm say động lòng người, mây mù cũng bay đi.

Ăn cơm xong, dù nói gì Lương Ngân cũng cho Trình Mạc Nhiễm đến thư phòng làm việc, kéo anh vào nhà bếp rửa chén cùng cô, lúc cô rửa anh ngỡ ý muốn giúp cô nhưng cô cự tuyệt, anh tựa người vào lưng cô, dịu dàng nhìn cô như một bà lão cần nhân chuyện cô ở trường, học sinh của cô, cách nhìn của cô, nét mặt anh tràn đầy hạnh phúc.

Có người nói cuộc đời như nước, bình thản vô vị, nhưng mà nếu như hạnh phúc như vậy tại sao lại không làm?

Anh muốn ở cùng cô, muốn những ngày tháng về sau đều sẽ như vậy, anh trầm nghĩ, đợi sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ dẫn cô đến cực dân chính, trói buộc cô để cô mãi mãi không rời khỏi anh.

Ăn cơm xong là khoảng tám giờ, Lương Ngân nói muốn anh xem cùng cô, hai người trên sofa tựa vào nhau, Lương Ngân dựa vào lồng ngực anh đang xem người phụ nữ trên ti vi.....

Trình Mạc Nhiễm day day nguyệt thái dương, sau lưng mềm mại làm anh cảm thấy buồn ngủ, có thể hôm nay nghỉ ngơi không tốt nên hơi nhức đầu với mệt mỏi.

Lương Ngân xem hết phim là đã mười giờ, Trình Mạc Nhiễm tựa vào sofa ngủ, Lương Ngân gọi anh dậy đi tắm, còn mình vào chuẩn bị mền gối cho anh.

Lương Ngân phát hiện mình hôm nay phá lệ, nhiệt tình chủ động, cô chủ động lau tóc cho anh, chủ động dính vào anh, Trình Mạc Nhiễm về phương diện này chưa bao giờ đề nện, cô chủ động càng làm cho mệt mỏi của anh hết sạch.

Hai người triền miên với nhau, tới hơn nửa đêm mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Về nhà

Lương Ngân vừa kết thúc một tiết học, miệng lưỡi hơi khô, hết giờ học liền đi đến văn phòng. Lúc này cô Đồng từ văn phòng vội vã đi đến, cách một cái hành lang, khoảng cách của hai người còn khá xa liền ngoắc Lương Ngân: "Cô Lương!"

Lương Ngân thấy cô gọi mình liền đi nhanh về hướng cô Đồng. Lúc đến gần mới thấy cô Đồng thở hổn hển.

"Sao thế cô Đồng?" Lương Ngân nhìn người lớn hơn mình mấy tuổi này, mặt đầy phấn nính như già như mười tuổi, trong lòng buồn bực, cô ấy như thế là sao đây, theo như lý thuyết mà nói hô hấp cũng nhiều nha!

"Ai da, cô Ngân, là hiệu trưởng, hiệu trưởng muốn tìm cô!" Đồng Xuân Nguyệt đứng thẳng vổ vai Lương Ngân, vẻ mặt còn có chút nũng nịu.

Tuy mới đến trường này không lâu nhưng chuyện của cô Đồng, cô đều được nghe nói đến, gia đình cô Lộ có chút thoáng, tác phong cũng không tốt, xì căng đan trường học rất nhiều, ngoài các giáo viên chủ nhiệm ra còn có với hiệu trưởng.

"Cám ơn cô, cô Đồng, tôi lập tức đi đây!" Lương Ngân lễ phép cám ơn cô Đồng, không để ý đến ánh mắt mập mờ của cô Đồng cứ đi thẳng về phía trước, sau đó xuống lầu đi đến phòng hiệu trưởng.

Cửa phòng hiệu trưởng khép hờ, Lương Ngân gõ nhẹ lên cửa, bên trong truyền đến giọng nói vô cùng phấn khích.

Lương Ngân đi vào. phòng hiệu trưởng rất tốt, Lương Ngân nhìn xung quanh trầm nghĩ bình thường hiệu trưởng cũng tham ô không ít, cả phòng bày biện tuy không nhiều nhưng từ tính chất xem ra đều là hàng cao cấp.

"Hiệu trưởng, ngài tìm tôi?" Lương Ngân nhìn hiệu trưởng có chút mập, đang nhắm mắt, đáy lòng có chút chán ghét, có thể bởi vì danh tiếng của ông không tốt, nhưng có một số người ăn tượng lân đầu trao cho người khác rất xấu.

"Tiểu Lương à! Ngồi, ngồi đi, ngồi đi!" Đôi mắt nhỏ của hiệu trưởng híp lại, nhìn Lương Ngân mời Lương Ngân ngồi ghế đối diện ông.

"Không cần đâu hiệu trưởng, lát nữa tôi còn có lớp, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì không?" Thực ra Lương Ngân không có lớp nhưng ở đây khiến cô cảm thấy rất khó chịu, một chút cũng không muốn ở lại.

"À, không có gì, không có gì, chỉ muốn hỏi cô xem đã quen với ở đây chưa?" Hiệu trưởng mập mập đang nửa nằm bên chiếc bàn bằng gỗ lim, ngẩng đầu lên.

"Dạ, đã quen rồi ạ, ở đây rất tốt, tôi rất thích." Những lời Lương Ngân nói là thật, cô thật sự thích nơi này, cô Lý và các giáo viên trong phòng chiếu cố cô rất nhiều, hơn nữa, cô rất thích những học sinh đáng yêu ở đây.

"Ừ, vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi! Tiểu Lương à, về sau nếu có ý kiến hay yêu cầu gì, cô cứ nói với tôi, đừng lo người khác, chỉ cần là ý kiến của cô, tôi

đều nghe, có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói ra , tôi nhất định đáp ứng cô! " Hiệu trưởng nhìn cô cười nói, càng lúc càng ân cần.

Lương Ngân trong lòng đặt dấu hỏi, làm sao mà đột nhiên cô được coi trọng như vậy? Có phải có âm mưu nào không?

" Hiệu trưởng, ở đây rất tốt, tôi rất vừa lòng, cảm ơn sự quan tâm của hiệu trưởng!" Lương Ngân trầm nghĩ , chẳng lẽ Trình Mạc Nhiễm tìm hiệu trưởng nói chuyện sao, hay là đó giờ Mạc Nhiễm có qua lại với trường 25.

" Haha, đúng, đúng, được rồi, Tiểu Lương, cô đã vất vả rồi, cô lên lớp đi! " Hiệu trưởng mập mập đứng dậy đưa Lương Ngân ra tận cửa, còn đích thân mở cửa cho cô.

Sau khi chào tạm biệt, Lương Ngân nhanh chóng rời khỏi phòng hiệu trưởng, khi đến hành lang cô lập tức gọi điện thoại cho Trình Mạc Nhiễm.

" Có phải anh đã đến gặp hiệu trưởng của em không? " Điện thoại vừa thông, Lương Ngân liền chất vấn.

Trình Mạc Nhiễm lúc này đang xem dự án mà thư ký vừa đưa tới, có rất nhiều sai sót , trong lòng cảm thấy không thoải mái, Lương Ngân gọi điện thoại tới anh không xem liền nhận, chưa kịp lên tiếng đã bị Lương Ngân lên tiếng chất vấn.

" Em nói cái gì? " Giọng nói Trình Mạc Nhiễm rất trầm.

" Em nói, có phải anh đã đến gặp hiệu trưởng của tụi em không, nhờ ông ấy " chiếu cố " em? Chẳng phải em đã nói rõ với anh công việc của em anh không cần nhúng tay vào rồi sao ?" Lương Ngân có chút tức giận, nghĩ đến dáng vẻ khom lưng cúi đầu của hiệu trưởng cũng thấy ghê tởm, hơn nữa trước kia đã cùng Trình Mạc Nhiễm nói qua , cô không muốn anh quấy nhiễu công việc của cô , tại sao anh lại không nghe chứ?

Tâm trạng hiện giờ của Trình Mạc Nhiễm cũng không thoải mái, thái độ của cô là gì vậy , liền nói : " Hiện giờ công việc của anh rất bận, tôi về nói cùng em sau! " Thật sự công việc hiện giờ của anh rất bận, bởi vì thư ký vừa nói mấy cho anh một cuộc gọi cần anh tiếp.

" Tút tut tut..." Âm thanh trong điện thoại truyền đến, Trình Mạc Nhiễm cúp ngang điện thoại của Lương Ngân. Lương Ngân giật mình sau đó tức giận ngắt máy. Người đàn ông luôn tự cho mình là đúng này thật là đáng ghét.

Trước đây anh chưa bao giờ kiêng nể ý nghĩ của mình, trong lòng Lương Ngân có chút bi thương, đi lên lầu trở lại phòng làm việc, ánh mắt của cô Đồng luôn dõi theo cô, có sự hâm mộ không nói ra lời , còn có sự mập mờ.

Tâm tình phiền não của Trình Mạc Nhiễm đến tối cũng chưa ổn định, anh nhận được điện thoại của mẹ muốn anh trở về nhà một chuyến. Trình Mạc Nhiễm đã lâu không về nhà rồi, thậm chí cũng không biết cô gái đó hôm nay nổi lên cái gì, dứt khoát nghĩ nên cho hai người yên tĩnh một chút.

Lái xe về đến nhà, cô cô , dượng và các em đều có mặt .

" Anh, anh trở về rồi! Đã lâu không gặp anh rồi, sao anh không về thăm em ?" Đã lâu không gặp anh, vừa thấy anh về Dĩ Mật liền làm nũng.

" Đây không phải là gặp được anh rồi sao! " Trình Mạc Nhiễm dịu dàng xoa đầu Dĩ Mật , sau đó chào hỏi các vị trưởng bối.

" Mạc Nhiễm à! Sao lâu rồi không về thăm nhà vậy ? Có phải đã có bạn gái rồi không?" Cô của Trình Mạc Nhiễm - Trình An Vận hỏi anh.

" Thật sao anh? Anh, em muốn có chị dâu rồi! " Dĩ Mật chạy đến bên cạnh anh, ôm tay anh hỏi.

" Quý tính ranh! " Trình Mạc Nhiễm cưng nhất hai đứa em gái này, nhưng Trương Nhu không hoạt bát như Dĩ Mật nên Trình Mạc Nhiễm có chút thiên vị thương Dĩ Mật nhiều hơn một chút.

" Là con gái nhà ai vậy? " Mẹ Trình Mạc Nhiễm hy vọng đứa con trai duy nhất của mình có thể thành gia lập nghiệp sớm một chút , nghe thấy con trai nói em như vậy cảm thấy dường như cũng có hy vọng , bình thường mỗi khi anh bị thúc giục chuyện kết hôn sẽ rất lâu không về nhà, thế nên bà cũng không dám hỏi, bây giờ bà cũng có chút mặt mày hỏi thăm rồi.

Trình An Bang cũng đặt tờ báo trong tay xuống nhìn Trình Mạc Nhiễm, dượng Trình An Quốc , tất cả ánh mắt của mọi người có mặt đều nhìn anh.

" Thật sao, anh, chị dâu là tiểu thư nhà nào hay là ngôi sao đang nổi vậy?" Trình Trương Nhu thẳng thắn hỏi, cô trước nay thẳng tính , nói có chút độc miệng, cô xem thường những cô bạn gái kia trước đây của anh mình.

" Trương Nhu! " Trình An Quốc nhìn con gái , đứa con gái này nói chuyện luôn không chừng mực như vậy.

" Mạc Nhiễm à, không phải mẹ đã nói với con mãi sao, không có chuyện gì thì đừng qua lại với những cô mình tính đó, nhưng nếu thật sự là con động tâm thì mẹ cũng không phản đối, nhưng con phải nhìn nhận cho kỹ vào! " Mẹ Trình có chút bất lực, những người bạn gái bên ngoài của anh bà biết rõ , nhưng nếu bảo bà tiếp nhận những người như vậy làm con dâu quả thật là rất khó.

" Hồ đồ! " Trình An Bang vẫn giữ bộ dáng nghiêm túc thường ngày , vừa nghe nói mình tính, liền nổi giận quát lớn lại cầm báo xem tiếp, từ khi con trai bỏ trường quân đội mà chọn buôn bán ông và anh đã không chung tiếng nói rồi . Hai cha con tuy không giương cung bạt kiếm nhưng tình cảm cũng không giống như lúc trước nữa.

Trình Mạc Nhiễm đợi tất cả mọi người trong nhà không nói gì nữa mới khẽ cười, nói : " Không phải là tiểu thư ,cũng không phải mình tính , chính là một

trong bốn cô chủ của cửa hàng " Khuê Mật Ô Vương". "

Cửa hàng " Khuê Mật Ô Vương" ở thành phố B đã nổi tiếng, bởi vì dù sao E-ver của Tần Vũ là công ty truyền thông có tiếng , hướng chi Tiêu Nghệ là nhân viên của E-ver , hơn nữa truyền thông cũng đã từng phỏng vấn cửa hàng nên phụ nữ và trẻ em đều biết đến cửa hàng, tuy chưa gặp qua bốn cô gái này nhưng mọi người đều khen các cô hết lời.

" Thật hả anh? Anh, anh phát đạt rồi, có phải Ilin không anh? Chính là người mà lúc trước mọi người nghĩ anh và người đó đang hẹn hò đó? " Dĩ Mật nhanh nhẹn hỏi anh, mắt mở to đáng vẻ mong chờ nhìn anh.

" Không phải Tiêu Nghệ, là Lương Ngân! " Trình Mạc Nhiễm nhìn bộ dáng đáng yêu của em vừa nhớ lại cuộc điện thoại vô danh của ngày hôm nay, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

" Đàn chị Lương Ngân sao?" Lần này đến lượt Trương Nhu há to miệng kinh ngạc.

" Ủ, là đàn chị Lương Ngân của các em! " Trình Mạc Nhiễm gật đầu.

" Đàn chị Lương Ngân, anh, anh thật sự phát đạt rồi, hoa khôi của khoa nha , không tin được! "

" Nhưng mà em nhớ chị ấy và đàn anh Mộ Nghĩa ở cùng một chỗ mà, sao giờ lại...." Dĩ Mật buột miệng nói, sau đó giọng nói từ từ nhỏ lại.

" Em đang nói gì vậy?" Giọng nói Trương Nhu nhẹ nhàng vang lên bên tai Dĩ Mật.

" Á, không có gì!" Dĩ Mật lại cười haha chạy đến bên cạnh Trình Mạc Nhiễm.

" Anh, thật hâm mộ anh quá đi.... ! Đàn chị Lương Ngân lại ở trong tay anh."

Trương Nhu và Dĩ Mật đều xem Lương Ngân như thần tượng, lần này lại từ miệng anh biết cô sắp thành người một nhà với họ , hai người đương nhiên là vui mừng nói không nên lời rồi.

" Dĩ Mật!" Trình An Quốc giật dử la con gái , con gái nhà người ta đâu nói chuyện thô lỗ như vậy.

Dĩ Mật bị la liền thề lười, sau đó ánh mắt lấp lánh nhìn Trình Mạc Nhiễm biểu thị sự sùng bái của mình với anh.

" Cô gái này còn đi học sao? " Mẹ Trình lúc này mới yên tâm, hơn nữa dựa theo giọng điệu của hai đứa cháu , cô gái này cực kỳ ưu tú .

"Ủ, mẹ, com chưa xong sao?" Trình Mạc Nhiễm không muốn nhắc tới chuyện của Lương Ngân , với lại anh thật có chút đói bụng.

" Ôi chào, xong rồi, chúng ta ăn com trước đã, ăn xong lại nói tiếp! " Mẹ Trình vì con mà đau lòng, vội vàng gọi mọi người vào ăn com.

Vốn dĩ trên bàn ăn của Trình gia trước giờ không nói chuyện, nhưng hôm nay lại khác, Dĩ Mật trên bàn ăn kể cho mọi người chuyện mỗi năm Lương Ngân đều được học bổng quốc gia, hơn nữa còn tự mình mở cửa hàng, gần như nói Lương Ngân thành một người hoàn hảo rồi! Đương nhiên Dĩ Mật thông minh không kể chuyện tình giai thoại của Lương Ngân theo đuổi Mộ Nghĩa ra.

Trình An Bang cũng lần đầu tiên không thể hiện bộ dáng nghiêm túc mọi ngày , vẫn lẳng lặng nghe Dĩ Mật kể. Mẹ Trình khoe miệng mang theo ý cười, Trình An Vận và chồng Trình An Quốc cũng nghe , chỉ có Trình Mạc Nhiễm lẳng lặng nghe, không nói câu nào.

" Mạc Nhiễm, hôm nào dẫn người ta về cho mẹ xem đi! Đứa nhỏ này thật không tệ, con nên quyết định đi! " Mẹ Trình trong lòng rất vui , con trai lại có phúc như vậy, có thể gặp được một người con gái tốt như thế.

" Con sẽ thương lượng với cô ấy!" Trình Mạc Nhiễm gật đầu.

" Đúng đó anh, anh quyết định đi! Nếu chị dâu về , em liền tôn sùng anh !" Dĩ Mật vẫn huyên náo không ngừng.

" Trình Dĩ Mật, xem ra em không muốn kỳ nghỉ đến Vệ thị thực tập đúng không?" Trình Mạc Nhiễm nói trúng điểm yếu của Dĩ Mật, cô thích Vệ Nam vì vậy vẫn luôn la hét đòi anh đề cử đến công ty của Vệ Nam thực tập.

" Thôi được rồi! Em không nói nữa có được không? " Dĩ Mật bĩu môi la hét. Trương Nhu bên cạnh nhìn Dĩ Mật, khẽ cười.

" Con học theo Trương Nhu kia có được không vậy, con gái mà cả ngày cứ lo nhoi như vậy ! " Trình An Vận giáo huấn con, mọi người cũng nói sang chuyện khác!

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Chiến tranh lạnh

Lương Ngân tan việc liền trở về nhà, cô không hi vọng vào Trình Mạc Nhiễm sẽ giải thích rõ ràng với cô nhưng ít nhất anh cũng nên gọi điện thoại chúc cô ngủ ngon chứ ! Nhưng... đã mười giờ rồi nhưng Trình Mạc Nhiễm vẫn không gọi điện thoại đến , Lương Ngân tức giận tắt nguồn điện thoại , tai không nghe, tâm không phiền, râu rĩ nữa, ngày mai còn phải đi làm , cô không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Trình Mạc Nhiễm vốn dĩ muốn về nhà nhưng mẹ anh nói muốn cùng con trai tâm sự , nên Trình Mạc Nhiễm cũng không trở về nhà mình mà ở lại nói chuyện phiếm với mẹ.

" Mạc Nhiễm, nghe lời mẹ, ba con thật ra rất quan tâm đến con! Ông ấy cũng nhớ con lắm, ba mẹ đã già rồi , còn sống được bao nhiêu năm nữa đâu? Hai cha con con thật giống nhau, đã nhiều năm như vậy rồi , cho qua hết đi , con nên tha thứ cho ba con, cho ông ấy bậc thang mà nhường nhau. Như vậy mẹ cũng yên tâm!" Mẹ Trình ngồi trên sôpha, Trình Mạc Nhiễm gác đầu lên chân mẹ, giống như lúc nhỏ thân thiết với mẹ.

"Mẹ, con nghe lời mẹ, mẹ yên tâm đi , con sẽ tìm cơ hội thích hợp nói chuyện với ba." Trình Mạc Nhiễm ngược lên nhìn mẹ, lòng thầm nghĩ : " Đã nhiều năm như vậy rồi, mẹ ở giữa mình và ba cũng rất khó xử."

" Còn có cô gái đó, nghe Dĩ Mạt nói là một cô gái rất tốt, có thời gian nhớ dẫn về cho mẹ xem! Mẹ già rồi, ngày tháng mẹ có thể bên cạnh con là nhai cũng không còn nhiều, ít nhất trước khi mẹ nhắm mắt xuôi tay có thể nhìn con lấy vợ sinh con, mẹ cũng không còn điều gì hối tiếc nữa!" Mẹ Trình lấy tình cảnh bí quan nói với anh.

Trình Mạc Nhiễm nghe mẹ nói thế cũng có chút phiền lòng, trực tiếp cắt ngang : " Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ tìm cơ hội dắt cô ấy về, mẹ đừng lo lắng nữa, tất cả mọi chuyện con đều có tính toán !"

Cơ hội mẹ con có thể tâm sự đã ít lại càng ít, tuy nói là tâm sự suốt đêm nhưng rất khuya Trình Mạc Nhiễm mới trở về phòng mình.

Nằm trên giường , suy nghĩ cũng không biết bay tới nơi nào.

Ông nội Trình Mạc Nhiễm từng là một chiến sĩ nổi tiếng trong Kháng Nhật ,đến ngày giải phóng cũng vì sự nghiệp của Trung Quốc mà phục vụ , cho đến khi thời kỳ cách mạng văn hóa, giới tri thức đấu tranh quá , chiến hữu của ông là ba của Trình An Quốc bị giết hại, chỉ còn ông kiên cường sống, tuy trong khó khăn nhưng ông vẫn nhận nuôi con trai của chiến hữu là Trình An Quốc. Sau cải cách mở cửa, ông được phong làm một chức vụ quan trọng, lúc đó ông đã là cha của hai đứa con trai và một đứa con gái, sau này cha truyền con nối , ba của Trình Mạc Nhiễm- Trình An Bang cũng tham gia quân ngũ, Trình An Quốc thì cưới con gái Trình An Vận, hai vợ chồng bắt đầu buôn bán, ngày càng mở rộng ra. Cũng chính vì vậy khi Trình Mạc Nhiễm sáng lập Mạc Nhiễm lần đầu tiên là nhờ mọn tiền tài chính của cô cô và dựng.

Trình An Bang vẫn luôn hy vọng đứa con của mình vì hương khói của Trình gia mà giống ba mình, đặt quốc gia lên hàng đầu, nỗ lực cống hiến, nhưng thật không ngờ đứa con này đối với sự nghiệp quang vinh vĩ đại lại không hứng thú, ngộ nghịch muốn tự mình mở công ty, cũng chính vì vậy ông và em gái, em rể trở mặt nhau nhưng không đến nỗi như người dưng xa lạ.

Có thể nói chức vụ của Trình An Bang cao nhất trong quân đội , cho nên lời của ông trước giờ luôn có uy lực chỉ có với đứa con trai này lại không có tác dụng gì.

Trình Mạc Nhiễm suy nghĩ nên tìm ba để nói chuyện rồi!

Trình Mạc Nhiễm cũng không biết anh suy nghĩ bao lâu rồi ngủ quên đi, trong mơ anh thấy Lương Ngân lúc mới lần đầu gặp mặt, kúm đồng tiền như nắng ấm, ấm áp đến tận đáy lòng.

Lúc Lương Ngân đi làm có chút không yên lòng, Trình Mạc Nhiễm vẫn chưa giải thích với cô, hơn nữa tối hôm qua cũng không chúc cô ngủ ngon, tính tình trẻ con của cô nổi dậy nên cho rằng vì anh có tật giật mình nên không dám tìm cô , cô thầm nghĩ, được, anh không nhận sai, em cũng sẽ không bỏ qua , xem ai sợ ai.

Buổi tối Lương Ngân tan việc trở về nhà, Đàm Cẩm Niên và Cẩm Niên đã làm cơm xong, ba người ngồi quanh bàn ăn ăn cơm.

"Ngân Ngân, sao hôm nay không đi hẹn với anh Mạc Nhiễm vậy?" Đàm Cẩm Niên gấp đồ ăn vào chén thấy Lương Ngân đang ngẩn người, dự đoán chắc có việc gì nên hỏi.

"Bọn mình chiến tranh lạnh rồi!" Lương Ngân trước giờ không có gat người khác, có sao nói vậy.

"Tại sao vậy?" Tang Vũ cắn đũa hỏi.

Những chuyện buồn bực của Lương Ngân không nói đến thì thôi, cứ nhắc đến là tức giận dữ dội, cô liền kể sự việc ra cho các chị em nghe.

"Haizz! Anh Trình cũng thật là, đã nói rõ ràng với nhau rồi, sao lại như vậy chứ?" Lại nói, bây giờ thời đại mới, nữ tri thức đều độc lập, anh ấy tại sao lại không nghĩ cho cậu một chút chứ?" Tang Vũ đặt đũa xuống nói lên lí luận của mình.

"Ừ, anh ấy làm vậy là không đúng." Đàm Cẩm Niên luôn đứng ở góc độ khách quan mà nói, lần này cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy, vì vậy mình quyết định chiến tranh lạnh, anh ấy không nhận sai mình cũng không để ý đến anh ấy!” Tinh tình cố chấp của Lương Ngân trôi dạt.

“.....”

“.....”

“À, đúng rồi, hôm nay ở trường mình có nghe nói một chuyện rất kỳ lạ!” Tang Vũ vẫn đang ăn đồ ăn, nên hai má phình lên.

“Tin tức gì vậy?” Đàm Cẩm Niên hỏi, Lương Ngân cũng ổn định tâm tình của mình quay sang nhìn Tang Vũ.

“Uhm... nghe nói đàn anh Mộ bị Vệ thị sa thải rồi!” Tang Vũ nuốt xuống rồi cẩn thận nói.

“Mộ Nghĩa bị sa thải sao? Tại sao vậy? Anh ấy không phải đã qua kỳ thử việc trở thành nhân viên chính thức rồi sao?” Lương Ngân là người hỏi đầu tiên.

“Đúng rồi, không phải anh Vệ Nam cũng rất tán thưởng coi trọng anh ấy sao?” Đàm Cẩm Niên cũng thắc mắc hỏi.

“Đúng nha, bởi vì không biết làm sao nên mình mới cảm thấy kỳ lạ!” Tang Vũ trả lời.

“Không có lý do, lúc đầu là Trình Mạc Nhiễm đưa anh ấy đến Vệ thị! Hơn nữa, Mộ Nghĩa ở bộ phận nhân sự cũng được xem là một nhân tài kiệt xuất!” Lương Ngân lẩm bẩm.

“Ừ, mình cũng hỏi rồi, nhưng đàn anh bên kia cũng không nói gì hết, lúc mình đến đó lấy hồ sơ có nói vài câu mới biết được.”

“Không được, mình phải đi hỏi mới được!” Lương Ngân đặt đĩa xuống, trở về phòng gọi điện.

Liên lạc với Mộ Nghĩa có rất nhiều cách, cô đã thử qua hết nhưng vẫn không liên lạc được với anh.

Lúc đầu là Trình Mạc Nhiễm tiễn cử anh đến Vệ thị, hơn nữa còn 500 vạn kia, làm sao mà Mộ Nghĩa lại bị Vệ thị sa thải chứ?

Chẳng lẽ đi hỏi anh Vệ Nam? Lương Ngân bấm số của Vệ Nam.

“Ngân Ngân?” Vệ Nam nhận điện thoại nhưng không nghe cô nói gì.

“Dạ, anh Vệ Nam, là em... chuyện đó, em muốn hỏi một chút, cái đó, Mộ Nghĩa, anh ấy bị Vệ thị sa thải rồi à?” Lương Ngân hơi do dự, dù sao anh là bạn trai cũ của cô, mà Vệ Nam cũng là bạn trai trước, dựa theo mối quan hệ này mà hỏi thì thật xấu hổ.

“Mộ Nghĩa đi tìm em à?” Vệ Nam không trả lời câu hỏi của Lương Ngân, chỉ hỏi Lương Ngân một câu như vậy.

“À, không có, là em nghe nói vậy.”

“Ừ, việc này có chút phức tạp, nhất định không thể nói rõ ràng được, nhưng Ngân Ngân, trước tiên em đừng hỏi gì cả, đợi qua một thời gian anh nói rõ ràng với em được không? Bây giờ anh hơi bận, khi nào có thời gian lại nói tiếp được không?” Vệ Nam một mực che giấu.

Đã nói đến mức này, Lương Ngân còn lý do gì để cự tuyệt anh đây!

“Dạ được rồi, vậy tạm biệt anh Vệ Nam!” Lương Ngân bắt đầu đi nói.

“Ừ, Ngân Ngân, gần đây Ngôn Ngôn có chuyện gì không?” Vệ Nam bên kia vội vàng hỏi.

“Không có ạ, mấy ngày nay Ngôn Ngôn ở trường, con bé tham gia một lớp bồi dưỡng, mỗi ngày đều học đến tối nên tạm thời ở trường.”

“À ra vậy, thôi được rồi, tạm biệt.”

Gác máy, tâm tư của Lương Ngân có chút bất an, liên lạc với Mộ Nghĩa không được, hơn nữa anh Vệ Nam cũng không nói rõ mọi chuyện, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Trình Mạc Nhiễm bận đến nỗi không có thời gian gọi điện thoại, đối phương ký hợp đồng muốn rút tiền, nếu thật sự rút tiền thì chính là đòn đá kích đối với Mạc Nhiễm và Vệ thị, bởi vì công trình này thật sự rất lớn, hơn nữa con số đầu tư trước mà Vệ thị và Mạc Nhiễm bỏ ra gấp 2 lần, nếu như đột ngột rút tiền thì ai cũng không chống đỡ được, vì vậy mấy ngày gần đây Mạc Nhiễm và Vệ Nam mỗi ngày đều nghiên cứu dự án hợp tác, nghĩ làm sao có thể giữ lại vốn đầu tư trước.

Giám đốc vốn đầu tư trước anh chưa gặp mặt, cứ thần bí, Trình Mạc Nhiễm có vài lần hẹn gặp trước nhưng đều do trợ lý giám đốc đến gặp anh, tập đoàn này lớn như vậy nhưng vẫn thần bí, chắc rằng tổng giám đốc là người không tầm thường.

Chương 56: Lưu luyến

Lương Ngân cảm thấy chuyện Mộ Nghĩa bị sa thải thật không đơn giản, anh Vệ Nam cũng giấu cô khiến cô càng thêm lo lắng, vì vậy Lương Ngân nghĩ các biện pháp để liên lạc với Mộ Nghĩa, bởi vì Mộ Nghĩa đã tốt nghiệp được một năm, hơn nữa các cô đang trong thời gian thực tập nên muốn liên lạc với anh cũng không dễ dàng gì, may mắn là Tang Vũ không có đi thực tập nên luôn ở trường.

Lương Ngân đến phòng của Tang Vũ nhờ cô giúp mình tìm Mộ Nghĩa.

"Ngân Ngân, cậu tìm đàn anh có chuyện gì à? Hai người đã chia tay rồi, chuyện của anh ấy cứ để anh ấy tự làm tự chịu, cậu lo lắng làm gì chứ?" Tang Vũ cứ nói thẳng không nghĩ ngợi gì, nói cho Lương Ngân nghe quan điểm của cô.

"Nhưng mình muốn biết mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào! Lúc đầu là Mộ Nghĩa anh ấy.... đổi những cái này, làm sao liền khinh địch mà mất đi như vậy?" Lương Ngân có một số chuyện không nói nên lời.

"Trách không được Cẩm Niên nói cậu trên phương diện tình cảm luôn do dự, cậu là Thánh Mẫu sao? Mộ Nghĩa muốn gì đều đã đạt được rồi, bây giờ mất đi là do anh ấy gieo gió gặt bão, cậu quản nhiều như vậy làm gì? Hay là cậu muốn xảy ra như chuyện lần đầu nữa?" Tang Vũ càng nói càng kích động, cũng không còn chừng mực.

Lời vừa nói ra hai người liền ngó người Tang Vũ liền ngậm miệng lại, sắc mặt xấu hổ, Lương Ngân nhìn Tang Vũ không chút thay đổi.

"Cái đó, Ngân Ngân... thật xin lỗi, mình..... không phải mình cố ý đâu. Chỉ là mình... chỉ là mình nghĩ cho cậu thôi!" Tang Vũ cúi thấp đầu không dám nhìn Lương Ngân.

Vài giây sau Lương Ngân mới cất tiếng: "Tiểu Vũ, mình biết là cậu muốn tốt cho mình, mình không phải thánh mẫu, mình cũng không hận nhưng mình và Mộ Nghĩa đã từng yêu nhau, thật ra hận so với yêu lại đơn giản hơn rất nhiều, chẳng qua mình nghĩ tuy quan hệ của bọn mình bây giờ không hẳn là bạn bè nhưng nhớ lại lúc trước anh ấy cũng chiều cô mình rất nhiều, mình không thể để anh ấy bị sa thải mà không rõ ràng được! Huống hồ chuyện này nhất định rất nghiêm trọng nếu không vì tại sao ngay cả anh Vệ Nam cũng giấu mình chứ?"

Tang Vũ nhìn Lương Ngân, cô bé ngày trước nay thật sự trưởng thành rồi, hơn nữa còn có thể kiên cường đối mặt với mọi chuyện!

"Được rồi, mình giúp cậu liên lạc thử các bạn học của anh Mộ Nghĩa!" Tang Vũ nghĩ chân tướng sự việc có thể giúp Lương Ngân an tâm phần nào, thôi thì giúp cô vậy.

Tang Vũ liên hệ với tất cả bạn học của Mộ Nghĩa mà cô biết nhưng bọn họ đều mất liên lạc với Mộ Nghĩa rồi, lúc này Lương Ngân bắt đầu lo lắng.

Trong lòng Mạc Nhiễm cũng khó chịu, cô gái kiêu ngạo này lại có thể chiến tranh lạnh với anh, được, em không liên lạc với anh, anh cũng không liên lạc với em, tính tình hai người đều rất bướng bỉnh.

Anh không chủ động, cô cũng không chủ động.

Đã một tuần trôi qua nhưng Lương Ngân vẫn không có tin tức gì của Mộ Nghĩa, đương nhiên Trình Mạc Nhiễm cũng không chủ động liên lạc với cô, trong lòng Lương Ngân vừa cảm thấy lo lắng sốt ruột, vừa cảm thấy giá lạnh.

Hôm nay tan việc về nhà, Đàm Cẩm Niên đã ngồi ở sôpha trong tiệm xem hồ sơ, Lương Ngân mệt mỏi ngã xuống ghế,

"Ngân Ngân, sao dạo này cậu về sớm vậy, hơn nữa ngày nào cũng mệt mỏi như thế?" Đàm Cẩm Niên ăn bánh kem quả mâm xôi, nhìn Lương Ngân đang nằm trên ghế.

"Ừ, thật mệt quá, đến giờ vẫn không liên lạc được với Mộ Nghĩa!" Giọng nói Lương Ngân không chút gọn sóng nhưng không giấu được bất đắc dĩ.

"Ừ, mình có nhờ bên Âu Dương giúp mình tìm, nhưng hình như cũng không có tin tức gì, còn cậu sao? Đừng bận tâm nữa, có phải vẫn còn chiến tranh lạnh với Trình Mạc Nhiễm không?" Đàm Cẩm Niên đặt tập tài liệu trong tay xuống, sau đó nằm nghỉ ngơi giống Lương Ngân.

"Cậu đúng là phù thủy, cái gì cũng biết hết!" Lương Ngân chế nhạo cô.

"Cái này còn phải bói sao, trên mặt cậu hiện rõ câu: Cãi nhau cùng bạn trai..., tâm tình rất khó chịu!" Cẩm Niên nói thật, trên mặt Lương Ngân hiện giờ hiện rõ sự mệt mỏi, còn có thất vọng, huống hồ mấy hôm nay ăn tối xong, cô luôn ngăn người nhìn đi động, những cái này ai mà không đoán được thì quá tệ rồi!

“Rõ như vậy sao?” Lương Ngân lấy tay sờ mặt mình, bĩu môi ai oán nhìn Cẩm Niên.

“Haizz! Cậu đó, quá có chấp rồi, anh Trình cũng vậy nữa, hai người không thông cảm với nhau thì sao có thể tiếp tục chứ? Tình cảm được duy trì dựa vào sự thông cảm và khoan dung với nhau, nếu hai người cứ như vậy cho dù có yêu nhau đến mấy cũng không thể ở cùng nhau được, mình chỉ nói thế thôi, còn cậu suy nghĩ kỹ đi!” Đàm Cẩm Niên đứng dậy, cầm đồ rồi trở về phòng.

Lương Ngân ngồi trên sofa ngắm lại câu nói lúc nãy của Cẩm Niên cảm thấy có lý, trong lòng cũng thầm tính toán.

Trình Mạc Nhiễm vừa từ Vệ thị trở về, anh và Vệ Nam đang thương lượng tìm một đối tác mới đầu tư cho dự án, vừa sửa lại mấy cái phương án nhưng vẫn chưa hợp lý, trong lòng có chút buồn bực, có tin truyền đến nói tập đoàn đối tác nước ngoài kia đang muốn rút vốn, hủy hợp đồng với bọn anh, chỉ cần xuất ra vốn vay vòng để trả tiền vi phạm hợp đồng cũng không đủ, làm nhiều dự án như vậy nhưng cũng không có kết quả, số tiền thâm hụt quá nhiều không chỉ khiến Mạc Nhiễm đóng cửa mà Vệ thị cũng khó mà gượng dậy nổi, bởi vì mảnh đất kia, anh và Vệ Nam đã chặt đứt tất cả đường lui, nếu như đúng như tin truyền đến thì thật là phiền đến anh và Vệ Nam rồi.

“Tổng giám đốc Trình, có cô Lương đang chờ ở văn phòng của ngài, cô ấy nói cô ấy là... bạn gái của ngài!” Thư ký có chút lo sợ nói, dù sao chưa có sự đồng ý của giám đốc Trình mà cô lại để cho cô ấy vào, lỡ như có sự việc gì xảy ra thì cô đảm đương không nổi, nhưng vị tiểu thư kia có số điện thoại riêng của giám đốc, hơn nữa cô ấy cũng có gọi cho giám đốc nhưng gọi không được mà thôi, hơn nữa cô ấy còn gọi điện thoại chào hỏi phó giám đốc Vệ Tiếc của Vệ thị nữa.

Trình Mạc Nhiễm ngẩn ra, không phải tiểu nha đầu này rất bướng bỉnh sao, sao lại có thể thừa nhận là bạn gái của mình? Tâm tình của anh bỗng chốc chuyển biến tốt lên, anh gật đầu với thư ký: “Ừ” rồi bước vào phòng làm việc. Để lại cô thư ký phía sau đang ngăn người “À”, tổng giám đốc Trình thật sự là có bạn gái nha!

Lương Ngân ngồi trên sofa lật mấy quyển tạp chí thương mại, trong tay vẫn còn cầm chén nước còn ấm nhấp miệng uống, trước giờ cô chưa từng ghé qua phòng làm việc của anh! Ở đây sắp xếp đơn giản chứ không xa hoa cầu kỳ như ở nhà anh, màu sắc đơn điệu rất giống với anh, luôn khiến cho người khác cảm giác sắp bùng nổ.

Trình Mạc Nhiễm nhẹ nhàng đẩy cửa vào liền thấy Lương Ngân đang ngồi trên sofa, một tay cầm chén nước, một tay lật tạp chí, không nhìn thấy trực diện gương mặt cô nhưng anh mơ hồ cảm thấy cô xoay mặt qua mỉm cười với anh.

“Khui!” Trình Mạc Nhiễm nhìn cô một lúc rồi mới lên tiếng.

Lương Ngân hết hồn liền quay đầu, lập tức thấy anh đang dựa vào cửa dụi dụi nhìn cô.

Đột nhiên Lương Ngân cảm thấy trong lòng có chút lúng túng, đã lâu không nhìn thấy khuôn mặt cô luôn nhớ nhưng kia nhưng lại không nhún nhường, thật sự là không dễ dàng thuyết phục chính bản thân mình, nhìn anh, thuận tiện kiểm tra xem anh có phải đang kiểm điểm hay không, ừ, đây là một lý do không tồi.

“Anh trở về bao lâu rồi?” Lương Ngân hỏi anh.

“Kể từ lúc em lật xem trang phòng vấn của quyển tạp chí kia.” Trình Mạc Nhiễm nói ra nội dung của tạp chí.

Lương Ngân nhất thời càng thêm lúng túng, cái người này, làm sao mà lại xảo quyệt như vậy, cô lật xem trang kia thật sự là rất lâu, cứ mãi lưu luyến nhìn hình của anh, ngón tay còn đang vuốt ve gương mặt anh trên tấm ảnh, lâu ngày không gặp, cô rất nhớ anh!

“Anh...” Lương Ngân nói không ra lời, cô đứng ở một chỗ thoạt nhìn như một đứa trẻ bị phạm lỗi.

Trình Mạc Nhiễm đi đến kéo cô lại, Lương Ngân sợ sệt cứ như vậy bị anh kéo vào lòng, còn chưa kịp nói gì Trình Mạc Nhiễm liền áp chế cô, trần trọc hôn cô nhiều lần cho đến khi hai người hô hấp không được mới thôi.

Trình Mạc Nhiễm ôm cô ngồi trên đùi mình, anh ngồi trên ghế sofa, mặt vui vào cổ cô hút lấy mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể cô.

“Nhớ em muốn chết rồi, thật đúng là tiểu quỷ biết giày vò người khác!” Trình Mạc Nhiễm gắt gao ôm lấy cô, hôn cô.

“... Em cũng... em cũng nhớ anh!” Lương Ngân choàng tay ôm cổ anh, dính chặt vào người anh.

“Nhớ ở đâu, ở đây, hay là ở đây?” Trình Mạc Nhiễm mỉm cười xấu xa, bắt đầu giờ trò với cô.

“Anh... đừng, ở đây là...” Lương Ngân đột nhiên cảm thấy trước ngực nóng rực, tay của anh đã ở trước ngực cô.

“Muốn anh rồi, bảo bồi!” Trình Mạc Nhiễm càng phát động tình, Lương Ngân cũng theo anh thở dốc.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

“Tổng giám đốc Trình, lát nữa ngài còn một cuộc họp, vẫn diễn ra như bình thường phải không ạ?” Lý Nhụy gõ cửa hỏi.

Trong văn phòng sắp diễn ra cảnh hạn chế của hai người, hai người đồng thời giật mình, sau đó Lương Ngân rời khỏi người anh, chỉnh lại quần áo, Trình Mạc Nhiễm thì mất hứng, nói với bên ngoài một câu: “Ừ.”

“Chúng ta tiếp tục!” Trình Mạc Nhiễm vươn tay giữ chặt Lương Ngân.

“Này, không phải anh còn cuộc họp sao!” Lương Ngân xấu hổ, nhớ anh bây giờ lại đổi thành dục vọng, lúc này thiếu chút nữa cô không nhận được.

“Vây... tôi nay đến chỗ anh?” Trình Mạc Nhiễm nhủ mảy.

“Hừ, sắc lang!” Lương Ngân tránh khỏi anh, chạy đến sofa cách xa anh nhất, tiếp tục xem tạp chí, trong lòng là hạnh phúc và ngọt ngào, đây có tính là đã hòa thuận rồi không!

“Được rồi, bảo bối, cho anh ôm em một lát! Anh bảo đảm sẽ không đụng vào em!” Trình Mạc Nhiễm bước lại gần ôm cô vào lòng, như vậy có thể giảm những buồn bực và khói mù trong lòng anh suốt mấy ngày qua.

“Mấy hôm nay có phải rất mệt không anh?” Lương Ngân đau lòng, xoa xoa mang tang cho anh, Trình Mạc Nhiễm hừ nhẹ một tiếng.

“Em cũng biết đau lòng cho ông xã! Ngày đó chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị em mắng, hơn nữa lại không thèm để ý đến anh!” Trình Mạc Nhiễm như một đứa trẻ làm nũng với cô.

“Em sai rồi! Nhưng chúng ta chẳng phải đã nói rõ là anh không can thiệp vào công việc của em sao!” Giọng nói Lương Ngân nhỏ như đang than thở, cũng không để ý rằng anh có nghe được không.

Mạc Nhiễm chỉ nghe thấy câu nói nhận lỗi của cô, sau đó vô lại giỡn chọc cô: “Dù sao anh mặc kệ, tối nay anh muốn ăn em thật no!”

“Sắc lang!” Lương Ngân đánh nhẹ vào người anh, nhẹ nhàng ôn nhu, cũng giống như đang làm nũng

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cầu hôn

Một lúc sau hai người không đứng đắn cùng dính vào nhau, đúng lúc thư ký tổng giám đốc ở cạnh cửa nhẹ nhàng nói: “Trình tổng, đã đến giờ rồi!”

Trình Mạc Nhiễm liền lên tiếng: “Biết rồi.” Nghe thấy tiếng bước chân của cô thư ký đã đi xa. Lương Ngân chỉnh lại áo sơ mi và cà vạt lại cho anh, Trình Mạc Nhiễm hôn nhẹ ở khóe miệng cô vài cái: “Bảo bối, chờ anh làm xong việc!”

Lương Ngân đẩy anh, miệng cũng đáp lại: “Biết rồi, biết rồi, mau đi đi!”

Trình Mạc Nhiễm trên tay cầm văn kiện lưu luyến không muốn rời đi, một lúc sau anh mới đi ra khỏi phòng làm việc, Lương Ngân cảm thấy buồn chán, liền ngồi trên ghế sofa xem tạp chí, có lẽ quá buồn tẻ cô cảm thấy mỗi một liên đứng dậy đuổi lưng một cái, đứng ở bên cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, ở trên lầu cao nhìn xuống người đi đường đông đúc chen nhau qua lại trông thật là nhỏ bé.

Lúc này, đèn đường đã lên rực rỡ, đêm mùa thu ửng đỏ tương xứng hòa hợp cũng vừa mới xuất hiện.

Trình Mạc Nhiễm thấy hội nghị này đặc biệt dài dòng, nguyên nhân có lẽ là có giai nhân đang chờ đợi, anh cảm thấy không còn kiên nhẫn dùng ngón trở gõ vào ghế dựa, bên cạnh một cái lại một cái, ngón tay thon dài trắng nõn nhưng không mất đi độ mạnh yếu.

“Trình tổng, ngài xem này đã là bộ phương án thứ sáu rồi, nếu gửi đi lại bị bên kia bác bỏ thì chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Bộ phận chủ quản lập kế hoạch khoe tài chuyển giao cho thư ký mới vừa tiếp nhận.

Làm sao bây giờ? Trình Mạc Nhiễm trong lòng hừ một tiếng.

“Tuần là rác rưởi!” Trình Mạc Nhiễm xem cái kia của chủ quản rồi nhướng mày.

“Ha ha.... Ha ha, Trình tổng, ngài thật biết nói đùa!” Lúc này, người chủ quản toàn thân đã toát mồ hôi lạnh.

“Hôm nay cuộc họp dừng ở đây, có chuyện gì thì đến phòng làm việc tìm tôi!” Trình Mạc Nhiễm nhìn những thứ của nhóm người phòng kế hoạch không dùng được, đầu lại càng phát đau, đơn giản có họp thêm cũng không có kết quả cũng uổng phí sức lực, hiện tại anh cảm thấy có gửi cái kia đi cũng sẽ bị bác bỏ, lão tổng vâng lệnh kia cùng bọn họ nhất định trong quá khứ có gì thù oán gì đây.

Lương Ngân vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ trong lòng cũng là hỗn loạn, hiện tại trong lòng cô có khối băng lớn vẫn chưa tan, nhưng là còn có chút nóng này không có dập tắt, cô là muốn hỏi Trình Mạc Nhiễm xem có biết chuyện này không, nhưng mà hai người họ vừa mới làm lành lại với nhau, lại hỏi chuyện

về người đàn ông khác , anh thế nào cũng sẽ tức giận, Cẩm Niên cũng đã nói qua, hai người ở cùng một chỗ chính là phải bao dung, nhường nhịn, nếu anh làm không được thì chỉ có cô làm rồi!

Trình Mạc Nhiễm đi đến cửa, Lương Ngân liền quay đầu lại, anh gần đây thật sự gầy đi rất nhiều, hình dáng càng lúc càng sắc sảo.

"Xong rồi sao anh?" Lương Ngân đi đến trước mặt anh hỏi.

"Uh, thu dọn đồ đạc, về nhà thôi!" Trình Mạc Nhiễm ở công ty không phải là người không phân minh, chuyện công ty trong lòng phiền toái liền bỏ xuống, hôm nay hiếm khi cô lại đến nơi này đương nhiên là muốn cùng với cô vui vẻ.

"A..., được." Lương Ngân mặc áo khoác cầm túi xách liền bị anh nắm tay đi ra cổng chính của công ty.

Lúc này, nhân viên công ty đều đã tan việc, tình yêu của hai người cũng chưa công bố ra ngoài, thư ký Vương Nhụy cũng không phải là người lắm chuyện.

Hai người thường cùng nhau ở nhà ăn tối, sau đó là chuyện thân mật .

Lương Ngân hai lần này đều vô cùng chủ động, Trình Mạc Nhiễm cũng hớn hờ hưởng thụ, hai người đều bị dục vọng cắn nuốt rồi. Trình Mạc Nhiễm cũng đặc biệt ra sức, một cái lại một cái có lực va chạm, hai người cùng nhau một đêm lần qua lần lại lao tới Bỉ Ngạn Thiên đường.

Sáng sớm hôm sau, Lương Ngân bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh giấc, khi tỉnh lại toàn thân đau nhức bên cạnh người đàn ông còn đang ngủ, cô ngấm nhìn anh ngủ khà sâu cắn chặt răng, tối hôm qua anh giống như là nói điên hành hạ cô một lần lại một lần, sau cùng lần qua lần lại hôn mê rồi.

Rón rén mặt áo sơ mi của anh đi vào phòng tắm rửa mặt sạch sẽ thay lại quần áo, liền đi vào phòng bếp làm bữa sáng.

Lúc Trình Mạc Nhiễm tỉnh lại trong phòng ánh mặt trời đã trải đầy, bên cạnh đây vẫn còn hơi ấm anh nhắm mắt lại vài phút, rồi đi vào phòng tắm.

Lương Ngân làm bữa sáng kiểu người Trung thích ăn, vào buổi sáng cô thích tự mình làm các loại cháo để ăn cùng với dưa muối cũng là dinh dưỡng cân đối.

"Rời giường rồi, mau tới đây ăn sáng đi" Lương Ngân tháo tạp dề xuống, ngồi trên ghế chờ Trình Mạc Nhiễm đi qua.

Hai người ăn cơm tốc độ tương đối vừa, không nhanh không chậm.

"Ngân Ngân!" Trình Mạc Nhiễm đứng bên cửa phòng bếp, nhìn cô rửa bát đĩa đã dùng đặt ở trên kệ chén.

"Hà?" Lương Ngân tâm tình không tệ.

"Chúng ta kết hôn đi!" Trình Mạc Nhiễm giọng nói trầm ấm nghe cảm động, không mất đi ý vị.

Lương Ngân cất kỹ cái bát sau cùng, sau đó đưa tay vào vòi nước rửa rồi lau khô động tác thành thạo nói liền liên tục.

Sau đó cô từ từ xoay người lại, trên mặt mang theo trầm tĩnh tươi cười, sau lưng là ánh mặt trời, quang cảnh lưu luyến đánh vào trong lòng Trình Mạc Nhiễm.

"Trình Mạc Nhiễm anh là đang cầu hôn sao?" Lương Ngân nụ cười không thay đổi dựa vào bàn bếp nhìn anh.

Trình Mạc Nhiễm đột nhiên bị Lương Ngân nói câu này nuốt không có gì nói.

Anh cũng không lên tiếng nhìn cô, ánh mặt trời càng lúc càng nhiều, anh thậm chí có chút không thấy rõ mặt cô, nụ cười của cô cũng dần mơ hồ, cô giống như một vật sáng càng lúc càng sáng, Trình Mạc Nhiễm nhất thời trong lòng có chút sợ đưa tay với tới cô.

Lương Ngân kéo tay ấm áp của anh lại một cái thì đã đến được đáy lòng, cô mới vừa dùng nước lạnh để rửa tay nhất thời liền ấm lên.

Trình Mạc Nhiễm đồng thời nắm được tay cô trong lòng cảm thấy an ủi, ôm lấy cô, "Tại sao em không đồng ý?" Trong giọng nói của anh hàm chứa uất ức.

Lương Ngân có chút dở khóc dở cười, anh rời giường như đứa bé tức thế nào là bộ phát ra rồi.

"Trình đại thiếu, anh xác định đây là cầu hôn, tại phòng bếp nhỏ này?" Lương Ngân thật ra không muốn nói những lời này, cô biết anh không phải đang nói đùa, nhưng mà đột nhiên cô có chút không xác định là vui vì cái gì, cô không nói được trong lòng có chút lo lắng, do chưa tới, không có nguyên nhân.

Trình Mạc Nhiễm không nói gì.

"Đi thôi, anh đi làm trễ rồi!" Lương Ngân cười vỗ nhẹ vào lưng của anh.

Dọc trên đường đi, Lương Ngân kể với anh những chuyện lí thú của cô và học trò, anh như bình thường nghe thấy giọng cô ấm áp cảm động, thỉnh thoảng nghiêng đầu xem nét mặt của cô, khóe miệng hướng lên, ánh mắt cong cong long lanh, giống như mỗi lần anh cầu xin tha thứ khi đó bộ dạng điềm

đạm trông rất đáng yêu.

Đến trườn số 25 Lương Ngân nhnf ra ngoài cửa sổ một chút, bởi vì là cuear sau không có nhiều người, cô liền nghiêng người tới khẽ hôn lên gương mặt anh một cái, sau đó mở cửa xe cười tí mắt nói với anh: “Anh đi đường cẩn thận”.

Trình Mạc Nhiễm cũng cùng cô khoát tay chào tạm biệt, rồi khởi động xe chạy về hướng công ty.

Lương Ngân một mặt vẫn tìm Mộ Nghĩa, mặt khác cùng Trình Mạc Nhiễm trải qua cuộc sống vợ chồng trẻ hạnh phúc, cô buông xuống chuyện trong tiệm, vào mùa đông trong tiệm cũng không có quá nhiều khách hàng lắm, mặt khác Ever lý hợp đồng trang phục đã có Tiêu Nghệ cùng bạn học thiết kế, các cô ở trong tiệm chỉ là buôn bán kiếm tiền hoa hồng. Cẩm Niên cùng Tang Vũ thỉnh thoảng còn đi hỗ trợ, Lương Ngân thì vội vàng ghé qua.

Lương Ngân ở trong lòng thuyết phục mình yên tâm thoải mái đến ở chung với Trình Mạc Nhiễm, mỗi khi cô nhắc đến Mộ Nghĩa đến miệng cô lại nuốt trở vào.

Trình Mạc Nhiễm tình cảm của người này vẫn có chút nhỏ thích sạch sẽ, Lương Ngân cảm thấy nếu mình và anh ấy đang cùng nhau nhất định là không hy vọng trong lòng mình lại lo lắng hay nhớ nhung người khác, đúng là cô đồng tình nhưng tâm của cô tò mò, cô muốn phát hiện hiểu rõ chuyện của người kia.

Trình Mạc Nhiễm cùng Vệ Nam đã tính toán mức xấu nhất, lần này phương án hợp tác nếu như bị trả về, như thế bọn học cũng muốn liều lĩnh bất chấp hậu quả đi hủy hợp đồng. Dĩ nhiên loại này đối với cả hai tập đoàn đều có phương án tính toán xấu nhất, bọn họ hôm nay còn phải dùng rất nhiều công sức đi làm phương án, thay đổi phương án.

Lương Ngân là cô gái truyền thống điển hình, cô nhớ lúc cô còn nhỏ mẹ đã dạy cô một người con gái có thể có sự nghiệp nhưng gia đình là quan trọng nhất, giúp chồng dạy con là một người phụ nữ phải chuẩn bị học những điều cần thiết. Cho nên, cô tuân theo truyền thống mỹ đức của người Trung Hoa, mỗi ngày vì Trình Mạc Nhiễm giặt quần áo nấu cơm. Bận rộn cũng cảm thấy hạnh phúc.

Từ lâu Trình Mạc Nhiễm đã có kế hoạch rất tốt, chỉ cần phương án hợp tác lần này thông qua, anh sẽ lại cầu hôn Lương Ngân, xác thực địa điểm cầu hôn lần trước không được hoàn hảo, bắt quá không có vấn đề gì, anh muốn lần thứ nhất cầu hôn cô thật hoàn mỹ cho cô cả đời khó quên, để cô cam tâm tình nguyện gả cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chia tay

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái kỳ nghỉ Quốc Khánh cũng đã trôi qua (Quốc Khánh Trung Quốc là 1 tháng 10) , vốn dĩ Lương Ngân định cùng với Tang Vũ và Đàm Cẩm Niên , còn có Lương Ngôn đi biển chơi, hoặc qua thành phố nào đó chơi một chút, dù sao kể từ khi ở cùng với Trình Mạc Nhiễm , thời gian ảnh rỗi của mình đã ít nay lại càng ít hơn, nhưng Lương Ngôn gần đây có chuyện , Tang Vũ cũng không có hứng thú hăng hái đi chơi, nên kế hoạch này đành thất bại.

Lương Ngân một bên an ổn làm việc ở tiệm, một bên hỏi han khắp nơi tìm thông tin của Mộ Nghĩa, đương nhiên điều kiện trước hết của chuyện này được tiến hành mà không kinh động đến Trình Mạc Nhiễm.

Cho nên khi lần sau Lương Ngân gặp Mộ Nghĩa, cô giấu Mạc Nhiễm mà đi gặp Mộ Nghĩa. Nhờ sự giúp của Tang Vũ mà Lương Ngân tìm được tin tức của Mộ Nghĩa, gia đình của Tang Vũ là gia đình tri thức điển hình , ba mẹ cô đều là giáo viên, di và dượng cũng là giáo viên , mà dượng của cô đúng lúc lại là chủ nhiệm đại học của đại học B, thông qua nhiều con đường , Tang Vũ nghe được tin tức của Mộ Nghĩa, cô bèn lén lút nói cho Lương Ngân biết.

Lương Ngân cảm lấy địa chỉ mà Tang Vũ đưa tìm đến , đây là công trường nằm ở ngoại ô thành phố B, gần tới tháng mười một , thời tiết sớm đã chuyển lạnh, không nói là lạnh lẽo thấu xương nhưng cũng là lạnh và hiu quạnh , gió vào cuối thu xuyên qua lớp áo ngoài của Lương Ngân.

Sau khi xuống xe Lương Ngân rung mình sao đó quần chặt khăn quàng cô lại rồi dựa theo địa chỉ tìm đến số lầu mà Mộ Nghĩa ở.

Chung quanh âm thanh tiếng máy móc, nhóm công nhân treo ngược cốt thép, khoa điện công dụng âm thanh ồn ào, Lương Ngân chỉ cảm thấy bên tai nghe âm ỉ, nhưng là vẫn là hướng công trình bên trong đi đến, những công nhân kia dường như không cảm thấy trời thu lạnh lẽo, đều mặc áo sơ mi ngắn tay bắn thiu hoặc là có nóng cũng đã tóa hết toàn thân, Lương Ngân híp mắt tìm một hồi lâu mới tìm được Mộ Nghĩa, anh ta mặc một áo thun tay dài dường như ở trên cũng bắn, nhưng mà so với những người khác anh cũng xem như là đã sạch sẽ nhất rồi, đứng vào thời gian được nghỉ trưa có công nhân ngồi ở trên nền cao hút thuốc, có công nhân tựa vào cột, chỉ có Mộ Nghĩa ngồi một mình nhìn ra phía xa ngăn người, Lương Ngân nhìn đến bộ dạng của anh ta hiện tại trong lòng đau xót.

"Mộ Nghĩa!" Lương Ngân cũng không có để ý gì đến những công nhân, dứt khoát mở miệng gọi.

Mộ Nghĩa nghe được âm thanh lập tức quay đầu lại, cách đó không xa liền nhìn thấy, Lương Ngân mặc áo gió màu vàng nhạt, hần chào hỏi cùng quần đóc lướt qua hai người cản trở bên trong, thông thả đi đến trước mặt Lương Ngân.

"Chúng ta đôi chỗ khác nói chuyện đi, nơi này vừa ồn ào lại vừa bẩn." Nói xong Mộ Nghĩa đi thẳng đến phía trước dẫn đường cho Lương Ngân, Lương Ngân ở phía sau đi theo không nói một lời.

Trình Mạc Nhiễm vừa mới muốn tựa vào trên ghế nghĩ ngơi một chút, thư ký liền đi vào.

"Trình tổng, Lương Tiểu thư lần trước nói có chuyện gấp tìm ngài, cho vào được không...?"

"Để cho cô ấy vào đi!" Trình Mạc Nhiễm đối với bạn gái tới chơi cực kỳ vui vẻ, cô gái nhỏ này gần đây ngoan ngoãn không tưởng tượng nổi, giống như một con mèo nhỏ cực kỳ đáng yêu.

Lương Ngân được thư ký thông báo tiến vào văn phòng tổng giám đốc, mặt không chút thay đổi đi qua thư ký đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, lúc vừa chạm đến tay cầm cánh cửa hai tay của cô lạnh lẽo, cái loại lạnh lẽo đó càng thêm sâu đến tận xương tủy theo làn da lạnh đến trong lòng.

Lương Ngân cảm thấy được bản thân mình luôn cần kiên trì, kiên trì hướng về phía Mộ Nghĩa mỉm cười, đến sau cùng cô cũng không quên mỉm cười với Mộ Nghĩa nói anh bảo trọng. Cứ như vậy mỉm cười ngồi xe, từ từ đi đến Mạc Nhiễm, sau đó với bộ dạng như không có gì ở nơi này trong tòa cao ốc đến trước cửa phòng làm việc của anh.

Trình Mạc Nhiễm ngồi ở trên ghế dựa chờ Lương Ngân, nhưng hồi lâu không thấy cô bước vào anh liền đứng dậy, đi đến cạnh cửa, mở cửa ra liền nhìn thấy Lương Ngân ngẩn người đứng ở trước cửa.

"Em làm sao lại ngơ ngẩn không đi vào vậy?" Trình Mạc Nhiễm thấy bộ dạng ngơ ngẩn của Lương Ngân nhìn không được liền đùa với cô, bóp cái mũi nhỏ của cô, sau đó nắm tay cô đi vào phòng ngồi trên ghế sofa, nắm hai tay của cô cùng chiếc mũi nhỏ, anh phát hiện chứng thật là lạnh, chắc có lẽ do thời tiết quá lạnh.

Lương Ngân bộ dạng vẫn luôn ngơ ngác, Trình Mạc Nhiễm trong lòng cũng sinh nghi, chẳng lẽ cô gái nhỏ này đã bị chuyện gì đã kích?

"Em sao vậy, bảo bối?" Trình Mạc Nhiễm hôn nhẹ lên trán lạnh như băng của cô.

Lương Ngân vẫn như cũ không biến sắc.

"Có chuyện gì không vui sao?" Trình Mạc Nhiễm hôn vào tai trắng nõn của Lương Ngân, thở ra nóng rực.

"Anh hăm hại Mộ Nghĩa." Trình Mạc Nhiễm đang chuyên tâm hôn, đột nhiên nghe Lương Ngân nói, thật khiến Trình Mạc Nhiễm chấn động. Cô nói không phải câu hỏi mà là câu trần thuật.

Hai tay của anh đang nắm bả vai nhỏ gầy của cô, từ từ cùng thân thể của mình khoảng cách kéo ra, Trình Mạc Nhiễm trong đôi mắt vốn là ánh mắt dịu dàng, từ từ đông lại lạnh xuống, anh khẽ cau mày, sau đó trong ánh mắt không còn ánh sáng nhu hòa.

Lương Ngân chống lại ánh mắt của anh, trước đó thấy Trình Mạc Nhiễm không còn nhận thức, cái đó cô thường tức giận phải bắt đắ dĩ giậm chân, người đàn ông kia thường xuyên nóng nảy nhưng sẽ thương yêu nói rõ là không giống nhau ở đâu, nhưng giờ khắc này đây anh cực kỳ xa lạ, trong ánh mắt không thấy Tang Vũ hỏi thăm, Lương Ngân cự tuyệt, để đảm bảo mình không làm việc điên rồ sau đó liền tự nhốt mình ở trong phòng, cô đã từng nghĩ tới, nếu có một ngày cô cùng bạn trai chia tay, nếu như vậy cô sẽ dùng thời gian một ngày cũng muốn đem tất cả trải qua một lần, rồi ngủ một giấc sau đó từ từ quên đi, hiện tại cô đang suy nghĩ bọn họ trước kia bị giao dịch dẫn đến quan hệ, cô vẫn luôn là không nhớ nổi bởi vì đêm đó cô bị cho uống thuốc sau đủ loại, ngày thứ hai sau khi quan hệ tìm đến cô, họ trở thành kẻ địch trốn tránh còn anh thì đuổi theo gấp mặt liền rúm beng, lúc cô bắt đầu muốn có tình yêu mới anh xuất hiện đúng là âm hồn bất tán, đây đưa với cô, cô chính là như vậy không giải thích được vì sao lại thích anh, lần Tiêu Nghệ gặp chuyện không may anh kịp thời xuất hiện càng làm cho cô thêm cảm động, cô ở trong lòng của cô cũng ở đây từ từ tiếp nhận anh, anh bá đạo đối với cô như vậy cũng ôn tồn nói với cô, bảo bối, như vậy, như vậy, cô và anh chính là chậm như vậy đi cùng với nhau, bắt đầu mang theo ý đồ không thuần khiết mang theo mục đích cô cứ như vậy yêu anh, nhưng cô phát hiện anh không tin tưởng cô sau lưng hăm hại Mộ Nghĩa khiến Vệ Nam sa thải anh ta, anh còn theo dõi cô, khi yêu nhau kiêng kỵ nhất chính là nghi kỵ nhất chính là nghi kỵ, nếu không tin cô như vậy thì cần gì ở chung với nhau? Cô thậm chí còn hoài nghi anh có thể tham luyến của cô thôi sao?

Nhưng mà tại sao sau khi chia tay cô nhìn đến vẻ mặt bộ dáng của anh lòng cô lại quặn đau vậy? Đau liên tiếp như vậy giống như chỉ nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của anh là cô liền cần rằng không thể thờ nổi, cô muốn chạy trốn, lúc anh xoay người đưa lưng về phía cô nói như muốn ngã quỵ xuống đất rồi, thật ra là cô cần rằng kiên trì đi ra ngoài, không quay đầu nhìn lại anh một cái, Lương Ngân nghĩ có lẽ sẽ đau, bất quá cũng chỉ là như vậy thôi cô sẽ khá hơn, chỉ là như vậy thôi cô sẽ khá hơn, trước cô đã trở nên kiên cường như vậy, Ngân Ngân, mày phải cố lên, không có Trình Mạc Nhiễm mày cũng sẽ kiên cường đi xuống.

Lương Ngân trong lúc lơ đãng mất hồn, thời gian ở cùng mọi người là mỉm cười, chỉ là xem ra so với trước kia là biết cười, so với trước kia là cố gắng làm việc mà thôi.

"Ngân Ngân, cậu thật sự không có chuyện gì chứ? Nếu trong lòng khó chịu, cậu hãy cùng mọi người nói vài câu, cậu đừng có như vậy dọa chết mọi người có được không, tại sao cậu lại trở nên như vậy. Không sao được đây". Tang Vũ cắn chiếc đũa nhìn Lương Ngân im lặng ăn cơm, lại nhìn Cẩm Niên ăn cơm nghiêm túc nói.

“Thật sự không có chuyện gì, cậu xem mình không phải là tốt lắm sao!” Lương Ngân gõ đầu Tang Vũ cười.

“A...” Tang Vũ liếc mắt nhìn Đàm Cẩm Niên ra hiệu, vội vàng a... Một tiếng, cúi đầu bị Lương Ngân gấp cho thức ăn nhiều như quả núi nhỏ giống như lấy thức ăn đấu tranh.

Cuối cùng Lương Ngân mỗi ngày không quan tâm chuyện gì tập trung làm việc vô cùng nhàn nhuỷ, trong phòng ngủ cũng không có mở đèn, trong đêm đông ánh sao sáng dường như cũng rất ít, cô vuốt tóc cùng quần áo rồi nằm trên giường, tròn tròn đôi mắt muốn nhìn rõ trong phòng mọi vật, nhưng mà cô đều không thấy rõ, Tiểu Vũ nói cô thật không có chuyện gì sao? Làm sao không có chuyện gì đây? Trong lòng cô cảm giác đau thắt, không gian tĩnh mịch cô đơn hỗn loạn cùng bị thương tuyệt vọng, cô làm sao không có chuyện gì đây? Lúc đêm khuya trong giấc mơ cô bắt được cánh tay đã từng ấm áp của cô, nhưng mà cô sờ được cũng chỉ là không khí lạnh lẽo, chính cô tự nắm chặt đôi tay mình, cô nhớ anh, nhưng mà anh lại hăm hại người khác, cho nên bọn họ chia tay, chỉ là thói quen Lương Ngân nghĩ chỉ là thói quen nhớ đến anh mà thôi, từ từ sẽ khá hơn nhưng mà sao thói quen lại đáng sợ như vậy!

Gần đây trong cuộc sống, Lương Ngân dường như mỗi buổi sáng có thói quen lại lau nước mắt ở khoeo mắt, sau đó tự nói với mình, một ngày mới bắt đầu hôm nay phải chăm chỉ làm việc, cuộc sống nghiêm túc, thật sự nghiêm túc... Quên, sau cùng câu kia chỉ là nói làm lại thật yếu ớt.

Theo thường lệ cô đi đến trường học thật là sớm, đã có mấy học sinh ở trên tự học, sau đó cô lặng lẽ đi tới đưa bản đề cho học sinh, liền nhẹ nhàng trở về phòng làm việc.

Vừa lúc đó điện thoại di động vang lên, trong lòng cô đột nhiên chấn động, theo bản năng liền chạy đến nhận, sau đó hít thở thật sâu ổn định tâm tình của mình, tập trung nghe giọng nói trầm ổn “Xin chào”.

“Lương Ngân, là tôi, Hàn Tô”. Điện thoại bên kia đích thị là giọng nói của Hà Tô Cẩm, Lương Ngân trong lòng thất vọng, cô ý thức được lập tức phi nhô mình tại sao lại như vậy? Vẫn vòn ở đây chờ đợi cái gì?

“Hàn Tô!” Lương Ngân điều chỉnh giọng nói cùng cảm xúc của mình, tập trung giọng nói cho nhẹ nhàng lại một chút.

“Ừ, em quên tôi rồi, chỉ lo cho người yêu thôi, tôi đã đến đại học B được mấy tháng rồi, em cũng không có liên lạc với tôi!” Hàn Tô Cẩm vẫn là cậu bé có cảm xúc gì cũng sẽ không giấu đi.

Lương Ngân nghe Hàn Tô Cẩm nói có chút cười nhạo mình, lại cảm thấy Hàn Tô Cẩm có chút đáng yêu. “Không có, làm sao có thể quên được Hàn Tô Cẩm thiếu gia! Hiện tại tôi đang thực tập thôi, công việc quá bận cho nên không có liên lạc với cậu, sao rồi đi học bài vở nhiều không?” Lương Ngân biết Hàn Tô Cẩm là một cậu bé thông minh đương nhiên chỉ cần cậu cố gắng, cậu nhất định thành công.

“Ừ, bây giờ mới hỏi đến vấn đề này, em có thể trở về đại học B một lần để hỏi thăm, Hàn Tô Cẩm đã là nhân vật phong vân rồi! Tôi về sau sẽ không kém bạn trai em, tôi chỉ có thể giỏi hơn anh ta, em sẽ thích tôi chứ?” Hàn Tô Cẩm lời lẽ thẳng thắn.

Lương Ngân không khỏi bật cười, đúng không? Sẽ thích bất cứ kẻ nào sao?

“Nói với tôi, Lương Ngân, em nói tôi còn có cơ hội không?” Hàn Tô Cẩm vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Hàn Tô Cẩm, tính trẻ con của cậu lại nổi lên rồi, ôi đã nói rồi, tôi chỉ đơn thuần xem cậu là em trai thôi!” Lương Ngân lại kiên nhẫn giải thích.

“Ừ, biết em sẽ nói như vậy, thứ sáu tuần này 10 giờ tại khu trung tâm thành phố, tôi ở quán cà phê chờ em, tôi đem bạn gái giới thiệu cho em!” Hàn Tô Cẩm nói xong liền cúp điện thoại.

Lương Ngân nghe âm thanh “Tút... tut...” cười cười, trong lòng thay cậu ta vui vẻ, rốt cuộc cậu bé này chấp nhận lại không chết rồi.

Từ Trạm khí chia tay đã hơn nửa tháng, Lương Ngân trước sau không có gặp lại Trình Mạc Nhiễm, cũng không có bất cứ tin tức gì của Trình Mạc Nhiễm, thậm chí ngay cả Vệ Nam cũng ít khi đến, hiện tại có lẽ bọn họ đều rất nhiều việc bận.

Trái lại Mộ Nghĩa gần đây thường xuyên hẹn cô ăn cơm trưa đầu diện trường 25, Mộ Nghĩa nói bây giờ anh đang giúp một tay cho công ty nhỏ của bạn, tuy nhiên chỉ là một công ty rất nhỏ nhueng mà, anh cảm thấy được như vậy cũng đã thỏa mãn. Lương Ngân cũng mừng cho anh. Thỉnh thoảng Mộ Nghĩa nói với cô chút chuyện không ngày trước, hỏi cô chuyện không thể nào, anh ta hỏi, Ngân Ngân, nếu như anh nói nah không để ý cũng sẽ chờ em hiểu mới thoou, em có thể cho anh một cơ hội không?

Lương Ngân chỉ cười dịu dàng cự tuyệt nói cô không nghĩ tới chuyện này chỉ muốn thừa dịp còn trẻ làm việc thật tốt, chuyện tình cảm làm người mệt mỏi không chịu nổi. Mộ Nghĩa cũng không bắt buộc, rất xảo quyết chuyển đề tài, sau đó hai người vui vẻ ăn bữa cơm.

Thời gian trôi qua rất nhanh đã đến thứ sáu, buổi sáng Lương Ngân không có lớp nên đi đến thẳng chỗ hẹn gặp Hàn Tô Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Tâm sự

Lương Ngân đi thật sớm đến quán cà phê đã hẹn với Hàn Tô, cô vốn không thích uống cà phê, nhưng mà không còn cách nào ở đây đã là xã hội hóa muốn hòa nhập vào bên trong phải từ từ thích ứng, huống chi cà phê có vẻ nâng cao tinh thần, thỉnh thoảng lúc cô cần thức đêm viết giáo án cô cũng sẽ uống một cốc hòa tan, chỉ là, hiện tại cô không cần cà phê cũng có thể chịu đựng được hơn mấy đêm.

Lúc Lương Ngân đến quán cà phê, phục vụ kéo cửa ra, cô nhìn xung quanh liền nhìn thấy Hàn Tô, dĩ nhiên có một cô bé ngồi bên cạnh.

"Ồ đây, Lương Ngân!" Hàn Tô vẫy tay về phía cô.

Lương Ngân cười tí mắt đi qua, ngồi đối diện hai người. Hàn Tô cực kỳ lễ phép giới thiệu hai người" Đây là bạn tốt của anh, Lương Ngân, đây là bạn gái của tôi Lâm Hàm."

Lương Ngân nhìn nữ sinh ngồi bên cạnh Hàn Tô, tóc thẳng tắp, không trang điểm rất đơn thuần, khí chất tốt, trên trực giác cô hẳn là tiểu thư nhà giàu, nhưng mà vừa giống như bớt chút cái gì đó.

"Xin chào, Lương Ngân, em là Lâm Hàm, đã từ lâu đã nghe nói đến cô, theo lý thuyết em phải gọi cô một tiếng đàn chị, em học khoa ngoại ngữ đấy!" Lâm Hàm vươn tay thon dài trắng nõn bắt tay Lương Ngân.

Lương Ngân cũng lịch sự cảm, sau đó nói: "Dĩ nhiên không ngại rồi, tấm gương cái gì không phải chỉ là người bình thường thôi sao!" Lương Ngân rất không muốn nhớ tới những chuyện ở đại học B, những chuyện đã trải qua, cô đều không muốn nhắc lại nếu cô có thể giống như điện thoại có thể che giấu thông tin, nếu được như vậy cô sẽ đem tất cả mọi chuyện che giấu đi, lần nữa bắt đầu lại cuộc sống.

Ba người ngồi ở trên ghế dài trò chuyện, phần lớn là Lâm Hàm nói lại chuyện tình của cô với Hàn Tô, ví dụ như chuyện lúc trước cô cực khổ theo đuổi Hàn Tô, thỉnh thoảng Hàn Tô nói vào vài câu, hai người gay gắt quyết liệt, còn có các cô trong khoa ngoại ngữ đều xem Lương Ngân là cô gái thần thoại, hôm nay gặp mặt quả nhiên làm người ta kinh ngạc, Hàn Tô "Hi hi" bật cười.... Lương Ngân chỉ mỉm cười lắng nghe, nhìn đôi tình nhân trẻ cười cười nói nói trong lòng đột nhiên dâng lên chua xót, dường như người kia so với Hàn Tô lời nói còn độc ác hơn nhiều, nhưng mỗi lần như vậy lúc cô giả bộ tức giận anh lại dụ dỗ cô chọc cô mà bây giờ đâu rồi, Lương Ngân nghĩ mình chỉ có thể hâm mộ thôi!

"Đúng rồi, Lương Ngân, Trình Mạc Nhiễm sao không đi cùng em tới đây?"

"..." Lương Ngân vừa nghe đến tên Trình Mạc Nhiễm, liền có phản xạ tâm rụt xuống cũng mất tự nhiên nhăn mặt lại.

"Hai người cãi nhau rồi đúng không?" Hàn Tô theo trực giác nhìn sắc mặt của Lương Ngân. Lúc này Lâm Hàm khẽ đẩy Hàn Tô một cái, ý bảo anh đừng hỏi.

"Không có, chúng tôi chia tay rồi." Lương Ngân thử thản nhiên, nhưng mà lại nói chia tay cô cảm thấy có chuta cảm giác không thờ nổi.

"Thật ngại quá!" Hàn Tô lúc này mới ý thức chán ghét cái miệng của mình.

"Không sao.... Buổi chiều tôi còn có việc mọi người cứ từ từ uống, tôi về trước có rảnh hai người đến tiệm tôi chơi một chút!" Lương Ngân cảm thấy cái kia âm âm đến khiến cô không thể thờ được cô đành tìm chỗ cô thể trốn, cô chỉ kiếm cơ rời đi trước, một hồi cô chậm rãi tri hoãn.

"Tôi đưa em về!" Hàn Tô muốn đứng dậy.

"Không cần, Hàn Tô tốt nhất cậu ngồi lại với Lâm Hàm đi! Gặp lại sau!"

"Đàn chị hẹn gặp lại!" Lâm Hàm lễ phép đứng lên cùng Lương Ngân chào tạm biệt.

Lương Ngân cầm túi xách đi ra ngoài, đúng lúc có một đôi đang đi vào cửa đụng phải cô, Lương Ngân vốn là mất hồn mất vía liền làm rơi túi xách xuống đất, bản thân mình bị hung hăng đụng phải cũng bị hạ người xuống, "A" một tiếng.

Lúc này giọng đàn ông trầm ấm ngọt ngào vang lên: "Cô không sao chứ?" Sao lại quen thuộc vậy.

Lương Ngân ngẩng đầu liền nhìn thấy được cô em gái nhiều ngày không gặp.

"Chị?" Dĩ nhiên Lương Ngân kinh ngạc hơn so với Lương Ngân rồi.

"Ngôn Ngôn, em..." Lương Ngân nhìn thấy tay Lương Ngôn khoát lên cánh tay người đàn ông xa lạ, hơn nữa rập rờn dễ nhìn thấy người đàn ông kia so với Lương Ngôn lớn tuổi hơn nhiều, hơn nữa người đàn ông trước mắt này nhìn thế nào cũng là một quý tộc bộ dáng rất xuất sắc, anh tuấn bất phàm, người đàn ông mặc quần màu nâu sẫm, cái đó là hàng mẫu Tiêu Nghệ tháng trước gửi từ nước ngoài về, cái đó trong nước chỉ có 3 cái, chính xác.

Lúc này Lương Ngân có một suy nghĩ không tốt.

"Ngôn Ngôn, em làm sao lại ở chỗ này?" Lương Ngân nhú mày lại nhìn Lương Ngôn, ánh mắt còn lại là nhìn Thư Viễn.

"Chị, em..." Lương Ngân nhất thời nghẹn lời.

Quả nhiên, Lương Ngân lòng nhất thời lạnh, Ngôn Ngôn có phải gặp chuyện khó xử rồi hả?

"Chị, em, đây là..."

"Em là Ngân Ngân?" Lúc này người đàn ông anh tuấn đã mở miệng.

Lương Ngân mặt nhăn lại càng sâu. "Đứng!"

"Ngôn Ngôn, chúng ta tìm một chỗ nói đi!" Người đàn ông nhìn về phía Lương Ngôn, Lương Ngôn ngán lại gật đầu, liền nói với Lương Ngân, "Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ tâm sự đi."

Lương Ngân về đến nhà, cảm thấy mọi chuyện như một giấc mơ có chút giật mình, chuyện này đến quá nhanh, giống như đến đâu muốn cô trở tay không kịp. Lương Ngân và Lương Ngôn được tiễn về đến tiệm, Lương Ngân về đến tiệm có chút mệt mỏi, liền ngã người trên ghế sofa. Lương Ngôn cho rằng Lương Ngân tức giận, bộ mặt uất ức, vội vàng bước sau lưng Lương Ngân, ngồi cạnh ghế sofa tay vịn vào Lương Ngân nét mặt tiểu miêu mười phần chịu uất ức.

"Chị, em không phải cố ý giấu chị, thật sự tình huống đặt biệt, chị tha thứ cho em đi!" Lương Ngôn nắm cánh tay áo khoát Lương Ngân còn chưa kịp cời ra.

"À, lúc này em nói như vậy, về sau có phải em cảm thấy sai phạm lớn hơn, em cũng sẽ làm bộ đáng đáng thương để chị tha thứ cho em đúng không?" Lương Ngôn thật ra cũng không có trách Lương Ngôn, trong lòng cô nghĩ sao lại có thể gặp nhiều chuyện như vậy.

"Sẽ không, sẽ không, chị, về sau nếu có chuyện gì em nhất định nói cho chị biết đầu tiên! Chị đừng có giận em, có được không? Chị!" Lương Ngôn hướng về phía Lương Ngân vừa nói vừa làm nũng, Lương Ngân liền không còn cách nào giận.

"Ừ, chỉ một lần này! Lần sau không chiều theo lệ này nữa!" Lương Ngân giả bộ gõ cái đầu nhỏ của Lương Ngôn trách cứ.

"Dạ, cảm ơn chị, chị đối với em thật tốt, em yêu chị!" Lương Ngôn chính là đứa bé, nhảy lên hôn trên mặt Lương Ngân một cái.

"Quý tinh ranh!"

Lương Ngân và Lương Ngôn hai chị em khó có dịp được ở trong tiệm nói chuyện cùng nhau, Tang Vũ ngủ quá giấc ở trên lầu đi xuống, nhìn hai chị em vừa nói vừa cười tâm tình thật tốt, hai cô gái một lớn một nhỏ giữa trưa mùa đông ấm áp, cười tươi như hoa rất cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bữa tiệc

Buổi tối hôm đó Thư Viễn mời Lương Ngân đi dùng cơm, hai chị em Lương Ngân cùng Lương Ngôn hướng về phía Tang Vũ và Cẩm Niên mời một tiếng, Cẩm Niên cùng Tang Vũ cũng vui mừng đi theo hai chị em, họ vui vẻ đồng ý đi dùng cơm tối cùng người thân bí.

Lương Ngân ở trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn, thỉnh thoảng nhớ lại mình từng ở trong phòng bếp này với một người khác, cô tâm niệm vì người đàn ông của mình mà chuẩn bị thức ăn, không nén nổi mình cô liền thổn thức không dứt, thì ra trí nhớ chỗ nào cũng có, dĩ nhiên chỗ nào cũng có anh!

"Chị, nước sôi!" Lương Ngôn ở bên cạnh giúp Lương Ngân, chị đang cắt đồ ăn nhưng lại đứng ngăn người.

"À....." Lương Ngân suy nghĩ bị cắt ngang, vội vàng đem tấm thớt đầy đồ ăn đồ vào trong nồi.

"Chị, chị làm sao vậy? Tại sao lại mất hồn vìa vậy?"

"Không có chuyện gì."

"Chị, chị gọi anh về đến đi, đều là người một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm!" Lương Ngôn vui vẻ muốn mời.

Anh về? Trong lòng Lương Ngân chợt nhói đau, sau đó mặt không chút thay đổi nói một câu: "Không có anh về."

"A?" Lương Ngôn nhất thời không phản ứng được câu nói của Lương Ngân.

Lương Ngân không trả lời chỉ tập trung làm đồ ăn của cô.

"A! Chị!" Lương Ngôn thét lên một tiếng kinh hãi.

Lúc này, ngón tay của Lương Ngân đã đỏ sẫm rồi, máu cũng chảy dọc theo thân dao cắt đồ ăn rơi xuống, chảy trên bàn bếp rồi rơi xuống đất.

"Chị, em đi lấy hộp sơ cứu, chị mau nắm chặt lại đi!" Lương Ngôn có chút kích động, chạy ra khỏi phòng bếp, Lương Ngân dường như không có cảm giác gì, chỉ là ngón tay mình chảy máu có chút run sợ.

Đều nói tay đứt ruột xót, quả nhiên sau này đau xót cứ như vậy xuyên nhập đến tận trong lòng một cảm giác đau dữ dội.

"Thế nào lại không cẩn thận vậy?" Giống như người nợ nói ở bên tai.

Lương Ngân cảm thấy lồng ngực của mình như bị cắn nuốt chua xót dữ dội, nước mắt từng giọt lớn cứ như vậy từ hốc mắt trào ra xuống hòa với máu.

Lúc này Tang Vũ vội vã tiến vào bếp, liền nhìn thấy Lương Ngân lặng lẽ ngồi khóc.

"Ngân Ngân, có phải rất đau không? Nhanh lên đi băng lại, nơi này để cho mình!"

Tang Vũ nhìn thấy Lương Ngân hiền lành khóc trong phòng bếp, liền dẫn cô ra khỏi phòng bếp cho Lương Ngôn băng bó lại, còn cô thì đi chuẩn bị thức ăn.

"Chị, mấy ngày này chị đừng để tay thấm nước! Tắm rửa gì gì đó... Hãy nói cho em biết, em giúp chị!" Lương Ngôn thật ra muốn nói, nhưng là nhìn thấy Lương

Ngân cứ như vậy không nói gì, vẫn chịu đựng không nói. Lương Ngôn ở trong lòng cũng yên lặng thờ dài một tiếng.

Buổi tối lúc Thư Viễn tới, Tang Vũ cùng Đàm Cẩm Niên thật sự nhìn ngây người, khuôn mặt của người này đúng thật là Quỷ Phù thần công, thật hoàn mỹ, mặc dù hai chị em Lương Ngân và Lương Ngôn đều là mỹ nữ, nhưng không ngờ Thư Viễn lại là một tuyệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế, bất luận phương diện nào một bữa cơm tối khách và chủ cũng vô cùng thỏa đáng.

Lương Ngân cùng bọn họ tiễn Thư Viễn ra ngoài cửa, lúc Thư Viễn sắp đi đột nhiên nói với Lương Ngân: "Ngân Ngân, em chuẩn bị một chút, tối mai em và anh cùng đi dự một bữa tiệc."

"A? A..." Lương Ngân có chút giật mình, nhưng là "A.." một tiếng bày tỏ ngầm đồng ý, cứu giúp tinh thần của cô.

Thư Viễn không nói gì thêm, như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, sau dặn cô nghỉ ngơi cho thật tốt, liền khởi động xe chạy thật nhanh ra khỏi tầm nhìn của Lương Ngân.

Ngày hôm sau, Lương Ngân dậy thật sớm trời còn chưa sáng rõ, thậm chí vẫn còn một mảng đen còn ánh đèn đường mờ lung, xuyên thấu qua rèm cửa sổ vào trong phòng, Lương Ngân cứ như vậy mờ to mắt đây đã là đêm thứ mấy đây? Ngủ ít, mờ to mắt tinh thần tỉnh táo cộng thêm vết thương ở tay, cô sau cùng một mắt cũng biến mất.

Lương Ngân có chút nhớ mẹ, ban đêm trong giấc mơ mẹ sẽ ôm cô, vỗ nhẹ lưng của cô nói: "Ngân Ngân, ngoan đừng sợ có mẹ ở đây." Hiện tại cô không có bị giấc mơ làm thức tỉnh, chỉ là đơn thuần nhớ nhưng ấm áp ôm vào trong ngực, còn câu nói kia làm cho cô cảm thấy bình yên.

Ngày trước cũng có người ở bên cô, mỗi ngày ôm cô dịu dàng nói: "Ngủ đi, ngoan." Những lời ngon tiếng ngọt như vậy cô cảm thấy ấm áp gấp đôi, nhưng lúc người đàn ông đó nói ra những lời ác độc đó, hôm nay chỉ có cô tự ôm chính mình trải qua ngọt ngào khổ sở hành hạ, cô cảm thấy không thể chống đỡ nổi nữa, cô giống như đang ngủ ngon giấc, sau đó tỉnh lại phát hiện thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ cô vẫn như cô gái nhỏ ở trong lòng ngực của mẹ, là công chúa nhỏ không buồn, không lo.

Sắc trời dần dần sáng lên, bầu trời ửng lên màu trắng bạc, đã đến giờ Lương Ngân đi làm, cô rời khỏi giường mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng, mùi thơm của bữa sáng liền xông vào mũi.

Lương Ngôn cùng Đàm Cẩm Niên đã ngồi bên cạnh bàn ăn, liền gọi Lương Ngân đi qua.

"Chị, hôm nay Cẩm Niên được anh Âu Dương cho nghỉ, chị xem đồ ăn nhiều không!" Lương Ngôn giống như một đứa bé ham ăn.

"Ừ, Ngân Ngân, tay của cậu thế nào rồi?" Đàm Cẩm Niên múc thêm chén cháo cho Lương Ngân, đặt ở trước mặt cô.

"Đã tốt hơn nhiều, đừng quá lo lắng!"

"Cậu nên vui vẻ lên một chút, gần đây tâm trạng của cậu không được tốt lắm, có phải vẫn cảm thấy khổ sở, nếu như vậy cậu xin nghỉ đi, chúng ta lại đi đến Lệ Giàn chơi!" Đàm Cẩm Niên biết, Lệ Giang là thánh địa của mấy người các cô, ở nơi đó các cô có những ngày vui vẻ nhất.

"Ừ, để từ từ mình xin nghỉ, khi đó hãy nói sau!" Lương Ngân nghĩ tới Lệ Giang, nghĩ tới lần đó dây dưa nhất thời liền dừng lại suy nghĩ.

"Được rồi!"

"Chỉ, lần sau có đi phải cho em đi theo!" Lương Ngôn nịnh nọt nói.

"Được!"

Lương Ngân đi đến trường tham gia tiết tự học, sau đó xin phép về nhà, lúc về đến nhà chỉ còn có Đàm Cẩm Niên, hai người Tang Vũ cùng Lương Ngôn đã đi ra ngoài đi dạo phố.

Lúc này Lương Ngân phát hiện trên sofa có một hộp lễ phục lớn.

Đàm Cẩm Niên lúc này mới nhớ tới nói: "A..., là của anh Viễn, anh cho người đưa tới, đó là bộ lễ phục cho cậu tham gia buổi tiệc đêm nay."

Lương Ngân mở hộp ra, một bộ lễ phục màu vàng, kiểu dáng cực kỳ đặc biệt để lộ ra nửa vai, cắt may rất khéo, xem ra cực kỳ sang trọng, vừa nhìn thấy đã biết là hàng đắt tiền của thương hiệu nổi tiếng.

"Tiêu Nghệ nhà chúng ta học được tay nghề như thế này mà trở về, thì tốt quá rồi!" Đàm Cẩm Niên ngồi bên cạnh Lương Ngân cùng cô thưởng thức.

"Tiêu Nghệ nhà chúng ta thông minh như thế, trở về không chừng đã là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng rồi!" Mặc dù nhìn như một câu nói đùa, nhưng là câu nói trở thành sự thật, say này hãy nói.

"Mau, Ngân Ngân, mặc thử vào xem!" Đàm Cẩm Niên có chút khẩn trương thúc giục Lương Ngân mặc thử lễ phục.

Lương Ngân từ phòng thử quần áo bước ra ngoài, tóc có mớit cắt xốc xếch, đơn thuần, lễ phục vừa vặn khiến Đàm Cẩm Niên kinh ngạc.

Thật đẹp, vừa đúng lúc Thừa Viễn cho lái xe đến đón Lương Ngân.

"Chính xác!" Đây là cảm giác đầu tiên Thư Viễn nhìn thấy Lương Ngân, trực tiếp khen, Lương Ngân có một chút thẹn thùng.

"Là anh có mắt chọn tốt thôi!" Lương Ngân nói lời này cũng không có cảm giác khen tặng ánh mắt cực kỳ độc đáo của người đàn ông này.

"Đột nhiên có thể không cảm thấy được?" Thư Viễn lái xe đi, trong xe để nhạc nhẹ êm ái, Lương Ngân vẫn nhìn đèn đóm loe loét ngoài cửa sổ, đột nhiên nghe những lời này Lương Ngân không kịp phản ứng, trực giác "Hả?" một tiếng.

"Có thể em cảm thấy chúng ta vừa mới tiếp xúc không tới hai ngày, đột nhiên lại phải theo anh tham gia dạ tiệc?" Thư Viễn giọng nói không giống Trình Mặc Nhiễm trầm thấp dương cương, Vệ Nam dịu dàng, là một giọng nam rất khô, loại này có thể rất chính trực đầy lòng trong suốt.

"Không biết!" Lương Ngân cảm thấy không hẳn vậy, ánh mắt cùng giọng nói của cô cực kỳ thành thực.

Trong xe lại im lặng.

"Ngân Ngân, đêm nay Trình Mặc Nhiễm cũng sẽ đến!" Thư Viễn trầm mặc một chút, lời nói này có thể làm rung động Lương Ngân.

"..." Lương Ngân không có nghiêng đầu sang nhìn anh, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, chỉ là hiện ra tư thế cứng ngắt mà thôi.

"Nếu như em nghĩ muốn thay đổi chủ ý, anh thật xin lỗi vì không nói trước cho em biết chuyện này." Thư Viễn cũng không có nhìn Lương Ngân, chỉ nhìn đường phía trước lái xe.

"Không sao!" Lương Ngân không hỏi anh làm sao biết được chuyện của mình, nhưng là người thần bí như vậy muốn biết chuyện gì nhất định dùng phương cách của mình, hơn nữa hai người bọn họ không giống bình thường.

Lại trầm mặc, Lương Ngân nghĩ trên thế giới này thật sự có nhiều chuyện không tầm thường như vậy, không xác định lời nói, mọi chuyện như vậy nhất định đều xảy ra trên người cô.

Lúc tới buổi tiệc, Lương Ngân tất nhiên không thể suy nghĩ gì, thì ra đây là lần đầu sau khi chia tay gặp lại anh nhất định không thể xem cô như người lạ, nữ nhân ở khuỷu tay anh nhất định là Xảo Thiều Di, nhất định anh sẽ coi thường cô, coi cô như người xa lạ, Lương Ngân cảm thấy hơi thờ của mình bắt đầu không thông, cô kéo cánh tay Thư Viễn lao đảo một bước, đúng lúc Thư Viễn choàng lấy eo của cô để cho cô ổn định.

"Sao vậy? Không có việc gì chứ? Sắc mặt của em tại sao lại như vậy? Là trong người không thoải mái hay là nhìn đến hán thấy không thoải mái?" Thư Viễn lời nói ngắn gọn trực tiếp nhưng vô cùng sắc bén, không cho Lương Ngân đường lui.

Lương Ngân không có thời gian trách cứ lời nói đâm thọc của anh, chỉ miễn cưỡng cười nói: "Không có gì!" Sau đó đi theo anh vào đại sảnh của buổi tiệc.

Lương Ngân đi theo bên cạnh Thư Viễn, dường như trở thành tiêu điểm, bởi vì tối nay tới đây đều là những nhân vật thượng lưu có mặt mũi của thành phố B, dường như Thư Viễn không biết ai ở đây, nhưng hai người bọn họ xuất hiện đã sớm thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Thư Viễn dẫn Lương Ngân đi vào trong khách sạn đến chỗ để thức ăn.

"Anh không cần xã giao sao?" Lương Ngân nhận lấy đồ ăn của Thư Viễn cũng ngồi vào bàn ăn.

"Em cảm thấy bọn họ đều biết anh sao?" Không đáp lại câu hỏi trực tiếp nói, người luôn sắc bén như thế.

"A... Chúng ta ở đây như vậy có tốt không?" Hiện tại chỉ có hai người chọn thức ăn mà không để ý đến những ánh mắt không biết tên kia.

"Ngoan, ăn thật ngon!" Đột nhiên Thư Viễn đưa tay lên vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lương Ngân, Lương Ngân tính phản xạ lui về phía sau, thiếu chút nữa là đem đĩa ngã trên mặt đất.

"Anh..." Đúng lúc anh đỡ lấy Lương Ngân cô mới có thể đứng vững, đêm nay đã là lần thứ hai đột nhiên cô cảm thấy có chút cảm giác ghê tởm rất muốn nôn mửa.

"Anh ta đang nhìn em!" Thư Viễn lại gần Lương Ngân hơn, nói nhỏ nhẹ bên tai Lương Ngân, trực giác của Lương Ngân cho cô biết có ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn cô, bất giác cô rung mình nổi da gà cũng giống như đang bị dọa.

"Cười với anh!" Thư Viễn nói.

Lương Ngân hít thở thật sâu, cho Thư Viễn một nụ cười mê người.

"Tốt chứ." Thư Viễn có vẻ cũng rất đắc ý, lại vỗ nhẹ hai má của Lương Ngân, Lương Ngân lần này không phản ứng gì, chỉ là trong lòng có chút không yên mà thôi.

"Ngân Ngân!" Lúc này, một giọng nữ quen thuộc ở phía sau vang lên.

Lương Ngân quay đầu lại liền nhìn thấy chị Vệ Tiếc đã lâu ngày không gặp, còn có vẻ mặt lạnh lẽo nghi ngờ của Vệ Nam.

"Chị Vệ Tiếc, anh Vệ Nam!" Lương Ngân có chút xấu hổ.

Vệ Tiếc nhìn khuôn mặt Lương Ngân vẻ mặt khó hiểu, nhưng Lương Ngân biết hơn nửa phần là mất hứng.

"Vị này là?" Vệ Tiếc nhướn mày vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Thư Viễn bên cạnh, chuyển sang nhìn Lương Ngân cười nhưng không cười với Thư Viễn.

"Đây là..."

"Tôi hiện tại là bạn trai của cô ấy!" Thư Viễn trực tiếp trả lời nửa câu sau của Lương Ngân.

Lương Ngân im lặng.

"Bạn trai?" Vệ Tiếc động tác nhú mày chuyển thành cau mày bộ dáng rất sau.

"Thì ra người này sao lại mau tìm người mới vậy?" Giọng nói này giống như đến từ địa cầu Ngoại Tinh Cầu ----- Hòa Tinh, đã lâu âm thanh trống trải.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Mang thai

Lúc này, người chủ trì ở phía trước cầm microphone, tuyên bố buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Trước khi tới buổi tiệc Lương Ngân không có hỏi Thư Viễn đây là buổi tiệc gì, chỉ mù quáng đi theo anh, lúc người chủ trì tuyên bố cô mới biết được, thì ra đây buổi tiệc do công ty của Mạc Nhiêm cùng Vệ Nam tổ chức công bố chính thức hợp tác thành công với tổng giám đốc vang dội công ty kia.

Lương Ngân vẫn không dám quay đầu lại, mà chột bụng bỏ qua lời người chủ trì, thuận tiện bỏ qua cô gái có trang dung tinh xảo lại ngây thơ như đứa trẻ ở bên cạnh anh, trong lòng cô cực kỳ chua xót, sao anh lại như thế tin cô sẽ tìm bạn trai khác, anh còn không phải như vậy sao, ở phía sau anh không biết còn bao nhiêu là nữ nhân nữa? Lúc trước, người kia nói sẽ yêu cô đến cùng quả nhiên không thể tin tưởng.

Từng đợt chua xót ập tới, cái người mà cô ngày nhớ đêm mong đang ở sau lưng, hôm nay anh mặt mày hồng hào hăng hái, đây chính là nam nhân cùng nữ nhân bất đồng cùng đi đổi mặt tâm tình cùng phương thức đều bất đồng.

Phía dưới liền có tiếng hô to, tổng giám đốc của tuổi trẻ tài cao.” Lương Viễn tiên sinh!” Cuối cùng người chủ trì đã đọc đến tên nhân vật quan trọng, Lương Viễn, Lương Ngân nghĩ thì ra là anh họ của cô.

Tất cả mọi người chú ý, bốn phía nhìn chờ đợi vị tổng giám đốc thần bí lên đài.

"Chờ anh một chút!" Lúc này Thư Viễn nhẹ nhàng nói bên tai Lương Ngân, Lương Ngân đêm nay xảy ra nhiều chuyện phản ứng không kịp, trong lúc này cảm thấy lời nói của anh cực kỳ kinh ngạc.

Nhưng mà, sau đó cô liền hiểu ý của anh.

Lúc này, Thư Viễn, không, là Lương Ngân chạy đến trước mặt, dường như mọi người đều cùng Lương Ngân nhìn chăm chú kinh ngạc, đương nhiên bao gồm có cả Trình Mặc Nhiễm đang khóa chặt chân mày cùng Vệ Nam còn có vẻ mặt không tốt của Vệ Tiếc.

Lương Ngân nghĩ cô như vậy đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, cô có chút mệt mỏi, có lẽ hôm nay sẽ là lần cuối cùng cô và anh gặp mặt, từ đây về sau hai người bọn họ đều có cuộc sống của mình, cô cũng cần phải từ từ quên đi, cho nên cô lên đi ra khỏi đám đông, thoát khỏi ánh đèn flash, sau đó cứ như vậy xoay người không quay đầu lại rồi đi.

"Ngân Ngân!" Đột nhiên giọng Lương Viễn gọi từ sau lưng, âm thanh này có chút lớn làm cô kinh sợ, ngay sau đó Lương Ngân cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó có một loại hít thở không thông cảm giác nặng nề ập tới, Lương Ngân cứ như vậy té xuống.

Cuối cùng đau đớn qua đi, bên tai mơ hồ nhớ lại những đêm nhớ nhung, giọng anh nói với cô: "Ngân Ngân, em làm sao vậy?"

Lương Ngân nghĩ muốn nói cho anh biết cô không có sao, cô chỉ có chút đau, nhưng mà cô mở mắt không ra, nói không ra lời, cô mệt quá, cô rất muốn ngủ, giống những đêm cô từng ở trong lòng anh ngủ một giấc thật ngon.

.....

"Bác sĩ, bác sĩ, nhanh lên một chút, mau cứu cô ấy!" Trong bệnh viện Trình Mặc Nhiễm cuồng loạn gào thét.

Sau đó dịu dàng ôm Lương Ngân vào ngực nói:"Ngân Ngân, em không được xảy ra chuyện gì, em cố chịu đựng!" Không biết là anh đang nói cho cô nghe hay đang tự an ủi chính mình, phía dưới thân thể Lương Ngân có chút máu, Trình Mặc Nhiễm nhìn thấy máu huyết hoảng lại cảm thấy hoa mắt chóng mặt, liền đem Lương Ngân đặt ở giường bệnh di động cho hộ lý đẩy đi, sau đó liền nắm tay cô đi theo.

"Ngân Ngân, anh ở đây, anh ở đây!" Trình Mặc Nhiễm giọng nói dịu dàng mang theo hốt hoảng đè nén.

Chính xác toàn bộ hành trình chuẩn đoán Trình Mặc Nhiễm không có rời đi, hơn nữa anh cũng không có buông tay cô ra.

Lúc Lương Ngân tỉnh lại, nhìn quanh bốn phía đơn thuần đều là màu trắng, cô xác định mình đang ở trong phòng bệnh của bệnh viện, nhưng là chỉ có một mình cô.

Lòng cô cũng chậm chậm lắng xuống, thì ra ngày hôm qua đều là mộng du! Tiếng anh gào thét ầm ập ôm cô vào trong ngực còn có những lời nói dịu dàng kia, những điều này sao lại giống như thật, chắc bởi vì cô quá nhớ anh chăng? Lương Ngân lệ trào ra khỏi khóe mắt, chảy xuống trên gối, nước mắt tích lại thấm ướt gối làm cô cảm thấy lạnh, Lương Ngân không muốn mở mắt ra nữa.

Lúc này cửa phòng bệnh lặng lẽ mở ra, sau đó lại lặng lẽ đóng lại, Lương Ngân vẫn không mở mắt, nghe người tới nói chuyện nhỏ, cô biết đó là Tang Vũ cùng Cẩm Niên.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?" Cẩm Niên ngồi trên ghế sofa cùng Tang Vũ đem giọng nói của mình nói thật nhỏ.

"Ngân Ngân, ngày hôm qua ở trong buổi tiệc té xỉu!" Tang Vũ giọng nói cũng rất nhỏ, nhưng do trong phòng rất yên tĩnh, nên Lương Ngân nghe được rất rõ.

"Trình Mặc Nhiễm làm sao cũng phải nằm viện?" Đàm Cẩm Niên đem theo nghi vấn.

"Anh nằm viện, anh đang ở đâu?" Dường Như Lương Ngân không có khoảng cách, không để ý đầu mình đau như muốn nứt ra, động tác mạnh mẽ kéo chăn chuẩn bị bước xuống giường.

Cẩm Niên cùng Tang Vũ đang ở bên trong đều sợ sệt, nhìn cô xuống giường không kịp phản ứng, bước vội lên phía trước đề cô lại không cho chân cô chạm đứng trên đất.

"Bà cô của tôi ơi!" Tang Vũ vội vàng đỡ cô ngồi xuống giường.

Lương Ngân vùng vẫy muốn các cô buông mình ra, nhưng là cô không có chút sức lực nào.

"Trình Mặc Nhiễm giữ cậu cả đêm, buổi sáng trong phòng bệnh của cậu đột nhiên té xỉu, vừa mới được đem ra ngoài kiểm tra, cậu cũng đừng có đi sẽ phiền thêm, cậu hãy yên tâm nằm ở đây, mình sẽ đi hỏi thăm cho!" Đàm Cẩm Niên dè dặt tay Lương Ngân lại.

"Anh làm sao đột nhiên có thể té xỉu vậy? Các cậu hãy để cho mình đi xem anh ấy, đi xem anh ấy một chút đi!" Lương Ngân ở trong lòng ề ề, mũi cũng

ê ẩm, hốc mắt cũng ê ẩm, vừa nãy mới vừa lau khô lệ bây giờ lại nhỏ giọt rơi xuống rồi.

Tang Vũ không chịu nổi nhất là khi thấy Lương Ngân làm nũng cùng khóc, lập tức mềm lòng, ngược lại cầu xin Cẩm Niên nói: “Cẩm Niên, không thì chúng ta cùng Lương Ngân qua đó xem anh Trình một chút đi!”

Đám Cẩm Niên nhìn hai người đều đang nhìn cô cảm thấy rất tội nghiệp, cũng không còn cách nào, cũng đành mềm lòng. Họ đều biết bước đầu chuẩn đoán bệnh của Lương Ngân cơ thể có chút suy nhược, tinh thần lại suy yếu cái này có thể nghĩ, cô gần đây rất ít ngủ, vẫn là thức trắng mờ to mắt đến sáng, mỗi ngày đều bận rộn, mình tê dại, tinh thần không suy yếu mới là lạ.

Sau đó dẫn dò Lương Ngân cẩn thận một chút, rồi ba người liền đi hỏi thăm phòng bệnh của Trình Mạc Nhiễm, liền biết được là ở ngay bên cạnh phòng của Lương Ngân, lúc vào phòng chỉ có mình Lương Ngân đi vào, cô không kịp nghe bác sĩ nói cái gì, hiện tại cô chỉ muốn nhìn thấy anh.

Cô mở cửa phòng bệnh của anh, liền nhìn thấy anh nhắm mắt nằm trên giường, trên tay đang truyền dịch, vẻ mặt của anh cực kỳ nghiêm túc, cau mày, người này vốn là như vậy, trong mộng cũng không cho mình vui vẻ.

Lương Ngân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh giường của anh, ngồi vào ghế bên cạnh tựa vào giường, nhẹ nhàng cầm cánh tay không có truyền dịch đặt vào ngực của cô.

“Mạc Nhiễm, em rất hối hận, em hối hận đã nói muốn cùng anh chia tay.” Lương Ngân nhẹ giọng nói xong, lệ liền chảy xuống khuôn mặt của cô, cánh tay khác của cô xoa lên lông mày của, dáng vẻ của anh cau mày của anh làm cho lòng cô có chút đau.

“Em rất nhớ anh! Em không biết mình đã không thể rời bỏ anh! Em không cần Mộ Nghĩa, thật sự không cần, em đã cùng anh ta nói xin lỗi, anh đã để cho anh ta không có công việc, nhưng mà em sẽ không như vậy nữa, bởi vì em yêu anh, em biết mình đã sai rồi, anh có thể tha thứ cho em không, chỉ là em thật sự hối hận, Mạc Nhiễm...”

“Hối hận thì trở về bên cạnh anh!” Trên đầu giọng nói trầm ấm truyền đến.

Lương Ngân chợt ngẩng đầu lên, phát hiện, anh đang nhìn cô, còn cô thì đang nắm tay của anh đặt ở trên mặt mình.

“Anh, anh tỉnh từ khi nào vậy?” Lương Ngân trong lòng hỗn loạn, nhưng mà còn cố mạnh mẽ giả bộ trấn tĩnh, trong giọng nói vẫn còn nghẹn ngào.

“Anh luôn không có ngủ.” Trình Mạc Nhiễm lúc này trong lòng rối bời nhưng lại dịu dàng nói với cô.

“Anh giả bộ ngủ?”

“Anh không có, là em tiến vào, sau đó cứ như vậy, anh chưa bao giờ ngủ thiếp đi!” Trình Mạc Nhiễm cố ý đùa cô, ánh mắt cực kỳ vô tội.

“Anh thật đáng ghét, anh gạt em nói nhiều như vậy, nhiều như vậy.... Mà nói! Anh thật đê tiện!” Lương Ngân khuôn mặt tươi cười thoáng chốc đỏ bừng.

“Em nói cái gì?” Trình Mạc Nhiễm đột nhiên ghì ngược tay của anh lại, chống người lên, đầu của anh kề sát đầu của cô, dịu dàng nhìn thẳng vào mắt của cô.

“...” Người này mấy ngày không gặp sao lại xảo trá như vậy?

“Này! Xem như em không có nói gì đi!” Quả nhiên Lương Ngân gần mực thì đen gần đèn thì sáng!

“Em tiểu yêu tinh!” Trình Mạc Nhiễm là không nói lên lời, anh dùng chóp mũi của mình điểm nhẹ lên mũi của cô, Lương Ngân bĩu môi, giả bộ không để ý đến anh, nhưng là cô đang né tránh ánh mắt, vốn hai gò má trắng xanh ửng đỏ đã biến mất.

Trình Mạc Nhiễm tinh tế liếm khéo chóp mũi của cô, sau đó trần trọc xuống phía dưới, môi của anh dính vào môi của cô lưu luyến, chậm rãi gắn bó như môi với răng.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, rồi mập mờ ngưng, người tới ý tính gõ cửa liền trực tiếp xông vào, hai người môi thậm chí còn đang dán vào nhau.

“Anh!”

“A! Thật xin lỗi, em không phải cố ý, hai người cứ tiếp tục!” Người đến là Trình Dĩ Mạt, chứng kiến cảnh tượng cảm trẻ con này cô hận không tìm được cái lỗ để chui vào, vội đi lại kéo cửa ra.

Lương Ngân vội vàng đẩy Trình Mạc Nhiễm ra, tự mình ngồi vào một bên, nhưng ai biết đôi tay của cô bị anh cầm không chịu buông.

Lương Ngân dùng dằng, chỉ nghe Trình Mạc Nhiễm nói: “Dĩ Mạt, đi vào gấp chị dâu của em một chút đi!” Hiển nhiên lời nói vừa rồi này cho người nghe tới, lúc này Lương Ngân gương mặt lặng lẽ, liền phát hiện đúng là cô gái đi cùng Trình Mạc Nhiễm đến buổi tiệc, nhất thời lòng của cô nóng lên. Thì ra anh cũng không có, thật vui mừng!

“Em chào chị dâu!” Dĩ Mạt đi dỏm hướng về phía Lương Ngân nháy nháy mắt.

Lương Ngân đỏ mặt cười với cô.

“Chị dâu, chị biết không, anh nhìn thấy chị té xỉu, liền nóng nảy ôm chị xông ra bên ngoài, lúc ấy mọi người ở đó đều kinh sợ rồi! Đến bệnh viện anh gào thét gọi bác sĩ suốt, lúc chị gọi tên anh nói đau, mặt anh trắng bệch! Còn có...”

“Dĩ Mật!” Trình Dĩ Mật hăng say hưng phấn muốn tiếp tục vạch trần ai kia, đúng lúc bị anh chặn lại.

“Còn có cái gì?” Lương Ngân đang thích thú lắng nghe, bị cắt ngang cực kỳ mất hứng, khó mà nghe được người nào đó luống cuống như vậy.

“Chị xem, là anh không cho em nói!” Trình Dĩ Mật lướt qua giường Trình Mạc Nhiễm trốn ở sau lưng Lương Ngân.

“Muốn nghe, anh nói cho em nghe!” Trình Mạc Nhiễm bên tai Lương Ngân nhỏ nhẹ nói, khí nóng xôn xao bên viên tai Lương Ngân, bắt giác mặt của cô đỏ bừng.

“Đừng rồi, chị dâu, chị còn chưa biết chứ gì? Trong bụng chị đã có tiểu bảo bảo của nhà em rồi, một lát nữa cậu mợ của em sẽ đến để gặp chị, còn có một câu cuối cùng, anh em chính là hay tin chị mang thai mà ngất xỉu đấy!” Lúc này Dĩ Mật nhanh chóng ra cửa hướng hai người le lưỡi.

Lương Ngân nghe được lời này của cô, ngăn người ra.

“Ngân Ngân, em làm sao vậy?” Trình Mạc Nhiễm vừa rồi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Lương Ngân đỏ bừng, bây giờ có chút thay đổi trong lòng “Hỏi hộp” cô là không muốn đứa bé này của bọn họ sao?

“Em mang thai rồi sao?” Một phút sau Lương Ngân mới hỏi lại Trình Mạc Nhiễm.

“Ừ, nếu em không muốn... Anh sẽ tôn trọng ý của em!” Trình Mạc Nhiễm mặt không có một chút máu.

“Anh khôn khiếp, Trình Mạc Nhiễm!” Lương Ngân nói xong liền rút tay ra, nắm quả đấm nện trên ngực của anh.

“Ngân Ngân, thật xin lỗi, anh không biết... Anh...”

“Anh khôn khiếp, con của chúng ta, anh, đương nhiên anh không muốn! Em hận anh! Hận anh!” Lương Ngân vẫn như vậy đại hỷ đại bi, Trình Mạc Nhiễm cảm thấy Lương Ngân thân thể nhất định không chịu nổi, nhưng mà cô mới vừa nói là có ý gì?

“Ngân Ngân, em nói, em muốn đứa bé này?” Trình Mạc Nhiễm có chút khó tin nắm bả vai Lương Ngân đang run rẩy khóc suốt.

“Anh khôn khiếp, anh đương nhiên không muốn con của chúng ta, khôn khiếp...” Lương Ngân lệ từng giọt từng giọt rơi trên ngực Trình Mạc Nhiễm.

Trình Mạc Nhiễm cũng không để ý tay đang truyền dịch, thật chặt giữ lấy Lương Ngân ôm vào trong ngực anh, ý của anh là muốn cô giữ lại đứa trẻ của anh, đứa bé của bọn họ thuộc về anh và cô.

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62: Kết thúc

Lúc ba Trình cùng mẹ Trình đến, Trình Mạc Nhiễm đang ôm Lương Ngân an ủi, Lương Ngân dường như thật sự bị giật mình, cô cho rằng anh không muốn đứa trẻ này, nên vẫn khóc nức nở không ngừng, cho dù Trình Mạc Nhiễm giải thích rất nhiều lần là mình hiểu lầm cô không muốn, Lương Ngân vẫn lại khóc, Trình Mạc Nhiễm nghĩ, có lẽ người phụ nữ có thai cần trút hết ra, cho nên anh nghĩ nên để cho cô khóc, rồi ở bên cạnh cô dịu dàng vừa trấn an vừa hạnh phúc, cuối cùng anh đã có thể dùng danh nghĩa chính thức có được cô chăm sóc cô.

Ở trong lòng anh đã có kế hoạch, cuộc sống về sau của ba người nhà anh, anh sẽ có một đứa trẻ thuộc về hai người bọn họ, trên người của cô có đứa bé là cốt nhục của anh, là sinh mạng kéo dài của anh, đột nhiên Trình Mạc Nhiễm cảm thấy trong lồng ngực chất chứa cảm động còn có những thứ kia tâm tình kích động cũng muốn bộc phát ra, anh đang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ướt lệ của Lương Ngân hung hăng hôn mấy cái.

"Bảo bối, em đừng khóc! Em khóc trái tim của anh cũng sẽ tan nát!"

Lương Ngân không để ý tới anh, cô vẫn tiếp tục khóc.

"Bảo bối, em đừng khóc, nếu không anh của em sẽ tìm anh tính sổ đó!" Trình Mạc Nhiễm nhẹ giọng ở bên tai của Lương Ngân nỉ non, sau đó hôn khô nước mắt của cô.

"À, anh biết anh của em rồi hả?" Lương Ngân nghen ngào.

"Bảo bối, em biết không, anh của em nhìn rất giống Lương Ngôn!" Trình Mạc Nhiễm nghen ngào vỗ nhẹ lưng của cô.

"....."

"Bảo bối, người anh kia của em thật đúng là bụng đầy ý nghĩ xấu, vì hai cô em gái này nghĩ ra nhiều biện pháp thử thăm dò anh cùng Vệ Nam!" Trình Mạc Nhiễm cảm thấy trong giờ phúc này trong lòng cực kỳ mềm mỏng, cảm thấy hạnh phúc hít thở không thông làm cho anh lảng lảng.

"... .."

"Bảo bối, anh phải giải thích một chuyện!"

"Ừ, ừ?" Lương Ngân giọng ít nghen ngào hơn, nhưng giọng nói vẫn còn run rẩy.

"Chuyện của Mộ Nghĩa không phải là anh làm, là chính anh ta đã bán thông tin cơ mật của công ty cho anh của em! Anh của em nói chuyện này cho Vệ Nam biết, cho nên anh ta mới bị sa thải, còn có mấy tấm hình lần trước chụp, là anh ta gửi đến cho anh!"

Lúc này Lương Ngân mới nhận ra là cô đã trách lầm anh, thì ra bọn họ đi một vòng lớn như vậy, trong lòng cô càng nghĩ càng không có cảm giác, khóc dữ dội hơn.

"Hôm qua, em không biết đã dọa sợ bao nhiêu người đâu, dĩ nhiên cũng làm một số người mệt mỏi, hiện tại làm Vệ Nam không gặp được Ngôn Ngôn rồi!" Trình Mạc Nhiễm nhẹ vuốt loạn tóc của Lương Ngân vỗ về.

"Vì, vì sao?" Lương Ngân mê mang hai mắt đắm lệ hỏi.

"Cái này em phải đi hỏi anh của em rồi!" Trình Mạc Nhiễm dựa trên khuôn mặt của Lương Ngân bẹp miệng, sau đó ôm cô vào trong lòng mình, để cho người phụ nữ mang thai này khóc.

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, Lương Ngân khóc dữ dội làm sao có thể nghe được tiếng gõ cửa đây?

Thấy thật lâu không có tiếng trả lời, mẹ Trình không chờ đợi được liền mở cửa bước vào, liền nhìn thấy con mình đang cúi đầu, dùng tay truyền dịch mang theo vết máu, vỗ nhẹ vào lưng Lương Ngân, từng phát từng phát, kiên nhẫn mềm mại.

Lúc này, giọng nói ngoài cửa truyền đến: "Mợ, mợ đã đến rồi, cậu đầu rồi?" Dĩ Mạt giọng nói rất lớn, Lương Ngân liền nghe được, vội vàng né khỏi lồng ngực của Trình Mạc Nhiễm rồi lau khô nước mắt, cô liền phát hiện đáng về của mình bây giờ sao có thể gặp được trưởng bối, nhưng khi cô quay đầu lại thì đã quá trễ rồi.

Mẹ Trình không hổ là con gái của đại gia tộc, ung dung mà điềm tĩnh, hoàn toàn như không có chuyện gì xảy ra bước tới.

Lương Ngân vội vàng đứng lên có chút không tự nhiên kêu một tiếng: "Chào cô." Câu nệ như một đứa trẻ.

Trình Mạc Nhiễm bị bộ dạng của Lương Ngân trêu chọc liền không ngừng cười haha, sau đó xê dịch chân, kéo mẹ qua như một đứa con nít, "Mẹ, ngồi đây này!"

Mẹ Trình nhìn con trai trong bộ dáng đứa trẻ, tình thương của người mẹ chói lọi rất nhiều, ngồi vào chỗ của mình giương mắt nhìn Lương Ngân, "Con là Lương Ngân!"

Lương Ngân giống như con mèo nhỏ, liên tục gật đầu, sau đó giọng nói rất nhỏ: "Dạ, cô!"

Mẹ Trình chỉ có một đứa con duy nhất là Trình Mạc Nhiễm, vẫn luôn muốn có một người con dâu khéo léo đáng yêu, bà tỉ mỉ nhìn Lương Ngân, đứa bé này vừa nhìn trông đã thấy rất đáng yêu, cũng là con dâu tâm ý ở trong lòng bà cũng im lặng tính.

"Ngồi đi!" Mẹ Trình thận trọng kéo Lương Ngân ngồi xuống, lúc này Lương Ngân mới thấy rõ gương mặt của mẹ Trình, mẹ Trình không giống những phu nhân hào môn rộng rãi bình thường kia, trang dung tinh xảo, nhưng hào phóng khéo léo khí chất của người phụ nữ đã có chồng.

"Chuyện của hai con, mẹ đại khái cũng đã biết rồi, những ngày qua cũng coi như cho các con một trải nghiệm đi! Mẹ và ba có một đứa con như con, lúc nhỏ cũng là làm hư con rồi, cho nên đứa nhỏ này bây giờ trở nên bá đạo như vậy, tùy hứng, có cái gì không đúng Ngân Ngân con hãy tha thứ, cô gọi con Ngân Ngân con có ngại không?" Mẹ Trình bàn tay ấm áp đặt lên bàn tay mềm mại lạnh lẽo của Lương Ngân.

Lương Ngân kinh ngạc, cô liền có chút không mạch lạc nói: "Không có việc gì, cô đừng ngại!"

"Mẹ, mẹ dọa con dâu mẹ rồi!" Trình Mạc Nhiễm thân cận ôm bả vai của mẹ.

Lương Ngân không có mẹ, chỉ có cô cô, chưa từng có bàn tay ấm áp như vậy che lấy bàn tay của cô, vẫn ấm đến trong lòng, cảm giác giống như tình thương của mẹ đến trễ sau nhiều năm, Lương Ngân cảm giác thấy mắt mình trong tức tặc đã nóng lên, nước mắt cứ như vậy rơi ra ngoài.

Lúc này, mẹ Trình đưa tay đẩy Trình Mạc Nhiễm ra: "Tiểu tử thôi, tối ngày chỉ lo nghịch ngợm, Ngân Ngân, ngoan, về sau Mạc Nhiễm có ăn hiếp con thì

nói cho cô biết, cô sẽ làm chủ cho con!”

“Đạ, được, con cảm ơn cô!” Lương Ngân nín khóc mỉm cười, gật gật đầu, bọn họ giống như hai đứa trẻ.

“Sao còn gọi là cô? Nên sửa lại rồi!” Trình Mạc Nhiễm vỗ tay Lương Ngân.

“Mau, con dâu, nói đi!” Lúc này Trình Mạc Nhiễm tích cực lôi kéo Lương Ngân thúc giục nói.

Lương Ngân mặt lại đỏ bừng lên.

“Mẹ...” Lương Ngân vô cùng thẹn thùng, nhưng mà vẫn gọi.

“Đúng rồi, con dâu.” Mẹ Trình lên tiếng đồng ý, con dâu quyết định như vậy đi.

“Mẹ, ba đâu rồi?” Đột nhiên Trình Mạc Nhiễm nhìn mẹ liền nhớ tới Dĩ Mạt ở bên ngoài gọi cậu, trong lòng cũng có chút tính toán.

“Ba con, đang ở bên ngoài! Hai người, một lão ngoan cố, một tiểu ngoan cố!” Mẹ Trình không khỏi thở dài một hơi.

Vừa đúng lúc, Dĩ Mạt cùng cậu bước vào phòng bệnh, vốn dĩ ba Trình cố ý chờ vợ ra ngoài, trước tiên dù sao ông cũng không được xụ mặt nói với con trai, nhưng là Dĩ Mạt nói, hiện tại tiểu tử kia thân thể không tốt, hơn nữa con dâu cũng ở đây, ông cũng đã đến nơi không thể không nhìn tới, liền đi theo vào.

“Ba!” Trình Mạc Nhiễm nhìn thấy đầu tiên, cũng rất nhẹ nhàng gọi, sau đó kéo Lương Ngân ý bảo cô gọi theo.

Lương Ngân vừa nghe mẹ Trình nói cũng đoán được vài phần, cũng ngọt ngào kêu một tiếng “Ba”. Mặc dù kêu lên sau cảm giác mình có chút đa tình, nhưng mà cô vẫn thoải mái gọi một tiếng.

Trình An Bang nghe được, trong nháy mắt vẻ mặt dịu đi rất nhiều, tuy nhiên ông vẫn như cũ ở trong mũi ừ một tiếng, nhưng mà khoe mắt dịu dàng không che giấu được.

Lương Ngân nhìn ông thầm nghĩ rằng, quả nhiên dáng dấp của Trình Mạc Nhiễm đường đường xuất sắc như vậy đều là do cha mẹ đây!

Điều này cũng được coi như là gặp được người lớn, chỉ là trường hợp không đúng lắm mà thôi.

Ba mẹ Trình cũng không có khó khăn, sau đó Lương Ngân được về nhà lớn của Trình gia, bởi vì thân thể cô yếu đi, cho nên mẹ Trình mãnh liệt yêu cầu, cô chính thức được vào ở Trình gia.

Sau đó Trình Mạc Nhiễm liền phái người đến đón Lương Kỳ Phong, hai bên chính thức gặp mặt, bàn việc kết hôn, Lương Ngân cứ như vậy đợi ngày gả đi.

Đương nhiên, bởi vì cô đang trong giai đoạn thực tập, nhưng bởi vì thành tích xuất sắc, cho nên đoạn thực tập sau được miễn, sau khi tốt nghiệp trực tiếp cùng trường ký hợp đồng, có thể đến trường 25 tiếp tục dạy học.

Lương Ngân cùng Trình Mạc Nhiễm kết hôn, vào cái ngày đó là một đêm cuồng hoan, lúc nhỏ Lương Ngân từng ảo tưởng qua, cô mặc áo cưới màu trắng tinh khiết, ở trên lễ đường, một bên là cô một bên là anh, hai người đối diện nhìn nhau, trong giờ phút này trong mắt cô chỉ có anh, bọn họ tương ngộ cùng nhau đi hết cuộc đời này, từ khi hai người quen biết nhau tới giờ, đã trải qua đủ loại, mặc dù không phải oanh oanh liệt liệt, nhưng có thể khắc ghi cả đời. Lương Ngân được ba nắm tay đưa đến bên cạnh Trình Mạc Nhiễm, ba cô đem tay cô bỏ vào trong tay của anh, ánh mắt của cô mơ hồ, anh đang ở bên tai của cô nói, cảm ơn em, cảm ơn em đã đồng ý theo anh cả cuộc đời này.

Trong đời này, chỉ cần có em bầu bạn, anh chẳng đòi hỏi thêm điều gì nữa.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Bán Tình Yêu Hận Là Cách Tôi Chiếm Đoạt Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.